A.J. KAZINSKI

CRIME

Sfânta Alianță

DE LA AUTORUL BESTSELLERURILOR
ULTIMUL OM BUN, SOMNUL ȘI MOARTEA

TREI

FICTION CONNECTION

„Scria despre Alianță, despre ceea ce era evident și oricine putea înțelege dacă se străduia suficient: că monarhiile lucrează în culise ca să se ajute și ca să-i ajute pe ceilalți să ocupe din nou tronurile goale; că munca aceasta este antidemocratică și secretă."

A.J. Kazinski
Sfânta Alianţă

Traducere de
Ana-Maria Tamaş
EDITURA TREI
2015

Autor: A. J. Kazinski

Titlul original: En hellig alliance

Coperta colecţiei: Faber Studio
Credit foto: Edwina Pickles/Fairfax Media/Stringer

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAZINSKI, A. J.
Sfânta Alianţă / A. J. Kazinski;
trad.: Ana-Maria Tamaş.
– Bucureşti: Editura Trei, 2015
ISBN: 978-606-719-473-9
I. Tamaş, Ana-Maria (trad.)
821.113.4-31=135.1

„Când te găseşti în mijlocul unui dezastru sunt trei lucruri pe care le poţi face: ce este adecvat, ce este nepotrivit

sau nimic. Primele două opţiuni îţi pot salva viaţa. Să nu faci nimic fără îndoială te va costa.”

Oare citise asta undeva? Erau vorbele vreunui preşedinte american sau dăduse peste cuvintele acelea în vreo carte despre supravieţuitorii Titanicului? În miezul unei catastrofe, creierul reptilian preia controlul. Îi veni în minte imaginea unui animal hăituit: un şoarece pus pe fugă în casa de vacanţă; aleargă speriat de ţipetele mamei şi de mătura pe care o agită ameninţător tatăl. Şoarecele se salvă, chiar dacă îşi amintea că la început greşise ascunzându-se într-un colţ, sub o comodă pe care tatăl o dăduse la o parte extrem de uşor. Lăsă apoi ca mătura să cadă peste lighioană. Totuşi şoarecele scăpă cu viaţă, se chirci până ce ajunse cât un ghemotoc în stare să suporte lovitura, iar când tatăl slăbi strânsoarea asupra prăzii sale, aceasta ţâşni, de data aceasta, în direcţia corectă, spre bucătărie, chiar de unde se ivise. De ce oare îşi amintise de şoarecele acela chiar atunci? Pentru că trebuia să facă ceva: fie ce era adecvat, fie ce era nepotrivit, dar nu putea să rămână cu braţele încrucişate, fără a face nimic. Nimic era ce făceau păsările când se izbeau de geamurile casei sale de vacanţă din Italia. Îşi aminti de mierla care rămăsese paralizată, cu privirea pierdută, în timp ce încerca să găsească un mod de a scăpa de nenorocire, cu inima zvâcnindu-i cu putere sub penaj.

— Ce facem? întrebă o voce din prezent.

Cel care vorbea era un bodyguard pe care nu-l mai văzuse.

— Nu poate să rămână căzut aici, interveni un altul.

În acest răstimp, el încercă să bâlbâie „ajutor”.

— Zice ceva.

Paşi moi pe covor. Deschise ochii, atât cât să poată vedea nişte pantofi negri lângă capul său.

— Ce zici?

— Ajutaţi-mă.

— O să te ajutăm. O să vezi că o să scapi.

Închise din nou ochii. Nu ştia sigur cine se aşezase lângă el. Oare chiar simţea cum o mână îşi trecea degetele prin părul său? Da, o mână caldă. O mână care îi dezmierda capul. Se gândi la mama lui, din nou în casa de vacanţă, la dalele de piatră, la picioarele ce păşeau pe ele, discrete, ojă roşie, o iubea atât de mult... Mâna continua să se mişte, din păr pe obraz, până îi ajunse în gură. Gust de sânge, propriul sânge. Nu o mână îl mângâia, ci lichidul ce-i şiroia din cap. Trebuia să facă ceva, trebuia să se ridice în picioare. Oare de ce avea atât de puţin control asupra propriului corp? Din nou imaginea mierlei: ciocul deschis, privirea îngrozită în ochii ieşiţi din orbite, nicio mişcare, doar cea a inimii în galop. Ca şi el, acolo, pe covor, incapabil să-şi comande muşchii. La fel trebuie să fi simţit şi mierla după ce se izbise de geam: putea să observe tot ce se întâmpla în jur, îi vedea pe copii cum se apropiau în fugă, pe fetiţa care o prinde în mână. Era sora lui sau Claudia? Frumoasa Claudia, da, şi mica făptură auzi că mama spunea că ar fi fost bine s-o ducă înapoi în curte, dar într-un loc unde nici pisica şi nici şerpii nu ar fi putut să ajungă.

— Dacă nu facem ceva chiar acum, o să moară.

O voce şoptită se insinuă în amintirile sale. Peste vocea surorii lui ce insistă să ţină mierla în mână. Şi el îşi dorea să o facă, dar ea nu l-a lăsat.

— Nu trebuie să vină nici medicii şi nici poliţia.

— Atunci ce facem?

— Presa nu ratează nimic, interveni o a treia voce. Asta aşteaptă ca să ne pună capac.

Plângea cineva sau era chiar el? Îşi aminti cum

împreună cu Claudia îi pregătise mierlei un cuib în copac. Cu multă grijă şi migală, ca să fie comod. Acolo pisica nu avea s-o găsească.

— Nu putem să facem nimic, cel puţin pentru moment.

— Atunci va muri.

Şi n-au mai zis nimic. De parcă ar fi brodat scenarii în jurul morţii lui. Semnificaţia pe care ar avea-o. Cui i-ar fi dor de el. Sora lui. Părinţii săi muriseră cu mult timp în urmă. Începu să se gândească la ei. Zile fericite. Casa de vacanţă. Mediterană. Căldură, paradis, Claudia. „Nu, încă nu."

— Nu vreau să mor, şopti.

— Zice ceva.

— Vorbeşte cu el.

Paşi. Cineva se apropie.

— Ce ziceai?

— Nu vreau să mor.

— Fireşte că n-o să mori.

Deschise din nou ochii şi văzu pentru o clipă un bărbat care încerca să se ghemuiască pe jos lângă el, dar care în cele din urmă renunţă sau se răzgândi. Privi pantofii.

Paşi care se îndepărtau. I se păreau în mod iremediabil departe. Nu aveau nici cea mai mică intenţie de a-l ajuta. Dacă ar fi fost cel puţin în stare să se ridice în picioare, să ceară ajutor. Sora lui puse mierla în cuibul pe care el îl construise, îi lăsară acolo seminţe şi apă. Claudia se rugă pentru mierlă.

În fine, îşi simţea din nou picioarele, poate era singurul lucru de care avea nevoie: trebuia să se sincronizeze cu mierla.

— Fiinţă înaripată, fă-mă să zbor, şopti.

Nu, dacă îşi dorea să supravieţuiască, trebuia să închidă pliscul. Îşi obligă picioarele să se mişte. Erau

mişcările unui bebeluş, în sus şi în jos, ca două mici pistoane flexibile. Acum singurul lucru de care mai avea nevoie era ca braţele să-l asculte. „Da, aşa”. Începu să se târască în patru labe în direcţie opusă. Dacă reuşea să iasă pe hol, ar fi găsit pe cineva dispus să-l ajute. Se uită în urmă; trebuia să se spele de sângele ce-i curgea pe faţă.

Încă nu-l văzuse; în mod cert nu ajunsese prea departe. „Hai, ridică-te.”

— N-am putea să-l ducem la spital?

— Şi ce-am spune?

— Că a fost un accident.

Stătea în picioare. În sfârşit. Îşi şterse sângele din ochi. Trebuia să ajungă doar până la uşa din partea cealaltă a camerei, să iasă pe hol şi să ceară ajutor. Lumea avea să-l audă.

— S-a sculat.

— Trebuie să-l ajutăm.

Voci care şopteau suprapunându-se. Traversă camera în fugă. Picioarele i se înmuiaseră, privi peste umăr, în urmă. Cineva a închis uşa. Oare ceilalţi plecaseră? Erau singuri?

— Acum să nu faci vreo prostie, spuse o voce calmă, apropiindu-se de el.

N-o băgă în seamă şi înaintă spre uşă.

— Ţi-am zis să nu faci tâmpenii.

Simţi cum o mână îl oprea.

— Ajutor! ţipă. Şi ţipă din nou: Ajutor!

O altă mână îi acoperi gura. Amândoi se aflau în picioare. Sângele continua să-i şiroiască din cap, îl simţea. Celălalt se afla în spatele lui. Cu o mână îi acoperea gura energic, iar cu cealaltă îi răsucea braţul. În mod profesionist şi rece. În zadar încercă să se elibereze din strânsoare; nu putea, se simţea ca un sac de grăunţe, ca mii de grăunţe

incapabile de a se coordona până ce moara nu avea să le macine şi să le transforme într-un tot. Asta urma să se întâmple în scurt timp: avea să fie strivit, măcinat. Roşu. Bărbatul îl târî pe podea. Mâna care îi acoperea gura slăbi strânsoarea pentru câteva clipe.

— Acum o să stai aici, m-ai auzit? Totul o să fie bine, o să vezi, spuse şi îl lăsă pentru un moment.

Trecu în încăperea în care se aflau ceilalţi. Şoapte. Auzi câteva cuvinte rătăcite:

— Nu putem s-o facem, acum nu. Nu, nici vorbă de ambulanţă.

Urma să moară. N-avea să iasă din încăperea aceea decât ca un corp fără suflare. Acum pricepea. Odată cu certitudinea dobândi calmul. Totuşi nu avea să le îngăduie să câştige.

Să trimită un SMS! În niciun caz, avea mobilul în buzunarul de la haină, închis. Nu putea să ajungă la el. L-ar fi văzut şi l-ar fi împiedicat s-o facă. Abia dacă mai avea câteva secunde, acolo, trântit pe jos. Lângă capul său se afla o comodă veche. Privi dedesubt. Oare îi mai rămânea timp cât să-şi scrie numele pe podea? Nici vorbă, aveau să-l vadă şi să-l şteargă. Poate pe partea de dedesubt a comodei? Dar cine să-l vadă acolo? Se va uita acolo cineva, vreodată? Poate într-o zi, după foarte mulţi ani, vreun tâmplar va întoarce mobila cu fundul în sus. În cele din urmă, mai devreme sau mai târziu, totul trebuie să fie reparat, mai ales ceea ce merită să fie conservat. Iar atunci tâmplarul avea să vadă. Să vadă ce? Ceva scris de el chiar în momentul acela. Îşi duse degetul la frunte. Un mesaj pentru posteritate. Sângele continua să curgă, iar în minte îi apăru imaginea unui cauciuc de bicicletă spart, într-un lighean cu apă. Din nou casa de vacanţă a copilăriei lui, mirosul de rozmarin şi de

lavandă: raiul său.

— Cum o să-l scoatem de aici?

— Lasă-mă pe mine, zise cel care îi astupase gura.

Trebuia să se grăbească. Ce ar fi putut să scrie? Numele? Ar fi durat prea mult. Mai bine să scrie ce se întâmplase. Sângele urma să se coaguleze, dar avea să păstreze identitatea sa, ADN-ul său. Prima literă: „A”. Apoi să înmoaie penelul în călimara propriei frunţi, în mai mult sânge. „... S... A... S... I... N... A...” Celălalt era pe punctul de a ajunge lângă el. Repede, ultima literă: „T”.

Cineva se aplecă.

— Acum relaxează-te, spuse bărbatul care voia să termine cu el.

— Te rog.

— Stai liniştit, n-o să ţi se întâmple nimic, îi şopti celălalt astupându-i din nou gura cu o mână, iar cu cealaltă strângându-l de nas şi împiedicându-l să respire. E doar o chestiune de secunde.

Se afla foarte aproape de faţa lui. Încă auzea voci venind de undeva. Oare ceilalţi ştiau ce se întâmpla? Nu conta, oricum posteritatea avea s-o ştie. Într-o bună zi, un muncitor sau oricine altcineva urma să găsească mesajul său. Din nou vocea la ureche:

— Ei, stai liniştit! Nu există altă soluţie, aşa trebuie să se termine. Chestia asta ne depăşeşte. Am ştiut. E prea mult pentru noi. Altfel n-am fi ajuns aici. Acum ţi-a venit ţie rândul, iar într-o zi îmi va bate şi mie ceasul. Poate chiar foarte curând, cine ştie? Ăsta-i preţul pe care trebuie să-l plătim şi întotdeauna am fost dispuşi să o facem.

Bărbatul îi acoperi nasul şi gura. Poate că o mai fi spus ceva, dar nu mai avea niciun chef să-l asculte. În locul acestuia, o auzi pe sora lui întorcându-se în casa de vacanţă.

— A dispărut! strigă într-o dimineaţă când se urcă în copac.

Sări în patul lui şi i se aruncă în braţe, îl trezi. Prea devreme.

— Ai auzit ce ţi-am zis? A plecat, a zburat.

Claudia. Splendidă. Pasărea. Fuga. Întunericul.

I. INSTITUŢIA

8 aprilie 2013

Roskilde

Ora 7:58

Clic. Zăvorul de la poartă se deschise şi Eva intră în parcul de joacă. Era montat sus de tot, aşa încât copiii să nu-l poată ajunge.

— Bună! Hei, tu!

Eva se răsuci pe călcâie. Vocea care venea de pe trotuarul de vizavi era a unei tinere femei. I se adresa, oare, Evei?

— Da, tu! Intri în grădiniţă? întrebă femeia.

— Da, răspunse Eva.

Tânăra avea cam douăzeci şi cinci de ani şi un chip frumos, chiar dacă, în clipa aceea, părea furioasă sau doar enervată, după câte putea Eva să-şi dea seama.

— Ai putea, când intri, să transmiţi un mesaj din partea mea Annei?

— E prima mea zi aici, răspunse Eva.

— I-auzi.

— O să lucrez la bucătărie.

— Ah, bine. Inge?

— Eva.

— Ah, da, aşa e. Au pomenit de tine la şedinţă. Eu sunt Kamilla. Sunt educatoarea de la sala Roşie.

— Bună.

— Ai putea să-i spui Annei că nu am de gând să calc înăuntru până ce nu leagă zdravăn câinele de cârligul din

perete sau îl duc undeva departe de instituţia asta?

Eva se uită la câinele care stătea într-o parte a intrării principale.

Pe stradă, o mamă care tocmai sosise pe bicicletă îi scotea fiicei sale casca.

— E periculos câinele, Kamilla? întrebă femeia.

— E un câine de luptă, răspunse educatoarea. Nu are niciun sens să păzească o grădiniţă plină de oameni.

Vorbea cu autoritate, asemenea unui politician, se gândi Eva.

Fetiţa era gata să se sufoce în casca enormă. Eva se uită din nou la câinele din curtea de joacă: o fiară cu urechile tăiate şi coada foarte scurtă şi ciudată. Aştepta cu stoicism în faţa intrării principale a grădiniţei.

— Inge! se adresă Kamilla din nou Evei.

— Mă numesc Eva, răspunse uşor agasată. Fosta ei soacră se numea Inge şi nu-i păstra o amintire tocmai plăcută.

— Da, iartă-mă, ce proastă sunt. Eva! Nu-ţi face probleme, de-acum o să-mi aduc aminte. Presupun că e din cauza fricii. Spune-i Annei doar că am venit la serviciu aşa cum se cuvine, dar că din motive de siguranţă mi-a fost imposibil să intru în grădiniţă.

— E prima mea zi de lucru, spuse Eva. Înainte va trebui să...

— Iar eu trebuie să muncesc! Spune-i Annei asta, atât. Nu pot să stau să aştept. Trebuie să ia câinele ăsta de aici imediat, şi cu asta basta.

— Iar a apărut aici corcitura asta? întrebă dând din cap un tată ce sosise pe o bicicletă neagră din cele folosite de distribuitori.

Băiatul său privi curios animalul.

— Asta zic şi eu. Kamilla îi aruncă Evei o privire plină de reproş. Asta-i chiar culmea! O să vorbim iar cu conducerea.

Kamilla şi cei doi părinţi începură să discute, moment în care Eva profită pentru a înainta până la intrarea principală, aproape de câinele care privea fix în faţă. Fie ce-o fi, patrupedul acela nu putea sub niciun chip să mai stea acolo. Prima ei zi de lucru şi deja trebuia să facă faţă unei probleme, se gândi. Înălţă privirea spre afişul de pe frontispiciu, „Livada cu meri”, scris cu litere caligrafiate, ca de mâna unui copil, în toate culorile posibile. Nu încăpea nicio îndoială: ajunsese unde trebuie. Locul unde o trimiseseră cei de la Agenţia pentru Ocuparea Forţei de Muncă. Locul din care putea să înceapă ca ajutor de bucătar, treizeci de ore pe săptămână, cu o leafă subvenţionată de Primărie, dacă nu voia să dispară din sistemul public şi să se ducă la fundul societăţii ca o piatră în apă. Dar nu era momentul să se gândească la asta. Trebuia să meargă înainte aşa cum stabilise cu psihologa sa. Să nu se mai gândească la Martin, la casă şi la obtuza mamă a lui Martin. Să se gândească la ce urma. Aceasta era prima zi din restul vieţii sale. Psihologa, pe care tot primăria o plătea, i-o explicase foarte simplu: „Dacă ai căzut într-o văgăună, nu ţi-e de niciun folos să te gândeşti la tot ce te-a făcut să ajungi acolo”. Mai întâi trebuie să ieşi, şi odată afară, şi nu înainte, poţi să începi să te gândeşti la motivele care te-au împins să cazi. Trebuia să depui tot efortul ca să supravieţuieşti. „Tot înainte!” Privi din nou firma. Livada cu meri. Asta însemna să mergi înainte. Trebuia să învingă doar câinele de luptă.

— Haide, Eva, îşi spuse cu glas tare. Mai întâi un pas apoi celălalt.

Animalul stătea fără să bage în seamă prezenţa ei;

privea fix în faţă, nemişcat, ca un sfinx.

„Să nu-i arăţi sub nicio formă că ţi-e frică.”

Când trecu pe lângă el, câinele scoase un mârâit, profund, dar abia perceptibil. Eva încercă uşa. Era închisă cu cheia. În zid era o încuietoare cu cifru. Îi văzu prin geam pe educatori şi pe copii în hol. Aruncă o ultimă privire reflexiei sale în geam înainte de a suna la uşă. Când era mai tânără şi ieşea să se distreze, obişnuiau să-i spună destul de des că semăna cu Meg Ryan. Mai ales la ochi şi la gură. Acum nimeni nu-i mai zicea asta, poate şi pentru că Meg Ryan îmbătrânise şi nu mai semăna cu ea însăşi; cum li se întâmplase şi celorlalte femei de la Hollywood, operaţiile o făcuseră de nerecunoscut, o transformaseră în altcineva. Oare şi Eva ar fi trebui să-şi facă ceva, să se transforme într-o altă persoană? Trase aer adânc în piept.

— Hai, Eva, acum! şopti.

De câtva timp era foarte atentă la cum arăta, şi oricum nu mai avea ce să facă. Părul îi stătea cât de cât bine, şi-l vopsise castaniu cu o zi înainte şi se potrivea de minune cu ochii ei verzi, sau măcar aşa credea ea, chiar dacă mereu în primele zile arăta parcă prea vopsit, în ciuda faptului că şi-l spăla până şi de trei ori. În plus, mai bine mai închis decât cu fire albe. Era prea tânără ca să i se vadă firele albe: avea numai treizeci şi patru de ani. Lumea se putea întreba: „Care-i treaba cu aia cu părul alb? Cine e? Ce face aici? Care e viaţa ei?” Atunci ea putea să răspundă că era jurnalistă şi că lucrase la ziarul *Berlingske,* dar că o concediaseră la ultima restructurare din pricina crizei financiare. Atât. O versiune prescurtată, nu întru totul adevărată. Dar ce drept aveau ceilalţi să-i ceară să spună tot adevărul? Pe vremea când era ziaristă, în mod cert ar fi răspuns că da, că aveau dreptul să o cunoască, dar acum nu mai era chiar la fel de convinsă.

Eva aşteptă un moment înainte de a bate uşor în geam. Nimeni nu o băgă în seamă. Pe stradă, cei doi părinţi şi educatoarea continuau să se plângă de câinele de luptă care era lăsat în voia lui.

Bătu din nou.

O educatoare deschise uşa.

— O mie două sute şaizeci şi şase.

— O mie două sute şaizeci şi şase?

— Da, codul.

— Sunt Eva. Mi s-a spus că de azi încep să lucrez la bucătărie.

— Trebuie să vorbeşti cu Anna, directoarea noastră adjunctă. Directorul Torben e la un curs. Eu sunt Mie.

Eva intră şi dădu să-i întindă mâna femeii.

— Ei, hai! Mie se uită la mâna întinsă a Evei, zâmbi şi îi strânse mâna repede şi fără vlagă adăugând: Aici nu suntem aşa de protocolari.

Eva se înroşi la faţă; poate şi faptul că-şi vopsise părul fusese o greşeală, poate că se străduise prea mult să-şi îmbunătăţească aspectul. Educatoarea avea părul scurt, răvăşit, de parcă tocmai s-ar fi sculat din pat, un păr neîngrijit, ca buruienile ce cresc la voia întâmplării, fără concesii pentru estetică. Până atunci, Eva nu-şi dăduse seama cum mirosea, un miros pătrunzător care-o ameţea. Respiră pe gură. Poate că din pricina atâtor copii la un loc pur şi simplu aşa mirosea: a excremente, scutece îmbibate în urină, corpuri nespălate, mâncare, ciorapi murdari, muci, bale, lacrimi. Se mai simţea şi un alt miros amestecat cu toate celelalte: un miros dulceag, poate a gogoşi recent prăjite.

— Nu că m-aş băga unde nu-mi fierbe oala, dar e o educatoare acolo afară care mi-a zis să vă spun că...

Eva stătu în cumpănă dacă să-i transmită mesajul exact sau dacă să-i ofere o versiune prescurtată. Optă pentru varianta de a o reproduce cuvânt cu cuvânt; după câte se pare încă mai rămăsese ceva din ziarista care fusese.

— A sosit la timp ca să înceapă serviciul, dar nu poate să intre în instituţie din motive de siguranţă.

Mie se uită la ea de parcă n-ar fi înţeles nimic.

— Câinele de luptă, adăugă Eva.

— Ah, OK. De acord. Iar animalul ăla. Mai bine să-i spui Annei. Vino cu mine.

Eva o urmă pe Mie ca să străbată grădiniţa. Trecu prin faţa unui şir de dulăpioare cu numele la modă scrise pe uşiţe. „Karla” şi „Esther”, „Storm” şi „Linus”.

— Ţi-a fost greu să ne găseşti?

— Nu, nici vorbă.

— Păi, adevărul e că toţi ajung greu prima dată. Trec fără să observe cărarea de la intersecţie şi ajung tocmai în piaţă.

— Ah, da, înţeleg, spuse Eva şi încuviinţă, fără să-şi dea prea bine seama la ce se referea Mie.

Uşa care se afla la capătul holului se deschise şi tatăl pe care îl văzuse înainte intră. Era vizibil enervat. Îşi scosese casca. Avea părul lins şi îmbâcsit. „Poate că acesta este aspectul Danemarcei în zori,” se gândi Eva. La ziar, înainte de a fi concediată, niciunul dintre colegii ei nu avea aspectul acela când venea la serviciu, dar poate că niciunul dintre ei nu trecuse pe la grădiniţă înainte, cu părul răvăşit, respiraţia puturoasă şi în pantaloni de trening, de parcă tocmai s-ar fi sculat din pat. La urma urmelor, ea nu avea de unde să ştie pentru că niciodată nu mai fusese într-o grădiniţă. Tot ce ştia era ceea ce la un moment dat citise în ziar, şi doar îl frunzărise puţin, fără prea multă atenţie. Eva îşi amintea vag

ceva despre locurile asigurate de stat. Ceva cum că părinţii ar fi avut dreptul la un loc la grădiniţă imediat ce copilul împlinea un an şi, chiar dacă plăteau ceva din taxa lunară, statul achita cea mai mare parte.

Bărbatul îşi purta copilul în braţe.

— Tocmai am vorbit cu Kamilla. Asta chiar că nu e posibil. E o dihanie periculoasă!

— Îţi recomand să mergi direct la biroul Annei, spuse Mie uitându-se la Eva.

Tatăl ridică glasul la Mie.

— Ai înţeles ce ţi-am zis?

— Un moment. Linişteşte-te! Tocmai o salutăm pe noua noastră angajată.

— Am o şedinţă în douăzeci de minute, spuse tatăl şi îşi bătu încheietura mâinii cu două degete acolo unde ar fi trebuit să poarte un ceas, iar în locul lui avea o brăţară din piele cu pandantiv asiatic.

Eva se uită la cei doi.

— Trebuie să o iei pe scară şi apoi să faci la stânga, îi explică Mie în şoaptă. Du-te la Anna. E directoarea adjunctă. Ea o să te ajute să te instalezi. De acord?

— Bine, mulţumesc.

Eva deschise uşa şi o luă pe holul strâmt cu tavan înalt. Linoleumul de pe jos fu înlocuit cu lemn lăcuit. Mirosul dulceag era acum unul uscat de copiator, imprimantă şi articole de birou, mai apropiat de mirosurile cu care era obişnuită Eva. O luă la stânga. Uşa era întredeschisă. Cineva tasta la calculator. Prin crăpătură, Eva văzu din profil o femeie de vârstă mijlocie la calculator. Nu ridică privirea când Eva bătu la uşă.

— Două secunde şi te ascult.

Îşi ridică ochelarii şi citi din nou ce scrisese.

— Trimis! spuse printre dinţi, înainte de a se uita spre ea.

— Tu eşti Eva?

— Da, zâmbi ea.

Femeia se ridică. Era mai voinică decât se aşteptase Eva.

— Anna Lorentzen, director adjunct, se prezentă şi îşi ridică ochelarii până la rădăcina nasului.

— Eva Katz.

— Bine ai venit la „Livada cu meri", Eva Katz. Din păcate, liderul nostru mult iubit, cum ar spune în Coreea, e azi la un curs, dar ne bucurăm că eşti aici. Şi, crede-mă, sunt câţiva prichindei prin clase care abia aşteaptă să te salute.

— Sună bine, zise Eva.

— Ai venit de la centrul din Copenhaga?

— Din Hareskoven.

— Eşti de ceva timp în şomaj, nu-i aşa?

Eva coborî privirea. Se întorceau în trecut, spre tot ceea ce psihologa insistase de mai multe ori să nu bage în seamă. Eva ştia că avea dreptate. Asta era ultima ei şansă; nu trebuia să privească în urmă, aşa cum Domnul i-a spus lui Lot: „Să nu te uiţi înapoi... spre Sodoma". Totuşi, soţia lui Lot a făcut-o şi s-a transformat într-o statuie de sare. Eva pur şi simplu s-ar prăbuşi, ar dispărea.

— Eva?

Anna o privea cu o umbră de surâs pe buze.

— Da, răspunse şi adăugă: De un an.

— Ce lucrai?

— Sunt ziaristă.

Se grăbi să se corecteze.

— Eram.

— Ziaristă, repetă Anna. Torben nu mi-a zis nimic.

Eva o privi pe Anna. Orice urmă de entuziasm protector din expresia ei dispăruse şi o pată roşie îi apăru pe gât. Eva îşi coborî privirea.

— Dar... Anna se înecă, îşi drese vocea. Şi nu mai eşti ziaristă?

Eva o privi nedumerită.

— Nu, v-am zis că sunt şomeră.

— Dar ţi-ar plăcea să te întorci la meseria ta?

— Mi-ar plăcea, da, dar nu se prea găsesc slujbe, iar dacă vă faceţi griji că aş putea să plec în două săptămâni, pot să vă asigur că...

— Să fie clar: nu poţi să scrii despre „Livada cu meri”, o întrerupse directoarea adjunctă. Relaţia dintre părinţi, copii şi instituţie este confidenţială. Nu poţi scrie nimic despre ce vezi aici.

Pentru câteva clipe, cuvintele rămaseră suspendate în aer. Eva nu ştia ce să zică.

— Fireşte că n-am să scriu, spuse în cele din urmă. Nici nu mi-ar trece prin cap. În plus, ce-aş putea să scriu? Vreau să zic, una peste alta, nu e decât o grădiniţă. O privi pe directoarea adjunctă şi imediat îi păru rău de ce-i ieşise pe gură. Nu că n-ar fi importantă munca pe care o desfăşuraţi. Mă refer doar că nu e mare lucru de dezvăluit, mă înţelegeţi.

Anna îşi drese din nou vocea.

Eva se simţea stânjenită.

— Oricum, nu sunt genul ăsta de ziaristă, continuă totuşi. Scriu despre modă şi tendinţe.

Zâmbi în timp ce-şi amintea ultimul articol la care lucrase în noaptea aceea, cu aproape un an în urmă. Era un articol important despre Helena Christensen, despre viaţa la New York a topmodelului, cu fotografii splendide, unde mărturisea cum obişnuia să se întindă pe jos ca să asculte

jazz când avea nevoie de inspirație.

Inspiră adânc. De îndată ce se simțea năpădită de amintiri, trebuia să facă ceva, să schimbe direcția, *back to the future*, „întoarcere în viitor" cum obișnuia să o numească psihologa. Asta trebuia să facă iar și iar, dacă ar fi fost posibil cu voce tare și clară, așa cum o instruise psihologa, dar în schimb Eva se auzi spunând:

— Anna, chiar nu e nicio poblemă. Serios. Chiar am chef să mă apuc de treabă la bucătărie.

Directoarea adjunctă rămase privind-o o clipă, apoi își coborî ochii pe hârtiile ei. Petele roșii de pe gât nu dispăruseră. Eva mai avusese experiența asta de câteva ori. Existau persoane care reacționau negativ când le vorbea despre slujba ei, care se comportau de parcă ar fi fost vinovați de ceva, la fel că Eva când auzea o mașină de poliție.

— De acord, spuse Anna după o pauză jenantă. Nu știu ce-a apucat să-ți spună directorul nostru la telefon.

— Nu mare lucru, cred eu. Mi-a spus că urmează să lucrez la bucătărie și cam atât.

— O s-o ajuți pe Sally, bucătăreasa noastră șefă.

— Foarte bine.

— Și ca să fiu sinceră, o să fi mai mult decât ocupată. Orice s-ar spune, e o casă mare. Ești obișnuită să faci mâncare?

— Anna, ai o clipă? Mie bagă capul pe ușă. E vorba de câine.

— Iar?

— Tatăl ăla. Cum îl cheamă? E complet isteric. Ne amenință că o să cheme poliția. Iar Kamilla nu vrea să intre să lucreze până ce animalul nu dispare de acolo.

— Prostii! dădu Anna din cap.

— A rămas în stradă.

— Unde e proprietarul câinelui? Nu îl cheamă Frank?

— E în sala Verde.

— Foarte bine. Directoarea adjunctă schiţă un gest aprobator şi o privi pe Eva. O să schimbăm puţin ordinea de zi şi o să începem turul cu sala Verde. Se vede că cineva refuză să respecte regulile.

— Bineînţeles.

Eva o lăsă pe Anna să o conducă.

Femeia cea voluminoasă se mişca neaşteptat de repede. O urmă, nu ştia ce altceva ar fi putut să facă. Trebuia să o întrebe ceva, să încerce să pară interesată.

— Atunci, câţi copii aveţi aici, în total?

— E un lucru pe care trebuie să-l ştii înainte de orice: Nu-i numim „copii".

— Ah, bine.

— Le spunem „prichindei", zise Anna şi se dădu într-o parte ca să lase să treacă o fetiţă care ieşise alergând din sala Roşie. Dar avem în jur de o sută treizeci de prichindei. O grupă cu cei mai mici, aproape jumătate din locuri, şi alta de preşcolari, pentru cei mai mari.

Eva încercă să o urmeze în timp ce se gândea ce ar mai putea să o întrebe. Îi venise ideea să întrebe la ce vârstă treceau copiii de la o grupă la alta, dar nu avu timp pentru că Anna deschise uşa de la sala Verde.

— Frank?

Tânărul se întoarse şi o privi pe Anna. Era ras în cap, cu ochii foarte apropiaţi pe un chip slăbit şi bronzat artificial. Nu scoase niciun cuvânt.

— Bună ziua, Frank. Credeam că am lămurit lucrurile în privinţa câinelui tău.

Frank se ridică. Un tatuaj îi urca de pe spate până pe gât unde se zărea coada scorpionului, unul dintre aceia care

înţepau. Eva îşi imagină că restul scorpionului se afla chiar sub hanorac.

— Câinele tău de luptă. Stă în faţa porţii.

— Şi care e problema?

Se uită fix la Anna fără să clipească.

Eva făcu un pas în retragere, spre uşă.

— Am stabilit deja. Câinii trebuie să stea legaţi şi nu pot sub nicio formă să fie lăsaţi în incinta grădiniţei.

— Nu e un câine de luptă. *Domnul Hansen* nu face nimic dacă nu e provocat.

— Câinele tău trebuie să stea legat în afara incintei grădiniţei, repetă Anna imperturbabilă, chiar dacă Frank invadase deja spaţiul său de intimitate.

— Şi care e problema? A muşcat pe cineva?

— Asta e regula. Ţi-am mai explicat-o de câteva ori. Prichindeii se sperie. Adulţii se sperie. Şi mie mi-e frică de câinele tău, Frank.

Bărbatul nu scoase niciun cuvânt. Timp de câteva secunde o aţinti cu privirea, rece şi inexpresivă. Anna se uită către Eva şi găsi forţa să schiţeze un surâs. Eva nu era sigură, dar probabil că se citea frica în ochii ei, sau, cel puţin, nesiguranţa.

— Vreau să-ţi iei câinele de aici imediat. Dacă nu...

Pufnitul dezaprobator al lui Frank o întrerupse. A fost singurul sunet care a ieşit din gura bărbatului cu scorpion înainte de a o atinge uşor cu palma pe păr pe fiica sa şi de a părăsi clasa. Mie o luă pe fetiţă în braţe şi încercă să o consoleze. Dar nu servi la nimic. Anna fu nevoită să ridice vocea ca să se facă auzită peste tot tam-tamul acela.

— Deci, aşa cum îţi spuneam, asta e sala Verde, şi pe Mie o ştii deja. Şi apoi mai e şi Kasper. Chiar, unde s-o fi băgat? Nu l-am prea văzut azi.

— Tocmai s-a dus să schimbe nişte scutece, spuse Mie, făcând să crească în Eva o teribilă nelinişte. Avea să-i vină şi ei rândul la schimbat scutece? Oare nu-i spusese deja Torben că trebuia să dea o mână de ajutor în clase?

— Acum o să-ţi arăt bucătăria, spuse Anna, când fu întreruptă de o bufnitură de uşă.

Kamilla, care refuzase să intre până ce nu aveau să ia câinele de acolo, îşi făcu simţită prezenţa. Se opri în faţa uşii de la sala Verde şi o privi pe Anna cu răceală.

— M-a împins, Anna, spuse.

— Frank?

— Am sunat la poliţie.

— Nu, Kamilla, ai întrecut măsura.

— Tu eşti responsabilă cu prevenirea riscurilor, Anna. Trebuie doar să suni şi să spui că nu e necesar să vină, e decizia ta. Dar eu iau notă de asta. Azi unul dintre prichindei ar fi putut să rămână fără faţă din pricina unei muşcături. Câinii nu pot fi lăsaţi liberi în apropierea unei grădiniţe. Siguranţa trebuie să fie garantată. E clar?

Anna se uită la Eva, care îşi coborî privirea. Se simţea nelalocul ei, de parcă doi ochi inchizitori ar fi fixat-o în mijlocul unui conflict care dura de ceva vreme.

— Dar Kamilla, nu crezi că ar trebui să-i dăm timp lui Frank ca să vedem dacă a priceput? întrebă Anna. Vreau să zic poliţia... o să-i speriem pe prichindei.

— A încercat să mă lovească.

— Să te lovească?

— Sau m-a împins. Da, m-a împins. M-a lovit în umăr.

— I-oi fi zis ceva?

— Iartă-mă, Anna. Kamilla făcu un pas înainte. La ce te referi când spui că poate i-oi fi zis ceva? Ce aş fi putut să-i spun eu ca să justifice violenţa?

Anna păru că stă pe gânduri câteva minute, dar îşi reveni imediat. Din depărtare se auzi o sirenă.

— Se pare că poliţia e pe punctul de a sosi, spuse Kamilla.

Anna se gândi. Apoi o privi pe Eva.

— Ce-ai zice să rămâi aici cât vorbesc eu cu poliţia? o întrebă.

Trecură câteva clipe jenante până ce Eva îşi dădu seama că Anna tocmai i se adresase.

— Nu-ţi face probleme, o să fie şi Kasper. Aşa îi dai o mână de ajutor. Ce zici? Şi între timp îi cunoşti şi pe prichindei.

Directoarea adjunctă privi în jur. Kasper tot nu apăruse.

— Fireşte, răspunse Eva.

— Chiar şi eu obişnuiesc să ajut în asemenea situaţii.

Anna fu întreruptă de nişte strigăte de bucurie ce veneau dinspre hol. Poliţia tocmai sosise şi câţiva copii se înghesuiseră la fereastra ce dădea în stradă.

— O să ne ocupăm de bucătărie ceva mai târziu, spuse directoarea adjunctă.

— De acord.

— Ştiu că primirea nu a fost prea plăcută. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. O să găseşti numărul în agenda asta.

Se apropie de un birou care se afla lângă uşă. Eva o urmă.

— Aici trebuie să scrie părinţii numele prichindelului atât la sosire, cât şi la plecare, indicând de fiecare dată ora. Mai pot să ne lase şi scurte mesaje. De exemplu, dacă va veni bunica să ia copilul de la grădiniţă sau dacă cel mic poate să se întoarcă acasă cu părintele altuia dintre prichindei. Păduchi, varicelă, tot felul de boli. Uneori notează dacă cel

mic s-a dus la culcare mai târziu ca să ştim că poate să fie mai agitat decât în mod normal. Chestii din astea.

— De acord, spuse Eva.

— Pot să ne-o comunice şi direct, fireşte, dar e o instituţie mare şi ştim din experienţă că, mai ales dimineaţa, lucrurile pot să iasă puţin de sub control. Dacă acelaşi educator primeşte o mie de mesaje în acelaşi timp la şapte şi jumătate dimineaţa, e uşor să comită greşeli. Evităm lucru ăsta apelând la agendă.

Anna se uită către Kamilla, care o privea nerăbdătoare.

— Bine, ar fi mai bine să plec, spuse şi ieşi.

Eva rămase singură cu cincisprezece copii în clasă. Până în momentul acela, niciunul nu se uitase măcar la ea. Poate că era mai bine să rămână nemişcată, să se ascundă până ce avea să apară vreun educator adevărat.

În hol, aproape de intrarea principală, o văzu pe Anna discutând în şoaptă cu Kamilla. Cine ştie cu ce o avea Kamilla la mână pe Anna, se gândi Eva. Ceva trebuie să fie la mijloc, altminteri Anna ar fi pus-o în banca ei. Chiar şi acum, când îi întâmpina pe cei doi agenţi de poliţie la uşă, Kamilla o privea pe directoarea adjunctă cu braţele încrucişate la piept şi aproape cu dispreţ. Directoarea adjunctă aruncă o privire scurtă în urmă, spre Eva, care se grăbi să-şi îndrepte atenţia spre copii şi măsuţele din lemn vopsit în roşu cu scaune în acelaşi ton. Pe perete era un afiş realizat din decupaje cu fotografii ale familiei regale. „Regina Margarita a II-a va împlini şaptezeci şi trei de ani pe 16 aprilie – scria cu creioane color cerate – Ura!” Pe masă se aflau mici creioane colorate şi hârtie poroasă.

— E adunare?

Vocea venea de jos. Eva coborî privirea. O fetiţă o

trăgea de pantaloni.

— Auzi, cum te cheamă?

— Eva.

— Câţi ani ai?

Eva o privi; nu avea chef să vorbească despre ea.

— Treizeci şi patru, răspunse, cu o anumită reticenţă.

— Ce facem? vru să ştie una dintre fetiţe.

— Da, chiar, oare ce-am putea face? spuse Eva, gândind cu voce tare.

De cât timp nu mai stătuse singură cu un copil, de când nu mai oferise nici măcar trei minute unui omuleţ de dimensiunile acelea? Dacă îşi amintea bine, de pe vremea când era chiar ea o fetiţă. Ar face bine să-şi amintească ceva. Ce-i plăcea pe atunci?

— Ce-ar fi să desenaţi ceva ce v-a impresionat azi? le propuse ea. Ei îi plăcuse să deseneze până ce învăţase să scrie; începând din momentul acela îşi petrecuse aproape tot timpul citind şi scriind.

— Nu înţeleg, spuse fetiţa, şi privi în jos.

— Aşadar, îi explică ea, trebuie să desenaţi ceva ce aţi văzut în dimineaţa acesta.

Poate că nu ştia să le vorbească tocmai pe înţelesul lor. Nu avea nici cea mai mică idee.

— Poliţia! strigă unul dintre copii.

— Da. Desenează poliţia.

— Câinele meu, spuse fetiţa.

— Bună idee, zise Eva.

— Ai vreun iubit? întrebă fetiţa.

— Desenaţi? Foarte bună idee. Un tânăr cu o barbă întreagă, îmbrăcat într-o cămaşă uşor şifonată intră şi îi strânse mâna Evei. Tu probabil că eşti Eva. Eu sunt Kasper.

Eva zâmbi. Simţi o oarecare uşurare să vadă că nu mai

era singură cu copiii.

— Bună, Kasper.

— Îi desenaţi pe Majestăţile Lor? Lucrăm la ceva: ziua de naştere a reginei este săptămâna viitoare.

— Nu, doar ce li s-a întâmplat dimineaţă.

— Perfect, spuse tânărul zâmbind.

Eva îi aruncă o privire. Din cauza bărbii era greu să-ţi dai seama câţi ani avea.

— Sunteţi logodnici? întrebă unul dintre prichindei.

— Nu, eu am deja un prieten, răspunse Eva. Şi acum treceţi la desenat.

— Cum îl cheamă?

— Martin.

— Sunteţi căsătoriţi? întrebă un copil.

Eva se uită la grupul de copii care se afla în faţa ei. Aproape toţi începuseră să deseneze. Micuţul acela avea o privire intensă, chipul îi reflecta o anumită insolenţă.

— Sunteţi căsătoriţi? întrebă din nou.

— Nu, dar... Îşi dădu seama că vocea îi tremura uşor ca şi cum, dintr-odată, fiecare cuvânt pe care îl rostea ar fi avut ecou. Nu era pregătită ca să scotocească cei mici în trecutul ei. Tocmai se bazase pe faptul că lucrul cu cei mici era centrat pe acţiuni în prezent: aici şi acum. Kasper îi zâmbi.

— Vor să ştie tot, e cazul să începi să te obişnuieşti. Tot!

— Chiar aşa? întrebă Eva.

— Cu ce se ocupă iubitul tău? insistă copilul.

— Acum desenăm, spuse Kasper.

— V-o trageţi?

Din nou acelaşi copil. Ceilalţi bufniră în râs, fetiţele îşi coborâră privirea şi-şi ascunseră zâmbetul.

Eva se uită la Kasper care îşi agita degetul arătător şi

striga:

— Adam! Nu vreau să te mai aud. Ai înţeles?

Eva se aşeză lângă una dintre fetiţe.

— Ce desenezi? Pare interesant.

Eva îşi dădu seama cât de fals sunau cuvintele acelea.

— E mama mea. Îţi dai seama cât e de supărată?

Eva se uită la desenul ce înfăţişa o femeie care părea emotigrama proastei dispoziţii.

— Da, e posibil.

— Pe tata. În dimineaţa asta, adăugă.

Eva nu ştiu ce să răspundă.

Kasper se aşeză lângă ea.

— Întreabă tot, îi şopti. Şi povestesc tot.

Eva îl privi. Respiraţia îi mirosea plăcut a cafea cu aromă de lemn-dulce. Îşi dădu seama că un copil stătea singur într-un colţ. Se îndreptă spre el, îndepărtându-se de Adam, care punea prea mult întrebări, şi de fetiţa care povestea prea multe lucruri.

— Ce-ai desenat?

— Nimic, răspunse copilul, şi acoperi desenul cu mâinile. Era un băieţel foarte drăguţ, brunet. Avea în jur de cinci ani, dar privirea lui îl făcea să pară mai matur.

— Nu contează. Eva se ridică. E în regulă.

Copilul îşi dădu mâinile la o parte că Eva să poată vedea ce desenase: doi oameni, doi bărbaţi, unul îi împlânta celuilalt ceva în spate. Poate un cuţit. Sau poate că-l îmbrâncea? Oare aia era o mână? Nişte picături mari de sânge ţâşneau în aer. O baltă de sânge acoperea partea inferioară a desenului.

— Ce e asta? întrebă Eva.

— Nimic.

— Un bărbat care se poartă urât cu altul?

Se aplecă deasupra desenului ca să vadă mai bine. Victima avea părul roşcat. În spatele asasinului, părea că băieţelul desenase un chip ori un animal.

Şi copilul privea desenul foarte atent.

— E foarte violent, spuse Eva. De ce l-ai desenat?

Copilul nu-şi descleştă buzele, stătea cu privirea aţintită pe pupitrul din faţa lui.

— Ai văzut asta la televizor? Trebuia să desenezi ceva ce ai trăit tu în dimineaţa asta.

Băieţelul o privi şi dădu din cap, aprobator.

— Ai văzut tu asta?

Din nou un scurt gest afirmativ.

— La televizor?

Băiatul făcu semn că nu.

— În vreo carte de benzi desenate sau aşa ceva?

În fine un sunet abia perceptibil ieşi din gura copilului.

— Nu.

Telefonul Evei vibră în buzunar abia cu o jumătate de secundă înainte de a răsuna impetuosul sunet al mobilului în toată sala. „Tata” apăru pe ecran. Respinse apelul, băgă telefonul în buzunar şi reveni lângă copilul care avea lacrimi în ochi. Le avusese tot timpul? Nu era sigură.

— E ceva ce ai văzut într-un film?

Dintr-odată plânsul copilului deveni sonor.

— Ce-i cu tine?

— Încercăm să ţinem telefoanele închise aici, înăuntru. Kasper ridică din umeri de parcă şi-ar fi cerut iertare. Mai bine ţi-o spun direct. Anna şi Torben se supără...

— Sigur. Iartă-mă.

În momentul acela, copilul se ridică şi ieşi în fugă din sală. Cu desenul în mână. Lovi cu piciorul într-un scaun care îi stătea în drum.

— Malte! strigă Kasper. Ce-i cu tine?

Uşa clasei se închise cu zgomot.

Parcul forestier Dyrehaven

Ora 8:53

Oare bătrânul văzuse cadavrul? Era posibil să fi auzit doar focul de armă, să fi văzut porumbeii ridicându-se în zbor şi să se fi decis să arunce o privire în caz că s-ar fi întâmplat ceva? În orice caz, chiar dacă nu ar fi văzut cadavrul, chiar dacă l-ar fi văzut doar pe Marcus, ar fi fost suficient. Poliţia trebuia să apară acolo dintr-o clipă în alta. Vecinii urmau să fie interogaţi: „Aţi văzut ceva?" „Aţi văzut pe cineva în pădure azi-dimineaţă?" Asta aveau să întrebe agenţii, iar în cele din urmă, poliţia ar fi dat peste bătrânul care să le povestească tot: „Da, am văzut un bărbat. Am auzit o împuşcătură, când am ieşit să văd ciocănitoarea şi bâtlanul şi să mă bucur de lumina zorilor. Am hotărât să intru mai adânc în pădure. La urma urmei, încă nu s-a deschis sezonul de vânătoare. Voiam să-i zic vânătorului să se oprească imediat, că risca să împuşte vreo femelă care caută hrană pentru pui, dar n-am găsit niciun vânător. În schimb am văzut un bărbat. Era îmbrăcat într-un costum negru. Părea un fel de bodyguard, ca ăia pe care-i vezi la televizor. Tuns scurt, musculos, pulovăr negru pe gât, haină. Ei bine, adevărul e că m-am întrebat ce-o fi făcând prin pădure atât de devreme şi mai ales îmbrăcat în felul acela. Cred că avea un câine, chiar dacă n-am văzut niciunul".

Asta ar spune bătrânul, iar atunci poliţia i-ar lua urma. Marcus se îndepărtă de poteca din pădure şi merse până la un buştean căzut şi un tufiş de mure. Încă îl vedea pe bătrân

în depărtare, pe culmea dealului. David se afla chiar în spatele lui Marcus, gâfâind.

— Crezi că ne-a văzut? întrebă.

— Da. Cel puţin pe mine, răspunse Marcus.

— *Fuck.* Ţi-a zis ceva?

— L-am salutat eu.

— Şi el ce ţi-a zis?

— Bună ziua. Şi apoi am strigat câinele.

— Care câine?

— Doar ştii. Sunt un tip la costum în drum spre serviciu care înainte a ieşit să plimbe câinele prin pădure.

— Crezi că a înghiţit-o?

— Nu. Şi cu atât mai puţin când vor găsi cadavrul.

— Atunci... ce facem?

— Să nu ne agităm. Eu am să-l urmăresc. Tu întoarce-te.

— Ce-ţi trece prin minte?

— O să văd eu.

David schiţă un gest din cap.

— Nu e decât un moş.

— Exact. Aşa că nici nu prea contează. Şi-a trăit traiul.

David oftă din nou. Marcus îl privi. David petrecuse prea mult timp în afara câmpului de luptă. Aşa li se întâmpla, mai devreme sau mai târziu, tuturor soldaţilor. Dacă stai prea mult timp departe de câmpul de luptă, îţi e din ce în ce mai greu să accepţi ideea de violenţă.

„Pentru că violenţa necesită antrenament”, se gândi Marcus. Ca orice altceva în viaţă: forma fizică, dragostea, casa, drumurile publice. Trebuia să aibă grijă de toate. Iar violenţa este o condiţie fundamentală a fiinţei omeneşti, este un fapt; oricine încearcă să se convingă de faptul contrar, o face pentru că se amăgeşte că trăieşte într-o lume imaginară.

Aşadar, dacă nu cultivi violenţa, mai devreme sau mai târziu, te prăbuşeşti. E simplu ca bună ziua. Spaniolii sunt singurii europeni care ştiu lucru ăsta, de-aia nu renunţă la coridă.

— David!

Marcus îl apucă de braţ.

— Ce e?

— Ai grijă să nu te vadă nimeni. Bine?

— Eu... David nu-şi termină fraza.

— Ce voiai să zici?

— Nu mă simt deloc în largul meu cu toate astea.

— Situaţia acum nu e prea confortabilă. Există multe semne de întrebare. Bătrânul. Dacă ne mai vede cineva când ieşim din pădure. Prea mulţi martori. La asta te gândeai?

— Da.

— Ce facem? O lăsăm baltă?

Se uită la David.

David zâmbi scurt şi dădu din nou din cap. Amândoi ştiau că Marcus urma punct cu punct manualul: când camaradul tău sau oamenii tăi sunt cuprinşi de panică trebuie să îi faci să privească înainte şi să se gândească la următorul pas şi apoi la ce va urma. Trebuie să-i faci să înfrunte situaţia, oricât ar părea de disperată.

— Nu te aud, soldat, şopti Marcus, în ciuda faptului că David nu spusese nimic.

— Nu. Nu trebuie să ne dăm bătuţi.

— Foarte bine. Tu întoarce-te. Fă în aşa fel încât să nu te vadă nimeni. Scapă de haina asta. Fugi pe la marginea pădurii, ţine-te departe de toţi. Ai bani?

— Da.

— Când ieşi din pădure, încearcă să iei un taxi. Aşează-te în spatele taximetristului, ascunde-ţi faţa, dar fără să atragi atenţia. În regulă?

— Da.

— Şi acum, pleacă.

David se îndepărtă în fugă, uşor aplecat, fără să facă aproape niciun zgomot. „Din nou ca un soldat”, se gândi Marcus. În mod cert va reuşi să treacă neobservat. Marcus era cel care fusese văzut, pe care îl surprinsese un bătrân. Privi înspre cărare. Bătrânul se afla deja foarte departe. Oare căuta ciuperci? Oricum n-avea cum să-l bănuiască. Îl văzuse pe Marcus, e adevărat, dar nu putea să ştie ce se întâmplase în dimineaţa aceea în pădure. Chiar dacă în curând avea să afle: urma să audă despre cadavru imediat ce-l vor găsi, la fel ca toţi ceilalţi. Şi atunci o să vorbească, iar asta o să strice totul. De aceea bătrânul era un duşman, nu foarte diferit de duşmanii de război. La urma urmelor, nu aveai nimic personal împotriva individului care, din întâmplare, se afla lângă depozitul de muniţie pe care trebuia să-l bombardezi; iar dacă nu se aruncă bombe se pierde războiul, şi viaţa, şi toate lucrurile pentru care ai luptat.

Marcus alergă după el. Bătrânul părăsise poteca şi se îndrepta spre vilele albe. Acum Marcus îl vedea mai bine. Soarele îl lumina din plin. Era aproape chel. Doar câteva fire de păr alb îi acopereau într-un semicerc partea inferioară a creştetului. Marcus aşteptă puţin. Era important ca bătrânul să nu-l vadă din nou. Când o va face, avea să fie chiar în clipa dinaintea morţii. Ce păcat! Marcus era convins că putea fi unul dintre „ai lui”. O ştia pentru că îi văzuse pantofii, felul în care mergea, verigheta de aur din deget, vechiul Mercedes din garajul casei în care chiar în clipa aceea intră. Da, era chiar posibil să fi fost un jurist, cineva care cunoaşte preţul pe care trebuie să-l plăteşti societăţii în care trăim.

Se opri la o oarecare distanţă de casă, astfel încât să nu poată fi văzut de la ferestrele vilei. Oare mai era cineva

acasă? Asta, fireşte, nu avea să uşureze lucrurile. Pentru o clipă, luă în considerare posibilitatea de a vorbi cu el, de a-i explica gravitatea situaţiei, de a-i povesti ce se întâmplase în pădure în acea dimineaţă, de a-i spune că ceea ce se afla în joc, în esenţă, era modul în care noi, danezii, ajunseserăm să ne organizăm. Nu era vorba despre bani, nici de avariţie, era vorba despre monarhie, de însăşi subzistenţa ţării. Bătrânul ar fi înţeles. Poate că da sau poate că nu. În orice caz, era prea mult ce se afla în joc pentru a risca.

Marcus aşteptă până ce ajunse să fie sigur că nu mai era nimeni care să-l poată vedea, se strecură pe lângă Mercedesul negru şi parcurse casa lipindu-se de pereţi. Zărise două nume pe cutia poştală din stradă. „Ellen Blikfeldt şi Hans Peter Rosenkjær". Exista o soţie în casă. Asta nu era bine. „Dar tu nu te grăbeşti, Marcus", îşi spuse ca să se liniştească. „Câtă vreme nimeni n-a găsit cadavrul în pădure, Hans Peter Rosenkjær nu are motive să se gândească şi cu atât mai puţin să comenteze cu cineva că a văzut azi-dimineaţă un bărbat bine îmbrăcat în pădure". Un bărbat care îl salutase şi zâmbise. Care i-a dat bună ziua şi apoi a strigat câinele.

Îl văzu pe Hans Peter Rosenkjær în casă, în halat. Traversă salonul cu pipa în gură, apoi dispăru. Marcus îl auzi printr-o fereastră deschisă: făcea duş. Văzu aburii care se filtrau prin fereastră şi se ridicau spre cer, asemenea unui nor care, ţinut captiv în instalaţie, în cele din urmă găsise drumul în casă. Bătrânul fredona „Everybody Loves Somebody". Soarele strălucea, baia era locul perfect. Hans Peter urma să cadă la ieşirea din cadă, să se lovească la cap şi să piardă tot sângele. Totuşi, Marcus trebuia să se asigure înainte că soţia nu se afla în casă. Se apropie de uşa care dădea pe terasă. Aruncă o privire înăuntru: mobilă veche în

stil danez, o creaţie Børge Mogensen şi Arne Jacobsen. O masă mare de sufragerie pe care se îngrămădeau cărţi. Nu se vedea nici ţipenie de om pe nicăieri. Încercă uşa. Cea care dădea spre terasă era închisă cu cheia. Folosi o batistă ca să cureţe clanţa şi să elimine amprentele; crima trebuia să fie perfectă, hotărât lucru, nu ca aceea din seara precedentă şi cea de dimineaţă; treabă de mântuială, rapidă, disperată. Nu. Trebuia să facă un lucru serios, pentru patrie.

Înconjură casa până la uşa de serviciu. Iedera se căţăra pe zidurile vechi din cărămidă ale vilei. Marcus încercă uşa. Era deschisă. Şi de ce să nu fi fost? Acolo, la nord de Copenhaga, domnea liniştea şi pacea. Trase uşa după el, o închise şi rămase nemişcat în spălătorie, cu urechile ciulite. Hans Peter era tot în baie. Marcus auzea sunetul apei căzând din boiler. Mirosea vag a tutun. Îşi scoase pantofii cu multă grijă. Pentru orice eventualitate se uită la mobil: închis; încă din Copenhaga se asigurase că-l avea închis, înainte de a se urca în maşină cu cadavrul.

Îşi ascuţi din nou auzul până să intre în salon. Nici urmă de Ellen Blikfeldt. Poate că era la etajul de sus. Trebuia să fie sigur înainte de a intra în baie cu bătrânul.

Urcă scările, aproape neauzit, din patru în patru. Se afla deja la primul etaj. Aruncă o privire în dormitor. Existau urme că în noaptea aceea nu dormise decât o persoană pe o parte a patului. Ellen Blikfeldt nu era acasă. Erau singuri, niciodată nu se va ivi un prilej mai bun.

Cobora scările când se auzi soneria. Se opri. Auzi iar sunând.

— Acum vin! strigă Hans Peter.

Marcus urcă din nou scările cât putu de repede. Dormitorul dădea într-un balcon. Privi în jos. Un salt de doar câţiva metri; nicio problemă. Auzi voci care veneau din

spălătorie. Momentul trecuse. Trebuia să iasă de acolo. Deschise uşa balconului şi ciuli urechile. Continua să se vorbească în spălătorie. Putea să sară pe terasă fără să fie văzut. Scoase picioarele pe marginea balconului, se prinse de grilajul vechi din fier forjat şi se lăsă să cadă. În cădere se gândea că ar fi vrut să se elibereze de toate, de obligaţii, şi de responsabilităţi; responsabilitatea a tot ce îl înconjura. Poate secunda cât stătuse în aer făcuse să-i treacă prin cap acea idee stupidă şi neaşteptată... În orice caz, era gata să-şi asume responsabilitatea în momentul în care îşi simţi din nou picioarele pe gresia terasei. Bătrânul trebuia să moară. Nu exista altă soluţie.

Pădurea Hareskoven

Ora 18:30

Eva tocmai ieşea din gară şi se îndrepta spre casă când îi sună mobilul. Era Pernille, nouă soţie a tatălui său. În fine, nu chiar atât de nouă: tatăl său se căsătorise cu ea după cinci ani de când cancerul smulsese viaţa mamei sale. Respinse apelul. Ştia ce voia de la ea: să afle cum îi mersese în prima zi la grădiniţă, prima zi din restul vieţii sale. Noaptea aceea avea să fie prima dată când urma să doarmă singură: dormise în casa lui Pernille şi a tatălui său de când rămăsese singură. Nu prea îi pria singurătatea, iar acum ei doreau să se asigure că se simţea în largul său singură. Iar într-un anumit fel mereu reuşeau să-i aducă aminte trecutul, tot ce nu trebuia să ia în seamă deloc. Eva ştia foarte bine că era nedrept din partea ei să gândească astfel. Pernille şi tatăl ei fuseseră mereu înţelegători cu ea şi dispuşi să-i dea o mână de ajutor, dar în acelaşi timp făceau parte din trecutul pe

care trebuia să-l evite. Eva ajunsese să creadă că poate chiar îi convenea să plece departe, să se stabilească la Marrakech, în Maroc, sau în vreun sat din America de Sud pentru a putea fi doamna misterioasă, cea care nu vorbea despre trecutul ei. Ar fi putut să aibă un amant tânăr. Dar cu ce s-ar fi ocupat în Argentina sau Uruguay? Singurul lucru pe care ştia să-l facă era să scrie. Dar când avea să se afle în faţa tastaturii, trecutul avea să-i dea din nou târcoale. La urma urmelor, asta era esenţa meseriei scrisului: faptele trecute.

Încă ar fi trebuit să fie lumină; era după-amiaza devreme a unei zile de aprilie. Eva îşi înălţă privirea în căutarea a ceva care ar fi putut să explice întreruperea primăverii. O picătură de ploaie solitară, greoaie o atinse în semn de răspuns. Aceleia aveau să-i urmeze şi altele, era doar chestiune de timp. Era cazul să grăbească pasul.

Pe de altă parte, nu trebuia să se grăbească prea tare să ajungă acasă. Îşi petrecuse după-amiază la cumpărături prin centrul oraşului, mai ales ca să-şi omoare timpul. Probase ceva haine pe care nu avea cu ce să le plătească, băuse cafea neagră la bibliotecă. Nopţile erau cel mai greu de trecut. Încercase cu somnifere de la tatăl ei, dar ştia foarte bine că aceea nu era calea potrivită. Aşa că mai bine se ajuta cu vin. *Wein macht müde,* nu asta spuneau nemţii? Vinul provoacă somn. Cumpărase o sticlă în Netto şi o pusese pe banda de la casa de marcat, chiar lângă cereale, lapte şi fructe, sperând ca tânăra casieră să nu se uite urât la ea. De parcă ar şti ea cum e să te simţi singură! Era prima noapte.

Ploaia se înteţi, grăbi pasul. Ultimii o sută de metri îi străbătu în fugă. Deschise uşa şi lăsă geanta la intrare.

Îi sună mobilul. Îl scoase din buzunar. Din nou, Pernille.

— Pernille, spuse încercând să nu pară deloc agasată.

— Cum a fost? o întrebă aceasta fără să spună nici măcar „bună”, fără niciun preambul.

— Bine. Chiar dacă mă tem că va trebui să beau un păhărel ca să-mi revin. Poţi să mă aştepţi o clipă?

— Da, sigur că da. Eram foarte nerăbdători să ştim cum ţi-a mers.

— Pun pe *speaker.* Lăsă telefonul pe masă şi geanta pe marmura de la bucătărie. Mă auzi?

— Te auzim, scumpo, spuse Pernille.

— O secundă. Scoase sticla. Era o hârtie pe fundul genţii sale. O scoase cu grijă. Era desenul copilului – cum se numea?

— Malte. Desenul ce reprezenta un bărbat care îi făcea rău altui bărbat, îl împingea sau îl împungea pe la spate pe bărbatul cu păr roşu.

— Ce ciudat! spuse cu voce tare şi lăsă desenul pe masă în timp ce căuta tirbuşonul.

— Ai zis ceva?

Eva auzi vocea lui Pernille chiar dacă mobilul se afla pe masă.

— E un desen făcut de unul dintre copii. A ajuns la mine în geantă.

— Ce drăguţ!

— Zău? Poate. Dar ce caută la mine în geantă?

Eva îl auzea pe tatăl ei în fundal.

— Cum a fost? îl auzi şoptind.

— Bine. Unul dintre copii i-a făcut cadou un desen.

Eva scotoci prin sertarele pe jumătate goale în căutarea singurului obiect de bucătărie de care nu se putea lipsi. Iată-l acolo, lângă cuţite, încă mai avea înfipt dopul din noaptea aceea în care părăsise casa cu atâta vreme în urmă. Îl scoase învârtind mâna profesionist, de trei ori, sau cel

puţin aşa i se părea ei, destupă sticla şi dădu drumul tirbuşonului care căzu pe jos cu un zgomot disproporţionat de puternic pentru un obiect atât de mic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Pernille.

— Pernille?

— Da?

— Dacă mâine seară nu găsesc tirbuşonul, aminteşte-mi că mi-a căzut pe jos şi s-a dus sub aragaz.

— O să-ţi aduc aminte, nu-ţi face griji.

Eva se duse în salon cu desenul, un pahar, sticla şi mobilul între ureche şi umăr.

— Gata. M-am aşezat.

— Povesteşte!

— Sunt toţi foarte drăguţi. Nişte copii tare scumpi, la fel şi cei mari, spuse gândindu-se la Kamilla, cea care nu voise să intre până ce nu duceau câinele de acolo.

— Tata mă aude?

— Nu. Acum e în bucătărie.

— Pernille... se blocă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Scumpo, plângi?

— Să nu-i spui. Încercă să-şi înăbuşe plânsul.

— Nu o să-i spun.

— Îşi face atâtea griji. Doar că...

— Da, ştiu. E foarte greu.

— Viaţa mea e de rahat, spuse şi îşi şterse lacrimile cu manşeta deja umedă de la ploaie.

— Nu spune asta.

— Da, când mă aşez aici şi mă uit prin salonul ăsta, plin de placaje şi şuruburi, şi troace...

— Vine, îi şopti Pernille referindu-se la tatăl ei.

— Bine. Eva se îndreptă de spate de parcă ar fi putut s-o vadă prin telefon. Spune-i că totul e minunat şi că în seara

asta ies cu o prietenă.

— Eva...

— *Please,* Pernille.

Tăcere. În fundal îl auzi pe tatăl său foindu-se. Pernille își drese vocea.

— Vai, ce bine, sună minunat, spuse el: Distrează-te în noaptea asta.

— Mulţumesc, Pernille. Ești un înger.

— Şi aminteşte-ţi că tirbuşonul e sub aragaz.

Eva izbucni în râs printre lacrimi.

— Te iubesc, draga mea. Şi tatăl tău, la fel.

— Şi eu.

Lăsă pentru orice eventualitate telefonul pe canapea. Închise ochii ca să nu fie obligată să vadă podelele pe care trebuia să le frece, pereţii scorojiţi, panourile încă nemontate, cablurile atârnând din tavan...

Deschise ochii şi privi ploaia. „Ploaie tropicală", gândi ea. În şopronul din grădină se găseau nişte panouri pe care le cumpărase tatăl ei. Nu-şi amintea foarte bine, dar după câte se părea era nevoie să izoleze casa pe dinafară. Ea şi tatăl ei obişnuiau să meargă în fiecare weekend pe care el îl avea liber ca să lucreze la casă. Apoi, Eva se ducea cu el acasă, unde Pernille îi aştepta cu cina pregătită şi rămânea să doarmă acolo. Duminica se întorceau şi continuau să lucreze toată ziua. „Curând o să terminăm", obişnuia să-i spună tatăl ei ca să o încurajeze, dar Eva îşi dădea seama că era obosit. Le tot spusese şi tatălui ei, şi lui Pernille că cel mai uşor era să lase casa să ajungă la licitaţie. Astfel ar fi putut să se declare în insolvenţă, să locuiască cu chirie şi să meargă înainte cu minimum necesar. Totuşi, de fiecare dată când vorbea despre asta, tatăl ei dădea din cap. Nici nu voia

să audă una ca asta. „O să terminăm înainte de Crăciun”, îi spunea, dar le făcea pe toate singur, având-o doar pe Eva drept ajutor şi lucrurile avansau foarte încet. Mereu le lipsea câte ceva ce Eva trebuia să se ducă să caute la depozitul de materiale de construcţii: burghie, material izolant marca Rockwool şi unelte ale căror nume niciodată nu şi le amintea. La un moment dat începuse să calculeze timpul care le-ar fi luat dacă urmau să continue în ritmul acela, weekend după weekend, doar ea şi tatăl ei cu ciocanul şi cuiele. Numărase toate panourile şi şuruburile pe care le cumpăraseră şi le împărţise în câte folosea tatăl ei într-un sfârşit de săptămână. Rezultatul fusese de o sută cincizeci şi patru. O sută cincizeci şi patru de weekenduri reprezentau echivalentul a trei ani. Ajunşi acolo, tatăl ei avea să fie deja bătrân. Nu-i povestise nimic despre calculele ei, în schimb Pernille îi strecurase în minte gândul că situaţia nu mai putea continua aşa, că blestemata aia de casă era gata să le distrugă viaţa.

Privirea îi căzu pe desen în loc să se fixeze pe proiectul de construcţie neterminat. Erau doi bărbaţi, nu încăpea nicio îndoială. Unul îl omora pe celălalt. Nu era uşor de ghicit cum. Îl împingea? Îi înfigea un cuţit? Oare ce spusese Kasper în legătură cu copiii? „Povestesc tot şi întreabă tot”. În partea de jos a desenului era o baltă de sânge. Malte încercase să deseneze ceva în spatele celor doi bărbaţi. Un chip sau un soi de animal? O figură extrem de distorsionată, sumbră. Se întrebă de ce luase cu ea acasă desenul. Nu, aceasta nu era întrebarea corectă. Întrebarea era de ce nu îşi amintea că o făcuse. Oare cineva îi strecurase în geantă desenul? Poate copilul? Dar de ce să o fi făcut? Poate unul dintre adulţi? Ce încerca să-i povestească Malte? Desigur nu un asasinat, dar poate altceva. Cineva îi făcuse rău altcuiva? Oare de aceea

Anna reacţionase în felul acela atât de ciudat când îi spusese că era ziaristă? Oare se întâmplau lucruri necurate în grădiniţă?

Încercă să reconstituie restul zilei petrecut la „Livada cu meri" după ce Malte făcuse desenul: poliţia a plecat, iar Anna avea din nou timp pentru ea. I-a arătat grădiniţa. Eva încă avea geanta pe umăr, era sigură. Dar Malte? Rămăsese în sală, poate că în zona parcului, dar nimeni nu avusese acces la geanta ei. În afară de asta, Malte ţinea desenul în mână când s-a ridicat de la masă şi o rupt-o la fugă afară din clasă. Da, izbucnise în plâns şi ieşise în fugă din clasă, cu desenul în mână. Anna se întorsese, Eva îşi luase haina şi geanta ca să o urmeze. Se uitase în jur după copil. Încercase să fie atentă la ceea ce îi spunea Anna, dar îi vorbea de materiale refolosibile, de politica reciclării de la „Livada cu meri", o instituţie cu principii clare. Apoi fusese în bucătărie, iar acolo îşi agăţase haina şi geanta. Acolo avea să lucreze.

Opri filmul primei sale zile în acea instituţie, îşi mai turnă un pahar de vin şi privi din nou desenul, sângele, bărbatul cu părul roşu căruia i se înfigea ceva în spate, căruia îi curgea sânge din cap. Era sigură că nu luase chiar ea desenul? Pe de altă parte, de ce s-o fi făcut? Da, e adevărat, vorbea cu ea însăşi şi cu Martin, dar o făcea tocmai ca să nu o ia razna. Era foarte conştientă de asta. Şi da, îl văzuse pe Malte ridicându-se de la masă şi ieşind în fugă cu desenul în mână. În regulă, foarte bine. Dar atunci, cum dracu' ajunsese desenul în geanta ei?

O nouă înghiţitură de vin înainte de a relua rezumatul întâmplărilor acelei zile. Lucrase câteva ore în bucătărie. Şefa ei, Sally, era o africană care lucra de doisprezece ani în grădiniţă, fără să-şi fi luat nici măcar o singură zi de concediu medical. Aceea era bucătăria ei: Eva nu avea nimic

împotrivă să recunoască și să respecte asta. Sally avea pete întunecate pe brațe și pe față. Dacă petele acelea i-ar fi acoperit ei fața, Eva ar fi arătat îngrozitor, dar pe chipul aproape negru al lui Sally formau un desen interesant, se transformau în ceva care o făcea încă și mai frumoasă. În plus, avea un stil extrem de elegant. Purta o rochie din mătase cu imprimeu roșu, albastru și violet, totul extrem de sălbatic. Trebuia să fii africană ca să poți purta așa ceva.

Copiii nu aveau acces în bucătărie; era absolut interzis. Acolo existau cuțite, cuptoare și plite încinse.

De aceea era atât de sigură că nimeni nu se atinsese de geanta ei în timpul orelor cât frământase și prăjise gogoși, obișnuindu-se cu tigăile și cuptoarele. Chiar îndrăznea să spună că ajunsese să nu se gândească pentru câteva clipe la Martin. Era un semn bun?

„Să ne întoarcem la ziua mea de lucru”, își spuse. Trebuia să afle de ce desenul acela sfârșise în geanta ei. Mâncase împreună cu Sally la prânz: chiftele cu sos de curry și găluște de grâu cu cardamom și alte mirodenii. Eva mâncase o porție enormă. Avea un gust excelent, exotic. Se gândea la Madagascar în timp ce mânca, la plaja enormă cu nisip alb și o viață fără griji. „Așa arată o viață lipsită de griji”, se gândi. O viață plină de griji, în schimb, are gust de fulgi de ovăz, salată verde și vin ieftin de la Netto.

Apoi curățase mesele, iar Sally îi arătase cum funcționa mașina de spălat vase. Imediat se făcuse ora unu, ora de plecare. Puseseră restul de boluri cu smochine, compot, pateu și unt în tăvi. Astfel, educatorii se puteau ocupa de gustarea de după-amiază. Eva își luase haina și geanta. Chiar își scosese și mobilul și îl deschisese, iar în momentul acela nu avea niciun desen în geantă, era absolut sigură.

A vrut să-și ia la revedere de la directoarea adjunctă,

Anna, dar aceasta nu era în birou. O căutase prin sala Albastră şi cea Roşie. Kamilla îi zâmbise. „Mâine mi-ar plăcea să vorbesc ceva cu tine”, îi spusese aceasta în şoaptă când trecu pe lângă ea. Nu aşteptase să-i răspundă. Ca un agent secret, îi şoptise în treacăt şi se grăbise să-şi continue drumul de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. În cele din urmă, Eva o găsise pe Anna. Văzuse pe geam că era afară cu copiii. Atunci într-adevăr îşi lăsase haina agăţată de spătarul singurului scaun pentru adulţi din sală, cel de la catedră, unde era agenda în care trebuia să semneze părinţii dimineaţa. Geanta o lăsase pe scaun. Încă mai erau câţiva copii în clasă. Kasper îi conducea spre ieşire. Malte se afla printre ei? Apoi ieşise în parc. „E cald”, gândise. Anna o întrebase cum a decurs ziua şi dacă Sally nu i se părea minunată. Eva se simţea foarte obosită, gata să leşine, poate de aceea nu reuşea să-şi amintească limpede ce se întâmplase în acea parte a zilei. „O să dorm în tren”, se gândise în timp ce Anna îi mai spunea ceva, ceva despre ziua următoare. Ea îi răspunse că da şi că abia aştepta. Apoi se întorsese în sală ca să-şi ia geanta. Era oare pe jos? Da, dar atunci nu dăduse nicio atenţie; pur şi simplu, o luase odată cu haina şi ieşise. Dacă dădea înapoi filmul, totuşi, aşa cum trebuia să facă mereu un bun ziarist, oare mai vedea pe cineva în clasă? Nu, fără nicio îndoială. Toţi ieşiseră să se joace la soare. Stop! Stătea de vorbă cu Anna în parc. Directoarea adjunctă spune ceva elogios despre Sally. Puţin retras, în leagănul ce arată a dragon, stă Malte. Acum îşi aminteşte. Îşi aduce aminte că el o priveşte. E o privire complice, de parcă ar vrea să-i spună ceva, s-o cheme. Ea îi zâmbeşte sau asta încearcă, pentru că e prea obosită, se uită din nou la Anna şi răspunde la câteva întrebări.

Îşi spuseseră deja „la revedere” şi „pe mâine”. Eva se

întorsese. Da, Malte dispăruse. „Dispăruse”. Întorcându-se în sală, el ieşise în fugă pe uşă. Stătuse în sală, doar câteva secunde, dar suficient cât să aibă timp să-şi ia desenul şi să i-l bage în geantă. „Povestesc tot – îi spusese Kasper în dimineaţa aceea, şi îi şoptise: Tot!”

Ce voia Malte să-i povestească Evei?

Cartierul Klampenborg

Ora 21:05

Marcus nu găsise unde să se adăpostească prea bine de ploaie. Copacii încă nu erau complet înfrunziţi aşa că se hotărî să se lipească de faţadă, cel puţin avea să-l protejeze puţin. Îşi iţi cu grijă capul după colţ şi privi înspre salonul lui Hans Peter Rosenkjær. De când se înserase, îi era mai uşor să urmărească rutina bătrânului. Hans Peter Rosenkjær aprinsese luminile în saloanele casei, iar Marcus ştia că practic se putea aşeza în faţa ferestrelor să privescă înăuntru fără să rişte ca bătrânul să-l vadă. Hans Peter Rosenkjær era văduv. Acum Marcus ştia, după ce urmărise de aproape acel du-te-vino. Ieşise din casă pe la prânz. Din fericire pentru Marcus, lăsase maşina şi se dusese la băcănie pe jos; apoi îşi continuase drumul tot pe jos până la cimitir. Odată ajuns acolo, stătuse pe o bancă timp de două ore, citind ziarul şi fumând o pipă înainte de a se întoarce, în fine, acasă. Marcus văzuse piatra tombală: „Ellen Blikfeldt, născută în 1923, decedată în 1987”. Hans Peter era văduv de ani buni şi, prin urmare, pregătit să se întâlnească din nou cu soţia sa.

Marcus era gata să aştepte să se culce. Atunci avea să se strecoare în casă, poate prin subsol, ale. Cărui uşi descoperise că aveau balamalele mai mult decât slăbite.

Imediat aflat înăuntru, urma să-şi scoată hainele umede. Apoi avea să urce în salon pe scări. Urma să-l găsească pe Hans Peter în dormitor. O pernă ca să-i acopere faţa, nici moale, dar nici tare, nu ar lăsa nici măcar o urmă, o să pară un stop cardiac. Chiar în momentul acela, bătrânul îşi lua cina în bucătărie. Fără îndoială, aveau să treacă nişte ore până se hotăra să se bage în pat. Asta însemna să stea în ploaie mult timp. Era frig, dar imediat ce avea să treacă peste impasul acela, ceilalţi ar putea să se lipsească de el măcar două zile dacă, în cele din urmă, corpul avea să reacţioneze la orele petrecute în ploaie şi vânt. Se gândi la David. Se întrebă dacă se întorsese acasă şi dacă cineva găsise cadavrul. Trebuia să-l sune pe David, dar nu voia să rişte să-şi deschidă mobilul acolo. Primul lucru pe care poliţia l-ar face ar fi să verifice telefoanele mobile; în ziua de azi este posibil să urmăreşti şi să stabileşti poziţia exactă. Odată mort bătrânul, nu trebuia să rămână nicio urmă care să trezească bănuieli. Nicio urmă care să arate că intrarea fusese forţată, şi nici un apel realizat din apropierea casei. Dacă voia să-l sune pe David, ar fi trebuit să o facă departe de locul acela.

Marcus mai aruncă o privire în interiorul casei. Hans Peter stătea în faţa televizorului savurându-şi cina. Era momentul prielnic. Ieşi în stradă, unde ploaia părea mai puternică decât în grădină, poate pentru că picăturile loveau asfaltul cu putere. După ce se asigurase că nu se afla nimeni prin preajmă, se îndepărtă în sus pe stradă. Când se afla la aproximativ cinci sute de metri de casă, îndrăzni să deschidă telefonul. Şi sună.

— Da?

Era vocea lui David. Părea trezit din somn.

— Ai ajuns bine acasă? întrebă Marcus.

— Nimeni nu m-a văzut în pădure.

Marcus privi peste umăr, spre casa bătrânului.

— Eşti acolo? întrebă David.

— Da.

— Am zis că nu m-a văzut nimeni.

— Bine. L-au găsit?

— Nu au zis nimic la televizor.

— Ai verificat sursele noastre din poliţie?

— Da. Nu l-au găsit.

— Şi acum plouă. Asta ne convine. Dacă vreodată a existat vreo urmă, acum a dispărut.

— Unde eşti?

— Aproape de casa bătrânului, răspunse Marcus. Îl auzi pe David oftând uşor.

— E necesar...?

— Am nevoie de tine aici, îl întrerupse Marcus.

— Acum?

— Da, acum. Ia maşina. Îndreaptă-te spre nord. Peste scurt timp îţi voi trimite un SMS cu adresa.

David nu răspunse.

— Mă auzi?

— Nu ştiu. N-ai putea să-i spui lui Trane?

— David...

— Ce s-a întâmplat ieri e una. Asta deja e altă treabă.

— Este exact acelaşi lucru, David.

Marcus aruncă o privire spre casă. Nu foarte departe se găsea o maşină parcată. Un bărbat coborî şi intră grăbit într-o clădire, fugind de ploaie, fără să se uite nici într-o parte, nici în alta. Într-o oarecare măsură, ploaia aceea torenţială era un minunat scut protector; nu exista camuflaj mai bun, pe nimeni nu îmbia acea ploaie rece şi intensă de primăvară.

— Înţelegi ce-ţi spun? întrebă Marcus, şi continuă. Ce

se va întâmpla când vor găsi cadavrul? Chiar crezi că bătrânul nu va sufla nimic? Păi nu, o să spună că a văzut un bărbat. Vor distribui descrierea acestuia. Vor investiga pista. Chiar a fost vorba despre o sinucidere? Asta vor întreba.

— Ai spus că avem poliţia sub control.

— Da, atâta timp cât nu e sub presiunea presei.

— Cum o să se întâmple aşa ceva?

— David, să nu discutăm despre asta acum. O să-ţi trimit un SMS cu adresa.

Tăcere. Doar sunetul ploii pe caldarâm.

— Nu am de gând să vin, spuse David.

Marcus îi trimisese SMS-ul lui David, doar cu adresa. Atât doar, fără să-l ameninţe cu ce s-ar putea întâmpla dacă n-avea să se supună. Nu voia să-l sune pe Trane. Nu ar fi servit la nimic să implice prea multă lume. Chiar dacă Trane era un bun exemplu de soldat perfect, adevărul era că putea fi şi extrem de enervant. Altfel decât David, se agita prea mult.

Închise telefonul înainte de a se întoarce în fugă spre casă. Hans Peter Rosenkjær îşi părăsise fotoliul din faţa televizorului. De cât timp se afla afară? Din fericire se întoarse cu un prosop în mână. Avea de gând să-şi facă din nou duş? În loc să se aşeze, se apropie de uşa terasei şi o deschise. Marcus se dădu la o parte şi se lipi de faţadă.

Îl auzi pe bătrân care, pe terasa acoperită, murmura ceva în timp ce-şi aprindea pipa.

— Doamne, ce mai ploaie. N-am de gând să mă urc pe bicicletă, spuse printre dinţi.

Marcus aruncă o privire spre stradă. Se afla prea aproape de Rosenkjær. Se strecură cu grijă de-a lungul faţadei, spre stradă. Chiar în clipa aceea auzi sirenele. Nu

erau departe şi se apropiau. Dacă bătrânul ar fi privit în stradă, ar fi văzut un bărbat îmbrăcat în negru lipit de faţada casei sale.

Se îndepărtă de casă în grabă. Trecură două maşini de patrulare şi o ambulanţă ce se îndreptau spre pădurea aflată la capătul străzii, pe unde venise el în dimineaţa aceea urmărindu-l pe bătrân. Găsiseră cadavrul.

O luă în jos pe stradă ca să se îndeparteze puţin de casă, în caz că lui Rosenkjær i-ar fi trecut prin cap să scoată capul ca să vadă ce se întâmpla. Urmări cum cei din ambulanţă pregăteau o targă fără să se grăbească. Vremea proastă era o binecuvântare pentru Marcus şi David. Poliţiei i-ar fi fost imposibil să găsească urme la locul crimei. Cizmele aveau să calce pământul, iar într-o clipită frunzele uscate urma să se transforme într-o mocirlă; toate urmele aveau să dispară într-un noroi de primăvară. Mai rămâne doar o pistă, un fir netăiat: Hans Peter Rosenkjær.

Sclipirile albastre străluminară scurt picăturile de ploaie. Curând vecinii aveau să înfrunte vremea rea şi să-şi facă apariţia. Copiii curioşi vor sosi, ca şi camionul de la TV2 News. În mai puţin de treizeci de minute, primul reportaj de televiziune avea să apară pe ecrane. Marcus privi spre casă. Se gândi că poliţia nu ar fi avut timp să-i interogheze pe vecini în noaptea aceea, dar dacă Rosenkjær urma să se uite la televizor şi să vorbească cu un vecin sau cu fiul, sau fiica sa la telefon... „Da, am văzut. Şi am mai zărit şi un bărbat ciudat, chiar de dimineaţă, în pădure”. Aşa ceva ar fi fost suficient.

Se întoarse în faţa casei. Primii copii cu pelerine de ploaie începuseră să îşi facă apariţia. Trebuia să acţioneze imediat. Îşi iţi capul pe la colţul casei cu foarte mare băgare

de seamă şi aruncă o privire în salon. Rosenkjær se plimba prin cameră. Îl pândea moartea. Marcus îşi recapitulă opţiunile. Era obligatoriu să-şi scoată hainele şi pantofii, altminteri ar fi lăsat prea multe urme.

Şi cum avea să procedeze? Dacă îl asfixia fără ajutorul unei perne, i-ar fi rămas urme pe gât. Poate cu un obiect contondent. Apoi ar fi putut să-l târască pe bătrân până la baie şi să-l lovească încă o dată cu capul de podea, şi să lase să curgă apă de la duş. Poate ar fi de preferat să aştepte să adoarmă, dar nu mai avea timp. Trebuia să acţioneze cât mai rapid. Privi în salon pentru ultima oară, în timp ce se pregătea sufleteşte. Spre groaza lui îl văzu pe Rosenkjær în mijlocul camerei cu pelerina de ploaie pe umeri. Poate că era gata să iasă în întâmpinarea poliţiei, doar ca să vadă ce s-a întâmplat, la fel de curios ca un copil. Şi urma să vorbească, să povestească ce văzuse. De aceea trebuia să o facă imediat.

Gândurile îi pulsau în cap. Cum? Trebuia să sune la uşă, să se dea drept poliţist, să-i ceară permisiunea de a intra? Nu, asta ar fi putut degenera imediat într-o luptă, înainte de a putea să-l răpună pe bătrân. Ar fi putut să-şi rupă ceva. Auzi cum uşa se închise. Privi în partea cealaltă a faţadei. Bătrânul se afla în grădina din faţă cu umbrela în mână. Închise uşa cu cheia, se îndreptă spre maşina lui, care era parcată pe drumul de acces, o deschise, închise umbrela şi se urcă înăuntru.

— Unde te duci, moşule? şopti Marcus când maşina ieşi cu spatele de pe stradă. Timp de câteva secunde, Hans Peter Rosenkjær rămase în mijlocul drumului de parcă ar fi uitat ce avea de gând să facă. Apoi băgă în viteza întâi şi o porni în sens invers faţă de ambulanţa şi maşinile de poliţie. Marcus plecă după el în timp ce recapitula în minte diferitele posibilităţi. Avea să facă o vizită. Cei de la TV 2 News încă nu

ajunseseră: ştirea încă nu ieşise, bătrânul încă nu avea niciun motiv să povestească faptul că în dimineaţa aceea văzuse un bărbat la costum în pădure, un bărbat care şi-a strigat câinele. Poate că, în cele din urmă, lucrurile nu aveau să decurgă chiar aşa de rău cum se temuse Marcus. Putea să se ascundă în casă şi să aştepte ca bătrânul să se întoarcă. Să-l elimine în timpul nopţii, cu perna, aşa cum hotărâse să facă încă din primul moment. Încă zărea maşina, dar mai văzuse şi altceva: furgoneta neagră. David îi făcu semne aprinzând şi stingând farurile. Alergă spre el şi deschise uşa dintr-o zvâcnitură.

— Urmăreşte maşina aia.

— Ce?

Marcus ridică vocea, ceea ce nu obişnuia să facă.

— Hai! Nu se poate să ne scape.

Pădurea Hareskoven

Ora 21:10

Prima noapte singură în casă. Era timpul. Chiar era timpul? Oare era vreodată timpul să fii singură?

Eva privi pe fereastră. Era prea devreme ca să se culce. Toată lumea era trează. În schimb ea stătea acolo, culcată. Vinul o răpusese aşa cum şi trebuia, o paralizase. Simţea cum greutatea se instalase în corpul ei, doar gândurile nu i se puteau odihni. Făcu două lucruri deodată: porni televizorul şi se gândi la Martin, oricât i-ar fi fost de interzis. Poate că trebuia să ascundă ultimele urme ale trecutului: cartea de pe măsuţa de noapte, lectura lui preferată, opera lui San Tzu, un chinez din Antichitate care scrisese despre război. Privi cartea, dar se gândi la corpul lui Martin. În

primele luni după ce murise, nu se gândise la sex nici măcar o singură dată, dar cu venirea primăverii sosise şi dorinţa, aşa că acum se gândea la Martin în timp ce îşi oferea plăcere. Începu să schimbe canalele la televizor, sări peste câteva emisiuni de dezbatere politică, imaginându-şi-l pe Martin peste ea, în spatele ei. Îşi aminti cum mirosea şi ce gust avea. Schimbă din nou canalul, trecu peste un serial poliţist englezesc sau chiar două, în timp ce rememora iubirea pe care o împărtăşiseră. De exemplu, a doua oară când făcuseră dragoste, era fantezia ei preferată, însă era un fragment din trecutul său la care nu trebuia să se gândească.

— *Back to the future*, şopti, dar nu o ajută cu nimic.

Erau prea multe lucruri pe care trebuia să şi le reprime: trecutul şi nevoia de sex, totul în acelaşi timp. În ziua următoare urma să-i povestească psihologei sale. Îi va povesti că avea nevoie de fanteziile astea, chiar dacă aparţineau trecutului. Continuă să schimbe canalele şi sfârşi la TV2 News. Dădu drumul telecomenzii ca să aibă libere amândouă mâinile. Nu dorea să-şi aducă aminte de prima dată când fuseseră împreună, pentru că amândoi erau prea beţi ca să mai merite să-şi amintească. Totuşi, în dimineaţa următoare, când se treziseră în apartament şi când simţise mâna lui Martin pe pântecele ei... Cu o tresărire de degete îi atinse uşor sânul. Îi strânsese sfârcul între degetul arătător şi cel mare pentru o secundă, apoi îi dăduse drumul şi continuase să-i exploreze trupul. „Întoarce-te”, îi poruncise. Fusese surprinsă să-i audă vorbind aşa. Nici „bună ziua”, nici „mulţumesc pentru ieri”. Şi totuşi se supusese. Se supusese. Mâinile lui i-au explorat spatele, centimetru cu centimetru, ceafa, i-au urmărit curbele, au gâdilat-o fără ca ea să se mişte. Atunci mâinile lui Martin au găsit comoara, arcuirea feselor, au alunecat peste coapse, au urcat din nou. „Desfă-ţi

picioarele”, îi şoptise. „Da”, răspunsese ea, şi îşi desfăcuse larg picioarele. „Şi mai mult”. Ea se supusese.

Acum nu o mai atingea. Era singură, culcată cu faţa în jos. Cu picioarele desfăcute pentru acel practician necunoscut pe care îl întâlnise cu doar opt ore în urmă.

„Desfă-le cât de mult poţi”, şopti Martin.

Aşa fuseseră preludiile în urmă cu trei ani, când totul mergea bine. Mai târziu, Martin se arunca asupra ei şi restul era mai puţin inventiv, mai curând ca la manual. Totuşi, Eva niciodată nu ajungea atât de departe. Îşi provoca plăcere cu amintirea mâinilor lui, cu amintirea celor zece cuvinte pe care el i le şoptise în ureche atunci. Încă mai stătea culcată cu faţa în jos, singură, cu ştirile de la TV2, care îşi trăiau propria viaţă, rămase într-un plan secund.

— *Back to the future,* spuse, deschise ochii şi privi ecranul.

Aşa arăta viitorul, se gândi: ambulanţe şi poliţie într-o pădure, un ziarist sub o umbrelă, în mijlocul ploii. Îl cunoştea din vedere. Era cu un an în urma ei la Facultatea de Jurnalism. Acum se afla acolo, extrem de ferchezuit. Îşi vopsise părul, poate chiar şi sprâncenele. Eva dădu televizorul mai tare.

— „Încă nu ştim despre câţi este vorba, unii spun că de doi, alte surse afirmă că ar fi vorba despre cadavrul unui bărbat găsit în pădure chiar în această seară.”

Cartierul Klampenborg

Ora 21:20

David opri motorul. Pe fereastră îl văzu pe Hans Peter Rosenkjær cum plecă din parcare şi traversa strada.

— Unde se duce?

— La baia publică.

— E deschisă la ora asta?

— Pentru abonaţi da, tot anul, până la miezul nopţii, sau aşa cred, răspunse Marcus.

Îl urmări cu privirea pe bătrân în timp ce deschidea poarta de la baia publică, intrând şi închizând din nou cu zăvorul după el. Băile fuseseră construite pe piloni ce ies din apă. Când nu plouă, de obicei se vedeau luminile Suediei dincolo de strâmtoare.

— E din cei care fac baie în mare iarna, spuse David.

— Poate că nu e chiar un loc rău.

— La ce te referi?

— Când o să iasă de la saună...

— De unde ştii că o să facă saună?

— Ştiu eu. Am fost acolo odată, acum mulţi ani. Mai întâi intră în saună şi apoi sar în apă. Şi acolo voi fi eu, aşteptându-l.

— Nu vreau să iau parte la asta.

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să mă aştepţi aici.

— În acest caz voi fi complice.

Marcus îl privi. Oare chiar nu înţelesese nimic?

— Deja eşti.

— Aia a fost altă mâncare de peşte.

— Altă mâncare de peşte?

Marcus era pe punctul de a exploda, dar se abţinu. Trebuia să ajungă în mintea lui David pe altundeva. Îi vedea în ochi disperarea, spaima. Observase acea sclipire de multe ori în Irak când ieşeau să patruleze. Din poziţia sa de superior era important să le explice soldaţilor ce rost avea misiunea. Ideea, ideea subiacentă era singura care putea să

potolească spaimă şi să-i facă să creadă din nou în misiune. Îşi drese vocea.

— E vorba de Instituţie. Ştii asta, nu?

David nu răspunse.

— Ce e Instituţia?

— La ce te referi?

— Tu răspunde. Ce e Instituţia, de ce o avem?

— Ordine, răspunse David.

Un singur cuvânt, nu avea chef să spună mai mult.

— Uită-te la baie! Haide, David, să vorbim despre asta. De data asta şi atât. De acord?

— Foarte bine.

— Uită-te la baia publică!

David privi vechea construcţie din lemn pictată în albastru, culoare pe care nu o avusese niciodată în Danemarca.

— Şi asta e o instituţie. Unii dintre cei care vin aici sunt abonaţi, alţii nu. Au un regulament şi un statut; abonaţii au grijă de spaţiu, de aceea au doar ei cheia, iar aceştia îşi asumă la rândul lor obligaţii. Aceste băi există de foarte mulţi ani şi vor continua să fie aici pentru mult timp de acum încolo. De ce?

— Ştiu ce vrei să zici.

— Care este alternativa? Ca oricine să poată să intre şi să iasă. Cine va avea grijă atunci de Instituţie? Cât timp va trece până ce locul va fi distrus, neîngrijit?

— Mereu ai fost bun de gură, spuse David şi coborî privirea.

— Noi avem grijă de Instituţie, David. O facem acum, am făcut-o în Armată. Împreună am fost în multe ţări. Ştim din experienţă că ţările care funcţionează sunt cele care au instituţii care funcţionează, nu-i aşa?

— Poate.

— Poate că nu. Asta e mai presus de „poate”. Este un fapt. Câtă lume moare într-o ţară ale cărei instituţii nu funcţionează? Şi dacă organismul care trebuie să distribuie mâncarea nu funcţionează, sau ceva atât de simplu cum sunt drumurile, infrastructura? Este absolut obligatoriu ca şoselele să fie în bună stare, în caz contrar mâncarea nu poate ajunge la destinaţie, pacienţii nu pot fi transportaţi la timp la spital... David! Uită-te la mine!

David se uită la Marcus.

— Instituţia este schelăria societăţii, continuă acesta din urmă. Ceea ce am făcut zi şi noapte a fost să stingem un incendiu, un foc care are fi putut să calcineze schelăria. Câte vieţi am salvat împreună? Îţi aminteşti de Irak, chiar după război?

— Ce e cu Irakul?

— Ce misiune ne-au dat?

— Să apărăm Parlamentul.

— Da. Să apărăm Instituţia.

— Asta e altă treabă, spuse David, arătând înspre baia publică.

— În ce sens?

— El e nevinovat.

— Lasă-mă să-mi amintesc. Cum a fost în Irak sau în Afganistan? Am rănit oameni fără nicio vină în timp ce am încercat să apărăm Instituţia...

— Nu poţi compara. Eram în război.

— Totul e un război. Fiinţa omenească mereu a acceptat pierderea câtorva inocenţi pentru a apăra cauza majorităţii.

David oftă, dând din cap.

— Sincer, tu crezi ce spui?

Marcus îi aruncă o privire. Nu răspunse până ce David nu se întoarse spre el.

— Da, chiar cred. Cred pentru că am fost martor direct. Am văzut ce se întâmplă când instituţiile se prăbuşesc, când dispar. Şi tu ai fost martor la asta.

Deschise uşa şi trase aer în piept.

— Acum voi coborî din maşină, David. Dacă vei mai fi aici când mă voi întoarce înseamnă că eşti alături de mine. Dacă nu, eşti în afara jocului. De acord?

Nu aşteptă ca prietenul lui să răspundă.

Imediat ce traversă strada privi în urmă. Furgoneta era parcată în continuare acolo. Marcus nu era sigur dacă avea s-o mai găsească acolo după ce îşi va fi îndeplinit misiunea. Încercă să se orienteze. Nu era nimeni pe pasarelă şi nici în spatele lui.

Îşi sprijini un picior pe clanţa porţii, sări şi ateriză pe pasarelă. Uşa vestiarului se deschise şi ieşiră două femei.

Marcus începu să fluiere, îndreptându-se spre vestiarul bărbaţilor, şi trecu fără să se uite. Femeia mai în vârstă îl salută pe sub umbrelă schiţând un gest din cap. Marcus intră în vestiar. Înăuntru se afla cineva.

— Bună seara, îl salută cu voce tare pe cel dinăuntru.

Nu era Hans Peter Rosenkjær.

— Ce vreme câinoasă!

— Aşa e! spuse Marcus, îndreptându-se spre capătul vestiarului.

Bărbatul era pe picior de plecare. Se lupta cu nasturii de la cămaşă. Nu se ştersese bine pe spate şi cămaşa i se lipea de piele. Marcus privi în jur. Acolo se afla cutia cu obiecte pierdute. Găsi un prosop în dungi în culorile Statelor Unite. Se dezbrăcă, îşi agăţă hainele în cârlig şi se înfăşură în

prosop.

— Bucuraţi-vă de saună!

— Mulţumesc. Bună seara, spuse Marcus şi ieşi.

Pentru o clipă rămase neclintit ca să se obişnuiască cu întunericul. Sauna se afla la câţiva metri. Fu gata să alunece pe podeaua udă. Pentru un moment se simţi vulnerabil, lucru neobişnuit pentru el, dar care nu-i displăcu deloc. Rămase acolo în picioare, cu tălpile goale pe plăcile de lemn sub ploaie, până ce senzaţia aceea îl părăsi. Aruncă o privire prin ferestruică şi îşi dădu seama că sauna era destul de plină. Avea două opţiuni: ori intra să-l urmărească pe bătrân, ori îl aştepta afară, în întuneric. Nu, era prea periculos. Ar fi trezit bănuieli dacă îl vedeau acolo, afară, ascunzându-se după perete. Decise că cel mai bine era să se integreze în mediu într-un mod degajat. În plus, îi era frig.

Toţi îl priviră scurt când deschise uşa saunei. Erau cinci femei şi trei bărbaţi. Sâni greoi şi fanaţi, burţi mari atârnânde. Femeile îi zâmbiră, privirea lui Marcus o întâlni pe cea a lui Hans Peter, care se afla pe banca de sus. Nu îl recunoscu. De ce să o fi făcut? Bătrânul îl zărise în dimineaţa aceea din depărtare, când era îmbrăcat în costum. Se aşeză pe locul rămas liber, lângă cele două femei pe care le văzuse înainte. Se uită la termometru. Nouăzeci de grade. Lângă termometru se găsea o clepsidră prin al cărei gât se prelingea un firicel de timp. Se întrebă dacă Hans Peter fusese cel care a întors clepsidra când a intrat. Repede avea să se sfârşească timpul, iar bătrânul urma să iasă şi să sară în apă. Uşa se deschise. Intră o femeie care îşi acoperi sânii cu mâinile într-un gest protector până ce luă loc.

— Ce nebunie, spuse.

Ceilalţi o priviră.

— N-aţi văzut ambulanţa şi poliţia în faţă la

Dyrehaven, chiar acolo, sus? întrebă ea.

Femeia care stătea alături își drese vocea.

— În parcul de atracţii Bakken?

— În Bakken? Nu, au găsit pe cineva mort în pădure.

Marcus, cu băgare de seamă, îl privi peste umăr pe Hans Peter. I se citea pe faţă bătrânului, își putea da seama la ce se gândea: la pădure, la tipul în costum pe care îl văzuse în dimineaţa aceea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hans Peter.

— N-aş şti să vă spun. Doar ce am văzut în treacăt la televizor, înainte de a pleca de acasă. Au găsit un bărbat mort în pădure, omorât. Ziceau că e de ceva timp acolo.

Marcus îl privi din nou pe ascuns pe bătrân. Nu trebuia să scoată o vorbă. Nu trebuia să spună că zărise un bărbat în pădure în dimineaţa aceea. Nu era spre binele lui. Mai ales dacă după aceea aveau să-l găsească înecat, pentru că atunci poliţia i-ar fi interogat pe cei care se aflaseră în saună şi femeia avea să spună: „Am vorbit despre cadavrul din pădure şi Hans Peter ne-a povestit că zărise un bărbat, poate chiar pe criminal".

— Unde l-au găsit? întrebă bătrânul.

— După câte am înţeles, în Ulvedalene, spuse femeia.

— În Ulvedalene? Am fost acolo de dimineaţă, zise Hans Peter.

Marcus își drese vocea. Hans Peter era pe punctul de a deschide din nou gura.

— Am auzit că era vorba despre un călăreţ, se grăbi să spună.

— Un călăreţ?

Celelalte două femei îl priviră pe Marcus care stătea cu spatele la Hans Peter.

— Da, despre un călăreţ care a căzut de pe cal. După

câte se pare, şi-a frânt gâtul.

— Oh, Doamne!

— Cine a zis?

— M-am întâlnit cu vecinul meu pe drum. Se pare că tocmai vorbise cu unul dintre cei de acolo, de sus.

— Bietul om.

Marcus se uită la clepsidră. Până la momentul acela aproape tot nisipul se scursese. Singurul lucru de care trebuia să se asigure era ca bătrânul să-şi ţină gura închisă doar câteva minute.

— Nu e lucru obişnuit să fie călăreţi în Ulvedalene, spuse Hans Peter.

Marcus nu se întoarse spre el.

— Asta am zis şi eu, se limită să spună. A ţâşnit în fugă un cal din pădure cam pe la douăsprezece la prânz, fără călăreţ, şi atunci au început căutarea.

— Şi sunteţi siguri că e mort? întrebă una dintre femei. Marcus nu văzu care dintre ele pentru că se uita fix la clepsidră.

— Am fost acolo azi-dimineaţă, insistă Hans Peter.

Marcus se ridică.

— Credeţi că ar fi bine să mai aruncăm nişte apă?

Nimeni nu răspunse. Marcus turnă trei polonice cu apă. Aburii se împrăştiau prin saună în timp ce el continua să vorbească, încercând să-i astupe gura bătrânului.

— În Finlanda mereu ţin sauna la o sută de grade.

Unul dintre bărbaţi luă cuvântul.

— La o sută zece grade.

— Nu, asta e prea mult, spuse ultima femeie care intrase.

— Să vedem, până când putem rezista? întrebă Marcus şi mai aruncă încă două polonice cu apă.

Îi azvârli o privire pe furiş bătrânului, care îşi fixă ochii asupra lui într-un fel ciudat. Oare chiar îl recunoscuse? Nisipul se scurse. Hans Peter se ridică.

— Iertaţi-mă, zise şi ieşi.

Marcus îl urmări cu privirea pentru câteva secunde prin gemuleţ. Văzu cum Hans Peter îşi agaţă prosopul lângă scara de lemn care duce în apă. Sosise momentul.

— E prea cald, spuse.

Îi auzi râzând pe seama lui când închise uşa după el. Hans Peter aproape că intrase în apă. Marcus se apropie de scară şi îşi lăsă prosopul lângă cel al bătrânului, care se coborî în apă. O privire rapidă înspre saună. Continuau să stea toţi aşezaţi. Marcus se aruncă în apă. Era îngheţată. Îl avea pe Hans Peter chiar în faţa lui, întorcându-se spre scară după ce înotase curajos două bazine.

— Mă laşi să trec? întrebă.

Marcus nu-i răspunse. Doar îi bară drumul pregătindu-se pentru ceea ce avea de gând să facă.

— Oare ne-am mai văzut undeva? îi mai dădu timp lui Hans Peter să întrebe, înainte de a-l apuca de cap scufundându-l.

Bătrânul dădu din braţe disperat, luptă, îl zgârie pe Marcus, chiar încercă să-l muşte. Marcus auzi râsete, care veneau din interiorul saunei. Puţin câte puţin, bătrânul pierdu din forţă. Marcus simţea cum îi cedau puterea şi voinţa. Uşa saunei se deschise. Hans Peter încă nu murise, dar abia dacă mai putea să lupte.

— Intrăm în piscină?

Se auzeau voci apropiindu-se dinspre saună. Veneau înspre el. Fără să-i elibereze capul din strânsoare, îl târî pe bătrân pe sub structura de lemn a băilor în aer liber, aproape de pilonii pe care se sprijinea întreaga construcţie.

Hans Peter nu mai opunea nicio rezistenţă. Murise. Cu mare băgare de seamă, fără să facă prea mult zgomot, Marcus se deplasă din pilon în pilon, trăgându-l pe bătrân de gât. Le auzi pe femei sărind în apă. Le auzi ţipetele. Le şi văzu în lumina saunei, de acolo de jos, dar ele nu puteau să-l vadă. Găsi o funie legată între doi stâlpi. O înfăşură în jurul cadavrului. Murise în felul acela. Sărise în apă, i se pusese un cârcel său făcuse un stop cardiac, se înecase, iar curentul îi purtase cadavrul până acolo. Nimeni nu s-ar fi îndoit nici măcar o clipă. Nici autopsia nu i-ar mai face-o. Dintr-odată, Marcus simţi un cârcel în picior. Se apucă de pilon şi îşi reprimă durerea. Se târî încet spre pasarelă, stâlp după stâlp, până ce ajunse la scară. Îşi ascuţi auzul pentru o clipă. Vocile femeilor veneau de departe, era posibil să se fi întors deja la vestiare.

Ieşi din apă cu mare băgare de seamă, ca un animal, de-a buşilea, fără să facă nici cel mai mic zgomot. Gândurile nu-l lăsau în pace. Se gândi la ultimă privire a lui Hans Peter Rosenkjær în apă; se gândi să iasă din apă, aşa cum făcuse cândva, cu milioane şi milioane de ani în urmă, un organism primitiv; se gândi la Instituţia pe care o creaserăm şi pe care n-o primiserăm în dar de la natură, ceea ce ne făcea să fim superiori naturii şi să nu ne vânăm unii pe alţii pe malul mării, asemenea fiarelor sălbatice; se gândi la Instituţia pe care tocmai o salvase.

9 aprilie

Roskilde

Ora 7:55

Eva respiră adânc înainte de a intra în Livada cu meri.

— Ziua a doua din restul vieţii mele, spuse cu voce tare.

Apucă clanţa de la uşă şi gândi că trebuie să meargă înainte. În ziua aceea avea întâlnire cu psihologa. Chiar avea chef; dintr-un motiv ciudat devenise punctul de referinţă al săptămânii. Câinele nu se afla acolo, în schimb avea în geantă un desen, reprezentarea unei crime.

„Copiii povestesc tot”, îi spusese Kasper. Anna se îmbolnăvea doar la gândul că în instituţia ei se afla o ziaristă. Exista vreo legătură cu asta sau exagera?

La bucătărie, Sally îşi punea şorţul.

— Bună dimineaţa, Eva, spuse cu un zâmbet, evident bucuroasă că o revedea.

— Bună dimineaţa.

— Torben e la el în birou. Mi-a zis să urci la el, spuse.

— Acum?

— Da, aşa cred.

Eva îşi agăţă paltonul în dulapul cel mic pentru haine. Se tot gândi dacă să ia sau nu desenul cu ea, dar nu fusese în stare să se decidă şi apucă geanta. Astfel ar fi putut să se decidă în timp ce mergea.

Îl căută pe Malte din priviri în timp ce se îndrepta spre scară. Kasper era în sala Roşie, dar nu-l văzu pe copil pe nicăieri. Urcă treptele până la culoarul ce ducea spre administraţie. Uşa biroului lui Torben era închisă. Auzi pe cineva certându-se în spatele ei.

— Parcă s-ar afla în mijlocul unei discuţii importante.

Se întoarse. Kamilla stătea în biroul Annei, pe scaunul Annei, la birou. Părea foarte în largul său.

— Atunci mă întorc mai târziu, spuse Eva.

— Sunt pe punctul de a termina.

— Poţi să-i spui, te rog, că am fost aici?

Kamilla dădu din cap. Purta părul strâns, pe când cu o zi în urmă îl purtase despletit, îşi aminti Eva. Cocul pe ceafă îi dădea un aer mai autoritar. Arăta mai puţin senzual, dar în fine: dacă vrei să avansezi trebuie să-ţi ascunzi senzualitatea. Când Eva privea în urmă, ceva era foarte clar: toate colegele ei, în mod conştient sau inconştient, au avut de ales între a se culca cu bărbaţi sau a-i conduce. Nu puteau să le facă pe amândouă în acelaşi timp. Te bucurai de atingerile lui, de plăcerea necondiţionată pe care ţi-o oferea, sau te bucurai de respectul lui. Kamilla încă nu se decisese pe care dintre cele două să le aleagă.

— Anna zice că eşti ziaristă.

Eva oftă. Privi în jos. În spatele uşii închise a directorului o auzi pe Anna spunând: „Este o situaţie cât se poate de complicată".

— Nu există un fel de protecţie sau ceva de felul ăsta? o întrebă Kamilla.

— Te referi la secretul profesional jurnalistic?

— Da.

— Asta se aplică doar dacă scriu un articol.

— Ştii să păstrezi un secret orice s-ar întâmpla? o întrebă Kamilla. Vrei să ştii de ce se ceartă?

Uşa se deschise. Anna ieşi şi fu surprinsă să o vadă pe Eva.

— Sally mi-a zis să urc să vorbesc cu Torben, se grăbi ea să spună.

— E Eva? strigă Torben din biroul său. Noua noastră prietenă de la bucătărie! Vino!

Eva intră. Atât Anna, cât şi Kamilla o însoţiră cu privirea. Torben se ridică imediat. Era cu aproape două capete mai înalt decât Eva.

— Eva!

— Da.

Zâmbi şi îi întinse mâna.

Torben etală o dantură care arăta de parcă ar fi scris pe ea „fumător”. Purta o cămaşă în pătrăţele, gen cowboy, demodată, peste un tricou alb, şifonat şi un colier la gât, probabil osul vreunui animal exotic.

— Intră şi ia loc, spuse şi închise uşa după el.

— Mulţumesc.

Eva se aşeză pe singurul scaun care mai era pe acolo cu excepţia celui de la birou, o piesă hodorogită a designerului şi arhitectului Arne Jacobsen. Coşul de gunoi cerea cu disperare să fie golit. Pe jos rămăsese o geantă sport. Din ea ieşea ceva care părea o rachetă de badminton.

— Din păcate, ieri nu am putut fi aici să te întâmpin.

Zâmbi şi se scărpină în cap. Mătură cu privirea biroul plin ochi cu ceşti de cafea, dosare cu şină, grămezi de documente. Mai era şi o sticlă de apă minerală pe jumătate plină. Se auzea şi bâzâitul discret al calculatorului pornit.

— Primăria, explică, m-a chemat la un curs despre cum trebuie să supraveghem prezenţa alcoolului în case. Dădu din cap. Pretind să-i mirosim pe părinţi şi să ne uităm la ochii lor injectaţi şi la nasurile vinete.

Schiţă un zâmbet sarcastic şi se înclină uşor în faţă. Frunzări hârtiile. Găsi ce căuta. Scoase una şi o citi repede cu ochii mijiţi.

Era un bărbat atrăgător, se gândi Eva. Fără nicio îndoială, unele femei ar fi leşinat în faţa aspectului său juvenil, relaxat şi puţin autoritar, de bărbat încă în stare de a se bucura de un festival de muzică de la Roskilde. Îi veniră în minte cel puţin două prietene care l-ar fi găsit foarte interesant.

— Cum a fost ieri? Am înţeles că a ieşit cu scandal din pricina câinelui.

Torben abia îşi ridică privirea de pe hârtii pentru o clipă.

— Bine. Am dat o mână de ajutor într-o clasă. Am desenat. Şovăi. Oare trebuia să-i arate desenul? Într-o oarecare măsură, era momentul potrivit s-o facă. Malte ăsta, spuse şi încercă să stabilească un contact vizual cu Torben.

— A făcut nebunii ieri? Uneori intră în conflict cu William.

— Nu. Dimpotrivă, a fost foarte tăcut. Părea cam trist.

— Mulţi dintre ei nu dorm cât ar trebui. Era ceva notat în agendă?

— Nu ştiu, spuse Eva, supărată pe ea însăşi fiindcă nu se uitase în agendă. Totul e în regulă la el acasă?

— Din multe puncte de vedere, Malte este un copil privilegiat, care provine dintr-o familie specială. Totuşi, este foarte sensibil şi are foarte multă imaginaţie. În fine, Torben lăsă deoparte hârtia. Dar totul a fost în regulă la bucătărie?

— Da. Sally este foarte amabilă şi simpatică.

— E minunată. Îi ştiu oarecum povestea şi tot ce pot să spun este că e făcută dintr-un aluat special.

Eva surâse şi încuviinţă, mai ales pentru că nu ştia ce să spună. Coborî privirea. Geanta cu desenul se afla pe jos. Oare era oportun să-l scoată? Acum după ce Torben vorbise despre imaginaţia debordantă a copilului? „Nu”, îi spuse o voce din interior. În schimb alta îi şopti: „Da, scoate-l. Acum”. Eva îşi drese glasul.

— Apropo, ar fi ceva ce aş dori să-ţi arăt.

Fusese o frază cât se poate de nepotrivită. Ea însăşi îşi dădu seama. O frază solemnă şi rigidă.

— Da?

— Nu e decât... Şovăi. Poate pentru că dintr-odată citise numele său în partea de sus a hârtiei pe care Torben tocmai îşi aruncase o privire. Era vorba despre ea. De la cine o fi fost hârtia aceea? De la asistenţa socială? De la psihologă?

— Da? repetă Torben.

„Oare ce-o scrie despre, mine? Că sunt o biată bolnavă mintal? Menţionează trauma mea din copilărie, uşurarea pe care am simţit-o când mama a murit? gândi Eva, fără să fie în stare să-şi ia ochii de pe hârtie. Tot ce îi povestise psihologei, acum îi părea rău că o făcuse. Cel puţin scrie că serviciile sociale îmi plătesc psihologa şi că, dacă nu mă descurc ca ajutor de bucătar, o să fiu în cădere liberă, până la fundul societăţii". Cineva bătu la uşă, iar Anna băgă capul înăuntru.

— Torben, ai două minute?

— Da, un moment...

O privi pe Eva.

— Nu, e în regulă. Poate să aştepte, nu-ţi face griji.

Încercă să surâdă.

Torben se uită la Anna. În spate, pe coridor, o văzu pe Kamilla cu altă educatoare, una de la clasele celor mici, dacă-şi amintea bine. Privi în mod evident neliniştit înspre tânăra care îşi iţea capul prin spatele Kamillei.

— De acord.

Directorul se ridică şi luă hârtia cu el: hârtia cu numele său. Eva se întreba de ce nu o lăsa să vadă documentul acela. Oare câtă informaţie schimbau între ei cei din administraţia publică? De unde scoteau datele?

— Nici măcar o zi de linişte niciodată, spuse Anna şi-i zâmbi Evei de parcă s-ar fi scuzat. În continuare şopti: Uneori e ca şi cum am fi în război.

Râse şi închise uşa după ea.

Război.

Ce cuvânt ciudat. De aceea Eva se gândi fără să vrea la mama lui Martin. Chiar era nevoie să pronunțe cineva cuvântul „război”? I se păru o idee înfricoşătoare şi îşi plimbă privirea prin biroul gol.

Şi Inge era, în mai multe sensuri, un personaj înspăimântător. Eva se gândise la asta de prima dată când ea şi cu Martin fuseseră în excursie la Marea Nordului, când ea încă credea că niciodată nu o să-l piardă, că aveau în faţă o viaţă lungă împreună. Simţise că Inge îi declarase război prin cuvinte, prin priviri, cu sarcasmul ei, cu micile ei insinuări amare care şuierau pe lângă tâmplele Evei ca nişte gloanţe. Era pentru prima dată când îi vizitau pe părinţii lui Martin. Eva urma să fie „prezentată”, aşa cum Martin definise acea vizită cu un zâmbet ironic. Şi o prevenise: mama lui putea părea o femeie puternică oricât de delicată ar fi fost. Prima dată când s-au salutat şi a strâns mâna uscată a lui Inge, Eva nu a putut să nu se gândească la cadavrul mumificat găsit la Grauballe. A fost chestiune de secunde. Un schelet acoperit cu piele şi nici urmă de carne, din gura căruia ieşeau doar putreziciuni, fraze care închideau orice conversaţie, cuvinte ce curmau orice comunicare. Totuşi, Martin o iubea, aşa cum toţi copiii îşi iubesc mamele, aşa că Eva încercă să păstreze pentru sine orice comentariu. În plus, Inge nici atât nu se omora după Eva. Nu era suficient de bună pentru fiul ei, aşa cum dădea de înţeles în fiecare clipă. De fapt, Inge exprimase o mulţime de îndoieli şi critici privind munca Evei.

— Martin susţine că eşti ziaristă, îi spusese printre altele, fără să-i dea Evei nici măcar răgazul să răspundă aşa cum se cuvenea.

— Sunt redactor la *Berlingske,* răspunsese.

— Aici în Jutlandia, citim *Jydske Vestkysten,* zisese Inge într-un mod care nu mai lăsa loc niciunei îndoieli şi care punea punct oricărei conversaţii.

Totuşi, ea insistase:

— Bine, atunci probabil că aţi citit ceva din ce am scris. *Jydske Vestkysten* aparţine lui *Berlingske.* Multe dintre articolele noastre se publică în jurnalul de aici.

Martin îi lansase o privire îngrijorată Evei.

— Citesc numai ştiri locale.

— Zău?

— Pe aici nu prea ne interesează ce-i cu ceilalţi, iar pe ceilalţi nu-i interesează ce-i cu noi.

Şi din nou păruse că încheie conversaţia.

— Am să-ţi zic ceva, Inge, spuse Eva încercând să domolească situaţia cu un surâs dezarmant şi un râset. Anul trecut am publicat o întreagă serie de articole despre Marea Nordului. Despre pescuit, lupta pentru cotele pescarilor, viaţa aproape de mare şi tradiţiile...

— Nimeni nu cunoaşte marea, o întrerupsese mama lui Martin.

În drum spre bucătărie, adăugase:

— E cafea făcută pentru cine doreşte.

Mai târziu, pe plajă, când Martin şi Eva ieşiseră să se plimbe, se ciondăniră. Eva îi spuse lui Martin că era cât se poate de naiv că nu-şi dădea seama despre ce era vorba de fapt în conversaţie, nu era vorba despre ziare, nici pe departe. Când Inge spunea că „aici nu prea ne interesează ce-i cu ceilalţi”, în realitate voia să spună că „ne doare în cot de ceilalţi” sau că „pe mine, Inge, nu mă interesezi deloc, Eva” Martin râsese şi îi spusese că ar fi trebuit să acorde mai multă atenţie ultimei fraze, şi anume că „pe ceilalţi nu-i interesează ce-i cu noi”

— La ce te referi? îl întrebase Eva.

— Că îi e teamă că nu-ţi cade la inimă, că o judeci, că nu-ţi pasă de ea.

— Nu cred.

— Dar eu o cunosc, spusese Martin şi adăugase: Mâine, când o să ne urcăm în maşină ca să plecăm, nu o să treacă nici zece minute şi o să mă sune ca să mă întrebe dacă ţi-a făcut o impresie bună, chiar mai puţin de zece minute, aş zice eu.

Poate că Martin avusese dreptate în ziua aceea, la Marea Nordului, dar oricât s-ar fi prefăcut Eva că se interesează de părinţii lui, un lucru era clar: pentru Inge, acela era un război pentru a-l câştiga pe Martin. Un război pentru a stabili cine îl iubea cel mai mult pe Martin şi cui, în fond, îi datora acesta loialitate, Evei sau lui Inge. Inge câştigase, Evei i-a devenit dureros de limpede. Ţinând seama de toţi parametrii măsurabili, Eva pierduse. Era singură, lipsită de apărare, adică ajunsese cum se temuse mereu să nu ajungă. Dacă vreodată i-ar fi trecut prin cap să pună la îndoială, nu trebuia decât să o întrebe pe psihologă sau să se întoarcă acasă cu sticla ei de vin alb, ieftin, la amărâtul ei cămin din Hareskoven, fără conexiune la internet şi cu o jalnică certificare tehnică.

— Toc-toc! spuse Anna, şi băgă capul pe uşă. Eva ridică privirea.

— Torben mi-a cerut să-ţi spun că o să terminaţi de făcut actele mai târziu şi că *sorry.*

După o oră şi jumătate de muncit în bucătărie, Sally era de părere că Eva trebuia să ia o pauză.

— Şi tu ce faci?

— Vin şi eu acum. Tu du-te şi bucură-te de puţin soare,

spuse.

Eva aruncă o privire înspre parc. Îl căuta pe Malte. „Oare unde e?” Erau prea mulţi, nu-l vedea pe copil nicăieri. Poate că încă nu coborâse în parc. Dar trebuia să fie undeva.

Soarele o orbi. Îi păru rău că nu-şi pusese ochelarii de soare şi transpira, dar nu voia să-şi scoată puloverul de lână pentru că era de părere că topul pe care îl purta pe dedesubt era prea strâns pe corp şi prea provocator. Dintr-odată îl văzu pe Malte. Stătea în balansoar, într-o parte, zgărmănând în nisip cu picioarele fără niciun chef, desenând mici cercuri de parcă ar fi aşteptat să se apropie cineva ca să se dea în balansoar cu el. „Acum sau niciodată”, se gândi Eva şi traversă parcul.

— Ai o clipă?

Eva se întoarse. Kamilla se afla în spatele ei.

— Da. Doar două minute, spuse, privindu-l pe Malte, care chiar în momentul acela se uita la ea.

— Aş vrea să vorbesc cu tine.

— Acum? Nu ştiu...

— Doar un minut. Ne aşezăm la soare? o întrebă Kamilla, şi făcu ceva neaşteptat: o apucă de mână. Primul impuls al Evei fu acela de a-şi retrage mâna, dar nu îndrăzni.

Poate că aşa obişnuiau într-o grădiniţă, atât cei mici, cât şi cei mari: să se strângă în braţe, să se plimbe ţinându-se de mână. Kamilla îi dădu drumul la mână când se aşezară pe banca lipită de zidul dinspre sud. Se aplecă spre ea şi o privi.

— Ceea ce îţi voi spune acum ceilalţi educatori de la grădiniţă nu ştiu, doar cei de la grupa celor mici.

— Kamilla, nu sunt decât un ajutor de bucătar. Mă aflu în programul de reinserţie pe piaţa muncii.

— Ai studiat jurnalism.

— Acum mulţi ani.

— O spui de parcă ai avea o sută de ani. Mi-ar plăcea să-mi spui părerea ta de profesionistă despre ce îţi voi povesti acum.

— Vorbeşti despre...?

— Da, Eva, o întrerupse Kamilla. Vorbesc despre un secret.

Eva trase aer în piept. Malte stătea în continuare acolo, singur.

Kamilla începu.

— Ascultă-mă. Săptămâna trecută, cei din grupa prichindeilor au fost în excursie în pădure. Pe drumul de întoarcere la grădiniţă, educatorii şi-au dat seama că lipsea un copil.

— Groaznic! exclamă Eva, din tot sufletul. Îşi ţinu firea. Poate că merita să asculte povestea Kamillei. Era vorba despre Malte?

— Malte? Nici vorbă, e în grupa mare. Kamilla o privi pe Eva de parcă aceasta ar fi fost complet idioată. Era vorba despre un copil din grupa mică, de douăzeci şi două de luni. În fine, se întoarseră şi-l găsiră. Plânsese, dar în rest era bine.

— Cât timp stătuse singur?

— Abia dacă trecuse o oră şi jumătate. Când se întoarseră la grădiniţă luară o decizie... împreună cu Torben, se grăbi să adauge Kamilla.

— Să nu spuneţi nimic, spuse Eva.

— Exact. Nici părinţilor şi nici celorlalţi angajaţi.

— Atunci, cum de ştii chestia asta? Ai fost acolo?

— Acolo?

— În pădure?

— Sunt educatoare. Ştiu pentru că prietena mea mi-a povestit. Ea a fost acolo. De atunci, biata de ea, e în concediu

medical.

— Important e că nu s-a întâmplat nimic, spuse Eva.

— Nu. Important e să nu se mai repete, spuse Kamilla solemn.

— Da, sigur. Dar nu crezi că şi-au învăţat lecţiile după toate astea?

— Deci, ţie ţi se pare în regulă să nu spui nimic?

— Nu ştiu. Dar dacă ar vorbi despre asta, nu încape nicio îndoială că multora dintre părinţi le-ar fi greu să-şi lase copiii aici. Ar însemna sfârşitul instituţiei. În plus, părinţii copilului... nu ştiu ce să spun, Kamilla. Da şi nu. La urma urmelor nu sunt o expertă în problemele astea.

— Dar ceva ştii: când trebuie să vorbeşti şi când trebuie să taci.

Eva se gândi. Oare chiar ştia?

— O şosea mărgineşte pădurea şi există un lac adânc la cel puţin patruzeci de metri. E un miracol că nu s-a întâmplat nimic.

— Aşa pare.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă cel mic ar da semne că suferă o traumă, dacă dintr-odată ar avea atacuri de anxietate şi coşmaruri?

Eva se gândi la frică şi la traumă, la sângele din desen şi la copilul care fusese uitat în pădure. Nu reuşea să potrivească piesele.

— Nu ar fi de preferat ca părinţii să ştie cărui fapt se datorează toate acelea? întrebă Kamilla.

— Da, bineînţeles. Dar...

Eva nu ştia ce să spună. Era mai bine să ştie teribilul adevăr ori, ca viaţa să le fie mai uşoară, era preferabil să mintă puţin? O umbră acoperi soarele. Eva ridică ochii. Era Anna. Şi Torben ieşise la soare. Încerca să organizeze un

meci de fotbal cu doi copii nu prea entuziaşti.

— Vasăzică aici eraţi, stăteaţi la o şuetă, spuse directoarea adjunctă.

— Da. E ceva rău în asta, Anna?

Tonul vocii Kamillei era dur şi provocator.

Eva se ridică.

— Bine. Eu tocmai plecam, spuse şi le abandonă pe cele două femei ca să se apropie de Malte, care continua să stea singur în balansoar.

— Bună, Malte, îl salută, zâmbind.

Copilul nu răspunse.

— Ce faci?

Micuţul îşi înfipse degetul arătător în nisip şi acum îl mişca încet, desenând o formă şerpuitoare.

— Desenezi un soare?

— Nu.

— Atunci, ce e?

— Nimic.

— Nimic? Eva se aplecă spre nisip. Bună, nimic. Ce faci?

Copilul schiţă un surâs, pentru a redeveni apoi distant.

— Îţi place să desenezi?

— Puţin.

— Îţi aminteşti de desenul pe care l-ai făcut ieri?

— Îhî.

— L-ai băgat la mine în geantă?

Malte privi în altă direcţie.

— Îţi aminteşti?

Cineva râse în depărtare.

— Îţi aminteşti desenul, Malte? De ce mi l-ai băgat mie în geantă?

Niciun contact vizual. Eva privi mâna bronzată,

delicată, cu o mică aluniţă pe un nod al pumnului. Îşi puse pentru o clipă mâna peste cea a copilului, până îl făcu, în cele din urmă, să-şi întoarcă privirea spre ea.

— Malte, îi spuse Eva apropiindu-şi faţa de a copilului. Ce e cu tine? Ţi-e frică? Dacă vrei, putem să ne uităm împreună la desen...

Copilul se ridică în picioare. Pentru o clipă, Eva crezu că îi va sări la gât şi va începe să plângă, dar se întoarse şi se uită la o femeie care în momentul acela îşi croia drum printre copii ca să ajungă până la Torben. Chipul ei era aproape în întregime ascuns în spatele unor ochelari de soare negri.

— Mama, spuse Malte.

— Mama ta? Aşa devreme?

Malte alergă înspre femeia care îl luă în braţe. Copilul se lipi de trupul ei în timp ce ea vorbea în şoaptă cu Torben. Era o conversaţie serioasă, Eva nu se îndoia de asta. Torben, cu capul uşor aplecat, asculta foarte atent ce-i spunea femeia până ce amândoi se îndepărtară puţin ca să poată vorbi fără să fie deranjaţi. Oare ce îşi spuneau? se întrebă Eva, şi se ridică. Se apropie uşor cu speranţa să prindă măcar câteva cuvinte, dar larma generală acoperea vocile. Se uită la femeie. Avea părul blond strâns într-o coadă lungă ce îi ajungea până la mijlocul spatelui. Pielea ei delicată şi albă cu puţin fard în obraji îi amintea Evei de figurinele de porţelan. Oare unde o mai văzuse? La facultatea de jurnalism? Era îmbrăcată scump, de firmă. N-ar fi ştiut să spună ce marcă era haină din mătase roşie, dar în mod evident nu era ieftină. Totuşi, mai elegante îi erau mişcările. Chiar şi aşa, cu o expresie descompusă şi cu urme evidente de plâns, afişa o aroganţă subtilă în felul în care luă copilul în braţe, când îşi puse mâna pe umărul lui Torben şi o ţinu acolo un moment,

şi, mai ales, în felul de a merge când, puţin după aceea, ieşi de la grădiniţă cu fiul ei de mână.

O fetiţă roşcată o trase pe Eva de mână.

— De ce a trebuit să se ducă acasă Malte?

— Nu ştiu, răspunse Eva.

— E bolnav?

— Posibil.

Mie se apropie de Eva. Curiozitatea strălucea în ochii ei în timp ce îl observă pe Torben care stătea de vorbă cu Anna.

— Ai văzut că mama lui Malte plânsese? Oare ce s-o fi întâmplat?

— Asta mă întreb şi eu, spuse Eva.

— Are vreo legătură cu Malte?

Eva strânse din umeri în timp ce îi privea pe Torben şi pe Anna care se îndepărtaseră puţin.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, spuse Mie. Dacă nu, ei nu... în fine, curând vom afla.

Anna se apropie. În mod cert voia doar să vorbească cu Mie, dar Eva se afla acolo, şi Anna o privi şi pe ea când anunţă că era stabilită după prânz o şedinţă de urgenţă în biroul lui Torben şi că era vorba despre Malte.

Centrul oraşului

Ora 10:40

„Lobbying”, se gândi Marcus. Un cuvânt care, din fericire, le făcea pe majoritatea femeilor să caşte de plictis (ceea ce însemna că tema aceea nu interesa deloc cel puţin jumătate din populaţie). De aceea aproape nimeni nu scria despre ei. Ce ziar şi-ar fi asumat riscul să scrie despre o chestiune care nu le-ar fi interesat deloc pe femei? Grupuri

de presiune; decizii şoptite în holuri de hotel; legislaţie negociată pe coridoarele Parlamentului; presiune exercitată în antecamerele birourilor în care se concentrează puterea. Astfel se putea descrie munca lui Marcus. Aşa ar fi descris-o el.

Tocmai se aşeză pe o bancă. Nu obişnuia să o facă; nu-şi amintea de când nu mai stătuse în centrul unui oraş, în mijlocul lumii, în plină zi de lucru. Era mândru de *lobby-ul* pentru care lucra; era mai mult decât mândru. Ameţit? Nu. Prefera să numească starea aceea „beţie sufletească”. Alţii lucrau în *lobby-uri* de tot rahatul, precum cel pentru tutun, arme, petrol, cote CO2, paradisuri fiscale. Marcus apăra un produs fără de care nu am putea trăi: Instituţia.

Un sentiment pe care mai degrabă l-ar fi definit drept iubire faţă de umanitate îl cuprinse atunci când îşi întinse picioarele privind în jur, contemplând Instituţia. Lumea ieşea de la metrou; autobuzele străbăteau străzile; lumină roşie, maşinile se opreau; lumină verde pentru pietoni, cetăţenii traversau; nimeni nu se plângea; avioanele zburau deasupra oraşului şi îi purtau dintr-un loc paşnic în alt loc paşnic al Europei, unde lucrurile funcţionau la fel de bine. Îi purtau şi în ţări unde lucrurile nu funcţionau. De exemplu, în Statele Unite, o ţară care începuse să se jertfească din interior, o ţară în care circa patruzeci de mii de persoane îşi pierdeau viaţa în fiecare an, din pricina focurilor de armă accidentale şi arbitrare, ca să nu mai vorbim de numărul mare de răniţi pe care acestea le lăsau în urmă. Se aflǎ în război cu ei înşişi, un război civil în toată regula... Oare de ce se gândea la lucrul acela acum? Pentru că avea conştiinţa încărcată sau pentru că avea sentimentul că tocmai îi salvase pe toţi? Salvase Instituţia, pe toţi cei care se aflau în preajma lui, pe mama cu fetiţa ce stăteau pe bancă, lângă el. Un mic

pas greşit şi siguranţa ar fi fost compromisă. Străzile ar fi devenit nesigure precum cele din Grecia şi Statele Unite, unde nu era chip ca şi cetăţeanul de rând să ştie ce avea să-i aducă ziua de mâine. Oare avea să supravieţuiască încă o zi la şcoală? Oare avea să aibă ce mânca? Mama şi fetiţa se ridicară în picioare. Femeia îi zâmbi lui Marcus.

Marcus se sculă şi el, traversă strada şi se uită revigorat la tot ce-l înconjura ca şi cum noaptea aceea şi ziua de dinainte i-ar fi deschis ochii şi ascuţit celelalte simţuri. Făcuse ceva ca să apere Instituţia, vărsase sânge ca să o salveze. Da, era adevărat, dormise prost, mai ales din pricina bătrânului. La urma urmelor era nevinovat, aşa cum spusese şi David, dar era dispus să plătească preţul acela. Putea să suporte povara de a-i fi luat viaţa unui inocent cu scopul de a apăra perfecţiunea. Aruncă o ultimă privire înapoi şi-i văzu pe grădinarii ce curăţau copacii pentru ca ramurile să nu atârne în stradă, pentru ca autobuzele sau camioanele să nu se lovească de ele şi că acestea să nu se rupă şi să cadă pe trecerea de pietoni. Perfecţiune. Estetică şi funcţionalitate. Oare bănuia cineva ce eforturi erau necesare pentru a o obţine?

În acest fel îşi încheie Marcus şirul celor mai profunde gânduri din dimineaţa aceea, înainte de a ajunge la intrarea principală, situată pe o stradă laterală faţă de piaţa Kongens Nytorv. Tăbliţele de la interfon erau proaspăt lustruite. „Systems Group”, o reclamă discretă, cu un logotip auriu: două săgeţi în cruce; niciun arc, nicio armă, doar cele două elegante săgeţi cu pene în capăt, singura muniţie frumoasă din punct de vedere estetic pe care o crease umanitatea. Gloanţe, bombe, proiectile şi mine terestre, cine şi-ar fi dorit să apară pe logotipul său? În schimb săgeţile sunt încărcate de spiritualitate.

Apăsă pe sonerie. Uşa se deschise. Odată aflat înăuntru, auzi vocea lui David înainte de a-l vedea.

— Ai văzut?

Marcus se răsuci. Era David care se apropia de el.

— M-ai auzit?

— Te-am auzit.

— Ai văzut ştirile?

— Am dormit, spuse Marcus, incapabil să-şi ascundă supărarea.

Avalanşa de sentimente pe care o simţea în glasul lui David nu îşi avea locul.

Celălalt nu-şi putea stăpâni neliniştea.

— Au publicat totul în ziare. Au găsit un bărbat în pădure.

— Cine se ocupă de caz?

— La ce te referi?

— La poliţie.

— Un oarecare Jens Juncker, de la poliţia din Copenhaga.

— Eşti sigur? Nu e în jurisdicţia poliţiei din nordul Selandiei?

— Nu. De ce?

De ce ar fi fost poliţia din Copenhaga implicată în acea chestiune? În mod normal, poliţia din nordul Selandiei era perfect în stare să investigheze o simplă sinucidere. Departamentul de omucideri al Poliţiei Generale se ocupa de anchetă doar dacă...

— Trebuie să ne îngrijoreze faptul că nu se ocupă de caz poliţia din nordul Selandiei? întrebă David.

— Vezi ce informaţii avem despre Jens Juncker. O să vorbim după şedinţa de la mine din birou.

— S-a răspândit şi ştirea despre bătrân.

Calculatorul porni cu greu, pentru că trebuia să încarce *software-ul antihacking* înainte ca ceva atât de simplu ca Google să poată apărea pe ecran. Intră pe ştiri. Văzu imediat: „Moarte accidentală prin înec în Klampenborg. Un bărbat de şaptezeci şi opt de ani se îneacă în baia publică”. Îşi aruncă, rapid, o privire peste restul articolului: niciun singur cuvânt despre asasinat. Cineva comentase că ar trebui să existe pază permanentă în băile publice. Un politician local deja îşi punea singur medalii pe seama vieţii lui Hans Peter Rosenkjær.

Cititorii puteau scrie comentariile la articol în blogul de mai jos. „Bietul om”, scrisese un imbecil. Marcus îşi luă inima în dinţi şi scrise: „Un accident îngrozitor care s-ar fi putut evita dacă Statul şi Primăria şi-ar fi asumat responsabilitatea aşa cum se cuvine. În fiecare an mor prea mulţi oameni în apă”.

Zâmbi. Astfel, politicienii locali aveau să fie ocupaţi toată dimineaţa dezbătând pe seama morţii bătrânului.

Se auziră trei bătăi în uşă.

— Intră.

David, Trane şi Jensen intrară în birou. Trane închise uşa. Se aşezară. Marcus se uită la ei. Începând din momentul acela, el urma să fie şeful lor. Primele cuvinte exprimate de pe noua lui poziţie trebuiau să fie cele potrivite. Privi pe geam în timp ce ceilalţi luau loc în jurul mesei.

— Începând de azi, lucrurile se vor schimba.

Priviri pline de curiozitate.

— Şi, din păcate, din motive nu tocmai îmbucurătoare, adăugă Marcus şi se hotărî să continue imediat: Azi-noapte, Christian Brix s-a sinucis. Este o veste tristă, sunt conştient de asta.

Le oferi câteva secunde ca să digere informaţia. Atât

Trane, cât şi David erau vechi soldaţi, niciunul dintre ei nu avea de ce să sufere, moartea nu le era un lucru străin. Nici Jensen nu părea să se prăbuşească de durere.

Trane deschise primul gura.

— Cum?

— Cu puşca de vânătoare în pădure. Înainte i-a trimis un SMS soră-sii. Va apărea mai târziu la ştiri.

— De ce? îi veni rândul lui Jensen să întrebe.

— Divorţul, o depresie, cine ştie? Orice ar fi, a găsit o formulă onorabilă de a o face. Uneori chiar trebuie să mergi înainte. Asta-i viaţa. O pauză teatrală. Şi noi trebuie să facem la fel. Deocamdată, partenerii noştri europeni au decis ca eu să preiau conducerea organizaţiei noastre. Marcus le studie atent privirile. Mai ales pe cea a lui Trane, căci ştia foarte bine că nu-i cădea bine şi că ar fi fost bucuros să îmbrace vestonul de lider. Va trebui să vorbim cu presa şi să ştim să o ţinem în frâu. E foarte posibil să suscite un anumit interes viaţa lui Brix: cine era şi pentru cine lucra, chestii din astea. Aceste lucruri i-ar conduce până la noi. Ce este Systems Group? se vor întreba. Trebuie să ştim exact ce răspundem în astfel de cazuri, ca să stăm liniştiţi; suntem un centru de studii, un *think tank,* o firmă care se ocupă de *lobbying,* ca multe altele. Avem birouri în opt ţări. Suntem în serviciul păcii şi al securităţii în Europa. Avem clienţi ale căror interese le reprezentăm atât aici, cât şi în...

— Ziariştii vor întreba cine ne plăteşte, îl întrerupse Trane.

— Cine sunt afiliaţii la Partidul Liberal Venstre? întrebă retoric Marcus. De unde provin banii de la Protecţia Pisicilor? Se ridică; într-o oarecare măsură adoptase multe dintre expresiile şi gesturile lui Brix: Este evident că oricare organizaţie nonguvernamentală îşi protejează investitorii.

Există multă lume interesată să influenţeze dezvoltarea omenirii, dar sunt puţini cei care au nevoie de atenţia presei. De aceea există organizaţii ca a noastră.

Tăcere.

Trane îşi drese vocea.

— Păi, eu nu mi-am dat seama că i s-ar fi întâmplat ceva, spuse.

Judecând după chipul lui Jensen acesta era de acord cu el.

— Aşa suntem noi. Nu ne exteriorizăm. Nu e aşa?

Un singur gest de aprobare de la Jensen. Trane se arăta ceva mai încăpăţânat. Marcus vedea cum i se îngrămădeau întrebările în cap. Trebuia să pună capăt acelei şedinţe cât mai repede.

— Trane?

— Da.

— Tu o să te ocupi de presă. Eu o să mă ocup de aspectele oficiale...

Trane îl întrerupse din nou.

— Am primit o cerere în dimineaţa aceasta. Nu cred să aibă vreo importanţă.

— De la cine?

— De la un ziarist german foarte agresiv. Întreba de clienţii noştri. Scrie un articol despre *lobby-ul* european.

— Pentru cine scrie?

— Asta încerc să verific.

— Ultima dată când cineva s-a ostenit să numere câte birouri de *lobby* sunt la Bruxelles, acum cincisprezece ani, a ajuns la şaisprezece mii înainte de a abandona. Eu zic că din momentul acela numărul s-a dublat.

— Cel puţin, spuse Trane.

— Atunci să zicem că sunt treizeci de mii. Cinci mii de

organizaţii cu anumite interese, mai mult sau mai puţin acelaşi număr în fiecare ţară a acestui continent. S-ar putea popula o ţară europeană de mărime mijlocie numai cu membrii acestor organizaţii. Oare de ce tocmai de noi a întrebat?

— Nu ştiu.

— În regulă. Să mă anunţi când ai un răspuns. Altceva?

Mai era ceva, se observa în privirea lui şi în atitudinea neliniştită. Oare de ce să-şi fi luat viaţa? Chiar din pricina divorţului? Ce se întâmplase în culise? Ce ştia Marcus şi ei nu ştiau?

— Hai să ne întâlnim din nou la sfârşitul zilei, spuse Marcus. Scaune retrase de la masă într-o sincronizare aproape militară.

— David, poţi să rămâi un moment?

Uşa se închise. Erau singuri.

— Nu puteai să îţi compui altă mutră? îl întrebă Marcus. Pari extrem de îngrijorat. Este inevitabil că şi ceilalţi să-şi dea seama.

— Două crime în aceeaşi zonă. Nu crezi că poliţia...?

— O sinucidere şi o moarte prin înec, îl întrerupse Marcus. În Danemarca se îngroapă cam o sută cincizeci de morţi pe zi, o treime în partea metropolitană într-o zi normală de marţi. Aia cu coasa e foarte ocupată, David. Şi poliţia la fel. Cum ar putea să facă legătura între cele două decese? Ce-ar fi să nu mai tremuri de frică măcar câteva minute şi să gândeşti limpede? Am nevoie de tine. Am nevoie de adevăratul David. Ce ai verificat în legătură cu Juncker?

David îi puse o coală de hârtie în faţă: Juncker era tatăl a trei copii, toţi lucrau la stat, şi era fostul şef al Departamentului antifraude.

— E complicat, spuse Marcus.

— La ce te-ai gândit?

— Îl cunosc pe unul dintre inspectorii de poliţie. Se numeşte Hartvig.

— Îl cunoşti bine?

— Suficient de bine cât să încerc. A fost şi el în Irak. A format poliţişti irakieni. Un om de ispravă. L-am întâlnit în câteva rânduri.

— Şi de ce ne-ar ajuta?

— Pentru că noi reprezentăm familia, iar familia suferă şi nu doreşte o autopsie îndelungată, ci vrea să i se predea corpul cât mai repede ca să poată să organizeze funeraliile şi apoi să-şi continue viaţa. Doar presa ar putea să profite de timpul de aşteptare.

— Şi ce zici de sora lui? Mă refer la sora lui Brix, fireşte.

Marcus îşi coborî privirea. Da, ce se va întâmpla cu soră-sa?

— Este singurul nostru element de incertitudine, spuse David.

Marcus rămase pe gânduri: pentru prima oară de foarte mult timp David spusese ceva logic. Hans Peter Rosenkjær nu va mai vorbi niciodată. Sora defunctului era singura verigă slabă.

— Te gândeşti la ceva?

— Va trebui să o păzim în următoarele zile, spuse Marcus, ca să ne asigurăm că n-o să cedeze, că n-o să vorbească gura fără ea.

— Şi dacă o să refuze?

— N-o să refuze. Va trebui să verifici cum stau lucrurile, dacă aversiunea faţă de noi sporeşte sau dacă acceptă situaţia. De acord?

— Da.

— Bine. Acum du-te.

David se supuse. Se îndrepta spre uşă când Marcus îl strigă.

— David?

David se întoarse.

— Ieri te-ai descurcat foarte bine A fost o onoare să îmi fac datoria alături de tine, soldat.

Celălalt afişă un zâmbet larg de la o ureche până la alta şi închise uşa după el. Marcus rămase încă o clipă pe scaun cu ochii închişi. Poate pentru că ştia că nu avea să doarmă bine până ce mortul nu era incinerat. Nu i se va face nicio autopsie, se gândi el. Nu. Până ce Brix nu avea să treacă prin camera de incinerare, Instituţia nu putea să se simtă în siguranţă. După aceea nu mai aveau de ce să se teamă că s-ar putea reproduce situaţia Greciei, haosul, lipsa de siguranţă. Deschise ochii. Tastă „Hartvig" şi „poliţia" în Google. Apăru o fotografie. Părea mai în vârstă de cum şi-l amintea Marcus. Curând urma să se pensioneze. Era oare posibil să fie ceva bun în asta? Poliţiştii chiar nu puteau să-şi asume faptul că mai trebuiau să se şi pensioneze. Îi apuca depresia. Efortul de a-i proteja pe cetăţeni le oferea un surplus de adrenalină atât de zdravăn, încât le era greu să se aşeze într-un şezlong ca să privească iarba cum creşte. Pentru ei era de preferat să aibă ceva de făcut, o treabă suplimentară de genul celor pe care Marcus şi Systems Group le puteau oferi.

Grădiniţa Livada cu meri

Ora 13:30

Erau paisprezece în micul birou a lui Torben şi cei mai mulţi au fost nevoiţi să rămână în picioare. Eva tot nu ştia

dacă o convocaseră sau nu, dar dat fiind că nimeni nu-i spuse nimic, se strecură printre ceilalţi. Peste cei prezenţi se aşternu o tăcere ciudată, solemnă de parcă ar fi aşteptat să se întâmple ceva. Nu în fiecare zi se convoca o şedinţă de urgenţă în biroul directorului. Temperatura în sală era în jur de douăzeci şi cinci de grade iar soarele primăvăratic pătrundea prin perdeluţele străvezii. Anna încercă să destindă atmosfera şi să spargă gheaţa cu un zâmbet, dar braţele încrucişate şi maxilarul încleștat nu o făceau să pară deloc relaxată. Asemenea unui scutier fidel se aşezase chiar lângă Torben. Kamilla stătea pe singurul scaun din birou, chiar în faţa lui Torben.

— Ești drăguţ să deschizi fereasta? Torben se uită spre unul dintre educatorii mai în vârstă. Dacă nu, în câteva minute cred că o să fim morţi cu toţii.

Îşi şterse transpiraţia de pe frunte şi luă o înghiţitură de apă din pahar.

— Atunci mai bine să ieșim? întrebă Mie.

Torben nu o băgă în seamă şi privi abătut spre ceilalţi.

— Nu o să fie o şedinţă lungă, spuse ridicând puţin vocea. Dar mi s-a părut că trebuia să vă convoc pentru...

Se văzu întrerupt de zgomotul uşii pe care în clipa aceea o deschidea tânăra educatoare a grupei mici, aceeaşi pe care Eva o văzuse vorbind cu Torben, Anna şi Kamilla în dimineaţa aceea. Femeia schiță un zâmbet ca şi cum și-ar fi cerut iertare şi se aşeză lângă Eva. Atunci a putut s-o vadă pentru prima dată mai bine. Avea în jur de treizeci şi ceva de ani, buzele subţiri şi palide o făceau să pară oarecum prost dispusă.

— Aţi început? şopti.

Eva ridică doar din umeri şi simţi cum parfumul educatoarei umplea încet încăperea amestecându-se cu

mirosul de transpirație. Gucci Guilty. Recunoștea imediat marca. Fosta ei șefă de la *Berlingske* folosea același parfum. Inclusiv în ziua în care o dăduse afară pe Eva.

— Bine, spuse Torben, acum pe un ton nerăbdător. Să începem. Așadar, cum în mod cert știți cu toții este vorba despre Malte.

Eva avu o senzație aproape fizică atunci când numele copilului a fost pronunțat cu voce tare.

— Fără îndoială ați văzut că mama lui Malte a trecut azi-dimineață să-l ia. A făcut-o pentru că s-a întâmplat o tragedie în familie. Se pare că unchiul băiețelului, fratele mamei, s-a sinucis.

Făcu o pauză teatrală și de prost gust, trase aer în piept, iar apoi oftă dramatic, ca și cum cuvântul „sinucidere” ar fi impus un moment de reculegere.

— E oribil! exclamă Mie într-un târziu.

— Da, spuse Torben pipăind fundul paharului de apă gol.

— Câți ani avea? întrebă Gitte. Cel care și-a luat zilele.

— Nu știu, dădu din cap.

Poate că i se părea că vârsta era irelevantă în comparație cu proporțiile tragediei.

— Dar se știe de ce? insistă Gitte. Avea copii?

Anna își drese vocea.

— Știm doar ceea ce Torben tocmai ne-a povestit, că unchiul lui Malte s-a sinucis, spuse, și că familia este complet distrusă. De aceea ne gândeam...

Se poticni de parcă dintr-odată ar fi fost conștientă că era pe punctul de a spune ce se presupunea că Torben trebuia să le povestească.

Directorul luă cuvântul.

— Primăria a elaborat un protocol pe care trebuie să-l

urmăm ca instituţie atunci când avem de-a face cu decesul unui membru apropiat al familiei. Nu că aş intenţiona să vi-l citesc cu voce tare aici, staţi liniştiţi, dar trebuie subliniat că ar trebui, un timp, să îi acordaţi o atenţie deosebită lui Malte. Are nevoi speciale. Dacă puteţi intui care...

— Laura şi-a pierdut tatăl anul trecut, îl întrerupse Kamilla. Laura, cea din sala Roşie.

— Tatăl vitreg, îl corectă Mie. Era arhitect.

— Dar trăiau sub acelaşi acoperiş aproape dintotdeauna, spuse Kamilla. Pentru Laura era ca tatăl ei.

— Exact, spuse Torben. Lucruri din astea i se poate întâmpla oricăruia dintre noi. Boli, accidente... De aceea noi, ca instituţie...

— Atunci nu a avut loc o întrunire ca asta, îl întrerupse din nou Kamilla. Atunci nu ai trimis e-mail la toţi şi apoi... în fine... nimic altceva.

— Ce vrei să zici? întrebă Anna.

— Păi asta. Care e diferenţa? Întreb.

Agitaţie. Eva a observat imediat. Nu a auzit nimic, pentru că nimeni nu a zis nimic, dar ceva i-a atras atenţia: toţi păreau că profită de moment ca să-şi schimbe poziţia, ca să-şi vâre mâinile în buzunare sau să şi le pună în şolduri, sau ca să-şi mute greutatea de pe un picior pe altul.

— Nu e vorba de asta, spuse Torben, în mod clar enervat. Şi adevărul este că eu credeam că deja am discutat ieri când ai insinuat ceva asemănător, e adevărat că în alt context, dar chiar şi aşa...

— La urma urmelor, era în comisia noastră de artă. Diferenţa de tratament poate lua multe forme şi niciuna dintre ele nu e tocmai frumoasă. Kamilla făcu un pas înainte şi reuşi să pară încă şi mai ameninţătoare. Ca să fiu sinceră, dacă vrei să auzi ce cred, totul îmi miroase că are legătură cu

faptul că mama lui Malte lucrează pentru prinţesa consoartă, prin urmare, e mai importantă decât ceilalţi părinţi.

Torben se înfurie în mod vizibil. Lupta să-şi stăpânească nervii, dar petele roşii de pe gât şi dificultatea de a-şi ţine mâinile la locul lor îl trădau.

„Prinţesa consoartă”, se gândi Eva. Poate de aceea avea senzaţia că o mai văzuse pe mama lui Malte, în vreo revistă, poate, sau la televizor, lângă prinţesa consoartă.

— Ascultă-mă bine, Kamilla, spuse Torben, chiar dacă imediat regretă. Nu, mai bine ascultaţi cu toţii, pentru că e foarte important pentru mine să înţelegeţi ce vă voi spune. Anul acesta, de Crăciun, se vor împlini doisprezece ani de când sunt directorul acestei grădiniţe. Lucrez cu copii în instituţii de când mă ştiu...

Kamilla îl întrerupse:

— Cu prichindeii.

— Da, *sorry*, spuse Torben iritat şi continuă: în ADN-ul meu, în genele acestei instituţii zace un adevăr indiscutabil: noi sau, mai bine zis, eu nu fac diferenţa între prichindei. Toţi sunt egali pentru mine. Toţi trebuie să aibă aceleaşi şanse, toţi trebuie să primească ajutorul nostru atunci când au probleme.

— Foarte bine. Atunci nu înţeleg de ce nu ne-am străduit mai mult în cazul Laurei.

Kamilla ridică din umeri resemnată şi privi spre ceilalţi. Reuşi să-i prindă privirea unuia dintre cei prezenţi, şi chiar obţinu un semn de aprobare.

Torben nu o băgă în seamă şi îşi continuă discursul.

— Nu am zis că am fi infailibili, continuă. Nu sunt în stare, aşa, una-două, să decid dacă am acţionat corect în situaţii similare care s-au putut produce în trecut, dar în cazul lui Malte vorbim despre un unchi al său care, din

spusele mamei, era foarte apropiat de copil, şi de aceea...

— Şi nu crezi că şi Laura era apropiată de tatăl ei? Întreb şi eu...

— Şi de aceea, insistă Torben ridicând puţin vocea fără să se uite la Kamilla, este important pentru mine că ne-am adunat în această şedinţă ca să stabilim că îi vom acorda o atenţie specială lui Malte, stării lui sufleteşti, luându-ne angajamenul că vom fi atenţi la cele mai mici semnale şi că îl vom ajuta cât de mult vom putea.

Majoritatea încuviinţă. Şi Kamilla de asemenea.

— Fireşte că aşa vom face, spuse. Fără discuţie. Voiam doar să mă asigur că suntem de acord că cineva nu e mai presus doar pentru că lucrează ca doamnă de companie la Casa Regală.

Anna aprobă din cap, fără să-i răspundă Kamillei, mai degrabă pentru a-i da să înţeleagă că şedinţa era pe sfârşite.

— Bine, atunci cred că am terminat, puse punctul final directoarea adjunctă. Vreo întrebare înainte de a încheia?

Eva reflectă nehotărâtă. Oare sosise momentul să le arate desenul? Oare trebuia să îi avertizeze de împrejurarea cât se poate de ciudată în care băieţelul îi strecurase în geantă desenul acela atât de alarmant cu o zi înainte de sinuciderea unchiului său? Uşa se deschise şi cei prezenţi începură să iasă din încăpere. Kamilla aştepta uitându-se cum Torben îşi cercetă iPhone-ul.

— Da? spuse acesta aruncându-i o privire.

„Nu”, se decise Eva, şi ieşi odată cu ceilalţi. Ultimul lucru pe care îl auzi a fost sunetul telefonului. Să fi fost doamna de companie? Doamnă de companie, prinţesă consoartă. Eva îşi aminti desenul, sângele care se prelingea din trupul bărbatului roşcat formând o baltă. Torben numise acel lucru sinucidere, dar în desenul lui Malte, era evident că

era vorba despre un asasinat.

Hauser Plads

Ora 15:50

Eva îl zări înainte ca el s-o vadă. Era prea înfofolit pentru acel anotimp, şi totuşi părea că îi era frig. Orice s-ar spune, tremura. Câţi ani să fi avut? Poate treizeci şi ceva. Părul negru şi slinos îi atârna în şuviţe până pe umeri. Purta ochelari rotunzi. Îl mai văzuse oare, acolo, în faţa cabinetului? Tresări şi o privi pe Eva în ochi. Ea îşi mută privirea, se apropie în grabă de cabinet şi sună la uşă. „Centrul de psihologie” scria pe plăcuţă. Văzu reflectat în geamul uşii cum bărbatul se ridica, se uita la spatele ei şi se îndrepta spre ea. Sună din nou la uşă. Bărbatul se pregătea să traverseze strada. O maşină îi tăie calea. Uşa se deschise şi se grăbi s-o închidă după ea.

Începuse să se simtă ca acasă în sala de aşteptare. „Cred că această încăpere îmi este cea mai familiară dintre toate în care m-am aflat, o ştiu în cele mai mici detalii”. La asta se gândea. De aproape o jumătate de an se aşeza acolo o dată pe săptămână şi mereu ajungea puţin mai devreme, de frică să nu întârzie, de teamă să nu piardă ceva, poate câteva minute din timpul petrecut alături de Henriette Møller. Se aşeza acolo aşteptând alături de alţii, bărbaţi şi femei, aproape toţi trecuţi de vârsta mijlocie. O singură dată văzuse o femeie de douăzeci şi ceva de ani şi doar o dată, un copil pe care îl însoţeau atât mama, cât şi tatăl său. În rest, toţi aveau cel puţin treizeci de ani şi în majoritate erau femei trecute de cincizeci de ani. „E posibil ca psihicul să păţească acelaşi

lucru ca maşinile sau celelalte obiecte?” se întrebă. Maşinăria complexă, nenumăratele şi infimele angrenaje care puneau în mişcare mecanismul discursiv se oxidau, se uzau şi dintr-odată nu mai făceau faţă. „Şuruburile ies – zâmbi gândindu-se – da, şuruburile ies, roţile se blochează, devenim deprimaţi, părem trişti, ca tot ceea ce se strică.”

Eva recapitulă planul. Trebuia să-i povestească Henriettei Møller cum decurseseră lucrurile la grădiniţă? Trebuia să-i vorbească despre Malte şi desenul lui, despre crimă, sinucidere? Sau mai bine să-i spună că aproape reuşise să privească înainte, dar că încă mai avea vise erotice cu Martin?

Privi teancul de reviste de pe masă. *Billedbladet*, *Kig Ind*, *Se og Hør*, *Alt for dameme*, *Femina*, *Woman* şi teribil de nepotrivită pentru locul acela, *Bådmagasinet*, revista specializată în ambarcaţiuni de agrement. Dacă mama lui Malte era doica sau dama de companie a prinţesei consoarte, era foarte posibil să apară în reviste. Adevărat? Luă prima revistă din teanc. Un număr de Crăciun din *Billedbladet*. Apăreau multe comentarii despre regele Suediei, despre presupusa lui relaţie cu lumea interlopă sârbă, cu prostituatele. În paginile din interior găsi nişte fotografii ale prinţesei consoarte intrând într-o biserică.

Prinţul moştenitor îi aruncă o privire îndrăgostită; ea priveşte drept în faţă. Nicio fotografie cu mama lui Malte. Încă o revistă, mai soioasă, poate pentru că este numărul special dedicat nunţii prinţului moştenitor. Regele Constantin al Greciei salutând-o pe prinţesa consoartă. Eva rămase surprinsă. În Grecia încă mai aveau rege? Din anii şaizeci nu mai aveau, sau asta îşi amintea ea. Pot exista rege şi regină fără regat? Poporul grec manifestase în mod clar că nu îi doreau. Eva apucă o revistă mai recentă, din vară. Nunţi

regale în Luxemburg, o rochie de mireasă brodată cu fir de argint, cu cristale şi cincizeci de mii de perle. O nuntă de aproape patru milioane de coroane, citi ea, plătită din banii contribuabililor. Şi în aceste fotografii prinţul moştenitor îşi privea soţia mult mai îndrăgostit decât părea ea. Era posibil ca în aceste situaţii să aibă mai multă energie şi să fie capabil să aibă o atitudine mai relaxată decât soţia lui? O altă revistă de vară. Fotografiile prinţului Georg Friedrich al Prusiei, stră-strănepotul lui Wilhelm al II-lea, moştenitorul istoric al coroanei Prusiei. Prusia? Eva era confuză. Unde era Prusia? Nu făcea parte în prezent din Germania? Germania era o republică. Atunci, cum putea să aibă un principe? Mai apărea şi un prim-plan al prinţului Joachim al Danemarcei. „E incorect să fotografiezi pe cineva de atât de aproape”, se gândi Eva. I se vedeau porii pielii, capilarele sparte, punctele negre pe care toţi le avem. Oare bea?

Îi veniră în minte toate zvonurile pe care le auzise în *Berlingske.* Nimeni nu putea să egaleze un ziarist în ceea ce priveşte bârfele, iar Casa Regală reprezenta unul dintre cei mai importanţi furnizori. Un zvon care tot circula era că Joachim avea probleme cu alcoolul şi că îşi lovise nevasta, Alexandra, şi cică din cauza asta ar fi divorţat. Se mai spunea şi că ea îl găsise în pat cu un tânăr ofiţer sau cu un husar din garda regală. Se zvonea că prinţul consort avea un apartament în oraş unde se întâlnea cu amanţii lui. Chestia cea mai neaşteptată a acestui zvon era că doar partea cu apartamentul era falsă. Niciun danez nu punea la îndoială că soţului reginei îi plăceau băieţii. Iar lucru caracteristic tuturor zvonurilor: niciodată nu proveneau direct de la sursă, ci de la cineva care auzise de la altcineva. Toţi danezii cunosc pe cineva care s-a întâlnit, a vorbit, a luat cina, cu vreun membru al Casei Regale, dar niciodată nu e cineva

care să se poată considera sursă sigură. Aşadar, se puteau bănui multe lucruri, dar niciodată nu se putea crede nimic.

Iată: într-una dintre ultimele pagini ale numărului din toamnă din *Billedbladet.* Mama lui Malte apărea mergând în spatele prinţesei consoarte, ţinând copiii de mână. Citi textul: „Mary se distrează în Tivoli cu doamna ei de companie”. În subsolul fotografiei se explică: „Vineri seară, prinţesa consoartă Mary şi doamna ei de companie, Helena Brix Lehfeldt, au avut timp de distracţie în Tivoli”. Eva privi din nou fotografia. Helena era chiar şi mai frumoasă decât prinţesa consoartă, părea o veritabilă regină. Purta un costum pantalon coloarea untului şi nişte discreţi pantofi cu toc cui. Sub toate aspectele era o femeie mai tânără decât cea pe care o văzuse Eva cu câteva ore în urmă la grădiniţă, chiar dacă trebuia ţinut cont că era afectată, îşi aminti Eva. Din pricina sinuciderii unei rude foarte apropiate, sinuciderea propriului frate.

Eva ridică privirea şi văzu femeia care în momentul acela intra în sala de aşteptare. O mai văzuse, se numea Merete. Ştia pentru că psihologii mereu îi strigau pe pacienţi pe numele mic atunci când îi invitau înăuntru.

Merete avea părul drept, nu foarte lung, vopsit închis. De obicei i se vedea părul alb crescut la rădăcină, nu şi în acea zi. În ziua aceea tocmai avea părul proaspăt vopsit, îşi aranjase sprâncenele şi îşi făcuse unghiile. „Probabil că se simte mai bine”, se gândi, cu o împunsătură de invidie.

— Bună.

— Bună, şopti Eva şi îşi coborî privirea pe revistă.

Următoarea pagină: şi mai multe fotografii, de data acesta, de la un eveniment caritabil la Operă, unde asistase prinţesa consoartă împreună cu copiii. Mama lui Malte mereu se găsea în plan secund, gata să aibă grijă de micul

Christian şi de sora lui. Eva uitase numele fetiţei. Mulţi bebeluşi regali se născuseră în ultimii ani, iar acesta nu fusese niciodată domeniul ei jurnalistic. Nu că ar fi avut ceva împotriva Casei Regale, doar că era la curent mai ales cu evenimentele care aparţineau domeniului ei. În fotografie mama lui Malte, Helena, vorbea cu un bărbat de aceeaşi vârstă, ce se afla lângă ea, şi care îşi sprijinea o mână pe umărul ei. Să fi fost oare fratele său? Cel care murise?

— Merete?

Unul dintre psihologi deschise uşa. Erau trei cei care împărţeau cabinetul. Merete se ridică şi îşi aranjă fusta înainte de a intra. Psihologul închise uşa şi Eva rămase din nou singură. O enerva că nu era în stare să-şi amintească numele celui de-al doilea vlăstar al cuplului regal, ca să nu mai vorbim de al treilea şi de al patrulea.

— Eva?

Ridică privirea. Psihologa Henriette Møller se uita la ea mirată.

— Am zis ceva?

— Nu, dar e a treia oară când te chem.

— Oh, Doamne, iartă-mă! Eram complet dusă pe gânduri.

Henriette Møller zâmbi.

Eva se ridică şi se gândi la Merete, care se afla în încăperea alăturată, cum îşi aranjase fusta la spate ca să nu aibă cute pe fund. Ea purta blugi şi nu-şi făcu nicio grijă când se aşeză pe canapea. Henriette Møller închise uşa. Rămase în picioare la masa ei, notând ceva pe o bucată de hârtie. Mereu o făcea când venea şi când pleca Eva. Oare chiar nota chestiuni legate de psihicul ei? Îi venea s-o întrebe pe psihologă ce tot scria acolo despre ea. Poate ceva ce citise Torben, ceva ce avea negru pe alb despre Eva.

— La ce te gândeai? o întrebă psihologa fără să se întoarcă.

— Acum?

— Da. Ai zis că erai complet în altă parte, că te gândeai la altceva.

Eva își dădu seama că se înroșise la față.

— Nu reușeam să-mi amintesc cum se numește cel de-al doilea copil al lui Mary. Numele fetiței.

— Și la asta te gândeai? La copiii prințesei consoarte?

Eva dădu din cap:

— Da.

— De ce? o întrebă Henriette Møller și se așeză în fața ei.

Eva se gândi o clipă dacă era cazul să-i povestească.

— Un băiețel de la grădiniță a desenat un bărbat ucis de altul. Iar azi... Se uită la psihologă.

— Da?

— Astăzi unchiul lui s-a sinucis.

Henriette zâmbi și își împreună mâinile.

— De asta de gândeai la copiii prințesei consoarte? întrebă.

— Băiețelul acesta este fiul doamnei sale de companie, al damei de companie a prințesei consoarte.

O clipă de tăcere. Oare de ce psihologa o privea îngrijorată?

— Și ce crezi despre asta?

— Nu cred nimic, răspunse Eva cu o anumită duritate. Doar că mi se pare ciudat.

— De ce ciudat?

— Păi, chestia asta, să deseneze ceva și în ziua următoare să-l găsească pe unchiul său mort...

Își luă geanta de pe jos, o deschise și scoase desenul.

— Uite-l.

— L-ai luat cu tine acasă?

— Nu. El mi l-a băgat în geantă, se grăbi să răspundă Eva, de parcă s-ar fi justificat.

Henriette o privi în ochi.

— Acum povesteşte-mi cum te simţi că ai început o nouă viaţă.

Eva privi desenul. Se simţea respinsă. Henriette Møller mereu schimba direcţia când credea că Eva nu făcea progrese.

— Nu ştiu. M-am concentrat foarte mult pe chestia asta cu Malte.

— Malte?

— Băieţelul care a făcut desenul.

— Când serviciile sociale au insistat să începi din nou să munceşti, spuse Henriette privind-o ţintă în ochi, ţi-au dat diverse opţiuni. Nu-i aşa?

— Da. Grădinărit şi chestii din astea.

— Ce chestii?

— Tot felul de ocupaţii.

— Dar tu ai ales o grădiniţă.

— Da.

— Te-ai gândit de ce?

Eva ridică din umeri. O făcuse?

— Îţi aminteşti care a fost primul lucru pe care mi l-ai povestit?

— Da.

— Care?

— Că părinţii mei m-au pierdut odată în Roma.

— Aşa e. Aveai şase ani, nu-i aşa?

— Cinci.

— Cinci. Îţi aduci aminte ce mi-ai povestit?

— Că am vrut să mă duc după nişte monede. N-am vrut decât să mă întorc la maşină şi să iau nişte monede, pentru că mama nu voise să-mi dea niciuna. Asta s-a întâmplat la Fontana di Trevi.

— Da. Şi mai ce?

Eva încercă să găsească răspunsul în ochii Henriettei, care adeseori încerca să o poarte pe Eva spre un loc concret, spre concluzia la care psihologa deja ajunsese.

— Şi ce s-a mai întâmplat?

— N-am găsit maşina. Atunci am încercat să mă întorc pe unde venisem, dar nu i-am mai găsit pe părinţii mei. Mă pierdusem.

— Te pierduseşi?

— Dispăruseră... Nu înţeleg ce vrei să scoţi de la mine?

— Tot ce mi-ai povestit atunci. Poliţia te-a găsit. Te-au dus la un orfelinat.

— Da. Era după-amiază sau noapte. Cred că am stat până în zori. Până ce s-a deschis ambasadă şi totul s-a rezolvat.

— Ai stat singură mult timp.

— Da.

— O noapte întreagă?

— Da.

— La cinci ani, singură într-o ţară străină, o noapte întreagă. Era cineva acolo care să vorbească daneză?

— Nu.

— Atunci n-ai putut să vorbeşti cu nimeni.

— Nu, dar...

— Da?

— Au fost foarte drăguţi. Îmi amintesc acele mâini.

— Care mâini?

— Mâinile femeilor, ale măicuţelor. Nişte mâini calde,

bronzate. M-au îmbrăţişat. M-au mângâiat pe obraji.

— Te-au consolat?

— Da.

— Şi la ce te gândeai?

— Nu-mi amintesc.

— Nu? Eşti sigură?

— Da. Aveam doar cinci ani.

— Păi, asta a fost primul lucru pe care mi l-ai povestit şi am fost pe punctul de a nu te crede. Era un gând prea elaborat pentru o fetiţă de cinci ani.

— Ce anume?

Henriette o privi pe Eva aşa cum te uiţi de obicei la o fetiţă adorabilă, dar dificilă.

— De acord. Închide ochii o clipă. Nu e nimic care să stimuleze atât de mult memoria ca un pic de întuneric.

Eva se supuse, închise ochii şi se cufundă şi mai mult în canapea.

— Cum te simţi? o întrebă psihologa.

— Aşa, puţin... Doar ştii.

— Stânjenită?

— Niciodată nu mi-a plăcut să stau cu ochii închişi când se uită cineva la mine, răspunse Eva.

— Ca atunci când dormi într-un avion.

— Imposibil, spuse Eva.

— Atunci am să-mi întorc scaunul, spuse Henriette.

Eva auzi cum scaunul se întorcea şi, când Henriette vorbi din nou, era ca şi cum ar fi auzit-o de foarte departe.

— E mai bine aşa?

— Da.

— Atunci hai să ne întoarcem la noaptea aceea. Încearcă să descrii orfelinatul din Roma.

— E greu. Presupun că amestec imagini pe care le-am

văzut.

— Ce-ai văzut?

— Acum vreo doi ani, am căutat pe Google, aşa, ca să-mi omor timpul cu ceva. E închis.

— Foarte bine. Ce îţi aminteşti?

— Că mă aflam într-un dormitor cu o mulţime de copii.

— Fetiţe sau băieţi?

— Doar fetiţe.

— Ai putut să dormi?

— Nu.

— Erai tristă?

Eva încercă să-şi amintească sentimentele de atunci. Nu îi veni nimic în minte. Era ca şi cum s-ar fi izbit de un zid.

— Eva? Hai să încercăm altceva.

— De acord. Acum nu-mi amintesc.

— Nu îţi face probleme. Ţine ochii închişi. Hai să facem un salt enorm în timp, peste ani, până la moartea mamei tale.

— De ce? Eva îşi dădu seama de tonul iritat al propriei voci. Nu avea niciun chef să vorbească despre lucrurile acelea. Altfel spus... Am putea vorbi despre Martin? La urma urmelor din cauza lui am ajuns eu să nu mă simt în apele mele.

— De fapt, e mult mai uşor decât credem să punem capăt durerii.

— După câte se vede, în cazul meu nu e aşa.

— Doar dacă nu e vorba despre altceva, Eva. Acum mi-ar plăcea să te concentrezi în ziua în care mama ta a murit. Mi-ai vorbit în alte rânduri despre momentul acela.

— Atunci să sperăm că îmi amintesc.

— Cum sunt ultimele ore ale mamei tale?

— E îngrijorată.

— De moarte?

— Nu. Din pricina mea. De cum o să-mi meargă în viaţă. Nu se opreşte din vorbă.

— Ce zice?

— Ştii tu, ce zic toate mamele. Să am grijă cu anumite chestii.

— Mereu era aşa?

— După cele petrecute la Roma, da.

— A traumatizat-o ce s-a întâmplat la Roma pentru că a crezut că te-a pierdut pentru totdeauna?

— Nu ştiu dacă aş spune asta. Pur şi simplu nu voia să mă scape niciun moment din ochi.

— Aşadar, mama ta te controla.

— Avea grijă de mine.

— Până la ce punct?

— Mă suna în fiecare zi, de mai multe ori pe zi.

— Şi ce îţi spunea?

— Voia să ştie dacă totul era în ordine.

— Şi în noaptea în care a murit... ce ai simţit?

Eva simţi că i se umpleau ochii de lacrimi. Deschise gura, încercând să vorbească. Asta îşi amintea cu precizie.

— Eva? Spune-o repede, fără să te gândești, chiar dacă trebuie să plângi.

Şi asta a şi făcut, a povestit totul printre suspine.

— M-am simţit uşurată. Atât de uşurată... M-am simţit liberă şi, în acelaşi timp, mă simţeam îngrozitor pentru că mă simţeam bine.

— În regulă. Încearcă să te opreşti aici.

Eva respiră adânc. Îşi şterse lacrimile repede cu palmele, ca şi cum plânsul ar fi fost un robinet care se închidea cât ai clipi.

— Hai să ne întoarcem la orfelinat. La ce ai simţit atunci, când erai singură. A fost incredibil ce mi-ai povestit.

— Am simţit că...

Pe Eva o întrerupse un zgomot teribil care venea de pe scară. Psihologa se sculă. Din nou o bufnitură de parcă cineva ar fi încercat să intre.

— Ce se întâmplă? întrebă Eva.

— Un vechi pacient al unuia dintre colegii mei.

— Cred că l-am văzut pe stradă. Brunet, complet făcut praf.

— Da, el. Stai liniştită. Nu se întâmplă nimic.

Psihologa apucă telefonul mobil pe care îl lăsase pe masă şi ieşi din cabinet. Lăsă uşa întredeschisă. Ceilalţi doi psihologi ieşiseră şi ei din cabinete. Eva îi auzi vorbind în şoaptă despre poliţie şi despre faptul că nu mai pot continua astfel. Unul spuse: „Pentru numele lui Dumnezeu, ăsta nu e un dispensar pentru urgenţe psihiatrice!” Un altul închise uşa principală cu cheia, iar Henriette Møller zăvorî uşa de la sala de aşteptare fără ca măcar s-o privească pe Eva.

Eva se ridică. Încă îi putea auzi. Henriette spuse că mai bine ar fi să-l lase să intre şi să vorbească cu el până ce va sosi poliţia. Dacă nu, devenea şi mai agresiv. Eva se îndepărtă de uşă. Nu o privea pe ea. Nu îi era frică. Dosarul ei se afla pe masă. Putea să arunce o privire sau era interzis? Dintr-odată auzi o voce nouă ce venea din sala de aşteptare, vocea unui bărbat care vorbea tare şi nervos.

— Fir-ar al naibii de treabă, vreau doar să vorbesc cu voi!

Psihologa răspunse că nu putea să-i întrerupă în felul acela consultaţia. Eva deschise dosarul. Dacă Torben putea să citească şi să le arate celorlalţi conţinutul lui, atunci şi ea avea dreptul să o facă. Numele său apărea în partea de sus, lângă data de naştere. Prima pagină părea mai mult decât orice un rezumat al vieţii ei: moartea mamei sale,

întâmplarea aceea, că la vârsta de cinci ani se pierduse o noapte întreagă prin Roma; cumpărarea casei; Martin; concedierea; depresia. Următoarea foaie cuprindea mai degrabă însemnări disparate, multe dintre ele ilizibile pentru altcineva decât Henriette.

— Fir-ar al dracului, vreau doar să vorbesc! ţipă din nou bărbatul în sala de aşteptare.

Eva privi pe fereastră. Două maşini de patrulare se opriră în faţa clădirii. Continuă să citească: „Atenţie cu interpretarea realităţii Evei. Posibilă psihoză acută provocată de o traumă din copilărie”.

Inspectoratul General al Poliţiei

Ora 15:55

Marcus opri motorul. Din momentul acela rămânea timp doar pentru aşteptare. Totul urma să se aranjeze. Aveau să fie înţelegători cu cererea lui. Inspectorul-şef era un bărbat care punea mai presus de orice calmul şi siguranţa, exact ceea ce transmisese ultima dată când se văzuseră. Cât timp trecuse de atunci? Şapte ani? Mai puţin? Nu-şi mai amintea. În schimb îşi aducea aminte că scena se petrecea în holul unui hotel din Bagdad cu canapele din catifea roşie. Un ofiţer britanic se purtase ca un imbecil. Lumea nu înţelegea ce spuneau ceilalţi. Îşi aminti la ce se gândise atunci: că acela era un bărbat în care se putea avea încredere, un bărbat care înţelegea că haosul şi instabilitatea reprezentau cauza tuturor nenorocirilor. Oare datorită acestei carisme îi fusese atât de uşor să avanseze de la şef de secţie la inspector principal al poliţiei din Copenhaga? Hartvig era personificarea unui agent de ordine. Dacă cineva

l-ar fi trezit în miez de noapte, primul lucru pe care l-ar fi scos pe gura ar fi fost: „Liniştiţi-vă!”

Şi asta făcu Marcus, se calmă. Se gândi la... dragoste. De ce oare îi fugise gândul în clipa aceea taman la dragoste? În mod cert, asta se datora faptului că era primăvară. Cu sunetele din Tivoli pe fundal, verifică în telefonul lui fluxul constant de ştiri, în caz că ar fi scris cineva ceva despre Brix. Nimic. În schimb o căţea de politiciană de stânga scrisese o cronică în care pleda pentru eliminarea Casei Regale. Marcus citi pe deasupra în timp ce pândea Inspectoratul General al Poliţiei. Nu, nu era de acord cu ura pe care femeia aceea o simţea împotriva Casei Regale, fireşte că nu. Oare nu înţelegea că monarhia îşi protejează poporul de pericolele externe? Iar în schimb cetăţenii îşi cinstesc regele. Aceasta era convenţia. Oare nu fusese Christian al X-lea cel care se plimba călare printre supuşii săi când Hitler ocupa ţara? Da, şi atacurile nu se sfârşiseră. Acum erau diferite şi adeseori trebuia să fie respinse departe de Danemarca. Şi în afara graniţelor Danemarcei, Marcus se întâlnise cu regina, când aceasta vizitase baza militară din Camp Bastion, în Afganistan. În fine, poate fusese puţin exagerat să spună că s-a întâlnit. Mai degrabă acolo a văzut-o pentru prima dată. Şi s-a gândit: „Mă aflu aici pentru ea. Pentru ea”. Tot ceea ce făcuseră în Afganistan, lupta crâncenă purtată pentru securitatea Danemarcei, Marcus niciodată nu ar fi făcut-o pentru un om politic, un baron social-democrat sau pentru vreun ţărănoi umflat din Partidul Liberal care îşi croise drum cu ajutorul şedinţelor de sindicat şi al călătoriilor de afaceri cu patronii de la Dansk Industri, şi care avansase uşor-uşor participând la sindrofii şi cocteiluri până a ajuns să ocupe un post în sferele înalte ale sistemului politic. Da, asemenea oameni trecuseră în revistă trupele pe dealurile

aride şi prăfuite din Helmand. Ca, de exemplu, Ministrul Apărării: Marcus nu şi-ar fi sacrificat niciodată viaţa pentru un ministru oarecare. În cazul reginei era diferit. Era o chestiune de titlu, de asumare a unui titlu. La urma urmelor, asta făcuseră regii şi reginele: îşi asumaseră titlul ţării lor. Iar un proprietar îşi apără proprietatea, dacă este nevoie chiar se sacrifică pentru ea. Regina îşi dedicase viaţa apărării Danemarcei. Cine făcea acest lucru în afară de ea? Politicienii? Jigodia aia de stânga care scrisese articolul? Când posibilităţile de a face carieră se epuizau, plecau de bunăvoie pentru un post înalt în străinătate. Pentru ei era vorba doar de putere. Nimic mai mult. Niciunul dintre ei nu acţiona din dragoste pentru ţară. Niciunul dintre ei nu îşi asuma titlul. Marcus dădu din cap. Ziarişti. Politicieni. Vorbă lui Churchill: „Cel mai bun argument împotriva democraţiei este o conversaţie de cinci minute cu alegătorul mediu”. Nu, Marcus nu avea nicio îndoială: la un moment dat, când nimeni nu se va gândi la asta, situaţia se va complica din nou, iar prinţul moştenitor avea să fie ultimul care ar abandona câmpul de luptă. La momentul acela, politicienii se vor afla în exil, pe vreun câmp de golf cu optsprezece găuri şi un bar bine aprovizionat. Se îngrijau doar de propria lor carieră. Totuşi, Hartvig nu era din tagma ălora. Marcus avea această convingere. Era un servitor credincios, cu douăzeci de ani vechime; el înţelegea semnificaţia cuvântului „ordine” şi „stabilitate”. Sună telefonul.

— Trane?

— Deranjez? întrebă Trane.

— Varsă tot!

— L-am găsit pe ziaristul neamţ care tot întreabă cu ce ne ocupăm noi. Lucrează pentru *Der Spiegel.* E unul dintre mahări.

— Ce vrea să ştie?

— Pentru cine lucrăm.

— Crezi că ai să te poţi ocupa de el?

— Este foarte încăpăţânat. Zice că în curând va publica un articol pe pagina lui. Depinde de noi dacă suntem dispuşi să colaborăm sau nu.

— A aflat ceva?

— Nu mi-a dezvăluit nimic, dar eu aş recomanda să colaborăm cu el, să-i dăm ceva.

— Nu, se opuse Marcus. Lasă-l să scrie ce are chef. Nu ne are cu nimic la mână. Dacă ar fi avut vreo informaţie, ne-ar fi strâns cu uşa.

Răsărise soarele. Marcus coborî din maşină, se sprijini de capotă, închise ochii şi lăsă soarele să-l încălzească. Curând avea să apară Hartvig. Urma să aibă o scurtă conversaţie. Marcus recapitulă în minte. Îşi imaginase conversaţia asta, cuvânt cu cuvânt, ştia foarte bine la ce se putea aştepta. Asta însemna să faci *lobby* în stil clasic, să contactezi o persoană şi să o convingi să facă ceva ce iniţial nu avea intenţia să facă. Trebuia să-l convingă pe Hartvig să facă ceva ce nu avea chef. Hartvig avea să reacţioneze prost, aşa cum obişnuiau toţi să facă, mai ales cei care lucrau în administraţie: angajaţi la stat, funcţionari. Spre deosebire de Serviciul de Informaţii, obişnuit să acţioneze în zona gri, era aproape imposibil să influenţezi poliţia şi funcţionarea justiţiei. Membrii săi erau persoane integre. Marcus nu dispunea de mare lucru ca să-i poată recompensa, dar trebuia să folosească ce avea (promisiunea unei slujbe interesante de consilier care i se va oferi atunci când Hartvig se va pensiona) cu multă înţelepciune. Mereu există un contract sau altul pe care să-l semneze în Tanzania sau Mali,

vreo conferinţă de organizat într-un weekend prelungit pe o sută cincizeci de mii de coroane.

Aşadar, antidotul îl reprezenta un amestec de bani şi oportunităţi pentru viitor, bine formulat şi cu bun-simţ. În acest sens contribuia foarte mult psihicul omului.

Odată inoculată sămânţa banului şi a prosperităţii, creierul era în stare să se autoconvingă de foarte multe lucruri. În fond, omul este o fiinţă raţională, de lucrul acesta Marcus era convins. Gândul la o viaţă mai bună aproape de fiecare dată învinge idealismul. Prin urmare, inspectorul-şef de poliţie s-ar fi arătat deschis să accepte nişte argumente raţionale, asigurându-şi astfel şanse mai bune lui şi copiilor săi. Mai puţin de lucru şi mai mult timp liber, timp pentru lucrurile care sunt importante în viaţă: familie, dragoste, copii. Cui nu i s-ar părea rezonabil? De aceea Marcus era liniştit şi convins că Hartvig se va arăta înţelegător cu umila lui doleanţă. Dacă era nevoie, se putea întâlni cu Jens Juncker, iar atunci avea să asigure o poziţie decisivă: cadavrul lui Christian Brix. Nu avea să fie nevoie de autopsie, ci doar ca amărâtul să fie înmormântat imediat, incinerat dacă era posibil şi chestiunea închisă cât mai repede.

Gara din Hareskoven

Ora 18.33

Eva se dădu jos din tren odată cu toţi corporatiştii: bărbaţi obosiţi îmbrăcaţi în costume, femei care continuau să lucreze în drum spre casă, toţi aparţinând clasei sociale din care făcuse şi ea parte cu mult timp în urmă, înainte de a fi nevoie că percepţia sa asupra realităţii să fie supravegheată, înainte de a fi suferit o psihoză acută, orice

voia asta să însemne, pe când era şi ea o părticică din motorul lumii, unul dintre elementele care menţineau în funcţiune angrenajul despre care atât de mult vorbeau politicienii. Acum ajunsese să fie ajutor de bucătar. Era cea care gătea pentru copiii celor care puneau în mişcare angrenajul. Şi, la urma urmelor, ce era rău în asta? Care dintre ei, în cele din urmă, putea fi de neînlocuit?

Se lăsă purtată de şuvoiul de oameni care cobora din tren şi intră în tunel ca mai apoi să se reverse dincolo de şine, unde se afla parcarea şi unde soţii ori soţiile lor îi aşteptau în maşină. Acolo trebuia să se fi aflat Martin, într-un Volvo sau într-un Volkswagen, gata s-o ducă pe Eva într-o casă însufleţită cu amănunte de viaţă în fiecare colţişor: cearşafuri vechi, ceşti de cafea pe pervazul ferestrei, flori în carafe de cristal; un loc în care să se aşeze împreună pentru a privi grădina, lumina care cade pe gazon, iar în maşina de spălat treningul lui Martin pe care îl folosea când alerga. Eva se apropie de staţia de autobuz şi se consolă cu faptul că mai existau şi alţii pe care nu venea nimeni să-i ia. Unii luau autobuzul ca şi ea, alţii mergeau cu bicicleta din parcare până în oraş. Se gândi la Malte, la frica ce i se citea în ochi, la desenul unui bărbat care omora un alt bărbat, şi apoi se gândi chiar la ziua respectivă, la mama lui Malte care venise să-l ia pe băiat din cauza unei sinucideri neaşteptate în familie.

Privi înspre casele în care cei care le locuiau deja ajunseseră, aprinseseră televizoarele, şi acum se certau cu copiii care nu doreau să se ducă la culcare şi nici nu le plăcuse mâncarea de la cină. „Psihoză acută”. Să te gândeşti că puteai reduce o fiinţă omenească la aceste două cuvinte, la două cuvinte cu prea puţine litere. Dar chestia aia era ea, aia era ea: „psihoză acută provocată de o traumă din

copilărie”. Oare trebuia să cerceteze ce însemna: da, fără îndoială ar fi fost cât se poate de justificat să o facă, îşi spuse. Printre drepturile omului există şi acela de a şti cine eşti cu adevărat.

Putea să aibă acces la internet de pe telefon, dar îi lua mult timp, ecranul era mic şi aproape de fiecare dată când apăsa pe vreun link o redirecţiona spre o pagină nedorită: un anunţ pentru o vacanţă, o maşină sau alte chestii pe care în niciun caz nu şi le putea permite. Chiar credea că telefonul începuse să-şi bată joc de ea. De aceea se dusese la mica bibliotecă, nu foarte departe de terenul de tenis. Prin geamul deschis auzi un bărbat care gâfâia, aproape că gemea, când se afla pe punctul de a lansa mingea galbenă. Calculatorul întârzie câteva clipe să pornească şi scoase un oftat de parcă ar fi fost pe ducă, un sunet nu foarte diferit de cel al unui motor stricat. Se strânsese un strat subţire de praf pe suprafaţa ecranului, pe care o şterse cu mâneca în timp ce îşi promitea să îşi facă un abonament de internet când va lua primul salariu. În afară de un bărbat care îşi dregea vocea, domnea o tăcere mormântală pe care doar într-o bibliotecă de provincie, într-o după-amiază oarecare o poţi întâlni.

În cele din urmă reuşi să se conecteze şi tastă în Google „psihoză acută”. „Tulburare psihică ce implică delir şi halucinaţii, caracterizată printr-o percepţie deformată a realităţii. Incapacitate de a se orienta în timp şi spaţiu ori în circumstanţe particulare – citi pe o pagină. Se poate datora experienţelor trăite în copilărie.”

Eva ezită. Oare chiar era atât de grav? Delir şi halucinaţii. Incapacitate de a se orienta în circumstanţe particulare. Se putea traduce prin „aproape nebună de legat”. Nu voia să mai citească niciun cuvânt în plus. Tastă

„traumă din copilărie”. O puzderie de oferte terapeutice apăru pe ecran. „Corpul își amintește de traumele din copilărie”, citi Eva, și doar când ajunse la sfârșitul textului înțelese că aterizase pe pagina unuia care oferea masaje pentru eliminarea traumelor corpului (ceai gratis în sala de așteptare și discount pentru zece ședințe).

— Spuneți-mi dacă pot să vă ajut cu ceva.

Bibliotecarul surâse timid și își aranjă bretonul puțin prea lung.

— Mulțumesc, dar nu este cazul, răspunse surprinsă.

Pe ușă citise că în ziua aceea biblioteca nu oferea serviciul de asistență dar, după câte se vedea, exista un bibliotecar care lucra totuși.

Putea să se ridice și să se întoarcă acasă și, de fapt, fusese gata să o facă. Putea să se întoarcă acasă, la vinul ei și la sunetul propriilor pași care răsunau în salonul gol sau să-și omoare timpul pe...

Facebook. Nu mai intrase de secole. Oare doamna de companie avea profil? Oare profilul acela îi putea oferi răspunsul pe care îl căuta? Cine era unchiul mort? Ce circumstanțe anume provocaseră moartea acestuia? înainte Eva trebuia să depășească impactul propriului profil și emoției de a-și vedea propria poză. Acolo părea atât de tânără și veselă și plină de... viață. Obraji rotunjori, energie, ochi strălucitori, părul ușor ciufulit. Încă își amintea de momentul în care își făcuse fotografia, în dormitorul vechiului ei apartament din cartierul Vesterbro. Trecuseră de atunci șase luni împlinite. Tocmai făcuse dragoste cu Martin și, dintr-odată, el începuse să-i facă fotografii în timp ce ea încă era goală. Cât au mai râs! Situația era comică, dar și puțin vulgară și, dintr-un motiv cam ciudat, una dintre fotografii sfârșise pe Facebook, probabil pentru că i se

păruse amuzant să o păstreze ca pe micul lor secret, ştiind amândoi că în realitate fotografia ei de pe Facebook era un nud chiar dacă asta nu se observa.

O aşteptau acolo tone de mesaje de la vechi prietene care, în majoritatea cazurilor, dispăruseră din viaţa ei încetul cu încetul. Rikke îi scrisese că aştepta că Eva să o sune curând. Eva se uită la dată. Mesajul era de mai bine de patru luni şi fu nevoită să-şi stoarcă mintea ca să-şi amintească de faptul că Rikke era o colegă de facultate care abandonase studiul jurnalismului la numai câteva luni de la începutul facultăţii. Oare trebuia să-i scrie un mesaj lui Martin? În fond continua să fie un „prieten”. Sau mai bine să-l „respingă”?

Back to the future, gândi şi, în ciuda oricărui lucru, îi scrise un mesaj. „Cât de dor îmi e de tine, jigodie ce eşti!” Apoi rămase nemişcată câtva timp, fără să schiţeze niciun gest, gândindu-se la psihoză ei acută. Ce voia să zică chestia asta? Că inventase totul, chiar şi povestea cu Malte? Scoase desenul din geantă. Era real. Deocamdată totul era bine. Şi unchiul copilului? Oare avea profil pe Facebook? Tastă numele mamei lui Malte: „Helena Brix Lehfeldt”. Fotografia Helenei care apăru pe ecran nu era una reuşită, ci un instantaneu cam întunecat, dar simpatic se gândi Eva. Majoritatea oamenilor făceau tot ce le stătea în putere ca să devină mai frumoşi pe Facebook, ca să se prezinte şi să-şi prezinte viaţa drept o victorie desăvârşită de la început până la sfârşit. Şi iată că acolo se afla o fiinţă mai frumoasă ca toate celelalte care nu avea nevoie să-şi etaleze frumuseţea. Era un cont restricţionat, cu foarte puţină informaţie. „Căsătorită cu Adam Lehfeldt, locuieşte în Copenhaga, a studiat Colegiul în Herlufsholm, şi-a luat diploma în 1998”. Atât. Nimic în legătură cu numărul de prieteni pe care îi avea. Nimic cât priveşte numărul copiilor. Nicio altă

fotografie. Cu excepţia celei de pe profil, care putea să fie făcută oriunde. Niciun cuvânt despre vreun frate, unchiul mort al lui Malte.

Eva tastă „doamnă de companie” şi „sinucidere”. Nimic. Tastă: „Helena Brix Lehfeldt” şi „Herlufsholm”. Apărură câteva articole. Un scurt portret superficial în *Jyllands Posten* cu ocazia celei de a treizecea aniversări, sărbătorită în urmă cu câţiva ani. Nimic în legătură cu fratele său. Apărea totuşi soţul ei: Adam Lehfeldt, om de afaceri. „Om de afaceri”, se gândi Eva. Această definiţie, în mod oportun vagă, putea să însemne orice. Poate că era o idee bună să se joace din nou de-a ziarista. Timpul ar fi trecut mai uşor, chiar dacă n-ar fi fost decât o simplă bucătăreasă şi niciodată nu s-ar fi ocupat cu jurnalismul de investigaţie. Îşi aminti de anii studenţiei când venise să-i viziteze un bătrân şi experimentat ziarist care le predase un curs de jurnalism de investigaţie. Eva nu îşi amintea numele lui, dar, după câte se pare, era un fel de celebritate în cercurile ziariştilor. Nu-i făcuse o bună impresie. Era neîngrijit, slinos, şi îşi petrecuse două ore fără să se oprească din urlat la studenţi; totuşi, mesajul lui fusese foarte clar: nu trebuia să neglijeze niciun mijloc de a ajunge la adevăr. Trebuia să mintă, să fure. Să facă orice îi stătea în putere şi să fie dispusă să meargă la închisoare dacă era nevoie, ca să protejeze sursele. Ce mai spusese? Ah, da, că în cele din urmă toate infracţiunile comise de gulerele albe din Danemarca aveau legătură cu afacerile imobiliare.

Eva se întoarse la Facebook. Căută „Herlufsholm”. Intră pe pagina acestuia. Exista o groază de informaţii despre colegiul la care studiase Helma. Date practice, povestea şcolii, un şir nesfârşit de actualizări. Foşti elevi scriseseră despre experienţele trăite la şcoala aceea. Nimic care să-i fie de folos. Unul dintre câmpurile dedicate comentariilor o

trimiteau spre alte pagini despre colegiul Herlufsholm: „Membrii Herlufsholm de sânge”, „Maeştrii în vânătoarea puilor de porumbel”. Eva privi ceasul de pe perete. Oare era timpul să se întoarcă acasă?

Un cuplu de vârstă mijlocie intrase în bibliotecă. Îi auzi vorbind, felul şocant de nepoliticos în care îşi vorbesc de obicei perechile de mult căsătorite. Sau poate că erau încă de la început acolo? Nu putea fi sigură. Femeia părea foarte interesată de raftul cu romane de groază care se afla chiar lângă Eva. Intră pe o pagină de Facebook pentru elevii liceului Herlufsholm cu fotografii vechi ale claselor, şi acolo, stând în primul rând, picior peste picior, într-o atitudine uşor neglijentă şi cu toca de absolventă într-o parte, se afla Helena Brix Lehfeldt.

„E neschimbată” a fost primul gând care îi trecu Evei prin cap.

Trecerea anilor nu-i schimbaseră faţa. Eva aruncă o privire peste celelalte fotografii, dar la prima vedere nu găsi niciun frate. Era posibil să nu fi urmat cursurile colegiului Herlufsholm?

— Pot să vă întreb ceva?

Trecură câteva secunde până ce Eva înţelese că întrebarea i se adresa ei.

Perechea aceea se afla chiar în spatele său.

— Dumneavoastră locuiţi la numărul doisprezece?

— Da.

— Noi locuim la numărul nouăsprezece, aproape vizavi. Am vrut doar să vă salutăm. Soţul îi întinse mâna Evei. Tom.

— Eva.

— Eu sunt Leone, spuse femeia, care se limită să o salute cu un gest din cap pentru că avea în braţe un vraf de

romane de literatură neagră.

— Bine aţi venit la Hareskoven, spuse Tom. O să vedeţi că o să vă placă să trăiţi aici. V-am urmărit de la fereastra bucătăriei când v-aţi mutat. Doamne, cât de multe lucruri aţi mai cărat!

Tom râse.

— Da, adevărul ăsta este, am avut multe de mutat.

Se uită din nou la ceasul din perete. În mod cert perechea observă nerăbdarea ei, şi pentru orice eventualitate îşi luară la revedere. Perechea era tocmai pe punctul de plecare când, deodată, Tom, soţul, păru că se răzgândeşte.

— Apropo.

— Da, spuse Eva şi se întoarse spre el.

— Nu că aş vrea să mă bag ca musca în oală, dar conform normelor asociaţiei de proprietari trotuarul trebuie să rămână liber. Încă a mai rămas acolo o grămadă de pietriş. Şi adevărul e că ar trebui să putem merge pe el fără să întâmpinăm niciun obstacol.

— În regulă, spuse Eva. Voi ţine seama.

Bărbatul încuviinţă şi zâmbi. Apoi se îndreptă spre uşă, unde îl aştepta soţia lui.

„Rahat”, se gândi ea şi o apucă un chef nebun să se întoarcă acasă, să deschidă o sticlă de vin, să uite că avusese deja timp să fie antipatizată în cartier. Grămăjoara aia ridicolă de pietriş! Nici măcar o roabă! Oare chiar reprezenta o problemă atât de gravă? Fabian Brix. Numele apărea la rubrica de comentarii, sub o actualizare din anul precedent referitoare la o petrecere a unor foşti elevi. Brix. Putea fi vorba doar despre un frate al Helenei, poate cel care murise. Eva se uită cu atenţie la fotografie, cu ochelari de schior pe frunte, făcută cu ocazia unei escapade montane. Soarele

strălucea pe munții acoperiți cu zăpadă. Judecând după fotografie, vârsta coincidea oarecum, își spuse. Nu. Trebuia să fie mai mare ca Helena, cam cu cinci sau șase ani. Semănau? Oarecum. Fabian avea părul mai închis la culoare, dar poate că ea și-l vopsea. Nasul era mai lat, bărbia mai ascuțită: nu, nu semănau. În plus, el nu era cine știe ce frumusețe. Și totuși, ochii... Era ceva în ochii aceia. Se întoarse la pagina de Facebook a Helenei și compară cele două imagini. Da, Eva era aproape sigură. Aveau aceeași expresie de încredere în ei înșiși. Puteau fi frați.

Căută în Google „Fabian Brix". Obținuse o groază de rezultate. Deja într-unul dintre primele articole găsi ceva: o fotografie a lui Fabian Brix cu sora sa, Helena, făcută cu vreo doi ani înainte, cu prilejul vreunui proiect comercial taman în Namibia. După cât se părea, Fabian era șef de dezvoltare la Danida, agenția daneză de dezvoltare a relațiilor internaționale. Se afla lângă un bărbat african ce zâmbea larg și care îl ținea de umeri. Eva intră în Who is Who a lui Krak și îl găsi pe Fabian Brix. Locuia în Snekkersten și îi apărea doar numărul de mobil. Formă numărul. Judecând după cum sună telefonul, părea că Eva sunase în străinătate. După câteva clipe, auzi o voce masculină delicată și elegantă.

— Fabian la telefon.

— Bună ziua.

Eva se simți oarecum decepționată. Oricine ar fi fost, nu Fabian Brix era cel mort.

— Iertați-mă, cu cine vorbesc? întrebă bărbatul.

— Sunteți Fabian?

Eva se întoarse la pagina de Facebook, cea cu fotografiile grupei de la Herlufsholm.

— Da.

— Sunt Monika. Monika Bjerring.

Eva văzuse în fotografie că Monika Bjerring, din ultimul rând, era la fel de înaltă ca băieţii din clasă. Frumoasă, elegantă, una dintre feţele cele mai atrăgătoare din clasa Helenei.

— Da? Fabian părea nerăbdător. Se auzeau voci în fundal. Sunt în Tanzania, gata să mă urc în avion. Despre ce e vorba?

Eva se lansă.

— Despre fratele dumneavoastră.

— Christian. Ceva în vocea lui se schimbă, tonul deveni mai grav. E groaznic ce s-a întâmplat. Încă nu reuşesc să înţeleg.

— De aceea vă sun. Ca să vă transmit condoleanţele mele.

— Monika? După tonul vocii păru că o recunoscuse, Eva îşi dădu seama imediat. Îmi amintesc de tine. Erai în clasă cu Helena.

— Chiar în acelaşi an, dar nu în aceeaşi clasă, spuse Eva rugându-se că bărbatului să nu i se pară ciudată vocea ei.

Nu, nu avea niciun motiv de îngrijorare, trecuseră mulţi ani de când vorbiseră unul cu celălalt, asta dacă se cunoşteau personal. Poate că Fabian şi Monika doar ştiau de existenţa celuilalt pe lume.

— Nu ştiam că te vedeai cu Christian.

— Mai vorbeam din când în când, spuse Eva, şi se grăbi să adauge: dar niciodată nu am presimţit nimic, ştii tu...

Tăcere la celălalt capăt. Eva căută în internet. „Christian Brix”. Aproape că nu apărea nimic. Ceva în legătură cu Bruxelles, după câte putu să deducă. Membru al unui *lobby*, Systems Group?

— Te referi la vreo depresie? o întrebă Fabian Brix.

— Da.

— Şi pentru mine a fost o lovitură îngrozitoare. Sunt complet distrus.

Vocea i se frânse. „Hai, rapid, Google: «Systems Group»”. Au apărut mai multe rezultate. Un producător de software din Geneva şi din nou ceva legat de Bruxelles. Nicio pagină web, doar referinţe din partea altora. „Systems Group+Brix.”. Eva apăsă pe butonul „Imagini”. Mai multe fotografii se iviră pe ecran. Într-una făcută în faţă la Herlufsholm, Brix cobora dintr-o maşină şi era primit de un bărbat îmbrăcat într-un costum extrem de elegant. Eva îşi privi mâna cu care mânuia mouse-ul. Îi tremura uşor. Îşi aminti de desenul lui Malte cu bărbatul asasinat, cu părul roşu ca para. În fotografie, Christian Brix avea aceeaşi culoare de păr, ca o vâlvătaie.

Fabian Brix îşi drese vocea.

— Cum ai aflat? Cine ţi-a spus?

Oare neîncredere era ceea ce se citea în vocea lui? Ceva se schimbase: dintr-odată părea că se îndoieşte. Eva se hotărî să facă pe proasta.

— Încă sunt tulburată, spuse. Toată ziua mi-am petrecut-o căutând o explicaţie sau cel puţin ceva care să mă poată face să înţeleg cât de cât un act atât de brutal.

— Eşti ziaristă?

— Ce? spuse Eva şi se simţi ca o fetiţă care e prinsă cu minciuna.

— Răspunde. Eşti ziaristă?

Paşi ce se apropiau. Dintr-odată Eva îl văzu pe bibliotecar apropiindu-se de ea.

— Aici nu puteţi vorbi la telefon, îi spuse, vizibil iritat. Sunt nevoit să vă cer să închideţi.

Eva îl ascultă.

— Nu, doar voiam să-ţi prezint condoleanţele mele şi...

— Tu nu eşti Monika. De la ce ziar eşti? De la *Ekstra Bladet*, ziarul ăla de scandal. Nu vreau să vorbesc cu tine.

— Ascultă...

— La revedere.

Şi închise.

— E interzis să vorbeşti la telefon în bibliotecă.

— În regulă, răspunse Eva, zâmbindu-i inocent bibliotecarului. Fireşte.

Acesta se îndepărtă. Eva îşi aminti din nou de desen, părul roşu, sângele, cuţitul, şi apoi fotografia lui Christian Brix. „Ce ciudat, se gândi, un bărbat care abia dacă există pe internet”. Căută în Pagini Aurii. Găsi o adresă pe numele Christian şi Merete Brix. Soţia lui? „Infracţiunile comise de gulerele albe din Danemarca aveau legătură cu afacerile imobiliare”, urlase la facultatea de jurnalism acel ziarist tăbăcit de experienţă. Căută în Google. Lanţul de agenţii imobiliare Home apăru imediat. Casa lui Christian Brix era scoasă la vânzare. Aruncă o privire peste pozele unei case proaspăt renovată în cartierul Kartoffelrækkerne. Dădu clic pe „măreşte imaginea”. Cercetă bucătăria şi frigiderul mare, cu două uşi şi dozator de gheaţă. Salonul era decorat în stil minimalist, abia dacă se zărea ceva pe pereţi, doar un tablou vechi, un portret, părea al lui Mozart.

Eva se întoarse. Îl privi pe bibliotecar şi îi zâmbi.

— Se poate scoate ceva la imprimantă?

— Nu tocmai azi. Sunt singur şi imprimanta e la etajul întâi.

— Chiar am nevoie să imprim ceva.

— Dar...

— Vă rog. Voi plăti cu plăcere zece coroane pe pagină, spuse Eva, conştientă de faptul că tocmai îşi terminase toată

muniţia: linguşeală şi bacşiş. Totuşi, observă un vag surâs.

Inspectoratul General al Poliţiei

Ora 19:10

În fine, Marcus îl văzu pe inspectorul-şef părăsind clădirea Inspectoratului General în compania unei femei. O secretară? O amantă? Vântul agită uşor pletele blonde ale femeii într-o mişcare ondulatorie care îl făcu pe Marcus să continue să privească, măcar pentru o secundă. Se gândi să-i urmărească. Nu ar fi fost rău să aibă ceva cu care să-l strângă cu uşa pe inspectorul general al poliţiei din Copenhaga. Nu, cel mai bine era să intre în subiect cât mai repede. Ieşi din maşină şi o închise dintr-o izbitură. Inspectorul general continua să vorbească cu femeia. Ea îl îmbrăţişă scurt, el acceptă îmbrăţişarea şi scoase un telefon. Femeia dispăru.

— Hartvig? spuse Marcus, fără a-i lăsa timp să sune.

Inspectorul general de poliţie se întoarse spre el. Îl privi pe Marcus şi încercă să-şi scormonească mintea ca să-şi amintească de el.

— Irak?

— Primăvara lui 2005, dacă memoria nu îmi joacă feste, spuse Marcus şi făcu un pas înainte. Slavă Domnului că au trecut toate. Ce mai nebunie!

— Eşti Marcus?

— Da.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, dar adevărul este că mă cam grăbesc, spuse şi ridică telefonul.

— Doar o secundă, zise Marcus. De fapt, voiam doar să te salut şi să vorbesc cu tine de Christian Brix.

Privirea inspectorului general de poliţie se întunecă.

Oare din pricina numelui? În orice caz, îşi băgă telefonul în buzunar.

— Ce-i cu el?

— Am înţeles că de caz se ocupă un oarecare Juncker. E adevărat? Jens Juncker.

Înainte de a-i da timp să răspundă, Marcus îi oferise lui Hartvig cartea lui de vizită de la Systems Group.

Inspectorul general de poliţie rămase o bună bucată de vreme uitându-se la cartea de vizită cu cele două săgeţi aurii fără arc, uşor ieşite în relief pe hârtia mată a cărţii de vizită. Le simţeai la pipăit dacă îţi treceai degetele uşor pe deasupra, aşa cum făcea în momentul acela inspectorul general.

— De la Systems Group, spuse, la fel ca Brix. E un soi de Blackwater european, nu-i aşa?

Marcus zâmbi încuviinţând, nu într-un mod condescendent, ci cu amabilitate.

— Blackwater este o armată privată pe care o poţi angaja ca să facă orice în schimbul banilor, orice treabă murdară pe care nimeni altcineva nu este dispus să o accepte. Systems Group este mai degrabă contrariul. Suntem în slujba păcii şi a securităţii în Europa. Suntem un centru de studii...

Hartvig îl întrerupse cu un mic hohot de râs.

— Un centru de studii? După câte îmi amintesc eu, apăreţi constant pe lista firmelor private care cumpără mai mult echipament de pază decât însuşi Serviciul de Informaţii. În plus, de ce angajaţi doar foşti militari, aşa ca tine? Ca să gândească?

Hartvig râse din nou.

„Fir-ai tu al dracului de clovn zeflemitor”. Un impuls violent era gata să pună stăpânire pe Marcus, care totuşi

reuşi să schiţeze un surâs controlat.

— Să nu crezi că angajăm doar militari, nici vorbă, spuse. Ne-ar plăcea să angajăm şi o persoană aşa ca tine, când o să pleci de aici.

— Nu vei putea să mă strângi cu uşa.

— Bineînţeles că nu. Doar stăm şi noi de vorbă.

— Despre ce?

— Despre oportunităţi financiare, despre libertate. Şi în punctul acesta este posibil ca oamenii pe care eu îi reprezint să îţi poată fi de ajutor.

Vorbele lui îl impresionară pe inspectorul general de poliţie mai mult decât i-ar fi plăcut.

— Există viaţă şi dincolo de cariera în poliţie. Te gândeşti la asta? Săptămâna trecută am dat o mână de ajutor la o conferinţă despre pacea şi progesul în Balcani. L-am angajat pe fostul ministru de Justiţie ca moderator. Şi-a petrecut o săptămână la Sarajevo şi a câştigat trei sute de mii de coroane. La urma urmelor, nimeni nu zice că trebuie să lucrezi pe gratis ca să-i ajuţi pe ceilalţi. Şi tu câştigi un salariu ca agent de poliţie, nu?

Marcus schiţă un surâs vag.

Tăcere.

— Foarte bine, spuse Hartvig, spărgând tăcerea. Un centru de studii, un *think tank.* Aşadar, la ce vă gândiţi?

— Ne gândim la modul în care să asigurăm pacea şi stabilitatea şi...

— Aiureli, izbucni în râs inspectorul general de poliţie. Hai, treci la subiect!

Marcus îi susţinu privirea atâta cât lui Hartvig să i se pară nesuferit.

— Va trebui să mă ajuţi. Despre ce e vorba în propoziţie, de fapt? întrebă Hartvig. Ţi-am mai zis, mă cam

grăbesc.

— E vorba de Christian Brix.

Marcus își întinse brațul apucând cartea de vizită și zâmbi ușor. Voia să recapete controlul asupra conversației.

— Cazul Christian Brix se află în mâinile poliției din nordul Selandiei, spuse Hartvig defensiv. I-am ajutat doar pentru că Brix avea domiciliul în Copenhaga.

— La asta m-am gândit și eu și tocmai de aceea am venit să vorbesc cu tine. Și pentru că suntem prieteni vechi.

— Și la ce te-ai mai gândit?

— Mă gândesc mai ales la familie. La cât de grea și de nefericită este situația asta prin care trece.

Inspectorul general îi aruncă o privire rapidă.

— Da, sora lui este doamnă de companie.

— E o situație teribilă. Am vorbit cu ea, spuse Marcus și făcu un semn din cap. Complet distrusă.

— E de înțeles.

— Cum am mai spus, continuă Marcus, sunt prieten al familiei, și pentru noi e mai bine să punem punct acestei povești cât mai repede. A fost o sinucidere, din nefericire. Nu există niciun motiv pentru a se face o autopsie. La urma urmelor, este evident faptul că nu e vorba despre o crimă. Cu cât mai repede va fi îngropat Brix, cu atât mai repede va uita presa de cazul ăsta.

Hartvig se foi de pe un picior pe altul.

— Din nefericire, nu pot controla presa. Doar știi cum sunt: când simt miros de sânge, nu renunță până ce nu au cadavrul pe masă.

— Dar poți alege ce momeală să le arunci, nu?

De data aceasta zâmbi generos.

Hartvig îl privi stăruitor și zâmbi. Zâmbetul lui era același care îl impresionase pe Marcus în Irak, dar în

momentul acela îl scotea din sărite. Se retrase cu un pas. Trebuia să-i lase spaţiu inspectorului general de poliţie.

— Mă aştept doar să faci tot cum e mai bine pentru toţi. Poate ai putea să vorbeşti cu Juncker.

— Despre ce?

Marcus oftă.

— Ascultă-mă. Familia e distrusă. Cea mai mare dorinţă a lor este ca afacerea asta să fie închisă. Cât mai repede. Vor ca presa să nu facă valuri şi nu vor să se facă o autopsie.

— Adică vrei să zici că reprezinţi familia?

— Cred că ştii foarte bine cum stau lucrurile. Este vorba să îi faci o favoare unui vechi prieten, este tot ce-ţi cer. Nu încerc să mă bag în treaba ta. Marcus făcu o scurtă pauză teatrală înainte de a muta piesa cea mai importantă de pe tabla de joc: compasiunea. E vorba despre un soţ care s-a sinucis. Familia e distrusă, durerea a pătruns pentru totdeauna în inima lor şi mi-au cerut să îi ajut să închidă acest capitol cât mai repede cu putinţă. De aceea mă aflu aici. Nu cred să fie nimic rău în asta. Oare simplii cetăţeni nu pot implora compasiunea poliţiei?

— Dar nu despre asta e vorba.

— Atunci, despre ce vorbim?

Hartvig se uită atent la Marcus, care îşi dădu seama că voia să spună ceva. Îşi dădu seama că vorbea pe ocolite.

Ducea o luptă cu sine însuşi: convingerile lui se împotriveau ideii de a-şi asigura un viitor. Să se limpezească îi luă mai mult timp decât era Marcus obişnuit.

— Voi vedea ce pot face, spuse şi îi întinse mâna ca să pună punct întâlnirii.

10 aprilie

În trenul de Copenhaga

Ora 7:20

De luni de zile, Eva nu dormise atât de bine, poate pentru că se uitase până târziu la fotografiile locuinţei unchiului decedat, amintindu-şi de ce spunea aproape urlând acel bătrân ziarist: că cei de la Brigada Infracţiuni Economice erau cam tâmpiţi; că delincvenţii în cazurile de fraudă cu bunuri imobile aproape întotdeauna erau mai deştepţi decât poliţiştii. Că bunurile imobile erau perfecte pentru spălarea banilor, pentru fraudă fiscală. „Înainte de orice trebuie să verificaţi proprietăţile celor suspecţi”, le spusese. Asta şi făcea Eva. Singura fotografie pe care nu o imprimase era cea cu vederea exterioară a casei. Îi mai rămânea timp doar s-o mai privească o dată pe telefonul mobil înainte ca trenul să ajungă în gara centrală unde trebuia să schimbe linia. Intră pe pagina web a agentului imobiliar. Tastă numărul de referinţă. Imaginea cu imobilul apăru pe ecran. Eva se uită la fotografii, cele pe care le tot cercetase toată noaptea, întinsă în pat. Dar... dădu înapoi. Ceva părea că se schimbase. Fotografia cu dormitorul, poate. Nu, cea a salonului. Era făcută din alt unghi. Scoase hârtiile din geantă: fotografiile imprimate şi desenul lui Malte. Fotografia cu salonul făcută din bucătărie spre eleganta zonă a ferestrei, ca un tablou... Un tablou. Ăsta era elementul schimbat, pânza. Vechiul portret al lui Mozart sau al cui o fi fost nu se mai afla acolo. Îl luaseră.

Verifică din nou. Se uită cu multă atenţie la fotografia pe care o imprimase cu o zi în urmă. Da. Era acolo. Poate că nu era vorba de Mozart, dar în acelaşi stil, cu nasul ascuţit,

privirea ştrengară a Renaşterii, îmbrăcat într-o haină verde-englezesc (deşi în mod cert nu aşa numeau culoarea aceea pe atunci) şi catifea roşie. Elegantă, o impunătoare ramă aurie. Eva privi noua fotografie pusă de agenţia imobiliară ce apărea pe ecranul telefonului său. Nu încăpea nicio înoială. Luaseră de acolo tabloul. Compară celelalte fotografii. Era singurul lucru care se schimbase.

Eva coborî în gara centrală şi urcă scările în grabă.

— Ei, uită-te pe unde mergi!

Cea care o muştruluise era o femeie de aceeaşi vârstă cu Eva, care îi răspunse cu un „pardon" pe care în mod sigur cealaltă nu îl auzi. Pentru a ajunge la Roskilde trebuia să schimbe trenul de scurtă distanţă cu cel regional. Sări peste ultimele trepte ale scării rulante şi străbătu în fugă distanţa care o separa de linia cinci. Trenul trăsese deja la peron. În două minute avea să plece. Urcă în vagon, se aşeză şi începu să se gândească. De ce oare au schimbat o fotografie? În momentul acela văzu ecranul. Dădeau ştirile pe TV2. Ecranul atârna între cele două compartimente, iar ea nu auzea nimic, vedea doar spatele ziaristului care îi lua un interviu unui inspector de poliţie în faţa clădirii Inspectoratului General. În partea de jos a ecranului apărea burtiera zilei cu ultimele ştiri: „Un om de afaceri a fost găsit mort în Dyrehaven..." Se ridică. Ieşi din compartiment şi se apropie de ecran.

— „Singurul lucru pe care îl putem spune deocamdată este că familia a fost informată şi că poliţia din nordul Selandiei se ocupă de caz", declară inspectorul de poliţie Jens Juncker, al cărui nume apărea sub imaginea sa.

— „Dar ne puteţi spune ceva despre natura morţii? Poate fi vorba despre o crimă?" întrebă ziaristul, pe care Eva nu-l vedea, căci cameră îl avea în obiectiv doar pe

inspectorul de poliţie.

— „Nu există niciun element care să indice că ar fi vorba despre o crimă. Singurul lucru pe care îl putem spune este că...”

Eva rămase cu privirea aţintită asupra ecranului în timp ce ziaristul continua să vorbească.

„În direct”, scria în colţul din stânga sus al ecranului. În fundal se observa clădirea Inspectoratului General al Poliţiei, care se găsea după colţ faţă de locul în care se afla ea chiar în momentul acela. Auzi sunetul electronic al uşilor vagonului. Într-o secundă aveau să se închidă, iar trenul urma să se pună în mişcare ca să o ducă la Roskilde pentru a-şi continua viaţa... Nici măcar nu avu timp să-şi ducă gândul până la capăt. Acum sau niciodată. Sări din tren.

Eva zări maşina de la TV2. Cameramanii tocmai îşi strângeau calabalâcul. Ziaristul al cărui spate îl văzuse Eva pe ecran vorbea la telefon în timp ce bea o cafea. Cum avea să înceapă discuţia? La urma urmelor şi ea era tot ziaristă. Căută în geantă după portofel. Da, acolo avea legitimaţia de la ziar, chiar dacă era expirată. Avea vreo importanţă? Se apropie încetişor de clădirea Inspectoratului General al Poliţiei. Era mult de când nu mai fusese acolo. Ultima dată fusese în anii de facultate, când făcea practică la *Ekstra Bladet.* Mulţi dintre colegii ei de an ajunseseră să lucreze în redacţiile insignifiante ale unor ziare locale sau la obscure canale de televiziune. Totuşi Eva îşi călcase pe orgoliu şi trimisese o fotografie de a sa redactorului-şef al publicaţiei *Ekstra Bladet,* scriindu-i că o interesa destinul fiecărui om, viaţa acestora, mai ales cea intimă: iubirea, sexul, visurile, ambiţiile, tragediile. Asta îi scrisese, iar o săptămână mai târziu, secretara redactorului-şef o sună ca să-i ofere un

post. Își începuse cariera alături de unul dintre cei mai bătrâni și experimentați ziariști, unul dintre cei care își petrecuseră toată viața lucrând la secțiunea evenimente. Împreună vizitară arestul poliției ce se afla în clădirea Inspectoratului General, iar aceea fusese ultima dată când dăduse pe acolo. Acum aproape zece ani.

— Bună!

Ziaristul de la TV2 dădu cu ochii de Eva. Zâmbi. Puțin mai tânăr decât ea, poate că se cunoscuseră prin facultate și își amintea de ea.

— De la *Berlingske,* nu-i așa?

— Da, răspunse ea. Și se apropie.

— Ai venit tot pentru Brix? o întrebă și îi întinse mâna.

— Da, pentru Christian Brix, răspunse ea, strângându-i mâna.

— Nu sunt prea dispuși să spună mare lucru. După câte se pare și-a tras un glonț.

— I-auzi!

— În fine, nu s-a confirmat.

— De unde ai scos-o?

El îi răspunse cu o întrebare.

— Tu știi cine era?

— Da, cineva din Bruxelles, răspunse Eva.

Reporterul încuviință din cap și ridică din umeri:

— E foarte ciudat. E aproape imposibil să afli ceva despre omul ăsta. O privi pe Eva în ochi înainte de a continua: Totuși se vede că era un personaj important.

— Cine zice că e vorba de o sinucidere?

Reporterul zâmbi dând din cap. Avea un oarecare farmec. Ochii puțin cam apropiați, poate, dar aspectul juvenil dădea bine la cameră.

— Sursele mele din poliție. S-a împușcat în gură cu o

pușcă de vânătoare cu țeavă dublă. Cred că nu a rămas prea mult din el.

— Of! exclamă Eva, și se gândi ce întrebare să-i mai pună.

Jurnalismul de investigație niciodată nu fusese punctul ei forte. Era ceva complet diferit de ce făcuse ca redactor de modă la *Berlingske.* Obținuse postul de redactor abia la doi ani după ce își terminase facultatea, conștientă de faptul că mulți dintre foștii ei colegi o disprețuiau și numeau acel gen de scriitură jurnalism pentru femei în format cotidian. Dar Evei nu-i păsa. Îi plăcea foarte mult secțiunea ei și nu avea de gând să se necăjească. Așa cum obișnuia să spună: „Cititorii au și ei nevoie să se relaxeze, să cunoască un politician dintr-un interviu care să nu fie unul centrat pe politică, ci pe viața reală, pe apropierea dintre oameni".

— Poate că ai vreun as în mânecă, spuse ziaristul de la televiziune.

— Ca să negociez?

— În fine. Știi tu. Eu îți dau o anumită informație, iar tu, în schimb, îmi dai alta.

Eva privi înspre clădirea Inspectoratului General al Poliției, care, din câte înțelesese, era ultima clădire construită în stil neoclasic din Europa de Nord. Ce avea ea că să-i poată oferi tânărului ziarist? La urma urmelor, nu știa nimic.

— Casa lui e pusă în vânzare.

— Da, era în mijlocul unui proces de divorț. De multe ori, cei care se află în astfel de situații ajung să-și zboare creierii.

— Știi cu ce se ocupă sora lui, întrebă.

— Te referi la doamna de companie?

— Da.

— Ce-i cu ea?

Eva trebuia să răspundă rapid. Se simţea idioată, trebuia să zică ceva.

— Ea ştia deja de ieri. Şi-a luat copilul de la grădiniţă, în mare grabă, pe la unsprezece.

— Foarte bine. Şi tu cum de-ai aflat?

— Acum e rândul tău.

Ziaristul izbucni în râs.

— Cum, asta-i tot ce poţi să-mi oferi?

— Am acces direct la un membru al cercului intim al familiei, spuse Eva, gândindu-se la micuţul Malte, la mânuţele lui bronzate şi la aluniţa de pe pumn.

— Şi cine e?

Eva răspunse cu o întrebare.

— De ce crezi că şi-a tras un glonţ?

— N-am idee. Nu sunt nici poliţist, nici psiholog. Singurul lucru pe care îl ştiu e că l-a găsit ieri un tip care alerga, în Dyrehaven.

— Şi chestia asta cine ţi-a zis-o?

Eva se simţea deja mai în largul ei. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să se arate şi mai misterioasă.

— Şi cine-i sursa ta din familie?

— E rândul tău.

Ziaristul o privi ţintă. Se aplecă în faţă cu o moacă ce se putea interpreta drept zâmbet sau total contrariul.

— Deci tu chiar nu ai nimic de zis! Chiar dacă arăţi mişto, gagico! E suficient cât să ajungi departe. Celorlalţi nu ne rămâne decât să alergăm după informaţii.

Reporterul plecă. Eva se înşelase. Farmecul lui apărea doar când se aprindea becul roşu de la cameră. Era la fel de dur ca toţi copoii avizi de ştiri.

Eva se apropie de recepţia la care stătea un agent îmbrăcat în uniformă, unul dintre veterani. Oare de câte ori trebuia s-o dai în bară ca să ajungi să stai închis într-o colivie de sticlă? se gândi ea. Tot de atâtea ori cât i se întâmplase şi ei? „În mod sigur ceva mai mult, şi nu mai fi aşa de exigentă cu tine însăţi”, îşi spuse în timp ce se apropia de agent, cu paşi lenţi. Ce-i spusese tânărul ziarist în urmă cu doar câteva clipe? „Arăţi mişto, gagico”. De cât timp nu-i mai spusese nimeni asta? Agentul o privi. Eva se prefăcu că-i suna telefonul. Îl scoase din geantă.

— Da? Mă întorc la redacţie în douăzeci de minute, spuse şi îl privi pe agent cu un zâmbet, pe care el i-l întoarse.

Şi acum ce fac? se întrebă. Trebuia să reuşească să vorbească cu inspectorul de poliţie pe care tocmai îl văzuse la televizor, acel Juncker, dacă s-ar fi putut, într-un cadru mai puţin formal, de exemplu, ca şi cum l-ar fi întâlnit din întâmplare pe hol şi apoi l-ar fi făcut să-i povestească ceea ce el nu ar fi avut de gând să spună. Dar cum? Cum să treacă de pază? Dacă ar fi sunat la Juncker, i-ar fi spus că mai întâi trebuia să ceară o audienţă şi în acest caz el ar fi avut timp să-şi pregătească răspunsurile, punându-se în gardă.

— Haide, şopti.

Îşi puse din nou telefonul în geantă şi se apropie de agent fără să aibă nicio idee despre ce avea să zică. Poliţistul deschise gemuleţul.

— Aţi spus ceva?

— Am zis bună ziua, îi zâmbi Eva.

— Bună ziua, spuse el zâmbind strâmb.

Scoase desenul lui Malte din geantă.

— I-am promis lui Jens Junker că am să trec pe la el pe la birou ca să-i las asta când terminăm.

Agentul privi desenul. Nu înţelegea nimic.

— E un desen infantil al biroului său. L-am folosit pentru reportaj, spuse Eva. Şi arătă spre maşina de la TV2. Agentul continua să privească desenul teribilului asasinat, sângele... Nu v-a zis nimic?

— Nu.

— I-am promis că o să trec să i-l dau când terminăm, insistă Eva.

— În regulă.

— Dacă vreţi pot să vi-l las. Trebuie să-mi promiteţi că o să i-l duceţi imediat.

— Ştiţi unde e biroul lui?

— Bineînţeles.

Agentul apăsă pe buton şi uşa se deschise. Eva intră cu pas apăsat şi hotărât, sau cel puţin aşa i se păru ei, asemenea cuiva care ştie încotro se duce. Deschise prima uşă care îi ieşi în faţă.

— Hei!

Eva se întoarse. Agentul ieşi din gheretă.

— O să ajungi mai repede dacă o iei prin curte şi apoi urci pe scară din stânga.

„Munca la Inspectoratul General al Poliţiei e cât se poate de tihnită!", se gândi Eva în timp ce străbătea culoarele boltite şi aruncă o privire în interiorul a două birouri în care se aflau bărbaţi tăcuţi şi serioşi, aplecaţi asupra calculatoarelor; unul vorbea la telefon. Eva se gândi o clipă la Livada cu Meri. Avea să întârzie. Ce o să spună? Alungă grijile şi se îndreptă spre un tip tânăr care în momentul acela ieşea dintr-un birou.

— Pardon...

Tânărul ridică privirea.

— Cred că m-am rătăcit. Jens Juncker?

— Biroul din capătul culoarului.

— Mulţumesc.

Era o hală mai degrabă decât un culoar. Eva se simţea mică, de parcă s-ar fi găsit într-un templu sau într-o biserică. Domnea aceeaşi atmosferă posomorâtă. Se opri în faţa biroului lui Juncker. Stătea de vorbă cu o doamnă în vârstă, poate o secretară? Eva se hotărî să aştepte. Ar fi mai bine să îl prindă la ieşire. Şi ăsta era un lucru pe care îl învăţase de la bătrânul ziarist din timpul facultăţii. Bine ar fi fost să-şi fi putut aminti numele lui! Ceea ce îşi aducea aminte era că ajunsese târziu la mai mute cursuri ale lui şi că el de fiecare dată îşi ridica privirea şi dădea din cap. De vreo două ori comentase ceva de genul că aveau în grupă o studentă care întârzia la singurul curs important din toţi anii la jurnalism. Ceilalţi izbucniseră în râs, convinşi că era vorba de o glumă, dar ajungea o singură privire către bărbatul acela ca să-ţi dai seama că vorbea cât se poate de serios. Eva fusese convinsă pe loc că tipul era un măscărici frustrat.

Se aşeză pe un scaun, în faţa biroului lui Juncker. Ce o să le spună celor de la grădiniţă? Că se dusese la medic? Trebuia să sune şi să spună că e bolnavă? Apucă telefonul, dar în loc să sune la grădiniţă îl căută pe Jens Juncker în Google. Găsi o groază de rezultate. Jens Juncker apărea adeseori în mass-media. Din pricina unui caz de pe vremea când lucra la Brigada de Infracţiuni Economice devenise ţinta presei. Studie paginile. Poliţia fusese extrem de criticată. Într-un editorial în *Børsen* îl etichetaseră pe Juncker drept „complet incompetent”. Jens Juncker se apărase, dar Eva nu avu timp să citească mai mult pentru că în clipa aceea el ieşi din birou. Fără să o vadă, o luă spre hol. Eva alergă după el.

— Bună, Jens!

Se întoarse şi o privi, încercând să-şi amintească de unde o cunoştea.

— Tocmai am vorbit cu şeful tău, spuse Eva, fără să-i dea timp să deschidă gura.

— Ah, da? Nu ştiu cine...

— Am vorbit despre Brix, îl întrerupse Eva, bietul om şi-a zburat creierii.

— Ne cunoaştem?

— Era unul dintre tipii ăia de la Bruxelles, adăugă Eva, căutând să obţină o reacţie din partea lui Juncker. Aparent totul îi mergea bine. Avea bani în cont, prieteni pe măsură... Nu ţi se pare puţin prematur să elimini posibilitatea că moartea lui a fost rezultatul unui act criminal? Căsoiul lui e de vânzare şi costă multe milioane.

Jens Junker o privi glacial fără să răspundă.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Eva scoase legitimaţia de presă. I-o întinse cu o mişcare rapidă şi profesionistă.

El îi citi numele.

— De acord, Eva. O să-ţi spun două vorbe. În primul rând, legitimaţia ta de presă a expirat acum trei luni, iar în al doilea rând poţi s-o suni pe secretara mea ca să-ţi spună că n-am chef să vorbesc cu tine.

— Nu voi scrie nimic, zise Eva.

— Mă doare în cot de ce-ai putea scrie.

— Nu voi scrie nimic până ce nu-mi dai acceptul. Dar poate că am o informaţie care te-ar putea interesa.

— Te rog să mă scuzi.

Făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă.

Eva îl prinse din urmă.

— Sper că afacerea asta nu se va sfârşi precum cazul de la brigada de Investigaţii a Infracţiunilor Economice,

pentru că atunci va trebui să revizuim documentele.

Jens Juncker înlemni. Îi aruncă o privire de gheaţă.

— Mă ameninţi cumva?

— Încerc să te ajut, Jens, replică Eva. Şi printre altele mă ajut şi pe mine. Dacă nu vrei să fii cooperant şi te vei înşela, o să scriu despre asta. Trebuie s-o fac, este obligaţia mea.

— Să mă înşel? Eu n-am zis nimic.

— Păi, eu am impresia că deja ai afirmat că nu e nimic de investigat în cazul ăsta.

— Pentru că nu e. Bineînţeles că a fost o sinucidere. În plus a trimis şi un SMS înainte de a-şi pune capăt zilelor.

— A trimis un SMS?

— Da.

— Soră-sii?

— Şi lui frate-său. Mai mult decât atât, cazul este cercetat de poliţia din nordul Selandiei. Ai venit unde nu trebuia.

— Să nu-mi zici mie că nu e puţin ciudat.

Eva simţi cum creierul i se încinge. Era o senzaţie din cele mai plăcute şi pe care nu o mai experimentase de ceva timp.

— Ce?

— Asta ce-mi zici, că acest caz este cercetat de poliţia din nordul Selandiei, dar că după câte se vede tu eşti ăla care răspunde la întrebări. Cum a ajuns cazul ăsta taman pe masa ta de lucru? Care a fost momentul în care cineva ţi-a zis: „Va trebui ca Inspectoratul Central să ia decizia cu privire la sinuciderea aceasta, noi nu avem curajul să ne ocupăm de asta?" Bruxelles, sora care este doamna de companie a prinţesei consoarte... o groază de implicaţii. Aşa că îi aruncă mămăliga fierbinte lui Jens Juncker, ca să apară în faţa presei

şi să declare că totul e perfect.

Jens Juncker continua să o privească pe Eva cu răceală, respirând pe nas ca un taur furibund. Şi plecă.

Roskilde

Ora 9:47

Un SMS ce anunţă o sinucidere. Eva se gândea la asta în timp ce grăbea pasul de parcă ar fi alergat. Pentru ea avea sens. De ce să pierzi aiurea ultimele momente din viaţă scriind lungi şi întortocheate scrisori de sinucigaş care nu fac decât să înece în lacrimi familia şi apoi ajung să zacă într-un sertar plin de praf? Lungi explicaţi care nu folosesc la nimic. Un SMS era altceva. Era scurt, clar, precis. „Te voi iubi mereu.” „Nu e vina ta.” „Continuă-ţi viaţa”. În ciuda acestui fapt, de ce, totuşi, desenul unei crime? De ce să schimbi decorul într-o fotografie realizată de un agent imobiliar?

Eva grăbi şi mai mult pasul când zări grădiniţa. Voia să ajungă gâfâind, ca ceilalţi să-şi dea seama că nu-i era indiferent dacă întârzia. Din fericire, nu-i stătea nimeni în cale, cu excepţia unui tată care în momentul acela ieşea din clădire.

— Bună ziua, spuse Eva scurt şi primi un mârâit drept răspuns.

Se grăbi să ajungă la bucătărie. Oare cât o fi întârziat? Se uită pe mobil ca să verifice. Puţin mai mult de o jumătate de oră. Uşa de la bucătărie era deschisă. Sally stătea cu spatele la ea.

— Bună ziua, spuse Eva.

— Ah, ai venit? Credeam că eşti bolnavă.

Sally îi aruncă o privire rapidă. Avea mâinile pline de

coca.

— A întrebat Anna de mine?

— Da, de câteva ori. Mi se pare că e un pic... știi tu.

— Supărată? întrebă Eva.

Bucătăreasa ridică din umeri.

— Puțin.

— Și tu ești?

— Eu? Eu sunt din Africa.

Eva zâmbi.

— Îmi pare rău, spuse, și își legă șorțul. Rămase câteva clipe analizând situația. Sally, ar fi mai bine să cobor să-i spun Annei că am ajuns.

Sally zâmbi, de parcă deja ar fi uitat că Eva sosise târziu. „Oare africanii șterg cu buretele problemele, îngrijorările și supărările atât de repede?” se întrebă Eva. Bine ar fi fost să învețe și ea acest lucru. Așa nu ar fi trebuit să trăiască luni întregi într-o beznă totală. Ar fi putut să-și uite suferința într-o singură zi, la fel ca Sally.

Ieși din bucătărie, traversă grădinița în grabă și lăsă în urmă dulăpioarele cu pantofi, mănuși și haine în miniatură. Ușa coridorului era închisă. O deschise și aprinse lumina. Torben și Anna stăteau chiar în fața ei.

— Bună, spuse surprinsă.

De ce stăteau cu lumina stinsă? Poate că făceau... Nu, Eva își scose ideea aceea din cap sau cel puțin încercă, chiar dacă nu reuși complet. Erau foarte aproape unul de celălalt când a aprins lumina. Părea o situație extrem de intimă. Poate că se înșela; în orice caz, nu era problema ei.

— Bună ziua, spuse Anna fără că Eva să fie în stare să înțeleagă dacă o salutase pe un ton sarcastic.

— Bună, Eva, zise și Tolben și o privi din nou pe Anna. O să sosească dintr-o clipă în alta.

— Da, nu a zis că vine la zece?

— E aproape zece.

Torben dispăru în josul scărilor, iar Eva rămase pe coridorul strâmt, singură, faţă în faţă cu Anna.

— Voiam să-ţi zic doar...

— Bine, vorbim în birou, răspunse directoarea adjunctă. Eva o urmă şi se aşeză pe bancheta cea mică a colţarului.

Anna agita un termos care după toate aparenţele era gol.

— Va trebui să ne imaginăm că bem o cafea, spuse.

— Voiam doar să-mi cer scuze că nu m-am trezit la timp, zise Eva. De obicei nu mi se întâmplă.

Se simţea prost din pricina acelei situaţii, pentru că trebuia să se aşeze acolo şi să se lase umilită ca o elevă de liceu care a întârziat la ore.

— Cu siguranţă a fost o mare schimbare şi pentru tine, spuse Anna care continua să stea în picioare, ceea ce făcea ca situaţia să fie cât se poate de incomodă. Înţeleg.

— O schimbare?

— Da, în viaţa ta. Dintr-odată te întorci la lucru, trebuie să ajungi la o anumită oră, să respecţi anumite reguli.

— Asta nu presupune nicio problemă pentru mine.

Fu întreruptă de nişte voci care veneau de pe coridor, a unui bărbat şi a unei femei. Uşa nu era închisă şi îl zări pe Torben cu o femeie blondă ce purta nişte pantofi cu toc, poate chiar marca Louboutin. Era Helena, doamna de companie. Eva se înclină uşor în faţă ca să vadă mai bine. Helena purta o geantă în mână. Privi spre biroul Annei şi mai întâi o zări pe aceasta şi apoi pe Eva. Ochii ei păreau obosiţi, înlăcrimaţi. Nu era nimic ciudat, fratele ei murise cu o zi, două înainte, iar ea primise SMS-ul sinuciderii. Oare avea

mobilul la ea? gândi şi îşi dădu seama pe loc că o anumită idee începea să i se contureze în cap, avea un plan. Bineînţeles că damă de companie avea telefonul la ea. Poate că ar putea...

— Presupun că trebuie să fie foarte diferit de ce făceai tu de obicei, spuse Anna. Vreau să zic, la *Politiken...*

— *Berlingske.*

— Ah, da, e adevărat. *Berlingske,* se corectă Anna. Mi-ar plăcea să vorbesc despre asta cu tine. Nu ştiu ce ţi-o fi spus Kamilla. Directoarea adjunctă îşi drese vocea.

— Ascultă-mă, spuse Eva. Asta nu are nimic de-a face cu mine. În plus nu e ceva despre care ziarele scriu în mod obişnuit.

— Deci a vorbit cu tine.

— Nu ştiu. Eu sunt aici ca să lucrez la bucătărie şi să intru din nou pe piaţa muncii, înţelegi? Conflictele voastre nu au nicio legătură cu mine.

Anna o privi fix. Îşi încrucişă braţele pentru o clipă, dar se răzgândi şi le lăsă să cadă pe lângă corp.

— Foarte bine, dar trebuie să înţelegi că într-o instituţie ca aceasta există tot felul de rutine. E un scenariu pe care îl urmăm cu religiozitate de la început până la sfârşit, care, cu foarte puţine excepţii programate, se repetă în fiecare zi. De aceea ajungem la timp, pentru că în felul acesta prichindeii se simt în siguranţă, pentru că aşa funcţionează mai bine o instituţie. La urma urmelor, nu eşti singura şomeră din programul de reinserţie socială pe care am primit-o la noi. Am obiceiul să le spun câteva lucruri verde în faţă chiar din prima zi, dar ţie, fiind ziaristă, am crezut că nu e cazul. Dar îţi zic, oricum: nu toată lumea e făcută să lucreze într-o grădiniţă. Nu poţi să fii de capul tău, să vii şi să pleci când ai chef. Iar asta ni se aplică şi nouă, şi prichindeilor. Şi

ei au orarele lor fixe: pentru somn, pentru mâncat, pentru activităţile de grup. Toţi mergem ca şi cum ne-am ţine de mână, ne dăm unii după ceilalţi, formăm o comunitate.

Se auzi un copil plângând undeva, departe. Anna îşi încheie discursul.

— Fireşte, spuse Eva. Îţi promit că nu se va mai repeta.

— În regulă, Eva, spuse directoarea adjunctă şi încuviinţă din cap. Atunci pot conta pe tine.

— Da.

Eva stătu în cumpănă dacă trebuie să se ridice, dar Anna continua să stea acolo, în picioare, de parcă nu ar fi terminat ce avea de spus. Amândouă ascultau plânsul copilului, poate chiar ţipetele.

— Tu şi cu Sally vă înţelegeţi bine? întrebă. Există o chimie între voi?

Eva făcu un gest afirmativ din cap.

— Da, e foarte simpatică şi foarte pricepută atunci când îmi arată cum trebuie procedat. Bună la...

Uşa se deschise. Era Torben, complet scos din fire. Helena venea chiar în spatele lui. Plânsul copilului se înteţi, acum urla.

— S-a produs un accident, spuse Torben.

— Un accident?

Anna ieşi pe hol, lăsând-o pe Eva în birou.

— Cred că e vorba despre Esther. Sângerează. Iei cutia de prim ajutor?

Anna îi aruncă o privire rapidă Evei înainte de a ieşi în fugă în spatele lui Torben.

Eva rămase pe banchetă câteva clipe, aşteptând să îi dispară îngrijorarea instinctivă pentru fetiţă, şi să-i ia locul sentimentul egoist de uşurare. Cel puţin n-o dăduseră afară. Avea în continuare o slujbă. Auzi cum Anna şi Torben

dispăreau înspre capătul coridorului şi văzu că Helena mergea în spatele lor fără palton şi fără geantă. Esther nu mai urla. Auzi zgomotul unor conducte ruginite sub acoperiş, o uşoară ţiuitură, voci de copii ce veneau dinspre săli. Uşa biroului lui Torben era închisă. Oare cu cheia? Eva puse mâna pe clanţă. Uşa se deschise uşor, fără zgomot, de parcă ar fi invitat-o pe Eva să intre. Geanta Helenei se afla pe scaun. Era o Birkin din piele de şarpe. Văzuse una la fel doar o dată în viaţă când îi luase un interviu lui Janni Spies la puţine săptămâni după ce începuse să lucreze la *Berlingske.* Dacă era veritabilă, putea să coste mai bine de o sută de mii de coroane. Eva o deschise. Oare telefonul se afla înăuntru? Nu. Simţi decepţia ca pe o lovitură fizică. Dar atunci auzi ceva. Ce-ar spune dacă ar descoperi-o? Căută repede o explicaţie care putea să justifice faptul că se afla în biroul lui Torben scormonind într-o geantă care nu era a ei, dar nu găsi niciun argument salvator. Bine, da, poate unul: că merită. După tot ce fusese obligată să suporte, căderea pe care o experimentase în ultimele luni o dusese acolo, la geanta aceea care costă mai mult de o sută de mii de coroane. Era o şansă şi de mult viaţa nu-i mai oferise nicio afurisită de şansă. O şansă? Ca să ce? Privi pe geam spre parcul copiilor. Mare agitaţie. Câţiva micuţi plângeau. Îşi concentră din nou atenţia asupra genţii. Da, era o şansă, conchise, în sensul cel mai larg al cuvântului: şansa de a afla ce se întâmplase cu unchiul lui Malte înainte de a-şi băga ţeava puştii în gură şi a trage; şansa de a fi concediată; şansa de a avea o poveste de scris. Se aplecă atentă asupra compartimentului lateral al genţii. Deschise fermoarul. Mobilul era acolo. Eva apucă noul iPhone din oţel rece. „Introduceţi codul PIN”.

— *Fuck,* murmură şi apoi se gândi: „În mod sigur e

blocat, majoritatea oamenilor își blochează telefoanele și cu atât mai mult o doamnă de companie care are numerele private ale Alteţelor Lor în telefon".

Ce şi-o fi imaginat? Eva văzu din nou cuvintele ce-o scoteau din sărite. Auzi voci pe scări, vocea lui Torben şi a Annei. Îşi băgă telefonul în buzunar şi se grăbi să iasă şi să închidă uşa după ea. O făcuse în ultimul moment.

— Cât au zis că o să întârzie? întrebă Torben ieşit din fire.

— Au sunat acum trei minute, trebuie să sosească, răspunse Anna.

— Şi cine o va însoţi?

— Mie.

Intrară în biroul lui Torben.

Eva cobora scările în timp ce Helena trecu pe lângă ea în sens invers în drum spre biroul lui Torben. „Acum o să descopere", se gândi Eva. Foarte curând o să-şi dea seama că i-am scormonit prin geantă şi că i-am furat telefonul.

Sunet alarmant de sirene. Auzi cum se apropiau. Apoi se opriră. Prin fereastra scării, Eva văzu cum ambulanţa se opreşte în faţa grădiniţei şi cum doi paramedici coborau din ea. Torben se întorsese. Alerga pe scări în jos cu Anna după el, o depăşiră pe Eva, care îi urmă în parcul copiilor, unde o fetiţă plângea stând în poala lui Mie care o consola. Un firicel de sânge îi picura de pe frunte şi îi aluneca pe faţă. Eva nu putu să-şi dea seama dacă îşi spărsese şi dinţii sau dacă sângele de pe frunte îi intra în gură.

— Ajută-ne să-ndepărtăm puţin copiii, spuse Anna.

— Bineînţeles. Eva începu să-i împrăştie pe copii ca să le facă loc infirmierilor cu targa. Veniţi aici! le strigă, dar numai câţiva o ascultară.

Kamilla îi sări în ajutor.

— Lăsaţi-i să treacă pe domnii în galben, ţipă.

Fetiţa urcă singură în ambulanţă. Mie o ţinea de mână. La plecare nu mai porniră sirenele.

— Doamne sfinte! spuse Kamilla, şi izbunci într-un râs liniştitor. Ce mai dramă, aproape că am crezut că...

— A murit Esther? întrebă un copilaş şi începu să plângă.

— Nu, spuse Kamilla luându-l în braţe. Doar a căzut din leagăn şi s-a lovit la cap. Totul o să fie bine, o să vezi. Hai să intrăm.

Eva o însoţi pe Kamilla şi pe copii până în clasă. Câţiva dintre ei continuau să plângă, dar cei mai mulţi găseau întâmplarea aceea cât se poate de emoţionantă. Kamilla le ceru din nou să se calmeze; nici nu-i liniştiseră bine că Torben şi Helena intrară în sală. Torben se aşeză în cadrul uşii, ca şi cum ar fi vrut să fie sigur că nimeni nu putea să iasă. Eva ştiu imediat despre ce era vorba şi simţi cum se înroşeşte în obraji şi pe gât.

— Avem o nouă problemă, anunţă directorul cu braţele aşezate în şolduri.

— Ah, nu zău, zise Kamilla.

— După câte se vede, iPhone-ul unuia dintre părinţi a dispărut.

Torben îi aruncă o privire Helenei, care schiţă un gest aprobator. Eva rămase surprinsă cât de stângaci se exprimase. De ce nu spunea o dată pentru totdeauna despre cine era vorba?

— Poate să fi fost unul dintre copii? întrebă Kasper. A fost acolo tot timpul? Poate ei cred că telefonul e vreo jucărie.

— Îl aveam în geantă, spuse Helena, cu o voce mai joasă decât se aştepta Eva.

Îşi dădu seama că era prima dată când o auzea vorbind pe doamna de companie.

— Şi unde se afla geanta? Vru Kamilla să ştie.

Torben nu răspunse. Pentru Eva era evident că Torben o fixa cu privirea. Lucrurile nu aveau decât să se înrăutăţească dacă îşi lăsa ochii în jos. Ar fi fost şi mai suspect. Simţea telefonul în buzunar. Avea senzaţia că toată lumea îl putea vedea, ca şi cum ar fi fost o ciudată excrescenţă care dintr-odată îi creştea pe trup. Un corp străin. Atunci în sufletul Evei se trezi un fel de îndărătnicie. Imbecilul acela nu avea să o judece fără nicio dovadă.

— Unde era geanta ta când a dispărut telefonul?

După câte se observa, Kamilla renunţase să mai aştepte vreun răspuns de la Torben şi i se adresase direct Helenei.

— În biroul lui Torben.

— Şi cât timp ai fost afară? spuse privindu-l din nou pe director.

— Maximum zece minute. În timpul acesta a intrat cineva şi l-a luat.

Eva îl privi în ochi. Rece şi neclintită ca un gheţar, Eva era absolut convisă în momentul acela că toată situaţia nu avea nicio legătură cu ea şi că Torben era pe cale de a comite o nedreptate.

— Poate că cineva a confundat două telefoane, zise Kasper. La urma urmelor, mobilele astea iPhone seamănă toate între ele.

Torben nu-l băgă în seamă, n-o slăbea pe Eva din ochi.

— Tu erai acolo, sus, spuse Helena.

Eva se făcu pentru câteva clipe că nu înţelege că vorbeau despre ea, dar în cele din urmă îi fu imposibil să reziste.

— Eu nu am...

— Unde e geanta ta? întrebă Torben.

— La bucătărie.

— Pot s-o văd?

— Ce?

— Pot să-ţi văd geanta?

Eva nu ştia ce să răspundă.

— Tu ai luat telefonul? întrebă Torben.

— Nu.

— Atunci, de ce nu pot să-ţi văd geanta?

— E suficient. Kamilla se aşeză în faţa Evei, pe post de scut uman. Ce se întâmplă aici, Torben?

Îl privi cu dispreţ.

— Cum adică ce se întâmplă? Vreau să elucidez un furt.

— Şi ce? Nu poţi controla cu forţa geanta unei persoane. Este proprietate privată, iar tu nu eşti poliţist.

— Dar, dacă a furat un telefon, îmi imaginez c-o avea... Torben se bâlbâi. Vocea tremurată îl trăda. Mersese prea departe şi era conştient de asta. Iartă-mă, spuse uitându-se la Eva. Nu voiam să te învinovăţesc de nimic. Presupun că doar... Mai întâi cele întâmplate cu Esther şi acum... un furt...

— Nu-i nimic, spuse Eva liniştită.

— Nu, nu-i bine de loc, la naiba! se împotrivi Kamilla. De câte zile eşti aici? Două? Trei? Şi deodată apare marele şef şi te acuză că ai furat fără să aibă nici cea mai mică dovadă. Nu e tocmai climatul propice pentru a putea lucra cu plăcere.

— Dar e singura care se afla acolo, sus, spuse Helena.

— Şi ce? Poate că erau copii şi la etajul de sus. Îţi aminteşti, Torben? zise Kamilla, şi vocea ei clocotind de indignare, se transformă într-un ţipăt: Anul trecut, dintr-odată, Jonas a dispărut şi l-am găsit sub canapea în camera

personalului, acolo unde copiii nu ar trebui să aibă acces... Nu-i aşa, adăugă, şi făcu ceva care îi luă prin surprindere pe toţi şi poate chiar şi pe ea. Izbi în podea cu piciorul drept, nu tare, ci mai degrabă cu un gest discret, o lovitură uşoară care în schimb avu efectul dorit, ca şi cum ar fi pus punct final acelei situaţii, un fel de capac care stăvilea nebunia, o linie trasată pe nisip pe care nimeni nu trebuia nici măcar să încerce să o treacă.

Torben nu făcu decât să încuviinţeze din cap şi o privi pe Helena pe furiş, ca şi cum ar fi încercat să obţină înţelegere pentru retragerea subită. Dar Helena se uita fix la Eva. Chiar şi când Eva nu se uita la ea îi simţea privirea.

— În regulă, spuse Torben în cele din urmă. Trebuie să urc să sun la spital ca să văd ce face Esther. Helena, cred că ar trebui să... Se întoarse şi o privi pe doamna de companie. Cred că ar trebui să aşteptăm puţin, să vedem dacă apare telefonul. Dacă nu, vom urma procedura obişnuită, în caz de furt. Adică să declarăm la poliţie, şi, în fine, ştii tu, toate celelalte.

Helena nu spuse nimic. Din nou privirea aceea aţintită asupra Evei. Şi din nou Eva simţind cum o furnică toată pielea. Apoi, doamna de companie părăsi sala.

Eva închise cu grijă uşa de la baia personalului şi îşi scoase propriul telefon. Ştia cine o putea ajuta cu iPhoneul blocat al doamnei de companie. Cel puţin avea un bun candidat pentru a rezolva problema. Întrebarea era dacă voia să o facă. Rico Jacobsen era un vechi prieten. Nu, nu un prieten, se corectă. Era mai potrivit să spună o cunoştinţă. Făcuseră parte din aceeaşi gaşcă în facultate, el poate că nu fusese atât de integrat. Merseseră la aceleaşi petreceri, frecventaseră aceleaşi baruri, vorbiseră unul cu altul. Era cu

câţiva ani mai mare decât ea şi avea faima de a fi unul dintre şacalii cei mai afurisiţi ai presei de cancan. Scrisese mult despre găştile de motociclişti şi după câte ştia lucrase sub acoperire fiind sub protecţia poliţiei. Era mai inteligent decât majoritatea, uneori chiar amuzant, alteori antipatic şi, sincer vorbind, era destul de chipeş. Erau mulţi cei care nu-l puteau înghiţi, dar asta nu părea să-l deranjeze cine ştie ce, sau cel puţin aşa dădea de înţeles. În orice caz, nu făcea nici cel mai mic efort pentru a fi simpatizat de ceilalţi. Găsi rapid numărul de telefon de la *Ekstra Bladet.* Întrebă de Rico Jacobsen. O tânără aproape că-i şopti la telefon şi Eva crezu de cuviinţă că ar fi trebuit să-i aducă aminte că nu era telefonista unui bordel. Apoi aşteptă mai puţin de o secundă, până ce Rico răspunse.

— Rico, spuse vocea, pe un ton care nu era nici amabil şi nici contrariul.

Primul impuls: să închidă. Să se oprească înainte de a ajunge în ape şi mai adânci, unde nu mai putea atinge solul.

— Sunt Eva Katz, spuse totuşi. Am fost împreună la un curs în facultate.

— Eva?

Eva simţi în vocea lui două lucruri: uimire şi faptul că o recunoştea. Ultima chestiune uşură considerabil situaţia şi o însufleţi să meargă înainte.

— Îţi aminteşti de mine?

— Şi de ce nu mi-aş aminti?

— Ai putea să mă ajuţi cu o chestie?

— Cu ce?

Voci de partea cealaltă a uşii. Torben o punea pe Anna la curent cu cele petrecute.

— Nu va avea sechele permanente, dar probabil că a suferit o comoţie cerebrală.

— Părinţii sunt cu ea?

Vocile se stinseseră.

— Cu ce ar trebui să te ajut?

Rico nu era unul căruia să-i placă pauzele lungi.

— Nu pot să-ţi spun acum, zise Eva. Putem să ne vedem? Rico scoase un zgomot supărător. Eva simţi un chef nebun să închidă telefonul.

— De acord, spuse el deodată. Ne întâlnim acolo unde se întâlnesc ziariştii de-adevăratelea. Înţelegi ce vreau să zic? La şapte fără un sfert.

Systems Group

Ora 12:30

Marcus îşi lăsă mâna să se odihnească pe vechiul calorifer vopsit în negru. Încă era cald. Poate că întreaga zi petrecută în ploaie şi minutele cât stătuse în marea congelată îi intraseră în oase. Tremura. Îşi puse pe el un palton. Uneori era suficient să se culce puţin şi se simţea din nou bine. Se aşeză cu spatele sprijinit de calorifer. Închise ochii.

Sună telefonul. Oare aţipise? Poate. David... Se opri din sunat. Se simţea rău. Somnul nu-l ajutase cu nimic, continua să simtă frigul în oase. Închise ochii încă puţin, până ce sună din nou telefonul.

— David?

— Avem o problemă.

— Şi?

— I-au furat telefonul.

— Cui?

— Doamnei de companie, sora lui Brix.

— Unde?
— La grădiniţă.
Marcus se ridică în picioare.
— La grădiniţa fiului ei?
— Da.
— E sigură?
— Aşa zice. Complet sigură.
— Tu o crezi?
— Da, e consternată. Zice că ştie cine a făcut-o.
— Cine? Nu, aşteaptă un moment. E ceva important în telefon?
— Mesajele text.
— Între cine şi cine?
— Între ea şi fraţii ei, şi SMS-ul de adio.
— Vreun conţinut periculos?
— Nu putem să ştim.
— De acord. Cine crede că i l-a furat?
— O tipă care lucrează ca ajutor de bucătar. Recent angajată.
— E posibil.
— Am cercetat-o.
— Şi?
— E ziaristă.
Marcus se ridică, poate că puţin prea repede, simţi cum sângele îi coboară din cap şi se sprijini cu o mână de masă.
— La ce ziar scrie? Ce caută într-o grădiniţă?
— Nu ştiu.
— Tu unde eşti acum?
— Am dus-o pe doamna de companie acasă.
— Eşti în Roskilde?
— La periferie.
— Şi ziarista?

— E tot la grădiniţă.

— David, trebuie să recuperăm telefonul. Are PIN de acces?

— Da.

— Excelent. Asta ne mai dă câteva ore.

— Doar dacă ziarista nu a ghicit pinul.

— Cum?

— Doamna de companie nu-şi aminteşte dacă l-a folosit în birou. E posibil ca ziarista să-l fi văzut.

— În birou?

— A avut o întâlnire cu directorul grădiniţei ca să vadă cum trebuia să se poarte cu băieţelul după moartea unchiului său. Directorul a ieşit din birou. Ea a trimis un SMS. A băgat telefonul în geantă. A ieşit în părculeţ. Când s-a întors, telefonul nu mai era. Doar telefonul, nu portofelul şi nici altceva.

— Are vreo idee care ar putea fi motivul?

— Ce?

Marcus se gândi că poate era o simplă coincidenţă. Putea fi vorba şi despre un furt banal, dar în cazul acela hoţul ar fi luat şi banii.

— Întoarce-te la grădiniţă. Găseşte-o. Ştii cum o cheamă?

— Eva Katz.

Degetele lui Marcus tastară literă cu literă numele Evei. Apăru o fotografie de pe Facebook, poza unei femei frumoase. „Astea sunt cele mai rele, se gândi Marcus. Femeile frumoase mereu au fost cele mai ambiţioase. Ar putea să fie mai relaxate dacă tot au fost binecuvântate cu un fizic privilegiat”. Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Ea îl privea fix, de parcă l-ar fi cunoscut. Era ceva... dar ce oare? Marcus renunţă să-şi înţeleagă propriile sentimente ca să se

concentreze la misiune. Ziarista era un mic obstacol în calea lui, atâta tot: o duşmancă. Una care tocmai îi declarase război.

— David?

— Te aud.

— Am plecat.

Marcus închise, apăsă pe difuzor şi apoi pe numărul trei.

— Trane, spuse o voce gravă în micul difuzor, aşa cum îi plăcea lui Marcus. Concis, serios, pe fază.

— A apărut o luminiţă pe radar.

— Ce pot să fac?

— Eva Katz, spuse Marcus, şi auzi degetele lui Trane tastând.

În clipa aceea, Marcus regretă ce făcuse. Niciodată nu-i ieşea gratis să-l pună pe Trane la treabă. Mereu se băga unde nu-i fierbea oala. Punea la îndoială deciziile. Şi totuşi era prea târziu.

— Gata, am găsit-o, spuse Trane. Eva Katz. Nu arată rău.

— Trebuie s-o urmărim pas cu pas.

— Îi ascultăm telefonul?

— Da. Şi verifică pentru cine lucrează.

Marcus rămase un moment privind pe fereastră spre Kongens Nytorv, care se transformase într-o operă gigantică, ţinând seama de situaţie. Acum Trane era deja implicat. Trane care se considera el însuşi numărul doi din ierarhie, cel care într-o zi avea să preia comanda. Nu era rău, dar tocmai de aceea îl evalua pe Marcus în mod constant, analizând mereu dacă putea acţiona mai bine decât el. Prin urmare, Trane nu trebuia să afle ce se întâmplase cu o zi înainte. Va trebui să-i limiteze intervenţia doar la urmărirea

Evei Katz, la găsirea telefonului ce-i fusese furat doamnei de companie.

Universitatea din Copenhaga

Ora 14:47

La ieşirea din metrou, Eva era gata să se ciocnească cu doi călători italieni de la Interrail. Unul mânca un sendviş, iar celălalt se aşezase pe rucsacul pe care avea cusut un enorm steag al Italiei. Mai întâi îi zâmbi Evei, apoi scoase un fluierat când Eva trecu pe lângă ei. Eva se întoarse spre el. Acum amândoi stăteau în picioare, cel obraznic, cu braţele desfăcute ca şi cum ar fi incitat-o să treacă. Eva dădu din cap şi îşi continuă drumul spre Universitate. De ce oare italienii erau singurii bărbaţi din Europa care încă nu pricepeau nimic? Femeile nu se lasă duse de nas de curtenia manifestată pe stradă. Nu se întorc şi nu se aruncă în braţele bărbaţilor, aşa cum spera tânărul călător. Iubirea femeilor se distribuie conform unui sistem bazat pe merite, statut social, şi alte mii de detalii despre un bărbat, oricum destul de complexe pentru a fi analizate în doar câteva secunde pe stradă, cu un fluierat şi un surâs. Aruncă în urmă o ultimă privire. Tânărul călător o privea întristat. Ridică din umeri cu braţele încă deschise, asemenea unui fotbalist care a primit pe nedrept un cartonaş roşu.

— Iertaţi-mă, îi zâmbi Eva doamnei de vârstă mijlocie care tocmai în momentul acela ieşea.

— Da?

— Institutul Artelor şi Culturii?

Termenul „institut” poate că era prea mult spus pentru birouaşele şi săliţele ce se găseau în acea clădire din beton.

Eva scoase foaia printată din geantă, cu poza paginii agenţiei imobiliare, fotografia unui salon din Kartoffelrækkerne, un loc în care trebuia să fii fericit. Şi totuşi, asta nu era de ajuns. Christian şi Merete Brix se găseau în plin proces de divorţ când acesta murise.

Uşa unuia dintre birouri era deschisă. Un bărbat stătea cu spatele la ea cu un telefon lipit de ureche şi picioarele pe masă, peste două maldăre de hârtii. Pe uşă scria: „D. A. Weyland". Eva bătu la uşă.

— Iartă-mă. Vorbeşti la telefon?

Bărbatul se întoarse.

— Te sun eu mai târziu, iubito, spuse la telefon.

Eva simţi un junghi dureros. Cuvântul acela... Ei trebuia să i se spună iubito într-o după-amiază oarecare de primăvară; ea ar fi trebuit să se fi gândit doar la cumpărături şi la alte fleacuri. Dintr-odată îi pieri cheful, planul i se păru absurd.

— Pot să te ajut cu ceva?

Eva reveni la realitate.

— Eşti istoric de artă?

— Mi se pare că ultima dată când mi-am aruncat un ochi peste fişa de salarizare asta scria. Eşti în anul trei, nu-i aşa?

Eva îi puse hârtia în faţă, iar el o privi.

— Ce panoramă frumoasă. Vrei să mi-l vinzi? Nu cred că mi-l pot permite.

— Tabloul de pe perete.

— Ah. Iar începem.

— Ce e?

— Face şi asta parte din testul de performanţă organizat de minister? spuse istoricul ca să facă pe simpaticul.

— Sunt ziaristă. Voiam dar să ştiu ce-i cu tabloul ăsta.

Weyland se uită la Eva şi apoi la tablou.

— E cât se poate de evident că e vorba de un portret. Poate fi al oricui. Au fost pictate multe portrete în secolul al XIX-lea.

— Atunci crezi că a fost pictat în secolul al XIX-lea?

Weyland se uită la tablou cu atenţie.

— Da, cred că da. Poate pe la sfârşitul secolului al XVIII-lea.

— Nu poţi să-mi spui nimic mai mult?

— E un ulei.

— Poate să fie furat? Un fals? Cine e bărbatul din tablou?

— Habar n-am.

Eva oftă. Bărbatul se uita fix la ea.

— Ştii cu cine ar trebui să stai de vorbă?

— Nu.

— Ai greşit departamentul, spuse şi ieşi din încăpere cu hârtia în mână.

Eva îl urmă pe coridoarele pustii, trecând prin săli pe care studenţii le abandonaseră de mult.

— La ce ziar scrii? întrebă şi încetini puţin pasul pentru că Eva să-l poată ajunge din urmă.

— Scriu pentru *Berlingske.*

— La secţia cultură?

— Afaceri, se grăbi Eva să adauge.

— Nu înţeleg.

— Cercetez un caz de înşelătorie.

— Ah! exclamă şi o privi cu mai mult interes. Să vedem ce au de zis tocilarii de la Facultatea de Istorie.

Se opri în faţa unei uşi la fel ca toate celelalte. Îşi

concentră atenţia câteva clipe. Se auzeau voci de cealaltă parte.

— Cred că e vorba despre o reuniune oficială. E foarte posibil să fie vorba de un fel de glumă.

Bătu de trei ori şi intră. Eva numără şaisprezece chipuri serioase care o aţinteau cu privirea. Unul se afla lângă tablă, cu un marker în mână.

— Sper că v-am deranjat, spuse Weyland.

— Puţin.

— Ei bine, v-am adus o jurnalistă de la *Berlingske.*

Eva zâmbi, încercând să afişeze o mutră care să fie în acord cu cele din sală.

— Vă spun pe scurt: Este vorba de un caz de înşelătorie, spuse Weyland, şi intră în sală. E un portret din secolul al XVIII-lea sau al XIX- lea. Istoria artei depune armele.

Eva rămase în uşă în timp ce Weyland lăsa hârtia pe masă, în faţa istoricului care stătea cel mai aproape de uşă. Îi întrerupsese într-un moment nepotrivit. Sala transmitea nemulţumire academică.

— Este Lordul Nelson? întrebă Weyland, care reuşi astfel să capteze atenţia istoricului revoltat.

— Nu, nu e el, răspunse acesta.

Colegul care stătea alături întinse gâtul şi privi tabloul cam cu aceeaşi expresie cu care te uiţi la cineva pe care nu-l suporţi.

— Parcă ar fi german, spuse colegul.

Îşi trecură hârtia din mână în mână. Unul se ridică ca să se uite cu mai multă atenţie. Weyland se întoarse şi îi făcu Evei un semn cu ochiul.

— *Berlingske* vă promite gogoşi gratis timp de un an dacă o ajutaţi.

Eva pufni în râs.

— Cred că e Ferdinand.

— Nici pe departe, spuse o tânără dând din cap.

După câte se pare era cuvântul-cheie pentru a le trezi nevoia de a avea dreptate. Mai mulţi se ridicară în picioare. Competiţia începuse. Murmurau tot felul de nume, îl menţionau pe împăratul austro-ungar şi pe un compozitor de care Eva nu auzise niciodată vorbindu-se, dar totul era foarte ambiguu. Nimeni nu îndrăznea să se pronunţe în mod clar.

— Clement Wenceslas Lothar von Metternich Principe de Metternich-Winneburg-Beilstein, dădu sentinţa în cele din urmă o voce autoritară.

Ceilalţi îşi întoarseră privirile spre cel care vorbise. Bărbatul se ridică. Era înalt, avea părul alb şi nişte ochi albaştri pe care îi aţinti asupra Evei.

— Cunoscut şi ca Prinţ de Metternich, spuse şi îi restitui foaia.

Weyland îi zâmbi Evei.

— Acum vin gogoşile, spuse.

Centrul oraşului

Ora 16:12

Marcus parcă maşina chiar în momentul în care Trane îl sună.

— Trane?

— Deranjez?

— Niciodată.

— Am reuşit să-i interceptez telefonul. Din câte am putut să verific, nu are internet acasă.

— Ce ai putut să verifici prin telefon?

— I-a căutat în Google pe Juncker, pe Brix şi locuinţa acestuia.

— Şi altceva?

— Da.

— Zi-mi.

— L-a căutat pe Metternich.

— Zău?

— Da.

Marcus gândi că era rapidă, competentă, chiar dacă în mod cert începuse cercetările înainte de moartea lui Brix. Nimeni nu era în stare să investigheze atât de mult în atât de scurt timp. Opri motorul maşinii. Îl văzu pe David pe trotuarul de vizavi. Tocmai voia să treacă strada, punctual ca de obicei.

— Eşti acolo, şefule? întrebă Trane.

— Unde e fata acum?

— Tocmai s-a urcat în metrou. Se îndreaptă spre centru.

— Ţine-mă la curent încotro se duce.

— Bineînţeles. Îţi trimit un LiveLink. Aşa vei putea să-i urmăreşti mişcările de pe telefonul tău.

— Mulţumesc.

Marcus închise. David deschise uşa maşinii, lăsând să intre zgomotul şi praful de pe stradă. Marcus se simţea enervat şi neliniştit.

— A apărut telefonul doamnei de companie? întrebă.

— Nu.

— E în continuare convinsă că i-a fost furat.

— Absolut convinsă. Acum ce facem?

— Îl recuperăm, David. Sau asta, sau...

— Ce?

— Sau o luăm la sănătoasa şi ne înrolăm în Legiunea Străină, spuse Marcus şi zâmbi.

David dădu din cap.

— Bine cel puţin că tu poţi să vezi latura comică.

— Ești pregătit, soldat?

— Da.

— Vom face asta împreună. Împreună suntem mai rapizi şi mai puternici decât legiunea, nu e aşa?

David zâmbi şi încuviinţă. Telefonul lui Marcus dădea semne de viaţă. Atinse ecranul doar o dată şi îşi făcu apariţia harta unui sector din Copenhaga: Kongens Nytorv. Un punct roşu care se mişca lent şi flegmatic, ca o pradă care trăieşte şi paşte la orizontul scrutat de lunetă, fără să aibă habar că vânătorul o are în bătaia puştii.

Klareboderne

Ora 18:45

Barul Bo-bi nu-i plăcuse niciodată Evei, chiar dacă era considerat cel mai vechi din oraş. Nici chiar dacă ar fi fost barul cel mai vechi din lume. Fum, bere la sticlă şi puteai să mănânci doar ouă fierte. Colegii săi de pe timpul când lucra în Svaertegade aveau o părere cât se poate de romantică despre locul acela. Spuneau că era obligatoriu să te duci acolo dacă erai un veritabil ziarist. Acolo te întâlneai cu poeţi şi scriitori, cu artişti şi oameni care pretindeau că pot schimba societatea. În schimb, Eva vedea acolo doar oameni care îşi mascau alcoolismul într-un soi de romantism afumat, de parcă a trăi pe marginea prăpastiei, a fuma şi a trage la măsea ar spori creativitatea.

Chelnerul îi întrerupse şirul morocănos al gândurilor.

Cu ce pot să te ajut?

— Ai putea să mă servești cu o salată cu brânză de capră cu muguri de brad și un pahar de Chardonnay? spuse Eva cu o mină cât se poate de serioasă.

Pentru o clipă, chelnerul o privi cu neîncredere și imediat după aceea explodă într-un hohot de râs de i se vedeau măselele și limba aproape neagră. „Vopsită cu bere neagră și un amestec de tutun de mestecat și țigări”, gândi Eva și îi răspunse cu un surâs.

— Nu, acum chiar vorbesc serios. Ați evoluat suficient cât să vi se poată cere un pahar de vin alb sau ți se pare prea gay?

— Un pahar de vin pentru doamna, zise el.

Eva îl căută pe Rico din priviri. Chiar dacă trecuseră mulți ani, era convinsă că avea să-i fie ușor să-l recunoască datorită siguranței de sine care i se citea în ochi, a privirii sale luminoase care părea să spună mereu: „Eu-singur-împotriva-celorlalți”. În timpul facultății, Eva fusese pe punctul a se culca cu el, și Rico tot insista. Oare de aceea dăduse ea înapoi?

Chiar lângă ușă se aflau doi bărbați așezați la o măsuță. De ce îi atraseră atenția? Pentru că unul își ridicase privirea și se uitase la ea când intrase? Nu. Asta făceau aproape toți bărbații din bar, se uitau la ea pe furiș. Îi atrăsese aspectul lor: păr extrem de scurt, piele sănătoasă și îngrijită, corpuri lucrate la fitness. Păreau soldați. Nu aveau aspectul celor care frecventează Bo-bi, sau poate clientela se schimbase de când fusese ea acolo ultima dată. Chelnerul lăsă paharul de vin pe tejgheaua barului.

— Mulțumesc, spuse Eva.

Scoase telefonul. Niciun mesaj de la Weyland. Îi promisese că avea să verifice ceva în legătură cu tabloul și că

o va suna sau îi va scrie ca să-i povestească dacă era furat, dacă valora mulţi bani. Era vorba despre o veritabilă operă de artă? Toată luma ştia ce sumă imensă putea să valoreze ceva de genul acela. În cazul unui divorţ cine lua banii pe operele de artă atârnate pe perete? Eva îşi putea imagina toată discordia, toată încurcătura. Zâmbi, scuturându-şi capul. Oare chiar era vorba despre ceva atât de simplu? Îşi înmuie buzele în vinul alb şi începu să citească pe mobil în legătură cu Metternich, bărbatul reprezentat în tabloul pe care îl dăduseră jos de pe peretele casei lui Christian Brix. Era vorba despre un om de stat austriac din secolul al XIX-lea, ministru al Afacerilor Externe, în multe sensuri, omul care, la acel moment, conducea Imperiul Austriac. „Creatorul Sfintei Alianţe", citi.

— Acum te recunosc.

Vocea venea din spate. Eva se întoarse. Acolo se afla Rico. Şi era la fel: păr scurt cu fir gros, privirea intensă în spatele unor ochelari stil John Lennon, barba crescută de trei zile, o jachetă sport, albastră şi de o marcă scumpă care îl făcea să iasă în evidenţă şi îl plasa deasupra clienţilor din Bo-bi.

— Rico! Mulţumesc că te-ai deranjat să-mi oferi din timpul tău, spuse Eva, ridicându-se de pe scaun. Îl îmbrăţişă. Vru să creadă că mâna lui îi atinsese fundul din greşeală.

— Credeam că te-ai transformat într-o ziaristă de-adevăratelea dacă ai acceptat să ne întâlnim la Bo-bi, spuse Rico, şi se aşeză zâmbind, dar vinul alb te dă de gol.

— Presupun că n-am să devin niciodată o ziaristă aşa cum vezi tu lucrurile.

Ospătarul îi întrerupse.

— Rico?

— Ca de obicei şi două ouă tari.

— *Yes, sir.*

Rico continua să stea jos cu o plasă în poală. Îmbătrânise de când urmaseră amândoi cursurile Facultăţii de Jurnalism. Dar avea tot ochii aceia negri şi uşor adânciţi în orbite. Erau nişte ochi care o fascinaseră şi o speriaseră în egală măsură. Pe deoparte, erau nişte ochi voraci, avizi, nu doar de Eva ci de toate şi tot: înţelepciune, putere, influenţă şi femei mai tinere de patruzeci de ani. Pe de altă parte, privirea lui mai avea o calitate, ca şi cum ar fi fost ceva vechi; chiar nu-ţi doreai să te scruteze ochii aceia bătrâni. Poate de aceea îi lipsise până atunci curajul.

— Cu ce te pot ajuta, Eva?

— Ai putea să deblochezi un telefon?

— Ce anume?

— E vorba despre un iPhone. Ea i-a setat un cod.

— Ea? Despre ce vorbim? Despre ce e vorba?

— Are vreo importanţă? O să te plătesc, nu-ţi face griji.

Rico o aţinti câteva secunde şi apoi îşi coborî privirea.

Spusese ceva care lui nu-i plăcuse, îşi dădu seama imediat. „Chestia cu plata”, se gândi. În mod cert nu însemna mare lucru în universul lui.

— Rico?

Rico ridică privirea.

— Iartă-mă. Putem să începem din nou?

— Da, hai să începem prin a ciocni paharele, zise el. N-am băut niciun strop de alcool toată ziua, ceva ce, crezi sau nu, este un record în vremurile astea.

Rico zâmbi. Chelnerul îi puse în faţă o bere Hof cu un păhărel alături. Amândouă ouăle fierte tare erau înfăşurate într-un şerveţel cu farfurioară corespunzătoare cu sare grunjoasă alături. Rico îi oferi Evei un ou. Ea îl acceptă, îi puse sare şi muşcă din el. „Poate, în ciuda a ce se crede, nu

sunt chiar aşa de rele”, se gândi. Aveau gust bun, şi nu mâncase nimic de la ora prânzului.

— Noroc. În cinstea vremurilor de odinioară, spuse.

— Noroc, răspunse el.

Eva îl întrebă despre viaţa lui. Era divorţat şi avea un băieţel de trei ani pe care îl vedea la fiecare două săptămâni; şi mama lui era tot ziaristă, lucra pentru un sindicat, şi, de fapt, după cum mărturisi zâmbind, i se păruse şi ea foarte drăguţă în noaptea în care au făcut dragoste, chiar dacă după aceea s-a dovedit a fi complet isterică. Eva îi povesti în ce fel o concediaseră de la *Berlingske.*

— Nu eşti singură, dragă! spuse Rico şi enumeră câteva nume de mari ziarişti care nu aveau slujbă.

Eva nu era mândră să recunoască, dar conversaţia despre nefericirea altor colegi avusese un efect uşor consolator asupra ei. Nu era singură în proces de reinserţie.

— Bine, acum zi-mi despre iPhone-ul tău, spuse el, dintr-odată nerăbdător.

— Nu e al meu.

— Asta am bănuit.

— Confidenţialitate?

— Sută la sută. Confidenţialitatea este singura unealtă pe care o avem.

— Este al doamnei de companie a prinţesei consoarte.

Rico rămase pe gânduri câteva secunde.

— Va trebui să-mi dai o mână de ajutor. Nu sunt un mare cititor al revistelor de cancan.

— Fratele ei, Christian Brix, tocmai s-a sinucis.

— Are vreo legătură cu Bruxelles?

— Exact. A fost atât de grijuliu încât a trimis un SMS surorii sale înainte de a-şi zbura creierii.

— Impresionant!

— Nu cred că a fost o sinucidere.

— De ce nu?

Eva se gândi o clipă. Oare pot avea încredere în el?

Rico i-o luă înainte.

— Dacă vrei să te ajut în chestia asta atât de nasoală, trebuie să fiu convins că în cele din urmă va fi spre binele celorlalţi. Poate că ţie ţi se pare o idioţenie, dar aşa gândesc eu.

Eva încuviinţă. Aşa era. Nesupunere civilă, încălcarea şi eludarea legii, ziariştii o puteau invoca de fiecare dată când se puneau în slujba justiţiei. Dar asta nu însemna că se eliberau de pedeapsă. Pedeapsa era aceeaşi ca pentru toţi. Dar spre deosebire de delincvenţii de duzină, ca ziarist câştigai respectul celorlalţi cu cât înaintai mai mult în descoperirea adevărului. Cazul Watergate, cazul refugiaţilor din Sri Lanka sau cazul de corupţie în primăria oraşului Farum. Acelaşi model: cineva se mişcase în zona gri.

— Grădiniţa la care lucrez...

— Ce-i cu ea?

— Helena... Ţi-am zis că aşa o cheamă? Mă refer la doamna de companie a prinţesei consoarte. Băieţelul ei merge la grădiniţa asta. Îl cheamă Malte. Zice că unchiul lui a fost asasinat.

Rico scutură din cap, iar Eva se grăbi să adauge:

— Ştiu că nu pare mare lucru, dar îl cred. Ştia că unchiul lui era mort înaintea tuturor, înainte ca mama lui să vină şi să-l ia...

— Şi ce am eu de câştigat la afacerea asta? o întrerupse Rico.

— La ce te referi?

— Presupun că voiai să scrii tu despre povestea asta dacă se dovedeşte a fi un lucru de substanţă. Ceea ce, că veni

vorba, eu nu cred să fie. Aşa deci, eu cu ce mă aleg?

— În cinstea vremurilor de altădată?

Rico scutură din nou din cap. Rămase câteva clipe pe gânduri. Eva îşi dădu seama că nu era în apele lui. Ceva se întâmpla cu el. „Ce anume?” avu timp să-i treacă prin cap înainte ca el să întrebe pe neaşteptate:

— Îţi mai aminteşti când ieşeam împreună?

Şi vocea lui îşi schimbase tonul. Apăruse furia în glasul său, şi o urmă de tristeţe.

— *Århus by night*? spuse Eva, încercând să detensioneze situaţia.

— Erai o curviştină. Îţi aminteşti?

Eva înghiţi în sec. Rico îi aruncă o privire urâcioasă, rănită şi furioasă.

— Flirtai cu toată lumea. Şi cu mine.

— Dar Rico...

— Ai trecut că gâsca prin apă prin facultate datorită fizicului tău, o întrerupse el insistent. Ai obţinut slujba aia bună din practică datorită abilităţii tale de a flirta. Vrei să-ţi zic ce faci? Îţi foloseşti pizda ca momeală.

— Rico!

— Poţi să pleci dacă nu vrei să asculţi ce am de gând să-ţi zic.

Eva ar fi trebuit să plece în loc să rămână pe scaun cu capul plecat.

— M-am tot gândit. Ce-i în mintea voastră, a fetelor frumoase?

— Eu nu sunt frumoasă, la dracu’!

Rico negă fără să scoată un cuvânt.

— Şi am verificat.

Pauză teatrală.

— Ai de gând să-mi zici?

— Problema e că, de când sunteţi mici, de când sunteţi aşa de mici, Rico îi arătă cu mâinile cât de mici fuseseră, abia separându-le câţiva centimetri, înainte de a continua: De când sunteţi mici vi se tot spune ce frumoase şi minunate sunteţi. Oamenii reacţionează altfel cu voi.

— E suficient, Rico.

— Mă doare în cur de ce zici. Aşa e. Celorlalţi nu ne mai rămâne decât să tocim pe brânci dacă vrem să luăm note bune, dacă vrem să ne creăm contacte, să scriem ceva care să merite osteneala, în fiecare zi, săptămână de săptămână, an de an. În timp ce tu ai obţinut un post de redactor în... cât timp? Un an? Pot să ştiu şi eu pentru care merite? Niciunul! Dintre toţi tu aveai cel mai puţin talent, şi totuşi tu ai ajuns cel mai departe în primul an.

Eva simţi că lacrimile îi inundau ochii... Se uită la pahar.

— Iar acum lumea ta cea mică s-a năruit şi toţi trebuie să sărim s-o ajutăm pe biata Eva care nici măcar nu ştie cum se scrie un articol ca lumea. Am dreptate? Dar ştii ceva? Nici vorbă!

— Rico, ascultă-mă...

— Şi ce dracu' făceai cu soldatul ăla?

— Ce?

— Ai auzit bine. Soldatul. Cu soldatul tău. Ofiţerul ăla sau ce dracu' era.

Eva era pe punctul de a leşina. Dintr-odată totul în jurul ei parcă fusese cufundat în ceaţă.

— La ce te referi? se auzi spunând.

— Cum îl chema? Martin? Dar ce nu înţelegi? O ziaristă care se căsătoreşte cu un ofiţer de armată e aproape ca şi cum s-ar căsători cu un politician. Războiul înseamnă politică făcută cu armele. Te-ai gândit vreodată...?

— Nu eram căsătoriţi. Nu am mai avut timp.

— Nu, pentru că s-a dus acolo şi-a murit. Un lucru trist, bineînţeles, mai ales pentru el, dar asta ţi se întâmplă când te fâţâi prin Afganistan, jucându-te de-a Rambo cu colegii tăi cei cretini. D-aia mori.

— Martin nu era aşa, spuse Eva şi îşi dădu seama că ţipa. Voia să schimbe lucrurile.

— Pe dracu'! De câte ori n-am auzit chestia asta? Tot felul de indivizi care se fâţâie pe acolo cu un pistol în mână în mai ştiu eu ce deşert de pe lumea asta, strigând în gura mare că ei sunt băieţii buni în timp ce trag în stânga şi în dreapta. Nu valorează nici doi bani, la fel cum nu valorează nimic nicio ziaristă care se încurcă cu un idiot ca ăla. Cum crezi că ai putea avea într-o zi o atitudine critică faţă de ceea ce se întâmplă?

— Avea grijă de mine, şopti Eva.

Se ridică. Lacrimile... De câteva minute nu mai încercase să se abţină din plâns. Avea intenţia de a mai spune ceva, de a-i striga ceva în faţă, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură. În sensul acesta, Rico nu părea să aibă nicio problemă.

— Să te ia dracu'! spuse.

Aruncă o hârtie de o sută de coroane pe tejgheaua barului şi ieşi.

Eva îl prinse din urmă pe trotuar. El nu se opri, se uită doar la ea scurt şi îşi continuă drumul spre gară. Ea mergea lângă el. Acum îşi putea controla lacrimile, dar continua să tremure.

— Rico?

El nu se opri din mers.

— Rico. Telefonul.

— Ce?

— Am nevoie să-l deblocheze cineva.

Rico se opri. Se aflau faţă în faţă.

— Şi ce am eu de câştigat din afacerea asta?

Ea încercă să-şi găsească cuvintele.

— Mi-ai zis că sunt o curvă. Acum câteve clipe, în...

Eva îşi dădea seama că nu era în stare să se exprime, poate şi pentru că nu ştia ce să spună, în schimb Rico ştia.

— Şi acum vrei să îndrepţi lucrurile?

Eva dădu din cap.

— Plătindu-mi în natură?

Eva nu răspunse. Se gândi la Martin, mort în coşciug, la florile din biserică, la uniformă de gală din şifonier, la viaţa ei făcută praf. Tot ce refuzase cu atât de multă abilitate, acel *back to the fucking future* şi toate acele rahaturi de care îi vorbise psihologa, Rico le făcuse ţăndări în treizeci de secunde.

— Vorbeşti serios? Îmi oferi pizda pe tavă?

Rico explodă în râs, dând din cap.

Eva consimţi şi gândi: „Niciodată”, sperând să nu i se citească gândurile pe faţă.

— Atunci cum rămâne?

— Ca tu să-mi deblochezi telefonul, iar eu să mă culc cu tine.

— Eşti nebună. Ştii asta?

— Mai mult decât îţi imaginezi.

Rico continua să o privească drept în faţă. Făcu un gest uşor din cap.

— Ascultă ce-ţi zic. Acum o să bagi mâna în geantă şi o să scoţi telefonul. În timpul ăsta continuă să vorbim şi să ne uităm unul la altul. Apoi ne îmbrăţişăm. Când am să te ating pe fund, laşi să cadă telefonul în buzunarul hainei mele. Ai înţeles?

— Ne urmăreşte cineva?

— Nu se ştie niciodată. A fost mare nebunie cu cazul bandei de motociclişti. Mai bine să fim precauţi. Bate la ochi ca un ziarist să-i dea un telefon altui ziarist. Hai, îmbrăţişează-mă.

Eva scoase telefonul şi îl strânse pe Rico în braţe. Simţi că poate era victimă a ceva ce nu pricepea.

— Lipeşte-ţi pieptul de mine ca să ştiu că te ţii de cuvânt.

— Rico...

— Consideră că e vorba de un aperitiv.

Eva opunea rezistenţă, dar dintr-odată o trase spre el cu forţă, până ce sânii ei atinseră trupul lui, separaţi doar de haine. Se afla cel mai aproape de un om din dimineaţa în care Martin plecase pentru a nu se mai întoarce niciodată.

— E o senzaţie plăcută, spuse el, iar cu mâna stângă o mângâie pe spate şi îi atinse delicat o fesă.

A fost un gest surprinzător de tandru, şi nu libidinos cum se aşteptase.

— Acum, îi şopti Rico la ureche.

Eva lăsă telefonul să cadă în buzunarul lui.

Gara Centrală

Ora 19:53

Eva sări în tren încă gândindu-se la Rico, la gestul mâinii lui atingându-i fesa, la ce spusese despre Martin. Lacrimile ameninţau să izbucnească din nou, dar făcu efortul să le reprime. Al dracului porc! „Ce mă-sa ştie el despre Martin?”, se gândi în timp ce găsea un loc liber în compartimentul trenului pentru distanţe scurte. Bineînţeles

că iubitul ei nu era un idiot nebun să tragă cu puşca! Martin era un ofiţer, un bărbat cu o moralitate aleasă, câte chiar credea că lumea ar putea fi mai bună dacă se făcea ceva în acest sens, dacă se acţiona. Credea în justiţie, în faptul că, oricât de disperată ar fi fost o situaţie, întotdeauna exista o lumină la capătul tunelului. Iar dacă nu exista, trebuia s-o aprindă cineva. Asta îi scrisese în ultima scrisoare pe care i-o trimisese. În ziua următoare o mină îl răpusese. Nu chiar, bine ar fi fost să se fi întâmplat aşa. În ziua următoare vehiculul său blindat călcă pe o mină. Martin murise optsprezece ore mai târziu, pe o masă de operaţie. De ce? Cu ce preţ? se întreba Eva, chiar dacă ştia foarte bine răspunsul: pentru un milion două sute şaptezeci şi nouă de mii de coroane. Această sumă fusese acordată de Ministerul Apărării, Garda Regală. Fusese preţul lui Martin, indemnizaţia. Cum se ajunge la suma asta? Cum se calculează că acesta este preţul unui soldat mort?

— Eva?

Era cufundată în gândurile sale, la fel ca acum, când el o sună. Stătea jos în Kastellet, în Copenhaga. Da, acum îşi amintea totul, oricât şi-ar fi şoptit *„back to future”*, Rico deschisese ecluza şi lăsase să pătrundă toate lucrurile la care nu trebuia să se gândească: la acel un milion două sute şaptezeci şi nouă de mii de coroane; la o după-amiază trăită cu mult timp în urmă; la cum îşi ridicase privirea militarul când intrase ea. Credea că toţi purtau uniformă, că toţi umblau îmbrăcaţi în verde-închis purtând medalii şi stele strălucitoare pe umeri. În schimb, purta blugi şi o haină sport albastră cu o cămaşă albă.

— Am vorbit la telefon, nu-i aşa? Mă numesc Asger Christensen.

— Da, spuse Eva, uşurată că îşi putea auzi din nou

propria voce. Îşi amintea că în dimineaţa aceea nu rostise nimănui niciun cuvânt. Era ora unu. Un solitar „da” în cele şapte ore de când era trează.

— Poftiţi, intraţi. Cafea?

Îl urmă până în birou. Crezuse că totul în clădirea aceea arăta mai vechi, că podelele vor scrâşni de vechime şi că era frig în spatele zidurilor groase.

Când traversă şanţul de apărare pe pasarelă şi intră în Kastellet unde îşi avea cazarma Ministerul Apărării, se gândi la război, la cât de învechit este acest concept şi cât de incredibil şi îngrozitor e că noi continuăm să ne aruncăm în braţele ororii fără să gândim. Fortăreaţa fusese construită cu mai multe secole în urmă, cu şanţuri de apărare şi tunuri, iar acum părea o rămăşiţă a unui trecut îndepărtat. Totuşi nimic nu se schimbase. Câmpul de luptă se mutase din Copenhaga în deşertul unei ţări îndepărtate; şanţul de apărare fusese înlocuit de un gard din plasă de sârmă; duşmanii nu mai era suedezii, ci nişte triburi. În rest, totul era la fel. Santinela, tunurile, închisoarea, defilarea, prezentarea onorului şi „la ordinele dumneavoastră”.

— N-am auzit dacă doreşti cafea sau nu, îi spuse Asger Christensen.

— Doar dacă vrei şi tu.

El o privi scurt şi îi surâse.

— Acordă-mi două minute. Mă întorc imediat.

Eva privise fotografiile cu regina şi prinţul consort Henrik. Erau separaţi, fiecare cu portretul lui. Fotografii vechi. Prinţul purta o uniformă plină de medalii. Oare servise vreodată în armată, la fel ca fiii lui? Se uită în jur. Totul era recent restaurat şi amintea mai degrabă un birou modern decât un vetust înalt rang militar. Probabil că se cheltuiseră mulţi bani, îşi aminti că-i trecuse întrebarea

aceasta prin minte. Poate că de aceea se ajunsese la cifra de un milion două sute şaptezeci şi nouă de mii de coroane. În mod cert era că îşi permiteau să plătească. Suma creştea dacă soldatul avea copii, dar Martin nu-i avea. Ar fi trebuit să-i aibă. Îşi doreau copii.

Când Asger Christensen se întoarse lăsă o tavă în faţa Evei.

— În mod normal lucrăm în alte sedii, dar cum mă aflam în oraş şi oricum trebuia să punem punct acestei afaceri... spuse.

— Ai vorbit cu părinţii lui Martin?

El luă loc. Servi cafea fierbinte în cele două ceşti înainte de a răspunde.

— Da, am păstrat contactul cu ei.

— Ce zic?

— Sunt nerăbdători. Ar vrea să închidă acest capitol.

— Să închidă acest capitol?

Eva dădu din cap. A trecut doar o jumătate de an de când Martin a fost ucis.

Asger îşi drese vocea.

— De când a murit.

— Care e diferenţa?

— E mare. E o mare diferenţă între „ucis” şi „mort”. „Ucis”, înseamnă că cineva concret a atentat la viaţa cuiva. „Mort” vrea să zică, în cazul lui Martin, că a murit dintr-o cauză.

— O cauză? spuse Eva gata să izbucnească într-un atac de furie, şi se uită din nou la regină.

— Eva, îţi înţelegem furia.

— Nu, n-o înţelegi, spuse cu voce tare, mai tare decât intenţionase.

El o privi surprins.

— Nu poţi înţelege cum mă simt. Nimeni care nu a pierdut pe cineva drag nu poate să înţeleagă. El se înroşi la faţă, dar ea nu-şi îndepărtă privirea. Ascultă-mă. Am pierdut totul. Mi-am pierdut soţul.

— Logodnicul, se grăbi s-o corecteze Asger Christensen. Culoarea din obraji începu să-i pălească.

— Ne-am cumpărat o casă, fir-ar al dracului să fie!

— Ştiu. Dar dacă v-aţi fi mutat să trăiţi împreună...

Ea îl întrerupse.

— Trebuia s-o aranjăm. Care e problema?

— Înţelegi de ce regulile sunt aşa cum sunt? Indemnizaţia se plăteşte soţului, partenerului sau familiei celei mai apropiate. Tu nu eşti nici una, nici alta.

— Ne-am cumpărat o casă împreună. Ne-am reziliat contractele vechi de închiriere.

— Eva... Asger Christensen oftă. Se întinse în scaun. Imaginează-ţi că oricare femeie ar putea să vină să solicite indemnizaţia când un soldat moare la datorie.

— Nu. Tăcu şi îşi privi pumnii încleştaţi, gata de luptă. Ne-am cumpărat o casă, continuă cât de cât calmă. Eu nu sunt o femeie oarecare. Amândoi am semnat contractul de vânzare-cumpărare. Am găsit casa cu trei zile înainte ca el să plece. Era casa visurilor noastre, fir-ar al dracului să fie.

— Bine ar fi fost să vă fi căsătorit.

Trenul de scurtă distanţă intră în tunel şi Eva surprinse propria sa reflexie în oglindă. Ce văzu? O femeie furioasă. Da, asta fusese ceea ce văzuse. O femeie rănită, dar în acelaşi timp o femeie care iradia hotărâre şi voinţă. Ce mai spusese Rico? Că era frumoasă, dar că-i lipsea talentul. „Să-l ia dracu'!"

Îşi înălţă privirea şi îi văzu imediat. Cei doi bărbaţi pe

care îi văzuse în Bo-bi, soldaţi sau ce or fi fost. Nu se suiră în tren aşa pur şi simplu şi se aşezară ca oricare alt pasager. Nu, străbătură vagoanele aproape goale, iar când o zăriră pe Eva se grăbiră să-şi îndrepte privirea spre altceva şi se aşezară nu departe de ea. Erau aceiaşi, era sigură, sau poate îşi imagina că cineva o urmărea aşa cum scrisese psihologa ei. „Psihoză acută provocată de o traumă din copilărie". Durere, depresie, stres posttraumatic. Toate astea. Era cât se poate de normal, cât se poate de normal într-o manieră cât se poate de anormală.

Staţia Østerport. Eva se ridică. Încă mai avea multe staţii până când urma să coboare. Se aşeză în faţa uşii. Unul dintre bărbaţi îşi ridică privirea, se uită la Eva şi la ceilalţi pasageri. Era aproape ras în cap, ca şi colegul sau prietenul lui. Ştia ce hram poartă băieţii ăia. Erau soldaţi. Îi văzuse de nenumărate ori în ultimii ani, când îl vizita pe Martin la cazarmă. Uşile se deschiseră. Eva coborî. Continuă să se uite la ei. Ei nu o priviră. Poate fusese o întâmplare. În orice caz, nu o urmăriră prin gară şi nici nu-i mai văzu în celălalt tren când în sfârşit sosi.

Hareskoven

Ora 20:35

— Iertaţi-mă?

Tocmai băga cheia în broască când auzi vocea care venea de undeva din spatele ei. Un bărbat de vârstă mijlocie şi cu părul alb se oprise pe trotuar. Ţinea în lesă un şoricar.

— Cred că nu ne-am prezentat niciodată, spuse cu un accent elegant, puţin afectat, ce venea dintr-o vreme în care lucrurile erau în perfectă ordine.

— Nu, spuse Eva şi lăsă geantă pe jos.

Bărbatul, deşi pensionat de mult, era atrăgător, se ţinea bine; aşa arătau toţi din zonă, se gândi Eva. Aşa îşi imaginase viaţa cu Martin, o viaţă echilibrată, sănătoasă, frumoasă.

— Jørgen Lauritsen, spuse bărbatul. Locuiesc la numărul şaisprezece. Eu sunt ăla care are grijă de toţi rododendronii ăştia.

— Ah, da! spuse Eva şi se prezentă.

— Te-ai acomodat? o întrebă el şi o privi cu o vădită curiozitate.

— În fine, mai mult sau mai puţin. Sunt multe de făcut. Eva privi înspre casă. Nu ştiu ce să zic. Sunt multe de spus.

— Te pot ajuta cu ceva? Trebuie doar să-mi spui.

— Sunteţi foarte amabil, dar nu pot...

— Da, da! Te rog. Aş putea... Părea că nu ştie foarte bine ce anume, dar asta doar pentru câteva secunde. Dacă vrei, îi propuse în cele din urmă, aş putea să strâng eu pietrişul, să am grijă de grădină. În mod cert eşti foarte ocupată. Îmi amintesc cum era viaţa mea când aveam anii tăi. N-ai nicio clipă liberă încercând să împaci viaţa de familie cu cariera. Nu-i aşa?

— Poate că da, se rezumă Eva să spună.

— Adeseori m-am gândit la asta. Adevărul e că Dumnezeu le-a organizat anapoda pe toate.

Bărbatul râse.

Râsul lui sună mai degrabă fals. Dintr-odată deveni nervos, îşi dăduse seama că Eva îl citise. Nu era vorba că ar fi vrut s-o ajute, era vorba de faptul că vecinii ei nu mai suportau să-i vadă casa ca o cocină.

— Dumnezeu ar fi trebuit să organizeze astfel încât să nu poţi avea copii până ce carieră ta nu ar fi fost bine

consolidată. Nu-i așa?

— Vă rog să mă scuzați. Am avut o zi foarte lungă.

— Bine, așa rămâne, zise bărbatul, cu un nou zâmbet încercând să cadă la înțelegere.

Eva deschise ușa, lăsă geanta la intrare și respiră adânc.

— Nu aparțin acestei lumi, Martin, spuse. Nu singură, nu fără tine. Împreună am fi putut să râdem, dar...

Tăcu, dintr-odată conștientă de faptul că vorbea cu voce tare, ca o babă nebună.

„Locul ăsta mă înnebunește”. Să poată recunoaște acest lucru a fost poate ceea ce a împins-o să coboare direct la subsol, pentru că trebuia să iasă de acolo, trebuia să scoată cutiile de la mutare, să le scoată în stradă, să sune la o companie care se ocupă cu mutări, sau și mai bine încă, să dea foc la toate mizeriile alea. „În casa asta nu e decât nefericire și durere, se gândi. Am să las ca buruienile și păpădiile să mă înlocuiască. Florile și iarba nu știu ce e aia durere ori singurătate.”

Aprinse lumina pe scară. Era praf în aer. Cutiile pline de cărți și haine de iarnă stăteau îngrămădite. Ce făcea acolo? Nu coborâse ca să se mute, nici ca să mai sfâșie puțin uniforma de gală a lui Martin, cum făcuse într-o noapte când era cu adevărat furioasă, la câteva săptămâni după moartea lui (o ținea atârnată pe un umeraș, complet zdrențuită). Nu. Nu coborâse în subsol ca să se uite la uniformă. O făcuse într-un scop care avea de-a face cu Facultatea de Jurnalism, cu ceva ce învățase odinioară, ceva ce Rico știa să facă foarte bine. Își aminti că pe el îl fascinase acel ziarist experimentat, dar nesuferit, acel tip pe care Eva îl detestase din prima zi, în ciuda faptului că luase notițe. De asta era sigură. Prima cutie:

rochii de vară. A doua cutie: haine de iarnă. Patine, pantaloni de schi și amintiri din Alpi, clătite și ciocolată caldă. Iată: cutia, una singură; după câte se vedea, patru ani de facultate încăpeau doar într-o cutie. O deschise și găsi vechile ei cărți de texte: *Retorica aplicată, Scrie ca să te faci auzit, Teoria socială.* Nu asta căuta. Trei dosare cu notițe. Dădu paginile până ce le găsi. „Jurnalism de investigație”, scrisese sus pe foaie. Eva citi:

Niciodată nu voi fi o ziaristă ca tine. Ești un tip acrit, irascibil și bătrân. Ai simțit nevoia să mă umilești când am intrat în sala de curs. M-am înroșit, iar tu ai observat, și totuși ai continuat să-ți bați joc. „Fată frumoasă” mi-ai zis, care nu are nevoie să învețe multă meserie. Ești un rahat, un blestemat, un complexat. Îți descarci nervii pe ceilalți. E vorba că trebuie „să le vii de hac ticăloșilor”, zici tu. Ai împărțit lumea în răi și buni, iar în momentul acesta tu ești singurul bun, iar ceilalți sunt, fie ignoranți care se gândesc doar să tragă totul pe spuza lor, fie răi, răi, RĂI, din ăia care sunt dispuși să mintă și să fure ca să ia ei totul, chiar mai ceva decât ignoranții.

Printr-una dintre ferestrele subsolului îl văzu pe Lauritsen. Muncea concentrat ca să strângă pietrișul. Auzea scârțâitul strident al lopeții când strângea pietricelele pe care le aduna într-o roabă. Câinele era legat de un braț al roabei și aștepta liniștit în poziția culcat. Apoi Lauritsen se îndreptă spre casa lui împingând roaba. Afară se întunecase. Roua se așternuse pe iarbă. Eva continua să citească:

Acum stai în fața tablei, lăudându-te cu aventurile tale. N-am chef să te ascult. Am să-ți spun despre ce vreau eu să

scriu: vreau să scriu despre oameni normali. Nu mai am chef să mă ascund după o tufă cu un aparat de fotografiat, aşa cum se vede că ai făcut tu. Nu am chef să caut prin gunoiul oamenilor, aşa cum ai zis tu că ai făcut, nici să scotocesc în coşul cu rufe murdare, aşa cum tocmai ai povestit că ai făcut, şi toată clasa a râs. Doamne Dumnezeule, cât eşti de vanitos! Primul şi ultimul ziarist din Danemarca, restul nu sunt decât vedete de *reality*, zici tu, ziarişti care trăiesc în ţara ziaristicii. Să te ia dracu', şi să-l ia dracu' pe discursul tău despre scandalul Watergate, despre jurnalism de investigaţie. Doar clişee. Vreau să scriu despre oameni de-adevăratelea şi despre norocul pe care îl au, şi nu e nimic rău în asta. Vreau să scriu despre cum poate reuşi cineva ca viaţa să-i funcţioneze, despre cum poate să rămână unită o familie; despre ce poţi să faci ca să nu sfârşeşti singur.

Chiar scrisese toate acelea în loc să noteze ce spusese profesorul? Atunci chiar că se simţise respinsă şi ridiculizată. Poate chiar era motivul inconştient pentru care o apucase pe drumul complet opus, pentru că o speriase de moarte. Eva dădu pagina. Nici măcar nu-i notase numele.

Lauritsen continua să se învârtă pe afară. „Ce curios", se gândi. Se întorsese? Poate ca să-i altoiască trandafirii pe care îi avea chiar în faţa ferestrei. Nu, încă nu era vremea, sau... Eva se uită în sus, la cizme; nişte cizme de militar, le recunoscu imediat. Erau două perechi, deci nu era Lauritsen: Lauritsen purta sandale. Mai întâi rămase complet nemişcată, auzind cum vorbeau în şoaptă. Nu auzea ce spuneau. Cine erau ăştia? Vecinii? Continuau să murmure. Singurul lucru pe care reuşi să-l audă a fost: „... prin spate".

Prin spate? Ce voia să însemne asta? Spatele casei, fireşte. În fine, se ridică în picioare şi urcă scările. Nu văzu pe

nimeni prin geamul de la bucătărie. Deschise uşa care dădea în stradă. Nimeni.

— E cineva? strigă.

Întunericul îi răspunse, pustiu, mut.

Închise uşa din nou. Puse lanţul, pentru orice eventualitate. Dacă l-ar fi sunat pe tatăl ei ar fi fost acolo în cinci minute. Poate că ar fi fost o bună idee.

„Nu, Eva, îşi spuse: Acum fă bine şi controlează-ţi psihoza acută provocată de o traumă din copilărie şi de nenorocirea asta de casă ce ţi-a adus pe cap o datorie colosală şi...”

În momentul acela îi văzu. Erau la ea în salon, la doar câţiva metri de ea, de parcă ar fi locuit acolo, ca şi cum ar fi aparţinut acelui loc. Se aflau la ea în salon, cu măşti negre pe faţă. Eva reacţionă. Ca prin vis, picioarele ei alergară prea lent, ca şi cum nu le-ar fi putut mişca suficient de rapid. Alergă spre uşa principală. Unul o prinse când deja ţinea mâna pe clanţă.

— Ajutor! strigă şi simţi cum o mână îi acoperea gura.

O apăsa cu forţă. Eva îşi muşcă limba când încercă să se smulgă. Deschise una dintre încuietori; a doua, cea cu lanţul nu se lăsa deschisă. Celălalt bărbat o prinse din urmă şi reuşi să-i smulgă degetele de pe lanţ. Eva strigă, ţipă printre degetele acelei mâini uriaşe, iar sunetul se frânse, simţi cum celălalt o prindea de picioare, de parcă n-ar fi cântărit nimic, ca şi cum n-ar fi fost decât un animăluţ fără apărare, un puişor sau un ieduţ pe punctul de a fi sacrificat, ceva atât de mic şi uşor că părea să fie normal ca altcineva să decidă asupra lui. O puseră pe podea, în mijlocul salonului. Eva continua să ţipe sub mâna aceea, dar nu suficient de tare încât cineva să o poată auzi. Oare avea să i se alăture lui Martin? Urma să moară?

De ce? Ce făcuse ea, furase un telefon? Chipul unuia dintre bărbaţi, cel care îi acoperea gura, era foarte aproape de faţa ei. La un moment dat, când renunţă să mai strige îi simţi respiraţia. Mirosea a caise. Era posibil? Sau mirosea doar a alcool? Nu, poate a alcool amestecat cu altceva, cu mentă. Poate că băuse câteva pahare ca să-şi intre în formă şi încercase să le mascheze sugând o bomboană. Dintr-odată îl simţi. Era mai rău decât dacă ar fi murit... celălalt îi descheie primul nasture de la blugi. Nu. Avea să lupte. În loc să încerce să ţipe, îşi înfipse dinţii în mâna aceea. Îl muşcă, îl muşcă asemenea unei fiare, străpungând mănuşa fină. Gust de sânge în gură. Bărbatul nu ţipă. Nu făcu decât să guiţe înainte de a se lovi în piept cu cealaltă mână. O dată. De două ori. Eva deschise gura ca să respire, el îşi trase mâna. Ţipă din nou, celălalt o apucă de mandibulă şi i-o strânse. Buzele se lipiră una de alta, îi strivi nasul cu degetul mare şi cel arătător şi îi blocă respiraţia. Îi coborâră blugii până sub genunchi. Acolo rămaseră. Apoi o aşezară într-o parte, fără nicio grabă, cu mult profesionalism, o legară de mâini cu o bandă din plastic. Pentru o secundă bărbatul îşi luă mâna de pe gura ei. Nu avu timp să strige. Dintr-odată îi acoperi partea inferioară a feţei cu o fâşie de bandă adezivă. Îi înfăşurară capul cu ea, ca şi cum ar fi fost un pachet care trebuia ştampilat. Lipită foarte strâns, banda o trăgea de păr. Brida de plastic îi tăia încheieturile mâinilor.

Nu îşi dăduse seama că o legaseră şi de picioare până ce nu încercă să le mişte. Stătea într-o parte, dar continua să observe totul de pe podea. Văzu cum se relaxau puţin: părea că pentru ei trecuse ce fusese mai greu. Unul scoase un şiret subţire din buzunar. Îl legă de bridele ce-i încolăceau mâinile şi picioarele, duse firul până pe după cap şi i-l înfăşură de gât cu mişcări rapide ca şi cum ar mai fi făcut-o de sute de ori. O

dată, de două ori... O strângea. Eva fu obligată să-şi ducă braţele la spate cât putea de mult, chiar dacă le avea legate, ca să nu se sufoce. Erau profesionişti. Ştiau cum să procedeze, cum să lege un om de mâini şi de picioare, astfel încât să-i fie imposibil să se mişte, ca să-şi folosească toată forţa în a sta liniştit, în a evita contracţiile musculare, ca să nu întindă prea mult sfoara subţire în jurul gâtului. Tipul pe care îl muşcase îşi scoase mănuşa. Mâna îi sângera foarte tare. Celălalt i-o bandajă cu bandă adezivă, rapid, era obişnuit să oprească hemoragii. Se uită la ea. Mai tăie o bucată de bandă adezivă şi i-o lipi pe ochi. Timp de câteva minute, panica puse stăpânire pe ea. Un gând o străfulgeră: dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi făcut-o deja, Eva îşi concentră atenţia şi auzi cum îi goleau geanta pe masă. Luau la mână cu de-amănuntul toate obiectele personale. Apoi, unul dintre ei începu să-i percheziţioneze salonul, auzi câţiva paşi care se plimbau. Unde era celălalt? Poate că se urcase la etaj, se dusese în dormitor. Poate că erau doar nişte hoţi sau căutau ceva în mod concret. Poate voiau doar să fure ceva înainte de a o viola, asemenea mercenarilor din vremurile vechi. Doar că Eva nu avea duşmani, nimeni nu voia să înceapă un război împotriva ei, niciodată nu făcuse niciun rău nimănui. Doar doamnei de companie.

Celălalt se întoarse. Eva încercă să-şi mişte capul ca să audă mai bine. Şuşoteau? Chiar auzise un murmur care voia să însemne „nu” înainte de a-şi reîncepe căutările. Căutau ceva anume, nu doar bani, de asta era sigură. O maşină trecu pe stradă. Zgomotul îi făcu să se oprească pentru câteva clipe. Salonul era cufundat într-o tăcere adâncă. Apoi auzi cum unul dintre ei închidea şi deschidea dulapurile de la bucătărie, tacticos. Cel care rămăsese în salon se apropie de ea. Îi simţea prezenţa. Oare sosise clipa în care aveau s-o

violeze? Iar apoi urmau s-o lichideze? Avea să se înalţe până acolo unde se afla Martin, chiar dacă nu credea în chestiile acelea. Bărbatul îngenunche şi lăsă ceva pe măsuţa din centrul camerei, ceva greu, poate o armă. Îi coborî pantalonii şi mai mult. O căută prin buzunare, şi în faţă, şi în spate, din nou cu mişcări lente, fără nicio urmă de panică. Nici acolo nu găsi ce căuta. Continua să stea alături de ea. Eva simţi că o priveşte. Apoi îl simţi pe el. Mai întâi îi mângâie uşor fruntea cu degetul inelar, apoi îşi plimbă mâna pe coapsa ei. Era pe punctul de a se întâmpla. Respiraţia i se acceleră, începu să plângă, vru să se elibereze, dar de fiecare dată când se mişca puţin sfoara o strângea de gât. Continua să-i simtă mâna pe coapsă. Mâna îi atinse chiloţii, aproape de zona inghinală, cu un singur deget desenă câteva cercuri. Se aplecă peste ea, îşi apropie chipul de al ei. Eva putu să-i simtă mirosul. Şi acum ce avea să urmeze? Bărbatul se îndepărtă. Se ridică. Se îndepărtă. Căuta ceva anume. Ceva ce nu găsise, nu mai exista nicio îndoială. Presimţi nemulţumirea când reveniră în salon. Trecură pe lângă ea şi se făcură nevăzuţi. Tăcere. Era singură? Rămase câteva minute ascultând, aproape dorindu-şi să se întoarcă. Oare avea să rămână singură întinsă pe podea? Nu putea să se mişte. Când oare avea să vină cineva? Făcu un calcul. În ziua următoare de dimineaţă nu se va putea duce la grădiniţă, dar nu o vor suna, aveau doar să-i noteze numele, vor crede că era bolnavă sau că rămăsese acasă fără niciun motiv, că era doar una dintre acele fiinţe care pur şi simplu se dă la fund. Tatăl ei sau Pernille vor suna în cursul zilei, poate abia după-amiază. Da. Va rămâne acolo pe jos aproape douăzeci şi patru de ore. Şi ce avea să se întâmple când tatăl ei nu va putea să vorbească cu ea? Ar fi venit la ea poate abia în ziua următoare. Oare va putea să suporte atâta timp? Era în stare să supravieţuiască

două zile şi două nopţi fără să se mişte şi doar cu aerul puţin pe care îl inspira pe nas? Fără apă, fără...

Încercă să se întoarcă, dar o durea pielea de pe gât. Stătea întinsă pe partea stângă. Era în stare să se întoarcă pe partea dreaptă fără să o strângă prea mult? De ce să fie mai bine pe partea dreaptă? „Gândeşte, Eva, gândeşte!” Încearcă. Se gândi la moarte, la copiii de la „Livada cu meri”, la Malte, la desenul care poate reprezenta un asasinat. Ce o interesa pe ea? Poate că unchiul chiar îşi merită soarta. Nu. Eva credea în sistemul judiciar. Nimeni nu merită să fie omorât. În fine, da, poate, dar în orice caz era mai bine să nu o faci, era mai bine să pedepseşti cu închisoarea şi poate că unchiul lui Malte nu merita. Trase adânc pe nas. Mucozităţile nu o lăsau să respire. Făcu ceva şi se simţi mulţumită că nimeni nu putea s-o vadă: suflă. Un muc îi atârna de nas, dar astfel putea să respire.

Era udă pe coapse, nu-şi dăduse seama până atunci. Făcuse pe ea de frică. „Bine, Eva. Te afli aici, fleaşcă de pipi şi aproape moartă. Şi acum ce mai urmează? Ce vrei? Vreau să trăiesc! „Nu aveau s-o elimine. Lucrurile nu se terminaseră acolo, nu în noaptea aceea. Mai întâi trebuia să taie sfoara care îi lega picioarele de gât. Avea nevoie de ceva ascuţit, ceva de care să-şi frece picioarele, ceva pe după care să petreacă sfoara până ce aceasta avea să cedeze şi să se rupă. Piciorul unei mese? Asta i-ar fi luat un secol. Începu să se deplaseze în zvâcnituri scurte. Putea s-o facă centimetru cu centimetru, ca un melc. Poate în bucătărie? Da, dar nu ar putea să se ridice, era imposibil, şi avea mâinile legate. Trebuia să taie sfoara; dacă nu, nu va putea să facă nimic.

Trase aer în piept. Avea nevoie de ceva ascuţit la nivelul podelei. Recapitulă organizarea casei. Poate că există vreo aşchie pe undeva, o scândură din podea cu o margine

tăioasă. Sau... Oare când îi căzuse tirbuşonul pe jos, alaltăieri? Da, în timp ce vorbea cu Pernille. Deschisese o sticlă, îi căzuse tirbuşonul, îi fusese lene să îl ridice şi se trântise pe canapea cu sticla de Cabernet Sauvignon. Ce îi spusese la telefon lui Pernille? „Dacă nu găsesc tirbuşonul mâine-seară, aminteşte-mi că mi-a căzut pe jos, sub aragaz”. Era suficient ca să taie sfoara? Oare putea să ajungă până la el? Eva îşi începu călătoria nesfârşită târându-se pe podeaua murdară şi plină de praf. Strănută; răsună ca un sunet nevinovat într-o încăpere întunecoasă ce găzduia durere şi o faptă înspăimântătoare. Depăşi canapeaua, cu vârfurile degetelor îi atingea picioarele, picioarele canapelei lui Martin. Pauză. Nu, trebuia să continue. „Ia-o ca pe un exerciţiu, ca şi cum ai participa la un fantastic program de antrenament”. Îşi imagină sute de femei, culcate ca ea pe podeaua unei săli de gimnastică, cu mâinile la spate, legate la ochi, târându-se pe jos ca nişte mormoloci pe uscat în timp ce un antrenor le strigă cuvinte de încurajare.

Aproape că ajunsese la bucătărie. Trebuia să reuşească să o străbată. Avea s-o doară, o să i se taie respiraţia poate chiar un minut.

Eva se întoarse şi îşi împinse picioarele spre dreapta. Sfoara o strângea mai mult decât se aşteptase. Rămase fără aer, pielea o ardea. Pentru o clipă se gândi să renunţe la planul ei şi să se întoarcă din nou pe partea stângă. „Nu, hai acum, la naiba!” Lăsă picioarele să-i cadă. Rămase câteva clipe să-şi tragă sufletul. Ceva i se prelingea pe gât: sânge. Sfoara îi tăiase pielea. Oare sângera mult?

Avea să piardă tot sângele? Ajunsese la bucătărie. Îşi lipi trupul de oţelul rece. Tirbuşonul era acolo dedesubt. Încercă să ajungă la el, atinse dopul de plută cu vârful degetelor. Îl trase mai aproape. Îl avea în mână. Şi acum ce

urma? Avea un mic cuţitaş. Martin obişnuia să-l folosească pentru a tăia învelitoarea de staniol de la gâtul sticlei. Îi luă ceva timp ca să-l poată desface cu unghiile. Scăpă tirbuşonul de două ori şi se văzu nevoită să facă un efort considerabil ca să-l recupereze. Oare cât era ceasul?

De cât timp era culcată pe jos? Nu mai conta. Simţi ceva ud pe jos. Pentru o clipă crezu că era vorba de apă, dar era prea lipicios. Oare sfoara îşi croia încet şi sigur drum spre aorta ei? Rămase nemişcată pentru câteva minute, dar sângele continua să-i şiroiască din gât. Simţea cum i se prelingea încet pe piele. Trebuia să lucreze mai rapid. Înşfăcă tirbuşonul, pipăi lama cuţitaşului cu degetul mare ca să verifice că folosea partea care trebuia şi începu să taie sfoara. Nu se lăsa tăiată, probabil că era dintr-un nailon alunecos şi tare. Lama îi scăpă de câteva ori. În cele din urmă cedă. Se sperie. Sfoara săltă de la gâtul ei şi în fine putu să-şi întindă picioarele. Şi le strânse la piept, ca un bebeluş, şi îşi trecu mâinile pe sub tălpi. Nu mai avea braţele legate la spate. Îşi smulse banda adezivă de pe gură şi ochi, respiră adânc, îşi pipăi gâtul. Sângele nu-i ţâşnea în şuvoaie. Cu această certitudine, scoase un cuţit mai mare din sertar cu ajutorul căruia mai întâi îşi dezlegă picioarele, apoi îl fixă între genunchi. Împinse cu putere încheieturile mâinilor în lama cuţitului ca să taie brida de plastic.

— A dispărut.

Vocea şoptită care venea din salon o lăsă fără respiraţie. Se întorseseră, Eva simţi din nou groaza care o paraliza. Era incapabilă să gândească, singurul lucru pe care şi-l dorea era să urle cu toate puterile. „Nu, acum, nu. Gândeşte. Ai un cuţit în mână. Eşti mai bine pregătită decât înainte”. Îi auzea vorbind pe înfundate.

— Trebuie să plecăm.

— E în casă.

— E prea riscant.

— O clipă.

Eva le auzi pașii. Oare de ce se întorseseră? Uitaseră ceva? Pașii se apropiau.

— Am sunat la poliție, strigă Eva dintr-odată. Sunt în bucătărie. Și acum sunt înarmată! Sunt pregătită să mor, dar nu înainte de a lua pe unul dintre voi cu mine. Vă jur că pe unul sau altul am să-l prind. M-ați auzit, jigodii nenorocite? Poliția vine încoace.

Salonul era cufundat în tăcere. Poate că auzi pași, nu era întru totul sigură.

Rămase nemișcată, un timp ce i se păru o eternitate, lipită de peretele bucătăriei, strângând cu putere cuțitul. Îi era frică să se miște. Poate că își luaseră tălpășița, nu era sigură. Oare de ce se întorseseră? Cine erau bărbații aceia? Cântări posibilitățile. Putea să rămână acolo sau să încerce să ajungă până la poarta principală. Acest ultim pas avea s-o dea de gol. Atunci îi mai rămânea doar o posibilitate: să urce scara cât putea de repede până la primul etaj, să intre în dormitor și să închidă ușa cu cheia. Și apoi ce urma? Puteau s-o deschidă foarte ușor, cu o singură lovitură de picior. Dar... geamul era deschis. Putea să alerge până la fereastră și să sară pe geam. Ce se afla sub fereastră? Gazon, poate și câțiva copăcei. Așa avea să procedeze. Își planifică în minte traseul: să ajungă din două salturi la scară, să urce, să deschidă ușa fără să se uite în urmă și să sară pe fereastră. Imediat ce avea să ajungă afară putea să strige după ajutor.

Trase aer în piept. Atunci Eva se surprinse pe ea însăși. Pur și simplu acționă. Nici măcar nu-i fu frică atunci când în sfârșit o luă la fugă. Scoase un țipăt de atac când atinse prima treaptă, urcă scara din două salturi, închise ușa de la

dormitor în spatele ei dintr-o izbitură şi rămase nemişcată, cu degetele de la picioare pe pervazul ferestrei, gata să sară. Nu auzi nimic în spatele ei, nimeni nu părea să se ţină după ea. În schimb văzu cum o furgonetă se punea în mişcare la capătul străzii, se îndepărta de bordură în grabă şi se făcea nevăzută.

Autostrada Helsingør

Ora 21:46

— Poate că urmărim pe cine nu trebuie, spuse David. Conducea el, ca de fiecare dată, un obicei care îi făcea să se simtă confortabil încă din perioada petrecută în Irak.

— Ea era, răspunse Marcus, şi îşi aminti de mână.

Nu se mai gândise la muşcătură de când ieşiseră din casă. Se gândise la ea, la ziaristă, la cărţile pe care le văzuse în pivniţă. *Jurnalism de investigaţie.* Se gândi la sexul ei, la faptul că-i pipăise zona inghinală. Niciodată nu mai făcuse aşa ceva. Niciodată. Femeia aceea avea ceva, ceva ce el nu înţelegea. Îşi scoase mănuşa. Era plină de sânge. O meritase, se gândi. Nu pentru că o legase, ar fi putut chiar să-i curme viaţa şi nu s-ar fi simţit atât de rău cum se simţea din pricina sexului, că-i atinsese cu degetul zona aceea caldă. De ce? Pentru că era dovada lipsei de profesionalism. Îndepărtă cu grijă banda adezivă. Sângele începu să-i curgă. Pentru o clipă a fost ca şi cum sângele ei ar fi ţâşnit din mâna lui, sânge ce izvora din interior, de parcă ea s-ar fi găsit în interiorul lui. Era încă în stare să-i simtă mirosul pielii.

— Nu s-ar zice că banda americană o să-ţi oprească hemoragia, spuse David.

— Mergem la tine acasă. O să-mi coşi tu rana.

— Nu sunt bun la cusut. Mai bine să mergem la Urgenţă.

— Nu contează. O s-o fac eu. Acum nu mergem la niciun spital.

— Nu e decât o muşcătură de câine, nu?

— David, mă tem că încă nu ai înţeles. Dacă ai fi fost rănit mortal în casă, dacă ea ţi-ar fi străpuns plămânul cu un cuţit, iar acum ai fi zăcut pe bancheta din spate şi ţi-ar fi rămas doar trei minute de viaţă, tot n-aş fi vrut să mergem la Urgenţă. Înţelegi? Niciunul dintre noi nu este de neînlocuit. Nimeni nu este mai presus de scopul luptei noastre.

David dădu din cap aproape imperceptibil. Se uita în faţă, pe şosea. Marcus îşi acoperi din nou rana cu banda adezivă. Foarte puţine femei l-ar fi muşcat. Asta avea ceva special, ceva ce Marcus văzuse doar la cei care nu mai aveau nimic de pierdut: soldaţi care îşi pierduseră sufletul; oameni care îşi pierduseră familia, genul acela de temerari. Marcus privi fix pe geam, aşa cum făcea de când plecaseră din Hareskoven.

— Bărbatul pe care l-a îmbrăţişat.

— Ăla de la bar.

— Oare să-i fi dat lui telefonul?

— Sau l-o fi lăsat la grădiniţă.

— Poate.

— Sau poate că nu l-a furat ea.

— David! strigă la el Marcus, chestie pe care o făcea foarte rar. Când o să te trezeşti la realitate?

— La ce te referi?

— E război! Ai înţeles? Ne aflăm în plin război. Suntem numai noi doi, tu şi cu mine. Vrei să abandonezi? Aşa e?

David nu răspunse.

— Opreşte aici, îi ordonă Marcus. David se execută,

aprinse luminile de avarie şi trase maşina pe banda de urgenţă.

— Ne-au abandonat în spatele liniilor inamice, înţelegi? Suntem noi doi, tu şi cu mine, şi idealul care ne uneşte. Asta e tot, soldat, singurul lucru care ne va scoate cu viaţă din situaţia asta. Şi ne aflăm aici. Avem mâinile mânjite de sânge. Orice am face, vom ieşi din situaţia asta luptând. Dacă ne dăm bătuţi, dacă rămânem pe banda de urgenţă sau ne ducem acasă, duşmanul ne va găsi.

David părea gata să spună ceva, dar renunţă.

— Şi cine e duşmanul? Acum e ea. Dacă ea i-a dat telefonul cuiva, avem doi duşmani. Dacă au reuşit să-l deblocheze şi i l-au arătat încă unuia, avem mai mulţi duşmani. David! Uită-te la mine.

David se conformă.

— Cu câţi duşmani eşti dispus să te lupţi ca să supravieţuieşti?

— Nu ştiu.

— Şi despre supravieţuirea cui vorbim?

— A Instituţiei.

— A Instituţiei şi a noastră. Noi şi ea. Cu câţi duşmani? Spune-mi, ca să ştiu. Cu niciunul? Cu unul, cu doi, cu cinci?

David schiţă un gest de descurajare.

— Îi includem pe primii doi?

— Da, include-i. De câţi duşmani eşti dispus să scapi ca să supravieţuieşti? Trebuie să ştiu.

Tăcere în maşină. Marcus putea să-şi audă propria respiraţie.

— Ieşi din maşină, îi ordonă lui David.

Îl privi pe vechiul său prieten. Ştia că ajunsese în punctul în care prefera să piardă propria viaţă decât să i-o ia altcuiva. Marcus mai văzuse asta, în deşert, la soldaţii care se

prăbuşeau sub povara responsabilităţii, a responsabilităţii vieţii şi a morţii pe care şi-o asumaseră întru totul, cu scopul de a schimba lumea. Îşi puse o mână pe umărul lui David.

— Vorbesc serios. Coboară din maşină, soldat.

— Nu, pot s-o fac.

— Nu cred.

— Ba da. Pot s-o fac, insistă David, şi se uită la mâna lui Marcus. Hai, trebuie să o coasem.

Porni din nou maşina. Marcus ştia că David era terminat, că aproape nu mai rezistă. În circumstanţe normale pe un bărbat în starea aceea l-ar fi lăsat la vatră, dar nu mai avea pe nimeni altcineva şi nu avea niciun chef să rămână singur. Marcus simţi un frison în tot corpul, o spaimă bruscă de singurătate, ca şi cum ceva s-ar fi căscat în interiorul său. De unde venea senzaţia aceea? De la ziaristă? Marcus şi-o alungă din minte. Toată viaţa fusese singur, chiar şi în relaţiile pe care le avusese. Nu împărtăşise gândurile sale cele mai profunde cu o femeie, nu îi stătea în fire, nu era genul acela. Ştia cum să suporte durerea, cum s-o gestioneze, să se elibereze de ea şi să privească înainte. De cele mai multe ori trebuia doar să laşi problemele la o parte, să iei distanţă. Era suficientă şi o singură noapte. Aproape totul părea mai uşor în dimineaţa următoare; asta le spusese mereu oamenilor săi. Asta trebuia să facă acum. Trebuia doar să doarmă o noapte întreagă, ceea ce nu mai reuşise să facă din noaptea în care îl omorâse pe Christian Brix.

Hareskoven

Ora 23:12

Unul dintre cei doi agenţi, cel mai în vârstă, ieşise

pentru a asigura urmele din grădină. Oare mai erau şi alţi tehnicieni pe drum? Eva nu ştia, nu făcea decât să-şi privească mâinile tremurânde şi apoi să se uite la tânărul agent pe care îl avea în faţă şi care o privea cu o sinceră compasiune. Stăteau aşezaţi în salon. Eva pe canapea, cu picioarele sub ea şi înfăşurată într-o pătură tricotată.

— Ești sigură că nu vrei să suni pe nimeni? spuse.

— Complet sigură.

— Cred că ai suferit un şoc.

— Fără nicio îndoială... spuse Eva, uitându-se la el. Să fi fost de aceeaşi vârstă? Poate că el să fi avut cu vreo doi ani mai mult.

— Eva?

— Da?

— Îţi amintești cum mă numesc?

— Mi-ai spus?

— De două ori.

— Ah, da! Peter.

El zâmbi.

— Nu, Søren. De acord?

— Søren. Agentul Søren. E uşor de ţinut minte, spuse Eva cu un zâmbet forţat.

El îi răspunse cu un zâmbet înainte de a se îndrepta pe scaunul care trosni.

— Povestește-mi totul de la început.

— De la început?

— Ești în pivniţă. Ai coborât ca să cauţi ceva.

— Chiar aşa?

— Asta mi-ai zis.

— Ah, da, acum îmi amintesc. Nişte vechi notiţe.

— Şi atunci ai auzit voci pe afară.

— Da. Am urcat scările şi ei se aflau în salon, chiar în

faţa mea, de parcă ar fi ieşit din pământ. M-au atacat, m-au legat şi au percheziţionat casa.

— I-ai auzit vorbind?

— Nu. Da. Vorbeau în şoaptă.

— Ai putut auzi ce ziceau?

— Da, în cele din urmă.

— Când s-au întors?

— Da, se întrebau în şoaptă dacă eu mai eram acolo sau am fugit.

— Aveau vreun accent?

— Nu.

— Eşti sigură?

— Da. Erau danezi.

Agentul mai în vârstă interveni din nou.

— Sunt urme pe uşa de la grădină, spuse. Lemnul e extrem de poros. E o casă veche...

Eva aprobă din cap. Nu ştia exact dacă ultimele cuvinte fuseseră de fapt o întrebare. O surprinsese faptul că poliţistul folosise cuvântul „poros".

— Nu ştiu, spuse. E construită în 1978. Are aproape vârsta mea. Atunci şi eu sunt bătrână.

— Toţi suntem, zise agentul mai în vârstă, şi amândoi râseră. Deveni din nou serios. Este o uşă veche de grădină, atâta voiam să zic. Lemnul e puţin putred. E uşor să intri ca să furi.

— Locuieşti singură? interveni Søren, cel tânăr.

— Da. Soţul meu a murit.

— Regret din tot sufletul. Azi nu ai o zi bună, nu-i aşa?

Eva râse. Un râs prea pronunţat şi sonor, ştia asta, dar aşa e tulburarea emoţională, vine un moment în care nu-ţi mai rămâne decât să râzi ca să nu plângi. Şi nu era cazul să plângă, o făcea de prea multe luni încoace.

— Ai vreun...? Agentul în vârstă ezită. Apoi se decise să pună întrebarea de-a dreptul. Ai vreun duşman?

— Nu.

— Atunci, de ce zici că ar fi căutat ceva anume?

— Nu ştiu. Ştiu doar că la un moment dat mi s-a părut totul atât de... profesionist.

— Aşa sunt hoţii de obicei, spuse Søren. Cei care fură din asta trăiesc. Hoţii urmăresc casele unde locuiesc bătrâni sau femei singure şi uneori pe cele care sunt mai izolate. Anul trecut... îl privi pe colegul său. Anul trecut au fost cinci spargeri de case în Hareskoven.

— Cinci? rosti Eva, fără să ştie prea bine dacă erau multe sau puţine.

— Spui că ţi s-a părut că s-au întors pentru că uitaseră ceva?

— Da. Unul a lăsat ceva pe măsuţa din centru. Ceva greu.

Cei doi agenţi se uitară la măsuţă.

— Poate o lanternă, zise Eva.

— Şi crezi că s-au întors după ea?

— Da.

Agenţii se priviră din nou. Eva se blestemă în sinea ei. De ce a spus că păreau să caute ceva anume? Søren îşi drese vocea. Dintr-odată părea obosit.

— Eva...

— Da.

— Cred că e vorba despre o simplă spargere.

— Da.

— Şi mai cred că e ceva ce nu vrei să-mi povesteşti.

O privi pe Eva în ochi, îngrijorat, ca un prieten, ca unul care ar vrea s-o ajute. Apoi se uită la celălalt agent. Tăcere. Eva privi pe geam.

— Cât e ceasul? întrebă, chiar dacă știa deja răspunsul. Nu mai e mult și trebuie să plec la serviciu.

— Bineînțeles că nu trebuie să te duci la muncă, spuse Søren. După toate prin câte ai trecut!

Eva dădu din cap. „Nici vorbă”, se gândi, dar nu mai avea forță ca s-o spună, ca să le explice că atacul avusese un efect contrar asupra ei. Psihopații care pătrunseseră în casa ei, acei mizerabili porci care o pipăiseră nu aveau s-o sperie.

Își privi mâinile. Îi tremurau. Ceva teribil. Bine ar fi fost să înceteze să-i mai tremure înainte de a intra să lucreze în bucătărie. Nu putea să taie castraveți și morcovi pentru cei mici dacă nu-și controla mâinile.

— Eva?

— Da?

Era din nou agentul cel tânăr.

— O să trimitem echipa aici și e bine să-ți spun, sunt mulți și au nevoie de mult spațiu pentru echipamente. Apoi o să vin să te iau. Trebuie să scriem procesul-verbal, dar înainte ar fi bine să te odihnești puțin. Să vină doctorul să vadă ce ai la gât? Da, dar cel mai bine ar fi să te duci la spital ca să te examineze. Putem să-ți oferim și ajutor psihologic.

— Nu, nu. Chiar sunt bine, spuse Eva și se gândi la Martin, la ziua în care fusese ucis, la tovarășii săi, la soldatul care stătea lângă Martin în mașina blindată și căruia explozia îi frânse coloana vertebrală în două, dar care supraviețuise și se afla acum într-un azil fără să poată mișca nimic altceva decât mușchii faciali. Ea era bine. În comparație cu ei, era bine. Îi prinse privirea lui Søren și i-o susținu.

— Ziceai că trebuie să scrii procesul-verbal. Întreabă-mă ce vrei.

11 aprilie

În trenul spre Roskilde

Ora 07:32

Eva Katz stătea în vagon, răsfoind un ziar gratuit şi aproape că uită să schimbe trenul. Eşarfa de mătase pe care o purta înfăşurată la gât fu cât pe ce să i se agaţe de uşă când sări pe peron. Ce frumos ar fi fost dacă eşarfa pe care şi-o pusese ca să-i mascheze urmele de pe gât i-ar fi pricinuit moartea! Izbucni în râs: mai întâi strangulată, apoi agăţată de un tren interregional cu destinaţia Næstved, târâtă de gât pe şinele de cale ferată asemenea unui câine. Eva râdea, iar oamenii care treceau pe lângă ea probabil credeau că nu era în toate minţile. Un bărbat îi zâmbi. Eva nu se putea opri din râs. Scoase telefonul între sughiţuri, şi-l apropie de ureche. Astfel părea să râdă de ceva ce-i spusese cineva. Imediat lumea începu s-o privească mai înţelegătoare. „Dacă ar şti ei”. Era complet nebună. Ştia asta. O ştia. Era în stare să se vadă pe ea însăşi din afară, aşa cum li se întâmplă acelora care au suferit un accident de trafic: sunt trei persoane distruse în maşină, iar supravieţuitoarea merge de-a buşilea pe asfalt cu sângele curgându-i pe faţă şi repetând obsedant: „Nu găsesc acul de păr”. Suferea de tipul ăsta de nebunie, de şoc nervos, de colaps. Multe nume pentru acelaşi lucru.

Când Eva străbătu grădiniţa în direcţia sălii personalului, se gândi din nou la un accident. Se întâmplase ceva teribil şi toţi alergau dintr-un loc în altul, afundaţi în propria nelinişte, exact aşa cum se simţea ea.

— Eva?

Se întoarse. Era Kamilla, cu o privire triumfătoare.

— Da. Vreau să zic, bună, spuse Eva.

Kamilla închise uşa sălii. Erau singure.

— Am hotărât că nu pot trăi cu asta pe suflet.

— Cu ce?

— Cu decizia de a-mi ţine gura.

— În privinţa copilului din pădure?

— Da. Şi în legătură cu asta, dar şi în legătură cu ce ţi s-a întâmplat ţie ieri, cu felul în care te-au acuzat. I-am zis lui Torben că o să urcăm să vorbim cu el.

— Să urcăm?

— Da, tu şi cu mine.

— Aş prefera să n-o fac, spuse Eva, şi îşi drese glasul. Nu cred că ceea ce s-a întâmplat în pădure ar avea vreo legătură cu mine, iar cât priveşte telefonul de ieri...

— Bineînţeles că nu poţi trăi cu gândul ăsta! o întrerupse Kamilla. Dacă nu te revolţi, o să credem că tu ai fost cea care l-a luat, şi nu e aşa, nu?

— Nu, fireşte că nu.

— Exact. Şi de ce crezi că Anna e azi în concediu medical?

— Pentru că nu se simte bine?

— Pentru că nu vrea să se lipească prea mult de Torben în legătură cu chestia asta. Torben s-a izolat. A fost foarte rău faptul că a ascuns ceea ce s-a întâmplat în pădure. Nu putem să trăim cu asta pe suflet.

— Cine?

— Noi, cei de la grădiniţă, spuse Kamilla. Angajaţii. Nu putem să trăim cu asta.

Lui Torben nu-i plăcea situaţia. Nu părea în stare să-şi

controleze mâinile. În plus, mai era şi zâmbetul lui. „Prea larg şi forţat”, se gândi Eva. Kamilla nu zâmbea. Doar se aşeză lângă Eva şi îl privi nerăbdătoare pe Torben, care îşi dădu scaunul de birou mai în spate, poate ca să creeze şi mai multă distanţă între el şi cele două femei pe care le avea în faţă. Pete de transpiraţie i se întindeau la subţiori.

— Bine, trebuie să vedem urmările întâmplării de ieri, spuse şi îşi aţinti privirea undeva, între ele. A fost o zi cam agitată, cred că suntem cu toţii de acord.

— A apărut portofelul? întrebă Kamilla.

— Telefonul, o corectă Torben. Nu, din câte ştiu eu, nu. Cred că are de gând să facă un denunţ la poliţie.

— Dar e sigură că de aici a dispărut? spuse Kamilla. Poate că deja îl pierduse când a ajuns aici.

— Respinge total această presupunere. Zice că știe că-l avea când a intrat în grădiniţă. Dar e posibil să greşească, bineînţeles, şi tocmai de aceea aş vrea să-mi cer scuze.

Torben se uită la Eva. Pentru o clipă lăsă ca degetele să mângâie pandantivul pe care îl purta la gât, dintele unui animal marin, se gândi Eva.

— Pentru că m-am îndoit de tine... Se întrerupse. Dar presupun că eram puţin stresat.

Eva îl privi. Încercă să se concentreze asupra situaţiei. Încă îi venea în minte imaginea ei ajungând la gara Næstved târâtă de o eșarfă de mătase. De asemenea i se păru că vocea sa suna ciudat când, în cele din urmă, spuse ceva, chiar dacă ceilalţi nu băgară de seamă.

— Ce face fetiţa?

— Ţinând seama de situaţie, Esther e bine, spuse Torben, în mod vădit încântat de faptul că putea vorbi despre altceva, şi nu despre dispariţa telefonului. În noaptea trecută a stat sub observaţie la spital, dar s-a întors deja

acasă. Este posibil să vină mâine. Părinţii ei vor veni azi ca să avem o şedinţă...

— Pur şi simplu nu pot să înţeleg cum de s-a întâmplat, îl întrerupse Kamilla.

Tonul îi era uşor incriminator, la fel ca privirea ei, nu îi oferea nicio şansă de scăpare lui Torben.

— La urma urmelor sunt mulţi copii într-un loc foarte mic, spuse acesta. Şi unde e lume se întâmplă accidente.

— Dar nu e vorba doar de siguranţa copiilor. Este foarte neplăcut şi pentru angajaţi. Dacă unuia dintre prichindei i se întâmplă ceva ce ar fi putut fi evitat...

— Kamilla. Asta chiar e de neîngăduit.

Torben se înclină uşor deasupra mesei în încercarea de a-şi impune autoritatea. Eva nu era sigură că şi reuşise.

— Ştiu foarte bine de câtva timp încoace că nu mai poţi să mă suporţi, dar ascultă la mine: a fost un accident. De acord, lucrurile astea se întâmplă, fetiţa se va întoarce curând, nu e niciun motiv să exagerăm lucrurile. Dimpotrivă, cred că ar trebui să uităm întâmplarea cât mai repede şi să mergem înainte, spre binele tuturor.

— Dar ar fi putut să moară. La fel ca... bine, ştii despre ce vorbesc. Există decizii cu care nu poţi trăi.

Tăcere. Torben se uită pe fereastră. Eva simţi cum îi vibrează telefonul în buzunar. Îl scoase, îl ţinu ascuns sub masă. Era Rico. O sunase de două ori.

— Vă supăraţi dacă răspund?

Nimeni nu spuse nimic. Kamilla îl privi pe Torben, care continua să se uite pe geam. Părea un jucător de şah al cărui adversar tocmai ar fi anunţat un şah mat.

Când Eva ieşi, o auzi pe Kamilla rostind pe un ton grav că lucrurile nu puteau sta în felul acela, că decizia era o catastrofă pentru toţi. În timp ce cobora scările în direcţia

toaletelor, Eva se gândi că poate Kamilla se înşela, că decizia era cea mai bună pentru majoritatea, dar că Torben le oferise adversarilor o armă plină cu muniţie.

Îşi amintea de lupta pentru putere din redacţie. Ştiuse în acea situaţie să se descurce destul de bine, deşi nu la fel de bine ca această Kamilla.

— Am reuşit să intrăm, spuse Rico teatral.

„Să intrăm". Pe Eva o surprinse expresia. Părea scoasă dintr-un film de acţiune. Stătu în cumpănă dacă să-i povestească despre atacul pe care îl suferise.

— Eşti acolo?

— Da.

— După cât se vede, ultimul mesaj pe care l-a trimis a fost unul de rămas-bun. Vrei să-l auzi?

Eva ezită o clipă, ca şi cum ar trebui să depăşească o barieră morală înainte de a lua o hotărâre. Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de faianţa rece. Îşi surprinse propria privire în oglindă şi se gândi ce interpretare putea să-i dea faptului că discuţia cu Rico avea loc, pe ascuns, în toaleta personalului. Rico nu avea chef să aştepte acceptul ei şi începu să citească:

— „Dragă Helena, surioară. Nu mai pot. Nu vreau să continui. Te iubesc. Pentru totdeauna."

Citise mesajul cu o indiferenţă uluitoare, dar poate tocmai de aceea cuvintele o impresionară atât de puternic pe Eva. Totul era atât de sobru, atât de rece... Se gândi la Martin, la moarte. Aşa era moartea, ştia: concisă, clară, simplă. Noaptea în care a primit telefonul care o anunţa de moartea lui Martin a fost tot atât de simplă.

— Şi, *bang!* spuse Rico. Îşi bagă ţeava puştii în gură şi trage. Fără înflorituri. L-a trimis la ora 8:52.

— Şi eşti absolut sigur? SMS-ul a fost trimis pe data de

8 aprilie, la ora 8:52?

— Absolut.

— Dar... De acord, mulţumesc. Altceva?

— Poate. Poate chiar ceva mai important.

— Ce?

— Ce-mi zici de plată?

— Ce e chestia aia aşa de importantă?

— Va trebui să vii în noaptea asta la mine.

— Rico, aşa vrei tu să se întâmple lucrurile?

— Ascultă-mă bine, frumoaso, spuse Rico, pe un ton dintr-odată ameninţător. Nu ştiu dacă eşti conştientă, dar chestia asta nu e tocmai un fleac pentru mine, nici nu e complet lipsit de risc. Am un contact pe care îl folosesc, un...

— Un contact? îl întrerupse Eva.

— Poţi să-l numeşti și un asistent credincios. Iar credinciosul meu asistent nu lucrează gratis. Nimic nu e gratis, ştii foarte bine la ce mă refer. Ştii ce a zis odată Henrik Nordbrandt?

— Henrik...

— Poetul. A zis, și citez din memorie: „Am avut multe curve la viaţa mea, și mi-ar plăcea să mai am”. De ce crezi că de fiecare dată când îţi aud vocea mă gândesc la fraza asta?

Eva rămase pe gânduri câteva clipe. Avea nevoie de informaţia obţinută. Era singurul lucru care conta pentru ea.

— Unde locuieşti?

— Nu la telefon, Eva.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-am mai zis-o și ultima oară. Niciodată nu poţi fi suficient de prudent. Motociclişti, găşti de delincvenţi, toate cele cu care mă ocup eu... Au echipamente mult mai sofisticate decât am putea bănui, crede-mă, relaţii peste tot. În acelaşi loc ca ultima dată.

— La bar?

— Nu la telefon. Îţi aduci aminte foarte bine unde am fost. Ne vedem acolo. Aceeaşi oră, acelaşi loc, şi atunci o să-ţi zic unde mergem. Râse. Ai zis că o să te dezbraci la mine în sufragerie sau am visat eu? Rico închise fără să-şi ia rămas-bun.

„La ora 8:52, îşi zise Eva. Momentul în care un sinucigaş trimite un ultim gând surorii sale înainte de a-şi zbura creierii”. Dar era ceva care nu se potrivea sau aceasta era senzaţia pe care o avea, ca atunci când simţi că ai uitat ceva, dar nu îţi aminteşti ce anume.

Intră în sala Verde, unde se afla agenda. Găsi caietul cu coperte învelite în care părinţii notau la ce oră îşi aduceau copiii dimineaţa. Răsfoi registrul. Căută ceva despre Malte, ceva despre...

Lipsea o pagină: cea din ziua de luni. Prima zi a Evei. Ziua în care Malte făcuse desenul. Marginea era uşor zdrenţuită. Cineva o rupsese. De ce? Dădu paginile înapoi. Era singura care lipsea. De ce oare rupseseră tocmai pagina aia? Ca nimeni să nu ştie când sosise Malte în dimineaţa aceea? De ce oare era asta atât de important?

„Ora 8:52” auzi din nou vocea lui Rico, ora la care fusese trimis ultimul mesaj, ultimele cuvinte din viaţa lui Brix. Oare la ce oră făcuse Malte desenul? Şi în ce moment observase Eva frica din privirea lui? Cum se potriveau piesele astea...?

Apelul tatălui ei. Dintr-odată îşi aminti. Eva se grăbi să se uite în telefon la apelurile pierdute. Tatăl ei o sunase şi îi lăsase un mesaj chiar după ce copilul făcuse desenul. Eva îşi amintea. Îşi aducea aminte de ce nu răspunsese la telefon. Îşi aducea aminte de ce Kasper îi atrăsese atenţia că nu putea să aibă telefonul deschis în clasă. La ora 8:46; momentul în care

o sunase tatăl ei; momentul în care desenul fusese terminat: desenul care îl reprezenta pe mort, pe unchi, pe tipul roşcat.

— Eva?

O fetiţă cu pistrui se apropie de Eva şi o trase de mânecă.

Poate că fetiţa mai spusese ceva, dar Eva nu auzi. În schimb, îşi auzea propriile sentimente. Cum ar fi putut copilul să afle despre moartea unchiului său dacă acesta trimisese un SMS şase minute mai târziu, după care îşi trăsese un glonţ?

Systems Group

Ora 14:30

— Intră!

Vocea lui Marcus era răguşită, nu avea prea multă forţă ca să compenseze afonia. De dimineaţă, femeia de la cafenea îl întrebase dacă n-ar fi preferat un ceai de muşeţel. Marcus îi răspunsese că nu. Ceaiul de muşeţel era un mic semn de slăbiciune, ca şi grişul, kefirul, alacul[1] şi încă patru sute de produse pe care Marcus şi oamenii lui niciodată nu trebuia să le ingereze, chestiile alea erau bune pentru o tabără de mame singure de pe o insulă sau pentru cafenelele ecologice din cartierul Østerbro. Nu pentru el.

Bătu din nou la uşă.

— Intră, am spus.

Trane deschise.

— Nu te-am auzit.

— Ce doreşti?

— Ştiu pentru cine lucrează.

---

[1] Specie de grâu (N.t.)

— Şi?

— În dimineaţa asta a primit un telefon de la *Ekstra Bladet.*

— E clar, spuse Marcus, şi scutură din cap. Cu cine a vorbit?

— Era un număr fix de la redacţie. Au sunat-o pe ea.

— Ştii cine?

— Nu.

— Ai numărul?

— Da.

— Ai încercat să suni?

— Voiam să-ţi spun înainte.

— Care-i numărul?

Trane se uită peste hârtii. Marcus apăsă pe difuzor şi tastă numărul pe care Trane i-l dicta. Rămaseră uimiţi când telefonul începu să sune.

— Jacobsen, spuse o voce la celălalt capăt al firului.

Marcus luă receptorul.

— Scuze. Cu cine vorbesc?

— Tu primul, spuse celălalt.

Un moment de tăcere şi Marcus închise.

— Jacobsen Rico, spuse Trane, şi continuă: Premiul Cavling pentru investigarea delincvenţei bandelor organizate. Adresa secretă. A fost victima unui atentat. Nişte motociclişti...

Marcus îşi apropie scaunul.

— Există vreo fotografie?

Trane întoarse ecranul computerului. Rico Jacobsen apărea zâmbind într-o poză. Cu o zi înainte, când o îmbrăţişa pe Eva în faţa gării Nerreport, nu zâmbea. „E ceva ciudat în îmbrăţişarea asta”, s-a gândit Marcus privindu-i pe cei doi tineri de departe.

— A sosit David?
— Nu. Vrei să-l sunăm?
— O să-l sun eu. Bună treabă, Trane. Încep cu asta.

Barul Bo-bi

Ora 18:50

„Aer curat”, se gândi Eva, înainte de a trage aer şi de a-şi umple plămânii timp de câteva lungi şi plăcute secunde. Apoi împinse uşa şi intră în barul plin de fum. Eva se aşeză la bar, ca şi ultima dată. O nouă ospătăriţă. Louise, auzi cum o strigă unul dintre clienţii obişnuiţi.
— Ce ziceai?
— Vin alb, mulţumesc.
Eva încercă să se liniştească, să se relaxeze, dar privirea nu voia să o asculte şi continua să caute chipuri, să caute alţi ochi, oameni care ar fi privit-o la rândul lor. Cineva o urmărea? Cineva o avea sub supraveghere? „Nu”, se gândi. Nu se zărea niciun soldat pe nicăieri. Era aproape sigură. Şi Rico? Ce se întâmplase cu el? Venise mai târziu cu bună ştiinţă, tocmai ca să nu pară o fată singură şi disperată. Ce stabiliseră, în fond? Că aveau să se întâlnească sau că urma să-i lase un mesaj? Eva aşteptă până ce ospătăriţa trecu prin dreptul ei.
— Iartă-mă.
Chelneriţa o privi.
— Mi-a lăsat cineva vreun mesaj?
— Nu.
— Eşti sigură? Pentru Eva.
— Foarte sigură. *Sorry.*
Se gândi la promisiunea pe care i-o făcuse lui Rico: că

avea să se culce cu el. Asta îi ceruse şi, în plus, voia o parte din materialul exclusiv. Ştirea în exclusivitate. Atunci, ceva există. Nu doar că Eva suferea de psihoză acută. Afurisită psihologă! Nu avea de gând să se mai întoarcă vreodată la cabinetul ei. Of! Gândurile i se învârteau prin minte. De ce nu mai sosea Rico?

— Pot să mă aşez aici o clipă?

Se uită la tânăr. Avea pielea foarte albă, părul negru şi fin, ca un vampir.

Eva se ridică, îşi atârnă haina pe umăr şi se îndreptă spre ieşire. Nu mai suporta să stea acolo. Cineva îi râse în spate.

Imediat ce se văzu afară, îşi scoase telefonul şi sună la *Ekstra Bladet.* Întrebă de Rico, dar nu se afla acolo, îi explică secretară de redacţie.

— Şi unde zici că locuieşte? întrebă Eva.

— Nu pot să-ţi spun, veni răspunsul.

— Haide. Sunt o veche prietenă. Lucrez la *Berlingske.* Eva Katz. Poţi să mă cauţi pe Google.

— Îmi pare rău, Eva.

— Bine, mulţumesc, spuse şi închise.

Apoi se întrebă dacă renunţase prea uşor. „Nu”, se gândi. Trebuia să existe altă formă prin care să-l găsească. Traversă strada, se îndepărtă de bar. Continua să simtă privirea vampirului, tristă şi flămândă. Căută în telefon, dar abia o mai ţinea bateria. Adresa lui Rico nu apărea pe harta străzilor din Krak. Căută profilul pe Facebook, dar nu apărea şi adresa. Făcu câţiva paşi într-o parte, pentru că din gura unui canal ieşiseră aburi. Poate că trecuse metroul pe sub picioarele ei, lucru ce o făcu să se gândească la New York şi la Tim. Tim, care era pe jumătate american şi care fusese şi el înscris la Facultatea de Jurnalism, unul dintre puţinii pe

care Rico chiar îi respectase. Oare păstrau contactul? A fost uşor să-l găsească în reţea pe Tim, prezent cu două numere de telefon. Eva formă primul număr şi aşteptă.

— Aici Tim, auzi vocea unui bărbat care nu profitase de trecerea anilor ca să se dezbare de accentul american.

— Bună, Tim, spuse Eva, sperând să poată trece peste introducerea inutilă. Sunt Eva Katz. Îţi aduci aminte de mine?

— Eva?

— Am fost împreună la facultate.

— Ah, Eva aia.

— Chiar aşa. Eva aia. Erai prieten cu Rico. Ai cumva din întâmplare adresa lui?

Clădirea din piaţa Gråbrødretorv era în lucrări de reabilitare şi abia dacă se zărea de după schele.

Apărea doar numele de familie la interfon. Eva sună la sonerie şi aşteptă. Poate că nu funcţiona. Dintr-odată o cuprinse îndoiala. Stabiliseră să se vadă într-o altă zi, poate în ziua următoare?

— Vrei să intri? O tânără deschise uşa dinăuntru. Cum te descurci cu balamucul ăsta? întrebă.

Eva zâmbi.

— Mulţumesc, spuse şi o lăsă să treacă.

— O să facem altceva, zise fata deschizând butonul de blocare a uşii. Mă duc doar până la chioşc, şi apoi am s-o închid. Plecă fără să se uite la Eva.

Tot felul de unelte de zugravi, găleţi, o roabă sprijinită de perete, o parte din podea şi scară acoperite cu plastic, miros de chit şi vopsea, soluţii pentru curăţenie, tencuială şi mult praf plutind în aer. Îl simţea în ochi şi în plămâni.

Etajul patru. Schelele acopereau ferestrele şi lăsau

afară lumina asfințitului. Nu era niciun nume scris pe ușă, dar ținând seama de faptul că alături locuia o femeie și aplicând strategia alegerii prin eliminare, Eva sună la ușă. Nimic. Puse mâna pe clanță și apăsă. Ușa se deschise.

— Rico?

Auzise un zgomot dinăuntru? O aștepta întins pe pat? Făcea asta parte din jocul său, din felul lui de a se răzbuna pentru că ea se purtase ca o parașută? Sau se întâmpla ceva? „Nu. Nu, să nu te apuce iar paranoia”, își zise.

— Rico? strigă din nou.

Sună mai bine, mai calm.

Pe masa din sufragerie se găseau mici teancuri de hârtii, ordonate. „Privat”, citi Eva pe dosarul de deasupra. Un MacBook deschis, ceşti de cafea, pahare de apă, dosare cu șină, o sticlă de vin roșu destupată și lăsată pe jumătate plină.

— Rico?

Poate că era mai bine să-l aștepte acolo, să se întoarcă. Își lăsă geanta jos. Încercă să-și imagineze cum ar fi să se culce cu el. Ar trebui să-l surprindă cu ceva? Să-și scoată hainele așa cum el își dorea să o facă și să îl aștepte goală. Chiar voia asta? Și dacă avea să se sperie și apoi îi va părea rău? „Nu, mulțumesc, credeam că am chef de tine, dar acum că te-am văzut fără haine...” Ar fi fost extrem de umilitor! Intră în dormitor. Patul era nefăcut, cu plapuma aruncată pe jos. Se uită la cearșafuri. Ceva o împingea să se trântească în pat, să simtă cearșafurile pe pielea ei goală. I se făcu scârbă de ea însăși.

— Nu, își spuse și se uită în jur. Un dulap de haine, o noptieră, o pereche de pantofi, o carte cu cotorul în sus, un șervețel pe post de semn de carte, în mod cert de la Bo-bi. În plus mai putea să-i și miroasă loțiunea de după ras. Oare

asta o aţâţa, dorea să simtă ce nu mai simţise de mult? Sentimentul era acolo când puse mâna pe un pahar cu apă din bucătărie şi se privi în oglinda de la baie. Ce ciudat, mirosea a vomă!

Îşi scoase haina în salon. Rămase câteva minute aşezată pe un scaun. Avea chef cel puţin să se dezbrace în continuare, să-l aştepte în pat ca şi cum cineva i-ar fi ordonat-o. Un schimb de favoruri. O chestie în schimbul alteia. Dar dacă într-adevăr dorea s-o reguleze când se va întoarce acasă, cel puţin trebuia să ştie că era o curvă, pentru că exact asta era. Poate că nu conta. Iubirea era ceva pierdut. Ceva ce o umpluse cândva, dar acum se frânsese, sensul propriei vieţi făcut arşice. Şi atunci, de ce nu puţin sex? Cel puţin putea să le ofere plăcere celorlalţi. Îşi scoase pantalonii şi bluza. Abia dacă reuşea să înţeleagă că se afla pe podeaua recent lăcuită a lui Rico, în chiloţi şi sutien. Nu se simţea tocmai bine, poate o mică ameţeală, şi mai ales scârbă de ea însăşi, de a nu se înţelege pe sine.

— Totul... şopti, şi îşi aminti de o carte pe care o citise despre o franţuzoaică ce fusese legată, biciuită şi apoi violată. Eva se simţea de parcă sângele i s-ar fi scurs din cap; se simţea ameţită când se aplecă să-şi scoată chiloţii. Părul pubian îi crescuse. Nu se pregătise. Era deja prea târziu pentru regrete. Îşi scoase sutienul. Era pregătită.

— Asta voiai, nu?

Se apropie de fereastră, aruncă o privire în piaţă. Nu-l zărea pe Rico pe nicăieri. Atunci observă că geamul de jos al ferestrei era spart. Câteva pete de sânge mânjeau pervazul.

Eva îşi trecu degetul prin pata de sânge. Era proaspăt. Rico se tăiase. Poate că acum se afla la Spitalul de Urgenţă. Câteva clipe se gândi la asta. Apoi înţelese, certitudinea o lovi în plex. Fuseseră acolo. Ei. Privi pe jos. Şi acolo erau pete

de sânge. Se terminau în dormitor, sub plapuma de pe jos.

— Doamne sfinte! murmură.

Făcu doi pași înainte, apucă plapumă și trase de ea.

Sunetul unei găleți răsturnate. Se uită fără să-și dea seama că ea fusese cea care o răsturnase. Scările sub picioarele ei parcă prinseseră viață, colți ai unei fiare care o alesese drept pradă. Își dădu seama că se afla pe palierul scării. Reușise să se îmbrace. Continua să vadă doar ochii lui Rico, morți, gaura glonțului în frunte, un al treilea ochi. Se grăbi pe scări în jos, departe, departe de sângele de pe podea și de ochiul dintre ochi. Ajunse fără să se oprească pe strada principală din Strøget.

— Oprește-te, Eva, spuse cu voce tare. Ce faci?

Telefonul, iPhone-ul Helenei, era oare pe masă? Eva închise ochii și încercă să reconstruiască scena, dar îl revedea doar pe Rico culcat pe jos, sângele de sub cap, ochiul. Trebuia să se întoarcă și să caute telefonul cât mai repede cu putință. Asta trebuia să facă. Să găsească telefonul, să-l cerceteze, să găsească ceea ce Rico credea că era important să vadă. Să se întoarcă.

O luă pe Klosterstræde. Se întoarse în piațetă. O miră faptul că ușa de la bloc era deschisă, dar atunci își aminti că fata scosese siguranța de la ușă. Intră. Nu văzu pe nimeni. Urcă scările cât putu de repede și se întoarse în apartament. Voci în golul scării. Mai degrabă decât să le audă le intuia și se grăbi să închidă ușa. Pătrunse în inima tăcerii. Acum putea să simtă mirosul de sânge. Sau i se părea doar pentru că știa ce se găsea în dormitor? Intră în salon. „Unde o fi?”, se întrebă. Nu era pe masă. În fine, poate dedesubt... Nu, nimic. În bibliotecă? Nici acolo. Îl ascunsese în vreun loc? În vreun sertar? În vreun sertar din dormitor, de exemplu. Intră

repede în dormitor şi rămase o clipă privind cadavrul lui Rico. Ea provocase asta, uciderea lui. A făcut-o curvă? Bietul om. Se aşeză pe marginea patului. Slavă Domnului că se întorsese. Erau imagini şi impresii atât de teribile că nu puteai suporta să le vezi mai mult de o singură dată. Un paradox. Trebuie să te uiţi fix, trebuie să ajungi la un acord cu oroarea, ura şi frica. Să priveşti, să asimilezi totul şi apoi să închizi capitolul. O simţea înăuntrul ei: moartea lui Rico o făcea mai puternică, cerea ceva de la ea.

— Haide, Rico, murmură printre dinţi.

El nu răspunse nimic, doar se uita în tavan. Se gândi să-i închidă ochii, i-ar fi plăcut să facă ceva pentru el. Mai bine să nu lase nicio urmă că fusese acolo. Şterse paharul din care băuse. Străbătu tot apartamentul, încercă să-şi amintească pe unde trecuse, ce atinsese. Nu că ar fi contat prea mult; dacă s-ar pune problema, ar fi putut să spună că îl vizitase pe Rico săptămâna trecută. Şi femeia care o văzuse în trecere la intrare? Ar fi putut să spună că se afla acolo, dar că Rico nu-i deschisese uşa. Nimeni nu avea să o bănuiască pe ea. Nu avea niciun motiv.

Scotoci prin sertare. Se uită pe sub pat. Nimic. Poate că luaseră telefonul cei care îl omorâseră pe Rico. Îl prinseseră la el acasă, iar el opusese rezistenţă. Poate că se refugiase în bucătărie unde ajunseseră să se bată corp la corp, iar Rico reuşise să se smulgă şi să fugă la baie, sau îl târâseră până acolo, şi apoi îl împuşcaseră de la mică distanţă. Asasinul fugise, dar înainte intrase în sufragerie, unde se afla telefonul, pe masă, şi îl luă. Era un scenariu realist? se întrebă. Da, era posibil. „Ieşi odată de aici!"

Voci pe palier. Auzi uşa de la apartament deschizându-se în timp ce ea alerga spre bucătărie. O voce şopti:

— E cineva înăuntru.

Alta răspunse, dar în momentul acela Eva deschisese deja ușa de la scara de serviciu și cobora. Scara era dărăpănată. Nu avea lumină, iar Eva se văzu obligată să-și croiască drum pe întuneric. Auzi zgomote în spate. O urmăreau bărbații aceia? Poate că da. Nu te opri! Ultimele trepte și se afla iar afară. Aer.

Privi în jur. Curtea se afla în semiîntuneric. Existau mai multe ieșiri. Alergă înspre cea mai apropiată. Simți pentru o clipă cum e cuprinsă de panică la gândul că bărbații aceia o așteptau, dar nu era nimeni. Ieși din curte. Se afla pe o stradă al cărei nume nu îl știa. Dădu colțul, continuă drept înainte și puțin după aceea ieși pe Købmagergade. O scară de marmură.

„Ce fac acum?” Întrebarea nu-i ieșea din cap. „Ce fac acum?” Nu îndrăznea să se întoarcă acasă, până acolo o ducea mintea să gândească. În mod sigur aveau să se întoarcă după ea. Dar unde se putea duce și cine erau ei? Cei care îl omorâseră pe unchiul lui Malte. Cei care o legaseră și aproape o omorâseră pe Eva. Cei care îl asasinaseră pe Rico. Și toate astea, de ce?

Centrul orașului, într-o noapte oarecare. Nu era multă lume. Cât era, oare, ceasul? Eva își luă o cafea într-un 7-Eleven, doar ca să facă ceva.

— Te simți bine? o întrebă tânărul de la tejghea.

— Excelent.

— Sigur?

I se citea pe față. Firește că i se citea pe față frică pe care o simțea. Traversă Rådhuspladsen. Se gândi să ia un taxi. Ca să se ducă unde? „Ce fac?”

Se așeză pe o bancă și încercă să se gândească. Se uită la telefon. Nu mai avea baterie și, în plus, la ce-i trebuia? Nu

avea s-o ajute. Nu ţâşneau idei din el, cel puţin nimic care să-i folosească la ceva. Avea doar întrebări, foarte multe întrebări: Trebuia să se adreseze poliţiei? Atunci, ce avea să declare în legătură cu telefonul furat? „Vor veni după mine asasinii? Habar n-am! Ştiu doar că Malte ştia precis. Ştia că unchiul lui era mort înainte ca acesta să fi trimis un ultim SMS surorii sale. Deci, nu unchiul a trimis SMS-ul. Şi nici nu şi-a tras un glonţ în cap, cum nici Rico n-a făcut-o". Ce mai ştia? Totul avea legătură cu Brix. Putea să fie sigură măcar de asta? Dar cine era, în fond, Brix?

Se ridică, îşi adună toate puterile şi se forţă să se gândească până la sfârşit la diferitele posibilităţi, timp în care, pur şi simplu, rătăcea pe străzi fără nicio ţintă.

„Nu, îşi spuse. Gândeşte clar!" Ce s-ar întâmpla dacă ar veni poliţia? Dacă le-ar povesti totul aşa cum era: că îi furase telefonul Helenei şi apoi încercase să-l deblocheze, şi că atunci când s-a dus acasă la cel care o ajuta îl găsise sub plapumă cu un glonţ în frunte. Din multe puncte de vedere, ar fi fost, fără îndoială, lucrul cel mai corect. Să dea cărţile pe faţă. Pe de altă parte, cum aveau să trateze furtul la noul său loc de muncă? O întrebare lipsită de sens, deja cunoştea răspunsul: urma s-o dea afară. Bineînţeles. Într-o grădiniţă nu poţi să ai angajaţi care să-i fure pe părinţi. Oare o vor condamna pentru asta? Îi vor da o amendă? Habar nu avea, dar ştia că ultimul lucru de care avea nevoie era să aibă antecedente penale la dosarul şi aşa pătat, pe care i-l făcuse psihologa. Psihoză acută. Hoaţă. Cum avea să mai facă rost vreodată de vreo slujbă?

Se plimbă pe malul salbei de lacuri, o luă la stânga şi traversă podul Dronning Louise, fără nicio ţintă anume, fără niciun scop decât acela de a evita să ajungă acasă. Nørrebrogade. Din ce în ce mai multe taxiuri. Un beţiv

cântând în mijlocul străzii. Începea să-i fie frig. Intră într-un bar. Ceru o bere şi se aşeză la o masă. Se simţea ceva mai bine. Trebuia să dispară. Era gândul cel mai puternic pe care îl avea în minte. Ştiu unde locuieşte. Urma să se întoarcă. De aceea avea să rămână câteva ore bune acolo unde se afla. O să aştepte să se lumineze de ziuă. Atunci avea să ia primul tren de scurtă distanţă spre Hareskoven. Se va întoarce acasă, îşi va face valiza şi va pleca imediat, cât de repede posibil. Departe. Acesta îi era planul. Şi apoi? Ce avea să facă mai apoi? Cum putea să avanseze? Ce avea de făcut?

— Malte.

Fu surprinsă de sunetul propriei voci. Dar vocea vorbise şi spusese adevărul: Malte, un copil de numai cinci ani, era singurul martor pe care îl avea. Privirea ei descoperi un ceas de perete. Era foarte târziu, sau foarte devreme, depinde cum priveai lucrurile. Trebuia să se ducă la serviciu. Acolo unde se afla Malte. Nu putea să întârzie, nu-şi putea permite să piardă locul acela de muncă, singurul său acces la răspunsul pe care îl căuta.

12 aprilie

Nørrebro

Ora 05:40

Glonţul. Marcus îl spălă sub jetul de apă caldă de la robinet. Îl auzi pe David în salonul alăturat. Respira greu, asemenea unui taur rănit grav înainte ca toreadorul să se lanseze ca să-l omoare înfigându-i spada în tăietura provocată de lancea picadorului. David nu avea să supravieţuiască acelei experienţe, se gândi Marcus. Poate că

fizic da, în schimb sufleteşte era dărâmat. Marcus de câteva ore bune nu făcea decât să-l consoleze pe prietenul său. Se privi în oglindă. Simţea ceva? Trecuseră aproape zece ore de când ţinuse capul ziaristului lipit de podea, cu o pernă dedesubt şi îl executase. David vomitase în baie. Preţ de câteva minute, totul a fost un haos teribil, dar apoi au găsit telefonul mobil şi David a zărit din nou o sclipire de speranţă. Poate că aveau să iasă şi din asta cu capul sus. Marcus privi glonţul. Străbătuse osul frontal al ziaristului, masa encefalică şi ieşise prin osul occipital; perna îi amortizase viteza şi se oprise în podeaua de lemn. Nu era deformat, ci aproape intact. Producătorii acelor gloanţe erau capabili să le facă extrem de trainice.

Păreau bombe capabile să străbată bucăţi de beton sau metal, deşertul şi piatra, gloanţe în stare să străpungă patru bărbaţi adulţi ca şi cum ar fi fost bidimensionali, simple ţinte de carton.

David se afla în salon, aplecat asupra florii sale de deşert, pe care tocmai o udase. Pe pervaz erau picături de apă. Marcus fusese prezent în ziua în care David căpătase un puiet din flora Helmandului. Fata din sat l-a smuls din rădăcină. S-a îndreptat spre ei. Marcus dezasigura mitraliera. Talibanilor nu le păsa dacă sacrificau o copilă de doar cinci ani, dacă o înfăşurau în explozibil şi o trimiteau în faţa soldaţilor occidentali cu o floare sau o bucată de pâine, ceva inocent, o capcană de miere. Apoi, de la distanţă, detonau bomba. Ţipau de bucurie după dealul în spatele căruia se ascundeau şi de unde îi puteau vedea cu un binoclu pe toţi soldaţii morţi, de parcă ar fi fost un joc video. Marcus îl avertizase pe David în privinţa pericolului când acesta se apropie de fetiţă. Dar pe David nu-l interesa. Acceptă floarea. Ea îl îmbrăţişă. Schimbară câteva cuvinte fără să se

înţeleagă. Nimeni nu sări în aer. Nu până în ziua următoare, când apăru un grup de soldaţi englezi şi fetiţa.

Marcus se aşeză lângă David. Lăsă glonţul pe masa de cristal. Glonţul se rostogoli uşor pe suprafaţa ei până la David. Marcus închise ochii şi ascultă zăngănitul cristalin. Metal contra cristal; ar fi putut fi o monedă, una de cinci coroane care trecea din mână în mână. Timp de o clipă se gândi la îngheţată şi la bomboane, la fleacuri care se puteau cumpăra cu cinci coroane pe vremea când era copil. Apoi deschise ochii şi îl privi pe David.

— Nimic nu ne poate incrimina pe noi. Am luat măsurile de precauţie la faţa locului. Am făcut o treabă bună, spuse.

David scutură din cap.

— Treabă, repetă.

— Poate că ar trebui să-ţi iei câteva zile de vacanţă. Să-ţi iei un concediu medical.

— Şi cu ea ce-o să se întâmple? Eva Katz.

Marcus îl privi. Ştia foarte bine ce voia să audă. Că nu era necesar să-şi piardă viaţa, că puteau să înceteze să mai omoare oameni. Îi surâse vechiului său prieten.

— Văd că ţi-e greu. Acum eşti în stare să te gândeşti doar la ce s-a întâmplat ieri. Ultima privire a ziaristului. N-a fost nimic amuzant, nici pe departe.

— Niciodată n-am văzut pe nimeni căruia să-i fie atât de frică de moarte. Şi tu?

— De câteva ori. Iar ieri ai preîntâmpinat moartea multora, ai făcut în aşa fel încât mulţi tineri să nu moară înainte de vreme. Mă auzi?

David îşi îndreptă spatele. Îşi apăsă pleoapele ca şi cum ar fi putut să ducă lacrimile înapoi de unde veneau. Totuşi se prelinseră pe sub degete şi aterizară pe cristalul mesei.

Marcus se ridică, se așeză lângă el, își puse o mână pe umărul lui.

— Acum o să-ţi zic câteva lucruri, de acord? O să ţi se pară nişte clişee, ce să facem? Asta se întâmplă cu adevărurile când le repeţi, aşa cum facem noi. Pentru că noi suntem responsabili de partea cea mai dificilă. Pentru că suportăm o povară teribilă pe umerii noştri, mult mai grea decât a oricui altcuiva din regatul Danemarcei. David? Mă asculţi?

— Da.

— Cei doi ziarişti şi-au îndreptat tunurile asupra noastră. Pur şi simplu. Ne-ar fi doborât.

— Nu e nevoie să...

Marcus îl întrerupse:

— Ba da, e nevoie. Hai să vorbim despre asta aşa cum am făcut de fiecare dată când ne-am întors dintr-o misiune de recunoaştere. Dăm raportul când avem o experienţă neplăcută, când avem sufletul rănit. Atunci ne aşezăm în cort, în spatele gardului de sârmă ghimpată, în timp ce suflă vântul deşertului şi vorbim despre cele întâmplate. Asta facem şi acum. Ne aflăm în cort, după o noapte proastă. Pentru că ştim că am acţionat bine, fără să ne pierdem cumpătul, am luat toate măsurile de siguranţă pentru a păstra situaţia sub control şi am obţinut ce voiam. Am protejat Instituţia. Soldat?

— Da.

— Uită-te la Grecia, manifestanţi morţi în stradă. Uită-te ce e în Egipt, Siria, un şir nesfârşit de morţi. Popoare divizate care duc războaie civile. Asta e ceva ce ai evitat tu. Unii ar putea spune că asta e doar o presupunere. Dar chiar e aşa?

— Nu ştiu.

— E o presupunere?

— Şi ce zici de ea?

— Te-am întrebat ceva.

— Ştiu, şefule.

Marcus se ridică. Îşi luă mâna de pe umărul lui David care îşi ridică privirea.

— Ce-o să se întâmple cu ea?

— Nu trebuie să te gândeşti la asta. Încearcă să dormi puţin. Ia-ţi câteva zile de permisie.

— Ce se va întâmpla cu ea?

— Nu te mai gândi la asta, răspunse Marcus. În schimb, se gândea el, fără încetare, nu ştia prea bine de ce.

Marcus se bucură că putea să plece, să iasă din aceeaşi încăpere cu David. Se îndreptă spre maşină gândindu-se la ce însemna să ai suficient curaj cât să reflectezi la ceea ce majorităţii nici nu îndrăzneşte să-i treacă prin cap. Nici nu are de ce s-o facă. Singurul lucru la care trebuie să se gândească este cum să fie fericiţi. Nu există o naţie fericită pe faţa pământului în care oamenii obişnuiţi să fie obligaţi să mediteze asupra deciziilor dezagreabile.

La urma urmelor, sunt multe locuri pe pământ unde lumea trăieşte aşa: se trezeşte şi se gândeşte dacă va trebui să ucidă pentru a supravieţui, sau a se duce la război, pentru a fura, ori a fugi, sau pentru a se preda. Aici, nu. Niciodată. Aici doar câţiva se gândesc la lucrurile astea. La familie, Marcus şi oamenii lui, la câţiva generali şi la alţi doi-trei politicieni, la nimeni altcineva. Restul n-are de ce să se gândească la Eva, aşa cum făcea Marcus în momentul acela. Se gândea la pometţii şi la sprâncenele ei, şi la felul în care îl privise în timp ce stătea întinsă pe jos, chiar în clipa dinainte de a-i acoperi ochii. Da, erau ochi plini de spaimă, dar poate şi de acea expresie pe care doar în Irak o mai văzuse, în ochii

copiilor, un soi de abandonare care îl făcea să vrea să-i protejeze, să-i îmbrăţişeze. Nu, trebuia să alunge acest gând din minte. Trebuia s-o uite, oricât de greu ar fi fost. Nu, nu era ea cea pe care trebuia s-o protejeze, ci regatul, îşi spuse. Iar ea ar fi fost ultima pe listă. Aşa aveau să-şi recupereze liniştea. Era inutil să facă ceea ce David îşi imagina că ar fi putut să facă: s-o lase să scape. Dacă nu duci lucrurile până la capăt se întorc mereu împotriva ta. Ca şi copiii luptătorilor talibani morţi. Dacă omori tatăl, trebuie să omori şi copilul, chiar dacă are doar cinci ani sau dacă este vorba despre un bebeluş. Asta era realitatea de care un cetăţean obişnuit nu trebuia să se ocupe niciodată. Realitatea lui Marcus. Dacă în câteva zile avea să dispară, Marcus putea să suporte perfect această povară pe umerii săi. Poliţia urma s-o pună pe seama motocicliştilor şi a faptului că se culcase cu Rico, ca două lucruri ce aveau legătură unul cu altul.

Hareskoven

Ora 05:50

Eva păzise casa de la buza pădurii vreme de aproape o oră. Nu era nicio furgonetă închisă la culoare pe stradă, dar puteau foarte bine să se afle în casă. Exista doar o cale de a o afla: intrând.

Se decise s-o ia pe cărarea care tivea malul lacului şi care o conduse până în spatele casei. Poarta era deschisă. Nu-şi amintea să o fi deschis. Nu petrecea prea mult timp în grădină. Grădina nu era o treabă de femeie singură. Grădinile erau ceva ce Dumnezeu hărăzise pentru familie şi pentru cei ce sunt împreună înainte de a fi o familie: amanţii, logodnicii. Se sprijini cu palmele pe geam şi privi în salon.

Nimeni. Uşa era închisă. Rămase pe gânduri. „Pot să mă uit în toate camerele de la parter, doar în dormitor nu”. Se strecură de-a lungul casei şi privi prin geamul de la bucătărie. Prin fereastra de la subsol văzu cutiile de la mutare şi vechile ei notiţe de curs, care rămăseseră deschise acolo unde ea scrisese urât despre acel bătrân ziarist. Şi el îi vorbise ei urât.

Tot nu-şi amintea numele lui. Bergstrøm? Nu, nu era ăsta, se gândi şi privi pe fereastra casei. Spre interiorul monstrului.

„Casele sunt monştri, se gândi. Da. Ne încarcerăm plini de speranţe în viaţă, cu ideile noastre fixe de cum trebuie să decurgă lucrurile, şi acolo încremenim”. Poate că acest gând o îmboldi să bage cheia în încuietoare, încuietoarea monstrului. Dumnezeu ştie în ce s-ar fi transformat ea şi cu Martin acolo, înăuntru. În mod sigur ar fi avut copii, aşa cum căzuseră de acord. Ce le-ar fi oferit acestora Martin şi Eva? Un amestec de viziune plină de siguranţă asupra vieţii din partea lui Martin şi spaima permanentă a Evei. I-ar fi fost atât de frică să nu li se întâmple ceva copiilor! Aceeaşi frică pe care o trăise mama ei şi care nu făcuse decât să agraveze lucrurile după ce Eva se pierduse aproape de Fontana di Trevi, în Roma. De ce oare se gândea la asta acum când introdusese deja cheia în încuietoare?

Cheia în încuietoare.

Toate monedele în apă.

Trebuie să le arunci în apă dacă vrei să te întorci la Roma, după cum se spune, iar părinţii ei îi explicaseră lucrul acesta chiar acolo, lângă fântâna cerească. Eva se desprinsese din mâna mamei ei, care nu mai voia să arunce monede în fântână. Iar ea voia să azvârle mulţi bani, voia să se asigure că avea să revină.

Se întoarse cu spatele la uşă.

Se întorsese pe unde veniseră. Aşa îşi amintea, la doar cinci ani şi cu mulţimea de oameni care îi închideau vederea. Nu găsea maşina, nu îşi aducea aminte unde fusese parcată, ştia doar că pe bancheta din spate avea nişte monede. Aşa că îşi continuă drumul tot înainte. Poate pe străduţa aceea.

Eva privi pe deasupra umărului. Cheia era tot în încuietoare. Pentru o clipă se simţi asemenea fetiţei care se pierduse în Roma şi pe care niciodată nu au mai găsit-o.

— Ce aş avea de pierdut? se întrebă înainte de a răsuci cheia.

La început rămase nemişcată în hol, ascultând. Aşa suna Hareskoven la şase dimineaţa: un tren îndepărtat care trecea prin pădure; un ciclist care se apropia hurducăind, venind cine ştie de unde; ciripitul păsărilor şi propria ei respiraţie, din ce în ce mai gâfâită pe măsură ce urca scările. Înainta fără să fie înarmată. Dacă se aflau în casă, un cuţit de bucătărie nu ar fi făcut nicio diferenţă, acum ştia prea bine. Dormitorul era gol. Era singură. Se întorsese pe unde venise, pe hol, închise uşa.

Două pastile de Paracetamol. Eva le găsi într-un sertar din baie şi le înghiţi cu un pahar de apă şi puţin vin alb.

„Stai jos o clipă, doar o clipă”. Se aşeză comod pe canapea şi bău cu înghiţituri una după alta. Lumina palidă a zorilor. Să se întindă. Doar un moment. Să se întindă pe canapea. Să închidă ochii.

Se trezi când sună soneria. Apoi cineva bătu în uşă.

Cât e ceasul? De cât timp dormea? Şapte şi jumătate. O să întârzie. Simţea gustul de alcool în gură, şi mirosul propriei transpiraţii. Cine putea s-o caute la ora aia matinală? Ar putea fi...?

— Cine e? Strigă.

— Poliţia. Deschideţi!

Vocea aceea... O recunoscu. Unde o auzise?

— Deschideţi!

Eva se conformă. Deschise uşa dintr-o smucitură şi dădu nas în nas cu chipul antipatic a lui Jens Juncker, poliţistul pe care se dusese să-l vadă la Inspectoratul General al Poliţiei. Poate să fi fost inspector de poliţie? Nu-şi amintea exact gradul, dar îşi amintea perfect animozitatea ce se născuse între ei, antipatia vădită din pricina felului în care ea îl abordase. Cu părul umed şi pieptănat pe spate, încadrând o figură robustă şi pătrăţoasă, părea obosit. La stânga lui se afla alt agent, un tânăr în uniformă, cu ochii foarte apropiaţi. Nici agentul nu se prezentă.

— Ce se întâmplă? spuse Eva şi îl privi întrebător pe Juncker.

— Nu trebuie să întrebi nimic. Trebuie doar să te concentrezi să răspunzi. Putem să intrăm?

O întrebare retorică, trase Eva concluzia când îi văzu intrând fără să fi apucat să le răspundă.

Apoi, un sentiment surprinzător: se ruşina de casa ei, de toate materialele de construcţie, de haos.

— Suntem în reamenajări, spuse şi adăugă: O secundă, vreau doar să strâng asta.

Trase pătura de pe canapea şi o azvârli pe un scaun. Nimeni nu luă loc.

— Ieri Rico Jacobsen a fost găsit mort, spuse Juncker cercetând cu atenţie chipul Evei şi reacţia ei. Nu pari surprinsă.

— Cine l-a găsit?

— Cine l-a găsit? Ce întrebare e asta?

— Habar n-am.

— Întrebarea ar fi trebuit să fi fost cine a făcut-o. Juncker o privi întrebător. Eva?

— Da?

— Cine a făcut-o?

— Habar n-am.

— Te-ai văzut cu Rico ieri?

Eva rămase pe gânduri o bună bucată de vreme, prea mult. Ce ştiau oare? se întreba.

— Doar am vorbit, spuse în cele din urmă.

— Nu ai răspuns la întrebarea mea.

Avea să-şi piardă slujba dacă mărturisea totul. Poate că putea să se limiteze la a povesti doar o parte din ce ştia, dar ce anume? Ce era nimerit să spună şi ce să ţină sub tăcere?

— Ştim că ieri ai fost la el acasă. Avem un martor, iar informaţia oferită de antenele de telefonie mobilă te situează acolo.

— Bine, îl întrerupse Eva. Acum... Ridică mâinile într-un gest de predare, poate ca să câştige timp. Trebuia să permită că ideile din urmă să-şi găsească locul lor în minte. Am fost în contact cu Rico Jacobsen. E o poveste foarte lungă, dar înainte de orice vreau să vă spun că nu eu l-am omorât. Nici măcar... Fusese cât pe aci să spună „şi eu ştiu despre ce vorbesc”, dar îşi dădu seama la timp cât de stupid ar fi sunat.

— Haide, povesteşte-ne tot.

— Atunci o să iau loc, spuse Eva şi îşi trase un scaun de la masa din bucătărie. Acum lucrez într-o grădiniţă, Livada cu meri, în Roskilde. Într-o zi un copil a desenat ceva.

— Un desen? a zis Juncker, nerăbdător.

— Da, un desen cu un bărbat care era ucis. Victima era unchiul copilului, care s-a sinucis câteva minute după ce băieţelul desenase scena crimei. Nu vi se pare o coincidenţă stranie?

— Christian Brix? întrebă Juncker.

— Exact. A fost de parcă băieţelul ar fi prezis moartea unchiului. Iar atunci...

— Clarvăzător, o întrerupse Juncker sarcastic.

Eva nu-l băgă în seamă.

— Tu mi-ai spus că Brix i-a trimis un SMS surorii sale înainte de a-şi trage un glonţ în cap, continuă. Iar într-o zi... Şovăi pentru ultima dată, dar pe neaşteptate ceva din interior parcă-i ordonă: „continuă”. Iar într-o zi am avut ocazia să sustrag telefonul la care fusese trimis acel SMS.

— Telefonul Helenei Brix?

— Da. Era la grădiniţă şi am avut acces la geanta ei.

— L-ai furat? spuse Juncker brutal.

— Curaj civic, spuse Eva.

— Expresiile bombastice nu te ajută cu nimic.

— Cum adică „clarvăzător”?

Juncker schiţă un gest de nerăbdare. Părea că ar fi avut chef să plesnească pe cineva. Eva nu-l băgă în seamă.

— N-am putut să-l deblochez, continuă, aşa că am recurs la un vechi prieten din facultate, care ar fi putut să-mi dea o mână de ajutor.

— Rico.

— Şi chiar aşa a fost, mă putea ajuta. I-am dat telefonul, l-a deblocat şi m-a contactat.

— Iar apoi a fost omorât?

Pentru o clipă, Juncker părea că reflectează de parcă ar fi trebuit să digere cuvintele Evei înainte de a le respinge.

— Au fost aceiaşi care au intrat cu forţa la mine în casă. Asta s-a întâmplat în mod cert. Este vorba de Brix, de misteriosul Brix, despre care nu se poate afla nimic...

— La ce oră ai fost în apartamentul lui Rico? o întrerupse Juncker.

— Nu ştiu. Presupun că vei şti tu să calculezi după ce zic antenele de telefonie mobilă. De ce mă întrebi?

— Pentru că ai închis telefonul când ai intrat.

— Nu! Eva negă cu un gest din cap, scoase telefonul şi dintr-odată întrezări o portiţă de scăpare. Uite. E mort. Nu are baterie.

— Ce-ai văzut?

— Am bătut la uşă. Nimeni nu mi-a deschis.

— Un martor zice că a văzut doi bărbaţi pe scară. Tu i-ai văzut?

— Să fie aceiaşi care m-au atacat pe mine? Tu chiar nu vezi nicio legătură între una şi alta?

— Rico Jacobsen ducea o viaţă periculoasă. I-ai urmărit articolele despre crimă organizată şi războiul dintre bande?

— Da, minţi Eva.

— Rico Jacobsen primea ameninţări cu moartea în fiecare săptămână, ameninţări care pot avea o legătură directă cu munca lui. Acum mai puţin de o lună a primit la redacţie două cartuşe prin poştă. În cercurile gangsterilor asta înseamnă că deja îţi poţi căuta loc de veci. Aşa cum văd eu situaţia, una dintre aceste ameninţări a sfârşit prin a se materializa.

— Dar, ce zici atunci de telefon şi de desen?

— Eva – Juncker oftă din nou – nu-ţi dai seama?

— De ce?

— Că-mi vorbeşti despre desene infantile şi telefoane.

Juncker privi spre celălalt agent înainte de a continua, de parcă ar fi întrebat dacă urechile sale cele tinere puteau suporta aşa ceva.

— Ştii ce cred?

— Da. Că a fost vorba despre motociclişti.

— În dimineaţa asta am citit puţin dosarul tău. Scoase

un scaun câţiva centimetri de sub masă. Renunţă imediat şi continuă să stea în picioare. Soţul tău... Se înecă din nou.

— Bărbatul meu a murit. Da. Logodnicul meu. Asta n-are nicio legătură cu nimic.

— Ba, eu cred că da.

— Este vorba de Brix şi de sora lui, doamna de companie. Eva ridică glasul.

— Da. În lumea ta aşa pare, dar numai în lumea ta. Ţi-am citit dosarul medical.

Eva se ridică. Avea chef să ţipe. Înainte de a ajunge atât de departe, Juncker îşi reluă discursul cu o incredibilă siguranţă de sine.

— Dar să ne oprim o clipă la cazul Rico, spuse. Ai zis că te-ai întâlnit cu el. Unde?

Eva raportă:

— La Bo-bi.

— Ce impresie ţi-a făcut? Părea speriat? Se simţea urmărit sau nervos? Ai impresia că cineva îl urmărea?

— Nu cred.

— Ţi-a zis ceva? Ţi-a pomenit de cineva?

— E vorba despre telefon.

Eva îşi dădu seama că ridicase tonul când agentul îi ceru să se calmeze.

— Acum, stai liniştită, spuse şi părea că are intenţia să-i pună cătuşele pe loc.

— Desenul. SMS-ul. Telefonul. Spargerea casei mele. Uciderea lui Rico. Nu-ţi dai seamă că este imposibil ca toate aste să nu aibă legătură între ele?

— Mi se pare că nu ne-am înţeles, Eva. Ăsta e singurul lucru de care îmi dau seama.

Jens Juncker privi în jurul lui: maşina de găurit, materialul izolant, plăcile de lemn.

— Acum trebuie să plec la serviciu, spuse Eva.

— O să stăm din nou de vorbă.

— Ţi-am povestit tot.

Simţea cum lacrimile îi umpleau ochii.

— Da, dar uneori ne place să ni se repete lucrurile, spuse inspectorul de poliţie. Am putea spune că este o boală profesională. Mie, personal, îmi place s-o numesc meticulozitate. Hai. Ultimul cuvânt îi era adresat tânărului agent, care trecu prin faţa Evei fără s-o privească. Şi, te rog, sună-mă dacă îţi aminteşti de ceva ce nu ne-ai povestit, încheie discuţia.

Grădiniţa *Livada cu meri*

Ora 8:27

Oare să fi vorbit Juncker cu direcţiunea grădiniţei? O fi sunat el să-i întrebe de Eva, şi o fi schimbat ceva informaţii cu ei? Dacă aşa s-a întâmplat, aveau s-o dea afară imediat. Asta însemna că trebuia să-l găsească pe Malte înainte de orice. Poate că era ultima ei şansă de a o face. Avea nevoie de un martor dacă voia să avanseze, dacă avea de gând să-l găsească pe aşa sânul lui Rico. Privi ceasul. Opt şi jumătate. Sally o aştepta în bucătărie, ajungea târziu, dar era momentul de a o face. Aruncă o privire în sala Verde. Nu-l văzu pe băiat pe nicăieri.

— Ai auzit?

Eva se întoarse. Kasper se afla în spatele ei, aşteptând.

— Dacă am auzit ce, Kasper?

— Au convocat o şedinţă în zece minute, spuse.

— O şedinţă despre ce?

— Cred că cineva e pe punctul de a ne părăsi.

Kasper nu fu în stare să se abţină de a schiţa un zâmbet. Să-i părăsească? Oare era vorba despre ea? Aveau de gând să organizeze o şedinţă şi să le povestească tuturor că e bolnavă la cap şi că furase telefonul?

În dimineaţa aceea, tensiunea apăsătoare se simţea în toată grădiniţa, personalul şuşotea şi nimeni nu se uita la Eva. Îi evitau privirea. Ea era cea care urma să plece. Cât prost gust să organizezi pentru asta o şedinţă cu toată lumea. Cel puţin la *Berlingske* au luat-o deoparte. Aici voiau cei mici s-o vadă plângând, să plece de acolo umilită. Se afla în sala personalului, gândindu-se ce-ar fi să o rupă la fugă imediat de acolo, să le umble prin haine şi portofele şi să le fure tot ce-ar fi prins. Dacă oricum o considerau o hoaţă, de ce să nu le ia tot şi să dispară? Prin geamul uşii o văzu pe Kamilla gata să intre.

— Eva? închise uşa după ea. Erau singure în sala personalului.

— Ştiu ce-o să-mi spui, zise Eva.

— Ai vorbit cu Anna?

— Nu. Dar...

Eva ezită. Bine ar fi să aibă timp să vorbească cu Malte între patru ochi înainte de a o da afară!

Kamilla se uită la el cu o mină îngrijorată.

— Eşti bine?

— Nu ştiu.

— Ce-i cu tine?

— S-au adunat toate, răspunse Eva.

— Da, au fost nişte zile destul de agitate, dar acum lucrurile stau mai bine.

Eva o privi.

— Eva... Kamilla făcu un pas înainte şi coborî glasul. Ce

ţi-am povestit zilele trecute... Presupun că pot avea încredere în tine.

— Da, bineînţeles.

— Le-am spus lui Torben şi Annei că nu pot trăi cu povara deciziei luată la un moment dat. Că ori povestesc totul, ori lucrurile se schimbă.

— Să povesteşti ce anume?

— Că au ţinut secret că au uitat copilul acolo. Că viaţa lui a fost în pericol. Torben ar fi dat afară. Poate că şi Anna.

— Bine.

— Aşa că Torben, în cele din urmă, a decis să facă ceva înţelept, spuse Kamilla, sigură pe ea.

Asta însemna că, în ciuda oricărui fapt, Eva nu urma să fie dată afară.

Era singurul lucru la care Eva era în stare să se gândească în timp ce Kamilla îi vorbea în continuare despre cât de important era ca părinţii să aibă încredere în instituţie.

— Poate că ar trebui să mă duc la bucătărie. Sally a rămas singură cu toate pe cap, spuse Eva drept răspuns.

— O să-i zic eu lui Sally că aveam ceva de vorbit. În plus, cred că pe viitor eu voi fi responsabilă cu aceste chestiuni.

— Care chestiuni, Kamilla?

— Cu problemele personalului. Chiar azi mă vor numi director interimar adjunct. Eşti prima căreia i-o spun.

— Şi Anna?

— O să fie numită directoarea „Livezii cu meri”. Iar Torben... spuse Kamilla, şi dădu uşor din cap. Să zicem că e vorba de stres. Astfel îi oferim şansa de a pleca fără niciun scandal. Adevărul e că eu cred că asta e cea mai bună soluţie.

— La ce?

— La ce s-a întâmplat în ziua aceea în pădure, faptul că au uitat băieţelul acolo şi decizia lui greşită de a insista să păstreze secretul.

— Despre asta e vorba în şedinţa anunţată?

— Da.

— Atunci, o să le-o spuneţi şi celorlalţi în şedinţă?

— Ce anume?

— Despre băieţelul care a fost uitat în pădure.

— Nu! Kamilla o privi pe Eva aproape enervată. Tocmai asta îţi spun. O luăm de la zero. Nu se vor mai întâmpla acest tip de incidente în grădiniţa noastră. Nu se vor mai pierde copii, nu se va mai ascunde nimic.

— Nu se va mai ascunde nimic, repetă Eva, încă nesigură dacă înţelesese logica acelor lucruri.

— Atunci ne vedem la şedinţă. Am încredere în tine.

— Mulţumesc.

Kamilla ieşi şi o lăsă pe Eva cu o groază de întrebări, dar mai ales liniştită căci nu urma s-o dea afară, cel puţin deocamdată. Apoi se gândi că în modul acela sistemul se autoproteja. Da, este posibil să existe şefi care iau decizii greşite, care pun sub semnul întrebării propriul sistem. Oare chiar e rezonabil să le transferi responsabilitatea asupra unor copii, unor necunoscuţi, unui sistem? Toate sistemele greşesc; mai devreme sau mai târziu, orice instituţie mai uită pe cineva pe afară, dar unele adevăruri sunt atât de stânjenitoare că nu putem să trăim cu povara lor. Atunci e mai bine să ne eliberăm de simptom, de lider, şi să lăsăm să coexiste cauza problemei cu credinţa noastră oarbă. Dădu din cap, gândindu-se la Rico. Oare el ce-ar fi zis de asta?

Marea şedinţă întârzia să înceapă. Era complicat să aduni atâţia copii şi adulţi la un loc. Câţiva educatori

rămăseseră în săli cu cei mai mici: erau obiectorii de conştiinţă, cei care ocupau rangul cel mai de jos în grădiniţă. Aşa e viaţa: dacă nu vrei să-ţi aperi ţara, trebuie să îngrijeşti bebeluşi. De parcă asta ar fi fost o pedeapsă. Apoi puteai să-i uiţi pe copii în pădure.

Era cald, mirosul pe care atât de greu putuse să-l suporte Eva în prima zi revenise, mirosul unei mulţimi de copii. De ce erau şi copiii prezenţi? se întrebă Eva în timp ce îl căuta pe Malte din priviri. Kasper stătea cu prichindeii din sala Verde. Poate că se putea strecura printre ei. Anna ieşi în faţă. Kamilla rămase într-un plan secund, încă nu se afla în centru.

— Bună ziua tuturor, strigă Anna. Vocea i se frânse, părea să fie la fel ca Eva pe dinăuntru: emoţionată, aşa cum era cineva care a suferit o pierdere. Ascultaţi-mă. Vom termina cât se poate de repede ca să puteţi să profitaţi de timpul frumos şi să ieşiţi la joacă. De fapt este vorba despre ceva care îi priveşte mai degrabă pe adulţi.

Kamilla zâmbi. Eva se aşeză lângă Malte. „E foarte elegant azi", gândi ea. Cămaşă, pantaloni proaspăt călcaţi la dungă, părea un mic prinţ.

— Pot să mă aşez aici? îi şopti copilului.

El nu răspunse. Se uită la Anna.

— Din păcate, este vorba despre o veste puţin cam tristă, continuă Anna: Torben a luat decizia să... O privi pe Kamilla. În fine, suferă de un soi de surmenaj şi o să fie în concediu medical pe o perioadă nedeterminată.

— O să moară? întrebă unul dintre copii.

— Nu. Torben nu o să moară.

Unul dintre adulţi râse. Mai mulţi copii aveau de pus întrebări. Anna le răspunse o vreme, după câte se vedea era important ca şi copiii să fie puşi în temă.

— Malte... îi şopti din nou Eva lui Malte. Mă auzi? Trebuie să stăm de vorbă.

Kasper o privi iritat. Auzise şoaptele ei? Nu, era pentru că Anna ajunsese la punctul cel mai important de pe ordinea de zi. Kamilla se apropie de ea.

— Prin urmare, eu voi prelua postul de director interimar, spuse Anna, iar Kamilla va ocupa postul meu de director adjunct. Aşa că ştiţi cui trebuie să vă adresaţi.

Anna zâmbi. Toţi educatorii începură să aplaude, copiii păreau să se plictisească.

Eva îl apucă pe copil de braţ.

— Trebuie să stăm de vorbă, Malte. Este important, spuse.

Băieţelul schiţă un gest de parcă ar fi vrut să se elibereze din strânsoare, dar gestul nu părea cu totul sincer. Eva trebuia să rămână singură cu el pentru câteva momente. Imediat, nu putea exista o ocazie mai bună ca aceea. Aproape toţi adulţii se strânseseră într-un grup. Kamilla vorbea despre siguranţă, despre valorile pe care avea să le apere ca directoare adjunctă, despre valorile pentru care va lupta.

Eva se ridică. Îl luă pe Malte de mână.

— Malte trebuie să se ducă la baie, îi şopti lui Kasper fără ca Malte s-o audă. Îl luă pe copil cu ea. Vino cu mine.

— Unde mergem?

Eva nu răspunse. Malte nu părea dispus să o însoţească.

— Mă doare.

— Grăbeşte-te.

— Unde mergem?

— În parc. Haide. Mai întâi trebuie să ne punem pantofii.

Eva nu se opri până ce nu ajunse la garderobă, îl aşeză

pe Malte pe bancă şi îngenunche în faţa lui. Continua să audă vocea Kamillei în sala de reuniune. Aplaudau. De ce or fi aplaudând? Pentru că Torben era dat afară? Regele a murit. Pentru că nu respectase regulile sistemului. Trăiască nouă regină.

— Malte?

— Da.

— În noapte aceea... unchiul tău Christian. Ştii despre ce vorbesc?

Băieţelul nu răspunse.

— Ţi-a zis cineva că nu trebuie să vorbeşti despre asta? Ţi-a zis cineva lucrul ăsta?

Malte coborî privirea. Eva îi înconjură faţa, tandru, cu amândouă mâinile.

— Acum trebuie să fii atent la mine. Dacă mama sau tatăl tău, sau oricare altă persoană ţi-au spus să nu vorbeşti despre asta, mă refer la faptul că unchiul tău a fost asasinat, minte. Eva vorbea cu voce joasă, dându-şi seama că reuşise să-i capeze atenţia. Cuvântul „minte” fusese cel ce declanşă ceva. Minte. Ai înţeles? În plus, tu ştii asta, nu-i aşa.

În cele din urmă, copilul spuse ceva, în şoaptă, ca pentru sine.

— Trebuie să plec.

— Nu te duci nicăieri până ce nu-mi povesteşti ce ai văzut în noaptea aceea...

— O să-l îngroape, o întrerupse Malte.

— Asta se întâmplă cu toţi cei ce mor.

— Nu vreau să mă duc.

— Nu vrei să te duci? Azi? Azi îl înmormântează?

— Şi dacă vine?

— Cine, Malte? Uită-te la mine. Este foarte important să-mi spui adevărul. Dacă nu, nu te voi putea ajuta.

O voce din spate:

— Malte?

Eva ridică ochii. Helena îi aruncă o privire rece care se potrivea cu rochia neagră şi elegantă, şi ochelarii negri de soare. „Da, se gândi Eva. E îmbrăcată ca de înmormântare."

— Vino aici, Malte.

Malte se ridică în picioare.

— Mi se pare că voi doi v-aţi împrietenit tare bine, zise Helena.

— Malte era puţin trist pentru că azi îl înmormântează pe unchiul lui.

Helena, calmă, înaintă câţiva paşi spre Eva. Era pentru prima dată când o vedea atât de aproape, pielea ei fină, buzele care păreau a nu fi cu totul naturale, fardul albastru-închis de pe pleoape. Era îngrozitor de frumoasă.

— Nu vreau să te apropii de fiul meu. Ai înţeles? îi întoarse spatele şi ieşi.

Roskilde

Ora 10:17

Eva ieşi, se duse lângă gard şi îl văzu pe Malte urcându-se în Mercedesul închis la culoare. Ce voise să spună cu „şi dacă vine"? Cine? Cel ce îl împuşcase pe Brix? Probabil. Cel care pătrunsese cu forţa în casa ei, unul dintre porcii care o legaseră fedeleş în propria ei casă, care o maltratase, o umilise? De ce să apară la înmormântarea lui Brix? Pentru că îl cunoştea. Da. Posibil. Asasinul probabil că îi cunoştea şi pe Brix, şi pe Helena. Doar aşa lucrurile aveau sens. Dacă nu, de ce să muţi munţii din loc ca să cauţi un telefon? În mod obligatoriu doamna de companie era amestecată în poveste

şi dintr-un straniu motiv permisese să nu se vorbească despre adevăratul motiv al morţii fratelui său. „Gândeşte-te repede. Ce fac?” Peste câteva clipe aveau să plece. Asta era şansa Evei de a afla cine este asasinul. Cum? Îl văzuse pe el sau pe ei doar cu faţa acoperită. Muşcătura. Dinţii Evei îi perforaseră mănuşa, îl muşcase cu putere, îi savurase sângele. Ucigaşul lui Brix şi al lui Rico avea mâna bandajată.

Helena stătea în picioare lângă maşină, fumând fără niciun chef o ţigară în timp ce vorbea la telefon. Nu părea a fi o mare fumătoare. Avea o piele perfectă, fără niciun rid. Poate că fumase de tânără, iar acum începuse din nou, după moartea fratelui său. O observă pe Eva uitându-se la ea şi îi susţinu privirea în timp ce vorbea la telefon. Oare vorbea despre ea? Poate cu cel care îl omorâse pe Rico, care îi scotocise prin casă.

Ce zicea Helena la telefon? Că tipa de la grădiniţă tot îşi băga nasul? Că trebuia eliminată?

Niciodată nu putea să aibă o şansă mai bună ca aceea. O mână bandajată. Trebuia să verifice unde avea loc înmormântarea. După necrologuri. Sau avea timp să urmărească maşina? În sala personalului, Eva îşi găsi geanta şi dădu peste privirea uimită a lui Mie.

— Pleci, Eva? spuse surprinsă.

— Doar câteva clipe.

Nu avea timp de explicaţii. Nici nu ştia ce să spună.

Îşi luă haina şi se grăbi să iasă. Coborî din nou scările şi ieşi în curte, unde aproape că dădu nas în nas cu Anna.

— Ce se întâmplă?

— Ăăăă...

Eva privi spre maşină. Helena îşi stinse ţigara şi se aşeză pe bancheta din spate lângă Malte. Geamuri fumurii?

— Tata. E...

— Tatăl tău?

— Da, tocmai m-au sunat. L-a călcat maşina.

— Doamne sfinte! Groaznic! exclamă Anna. A păţit ceva?

— El... Eva se bâlbâi, simţi lacrimile şi apoi fu cuprinsă de uimire, chiar plângea. Gândul la tatăl ei rănit, călcat de maşină, o întrista sau faptul că îi venea atât de uşor să mintă? Nu ştiu cât e de grav, spuse, şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— Cum ai de gând să ajungi?

— Eu...

— Ia maşina mea, o întrerupse Anna. Asta ar mai lipsi. Căută prin buzunare, dar nu găsi cheia şi se duse fuga în sala personalului.

Eva privi înspre Mercedesul închis la culoare. Helena închise uşa, Malte coborî geamul.

— Eva! E Mazda aia roşie de acolo, spuse Anna, arătând cu degetul. Mi-e teamă că e cam dezordonat înăuntru, dar nu-ţi face griji.

— Mii de mulţumiri, spuse Eva. Îţi promit că mă voi întoarce înainte de...

— Să conduci cu grijă, să nu mai fie careva rănit.

Eva ieşi pe poartă. Mercedesul închis la culoare se afla în josul străzii. Dispăru după colţ.

— Hai, fir-ar să fie! spuse Eva cu voce tare, în timp ce se lupta cu încuietoarea. În fine, se deschise. Dădu la o parte o sticlă de Coca cola pe jumătate goală de pe locul şoferului şi se aşeză. Băgă cheia în contact. Trecură câteva clipe suficiente că Eva să se întrebe dacă maşina avea să pornească vreodată.

Soarele intră direct prin parbriz, un zid de lumină şi de căldură. Deschise torpedoul şi găsi ce căuta: nişte ochelari de soare. Unde era maşina aia blestemată? Oare o depăşise? Privi prin oglindă, şi pe oglinzile laterale. Acolo. Acum o vedea, pe banda cealaltă. O zări doar o secundă înainte ca o furgonetă albă să-i ia vizibilitatea. Traficul era lent. Lucrări. În ziua aia toţi se mişcau lent spre centrul oraşului Roskilde.

— Hai odată, fir-ar al dracului! zise Eva printre dinţi.

Furgoneta continua să ruleze între Eva şi Mercedesul închis la culoare. „Catering”, scria pe o latură a caroseriei. Poate de aceea pe Eva o apucă foamea pe neaşteptate. Oare când mâncase ultima dată? Totuşi nu era obosită. Andrenalina învinsese lipsa de somn. Furgoneta o luă pe un drum ocolitor şi o lăsă pe Eva complet descoperită. Abia dacă o despărţeau câţiva metri de Mercedes şi se simţea lipsită de apărare. Dacă Helena se întorcea spre ea în clipa aceea, dacă o făcea Malte, probabil că aveau s-o vadă.

Eva se pregătea să se oprească pe banda de urgenţă ca să aibă ei timp să o ia mai înainte, când maşina care mergea în faţă se hotărî să se încadreze ca s-o ia pe o bretea. Eva văzu cele două turnuri, imaginea emblematică a catedralei din Roskilde. Una lângă alta, cele două maşini avansară pe strada pietonală şi se opriră într-o mică piaţă. Lumea se învârtea pe lângă tarabele cu peşte, mirodenii, cărţi, haine *second hand.* Pe partea dreaptă era un muzeu.

O luară din nou la dreapta. Acolo pavajul pietruit lua locul asfaltului iar maşina începu să vibreze uşor. Case galbene cu grinzi în cruce făceau şi mai puternică impresia Evei în călătoria în timp, în vremuri trecute în care regele era suveran, când Dumnezeu şi monarh erau totuna. Oare câţi ani să fi avut catedrala din Roskilde? Eva nu era sigură, dar parcă auzise că existase acolo o biserică în urmă cu mai

mult de o mie de ani. Regi şi regine îşi găsiseră locul de veci acolo şi asta era tot ce ştia. Dintre toţi regii de acolo cel mai vechi era regele Harold Dinte Albastru, ale cărui rămăşiţe pământeşti se odihneau în absidă. Părea că acolo se aflau şi cei din neamul Svend Tveskreg şi aproape toată lista de monarhi danezi până în timpurile moderne, incluzându-l pe Frederik al IX-lea. Acolo aveau s-o înmormânteze şi pe regina Margarita? „Probabil", medită Eva.

Steagul bisericii, pe jumătate coborât, atârna fără vlagă de-a lungul catargului. Erau multe maşini parcate una în spatele celeilalte. Eva numără peste douăzeci şi cinci, toate limuzine de lux, aproape identice, ca la un summit internaţional. Opri la o anumită distanţă Mazda pe care o conducea. Lumea începu să coboare din maşini. Bărbaţi îmbrăcaţi în sacouri negre îi primeau pe cei proaspăt sosiţi. Toţi fără excepţie aveau acea privire afectată care doar la înmormântări se poate vedea, unde parcă nimeni nu priveşte pe nimeni, unde privirile mereu se îndreaptă spre pământ. Oare aşa fusese şi la înmormântarea lui Martin? În mod sigur. Dar ea nu-şi dăduse seama. Se simţise goală, de parcă doar corpul i-ar fi fost prezent, restul se odihnea în coşciug, lângă Martin. Se uită la mâinile bărbaţilor. Căuta un bandaj pe care nu-l găsea.

Helena şi Malte aşteptau în faţa bisericii. Helena îl ţinea pe Malte de mână. Cine era bărbatul care se afla în partea cealaltă a copilului? Probabil că tatăl lui Malte. Cu părul negru şi pieptănat pe spate, înalt, băţos şi aristocratic, nici el nu avea mâna bandajată. Poate că se înşela. Poate că rana se vindecase deja. În cazul acesta ar trebui să caute un bărbat cu un semn pe mână. Nu, oricine ar ascunde o muşcătură până s-ar vindeca. Altă delegaţie se adunase aproape de unul dintre cele două turnuri. Delegaţie? Un grup

de pensionari cu ecusoane de identificare în piept. Eva nu prea se potrivea cu aceştia. Câţiva purtau agăţată de gât câte o cameră şi formau un cerc în jurul unui bărbat într-o cămaşă albă, şifonată. O vizită ghidată a bisericii? Oare era posibil în timp ce se oficia o slujbă de înmormântare? Poate. Biserica era enormă. În plus, era singura ei posibilitate. Dacă se putea amesteca printre vizitatori, reuşea să se strecoare în biserică fără a fi văzută... Coborî din maşină chiar când ghidul zicea ceva, iar bătrânii se puneau în mişcare. Oare ce le-o fi spus? În mod cert nu dispuneau de prea mult timp, căci trebuia să iasă când avea să înceapă înmormântarea sau ceva de soiul ăsta. Eva trase aer în piept. Spera ca ochelarii de soare să-i acopere mult faţa. Acum. Uşa porticului era deschisă. Eva se strecură printre pensionari. După câteva frânturi de conversaţie înţelese că vizita fusese programată cu luni în urmă, dar că moartea nu avea niciun respect faţă de nimeni şi nimic. Câţiva bătrân ei au râs; ceilalţi păreau trişti la ideea unei morţi ireverenţioase. Eva încercă să-şi menţină privirea fixă pe pietrele tocite ale pavajului din faţa ei. „Evită contactul vizual – murmură o voce din mintea ei. Privirea în jos."

Catedrala din Roskilde povestea istoria mai bine ca oricare altă biserică: Dumnezeu e mare, mai mare ca oricare dintre noi şi, mai ales, e danez. Nu încăpea nicio îndoială, oricât de gotic i-ar fi fost stilul arhitectonic, cărămizile erau în mod cert naţionale, roşii, precum cele folosite la construirea caselor. Eva îl privi pe Fiul Lui Dumnezeu de pe cruce: blond, înalt, danez, poate suedez, dar niciun strop mai exotic de atât.

Cortegiul funebru îşi ocupă locurile în băncile din lemn ornamentat. Coşciugul se afla pe culoarul central, aproape de

altar. Eva observă plăcile de pe jos. Pietre tombale. Se aflau acolo episcopi, nobili, personalităţi ale unui trecut îndepărtat, era un întreg cimitir. Eva îi privi pe cei ce veniseră acolo, încerca să le vadă mâinile, să le interpreteze trăsăturile feţei. Cine erau oamenii aceia? Chipuri de străini cu trăsături tipice Europei meridionale. Auzi vorbindu-se în mai multe limbi, în şoaptă, şi totuşi sunetul era purtat prin toată nava aceea enormă a bisericii. Unul dintre ei îl omorâse pe Brix? Eva, în spatele bătrânilor şi al ghidului, se afla prea departe ca să le vadă mâinile. Încercă să pară că aparţinea grupului şi să fie atentă:

— Optsprezece regi şi regine, nici mai mult, nici mai puţin, sunt înmormântaţi aici, în catedrala din Roskilde, biserica în care îşi dorm somnul de veci mai mulţi monarhi ca în oricare altă biserică din lume, spuse ghidul şi continuă să înainteze în timp ce Eva se lipea de ei, cu un pas în urma grupului.

— Înainte de orice, vom arunca o privire asupra celebrei capele situate la câţiva metri de aici şi care, printre alte lucruri, păstrează rămăşiţele lui Christian al IV-lea şi ale lui Frederik al III-lea.

Eva privi spre membrii cortegiului funerar. Helena, soţul ei şi cu Malte erau aşezaţi pe primul rând, alături de o femeie îmbrăcată în negru în jur de patruzeci de ani, care probabil că era femeia de care divorţa Brix. Toţi erau îmbrăcaţi elegant, miroseau a bani, a bogăţie discretă, dar nu recunoscu pe nimeni exact, în fine, da, pe unul, un analist financiar, nu-şi mai amintea cum îl chema, un bărbat elegant care era invitat le televizor când trebuia să se comenteze balanţele anuale ale marilor firme.

— Mai avem doar cinci minute, spuse ghidul.

„Trebuie să mă apropii”. Eva văzu un loc liber, se

îndepărtă puţin de bătrâni şi se îndreptă repede spre bănci. Se aşeză pe rândul al şaselea, aproape în linie dreaptă în spatele Helenei şi în mijlocul unui grup de bărbaţi care nu păreau să fi făcut altceva în viaţă decât să ia decizii importante în birouri directoriale cu vederea spre port. Se uită la mâinile lor îngrijite, cu unghii perfecte. Nicio urmă lăsată de o muşcătură şi niciun bandaj. Mai în faţă. Nu-şi putea lua ochii de la un bărbat anume. Purta părul tuns foarte scurt şi era aşezat cu spatele la Eva. Avea ceafa lată şi groasă, cu un pliu chiar deasupra gulerului de la cămaşă. Era robust şi cu muşchii lucraţi profesionist, nu precum cei care îşi petrec ani transpirând într-o sală de forţă ca să obţină un trup atrăgător. Eva schiţă un zâmbet ca şi cum şi-ar fi cerut scuze când se ridică din nou şi înaintă pe culoarul bisericii, uitându-se atentă la mâinile celor prezenţi. Acolo. Unul care îşi ţinea mâna ascunsă în buzunar. Îl privi. Era prea bătrân, oare? Se aşeză lângă el. El îi făcu loc, dar fără să-şi scoată mâna din buzunar. În schimb, nu schiţă nici cel mai mic gest cum că ar fi recunoscut-o. Avea ochii înlăcrimaţi?

Dintr-odată Helena se întoarse şi se uită la ea, de parcă ar fi ştiut că se afla acolo. Eva simţi un soi de furnicătură în tot corpul şi se aplecă uşor ca şi cum s-ar fi rugat, dar era deja prea târziu. Dama de companie se aplecă şi îi spuse ceva bărbatului ce stătea aşezat lângă ea. Bărbatul se ridică şi se îndreptă imediat spre Eva, cu o discretă eficienţă, asemenea unui ospătar dintr-un restaurant scump, şi îi spuse pe un ton impersonal:

— Nu eşti bine-venită aici.

— Dar...

Eva nu ştia ce să răspundă. Se uită la mâna lui, puternică, fără nicio cicatrice. Pentru o clipă îi păru rău că nu prevăzuse că s-ar fi putut ivi o situaţie ca aceea. Poate că ar fi

trebuit să aibă un plan aranjat, să se fi gândit la ce ar fi putut răspunde într-un asemenea caz. Era deja prea târziu.

— Trebuie să-ţi cer să pleci, spuse individul pe acelaşi ton impersonal.

„Ca un robot programat”, se gândi Eva. Un robot care era în stare doar să repete nişte fraze, iar şi iar. „Trebuie să-ţi cer să pleci.”

Eva ezită atât de mult încât robotul se văzu obligat să-şi lărgească vocabularul.

— Este o înmormântare privată, iar persoanele străine nu sunt bine-venite.

— Dar toată lumea poate să... Eva se uită la bărbatul care se afla aşezat lângă ea, iar el o privi la rândul său înainte de a se îndepărta puţin. Bineînţeles, spuse în cele din urmă.

Se ridică. Simţea cum bărbatul o urmăreşte cu privirea. O luă pe coridorul central, trecu de rândurile de scaune, aproape de amvon în direcţia porticului, pe unde intrase. În momentul acela, bătrânii tocmai ieşeau. Eva privi o singură dată peste umăr, nimeni nu o mai urmărea.

„Nu”. Se întoarse pe călcâie o sută optzeci de grade şi o luă pe culoarul lateral până în cealaltă parte a bisericii, spre grupul de bătrâni, căutând un loc în care să se ascundă, un loc de unde putea să-i observe pe toţi cei îndoliaţi. Se mişcă ferită de coloanele gotice, până ce ajunse în dreptul unor scări mari şi tocite. Ghidul vorbea despre prinţesa Dagmar în timp ce Eva căuta locul potrivit din care să vadă cât mai bine fără să fie văzută. Vocea ghidului era un ecou, ceva îndepărtat, ca din trecut, povestind cum fiica lui Christian al IX-lea, prinţesa Dagmar, îşi avusese mormântul acolo până în septembrie 2006, când coşciugul ei a pornit într-o trăsură funebră, trasă de cai, până la Copenhaga, în Langelinie.

Eva urcă scările, uşor şi urmărind cadenţa vocii

ghidului, care povestea cum Dagmar fusese apoi mutată la Sankt Petersburg cu vaporul şi înmormântată lângă soţul ei, ţarul Alexandru al III-lea. Vizita se termină. Uşa se închise. Interzisă intrarea oricărui străin. Când orga începu să cânte, Eva o luă la fugă în sus, pe scară. Ajunse la capătul scării şi se aşeză câteva clipe în timp ce corul termina de cântat primul imn.

— „Chiar dacă voi înainta doar în momentele de durere...”

Eva profită ca să arunce o scurtă privire în josul balustradei spre cortegiu. Mai întâi îl văzu pe Malte. Se uita în faţă, cu privirea goală. Cine era cel care se afla aproape de ieşire? Stătuse acolo tot timpul?

— „... iar lespedea cea grea să-mi fie singurul pat...”

Eva îl privi. Bărbatul observa ce se întâmpla în jurul său, cu privirea atentă, asemenea unui bodyguard.

— „... somnul mă poartă către Tine, tot mai aproape, Doamne, de Tine...”

Dintr-odată se uită pe telefon. Helena îl trase pe Malte spre ea.

„... mai aproape de Tine.”

Un soi de balcon se desfăşura de-a lungul peretelui bisericii la cam cincisprezece metri de sol. Privirea ei fixă un punct, la câţiva metri mai în faţă: dacă urma arcul pe care îl descria balconul ar fi ajuns în partea cealaltă, şi astfel ar fi obţinut un unghi care i-ar fi permis să vadă tot. În cazul în care distanţa nu ar fi fost cea ideală, avea să le vadă oricum mai bine mâinile. „Interzis accesul pe pasarelă”. Privi afişul apoi se uită la pasarelă. Făcu un pas înainte şi începu să alerge în timp ce orga şi corul atingeau un crescendo, cel puţin în privinţa volumului. În fine, ajunsese în partea cealaltă. Alergă lipită de perete ca să nu poată fi văzută de

jos, urmând linia arcului, până ce ajunse la punctul ales. Riscă să arunce o privire rapidă spre cei prezenţi la înmormântare. Nu-l mai vedea nicăieri pe cel cu ceafa ca de taur. Poate că plecase. Nu, nu se poate pleca de la o înmormântare. Primul imn se terminase. Biserica se cufundase într-o profundă tăcere, când, dintr-odată, câţiva bărbaţi se ridicară. Eva văzu cum ieşeau în holul central şi se aşezau în rând. Ce ţineau în mâini? Beţe? Se aşeză ca să vadă mai bine cum cei opt bărbaţi, îmbrăcaţi aproape la fel, aproape de aceeaşi vârstă, se apropiau de coşciug şi, unul după altul, aşezau cele două beţe pe capacul coşciugului. Văzu că Malte îi şoptea ceva mamei sale. Poate că-i spunea: „Ce dracu' se întâmplă?" Exact asta gândea şi Eva. Felul în care păşeau, unul în spatele celuilalt, avea un anumit aspect de ritual. Dintr-odată văzu ce puneau pe capac. Două săgeţi? Din cele care se folosesc la tragerea cu arcul. Penultimul puse cele două săgeţi ale sale, iar străvechea muniţie zdrăngăni teribil pe capacul coşciugului. Precum ceilalţi schiţă un gest discret cu capul spre Helena şi spre ceilalţi membri ai familiei, aşezaţi în primul rând, un gest de respect. Respect faţă de defunct. Era un fel de omagiu? Ce însemna? Erau colegi la vreun club de tir? Ridicol. Niciunul nu părea colegul nimănui. Toţi păreau a fi bărbaţi din aceia care au depăşit momentul în care să aibă nevoie de colegi şi prieteni, din cei care au decis să suporte povara lumii şi a viitorului ei pe propriii umeri. Ultimul aşeză şi el săgeţile. Helena îşi feri privirea când se înclină în faţa familiei, ca şi cum nu ar fi fost dispusă să accepte omagiile lui, de parcă le-ar fi refuzat. Şi atunci Eva îi văzu mâna, bandajată într-un tifon alb. De ce nu-şi feri privirea? De ce rămase să-l privească fix? Chiar atunci când bărbatul îşi ridică ochii şi se uită fix la ea.

Eva se dădu la o parte şi se aşeză în spatele balustradei. Îşi spuse: „Trebuie să plec de aici. Acum”. Organistul se apucă de treabă, spectacolul ciudat se terminase, iar sub ea se oficia din nou o slujbă obişnuită de înmormântare. Nu-l vedea pe nicăieri. Un zgomot în spate. „E acolo, sus”. O privire rapidă în jur. Panica îi cuprinse tot corpul asemenea unui virus. Îl văzu urcând scările şi o rupse la fugă. Nimeni nu-i putea auzi paşii, atât organistul, cât şi corul erau responsabili cu sunetul. Ar fi putut să ţipe că nimeni n-ar fi auzit-o. În partea cealaltă. Da, pe unde? Uşa din colţ. Sub ceas, abia dacă avu timp să vadă figura unui bărbat omorând un balaur, era o uşă mică din lemn vopsită în negru. Privi în spate în timp ce o deschise dintr-o smucitură. Se afla la doar câţiva metri de ea. Închise uşa. Mâna lui se agăţă de marginea uşii, ea trăgea cu ambele mâini, el ţinea doar vârfurile degetelor pe marginea uşii şi totuşi reuşi să o deschidă. Eva îi dădu drumul şi vru să fugă, dar el o prinse de picior. Încercă să-o târască afară.

— Dă-mi drumul, porcule! strigă Eva şi se răsuci.

Privi mâna care o strângea de călcâi. Văzu micul bandaj acolo unde ea îl muşcase. Ridică piciorul şi îi trase cu toată forţa un şut în faţă. Îl lovi în punctul sensibil. În orice caz, bărbatul îşi strânse braţul şi îi dădu drumul.

Se ridică din nou în picioare şi o rupse la fugă fără să ştie încotro. Urcă nişte trepte. Poate că se află într-unul dintre turnuri. Altă uşă pe care o deschise greu. „Unde mă aflu?” Într-un pod. În vârful bisericii. O lumină slabă pătrundea prin micile ferestre. Podea din lemn deschis la culoare, nebăiţuit. Grinzi în cruciş pe tavan. Oare încă o mai urmărea? Nu avea timp să se oprească să verifice. Trebuia să înainteze. Încă o uşă. Era deschisă, încă o încăpere, de data aceasta un uriaş pod, o labirintică reţea de pasarele. O scară

ducea sub acoperişul turnului. Înaintă pe o pasarelă, pe deasupra bolţilor bisericii. „Pe deasupra cerului”, gândi ea. Un culoar strâmt ducea de-a lungul unei structuri metalice de înălţimea unui om, dincolo de care se aflau porumbeii. O priviră curioşi când trecu în fugă pe lângă ei. Atunci auzi: paşi. Pe neaşteptate apăru în faţa ei, dar dincolo de structură metalică. Se opri. Ea se uită în spate. Pe unde s-o ia?

— Aşteaptă puţin, zise el.

Eva avea ameţeli, ştia că picioarele nu o s-o mai asculte dacă bărbatul acela se apropia. Dar erau despărţiţi de structură metalică. Eva cercetă cu furie din ochii plasa care îi despărţea, instalată ca să împiedice trecerea porumbeilor. Două şipci se întindeau pe orizontală la un metru distanţă. Reţeaua metalică era fixată de acestea cu nişte cuie. Se vedea o gaură, poate suficientă cât să introduci un braţ, dar nu întreg corpul. Nu putea s-o atingă cu mâna. Întrebarea era încotro s-o ia?

— Eva. Bărbatul ezită. O privi: Ar fi bine s-o laşi baltă. N-are nicio legătură cu tine.

— Tu...

Cuvintele i se opriră în gât. Îi tremurau mâinile, simţi cum îi clănţăneau dinţii. El privi în jos şi dădu din cap condescendent. Eva îi urmări privirea. Văzu urina. Atunci simţi căldura umedă care i se prelingea pe piciorul stâng.

În cele din urmă bărbatul deschise gura:

— Văd că nu te simţi prea bine.

— Nu prea bine, spuse Eva printre dinţi. Vru să mai adauge ceva, dar nu putu. Încercă din nou. Trase aer în piept. Cine eşti?

— Important e cine eşti tu, spuse el, ba chiar reuşi să schiţeze un zâmbet uşor. Tu eşti Eva, şi nu vrei să ştii nimic despre toate astea. Ai aterizat puţin din întâmplare în

mijlocul unei poveşti şi nu faci parte din distribuţie. Pricepi?

— Eu...

Eva lăsă privirea în jos. Cuvintele tot nu-i ieşeau pe gură. Voia să spună ceva în legătură cu Rico.

— Sunt şi alte poveşti a căror protagonistă poţi fi. Poveşti mai reuşite ca asta. Ai încredere în mine, spuse şi adăugă: Asta e o tragedie. Ești prea frumoasă pentru asta. Dacă uiţi toată tărăşenia, din momentul acesta... Uită-te la mine, o să vezi că vorbesc serios.

Eva îi căută privirea, ochii ce fuseseră martorii morţii lui Rico. Fuseseră, de asemenea, martori la moartea bărbatului care se afla sub ei, în biserică. De ce erau atât de frumoşi? De ce transmiteau atâta... încredere?

— Da, spuse el. Vezi şi tu. Trebuie doar să uiţi. Să-i întorci spatele. Nu reprezintă mari descoperiri, doar lucruri urâte. O să se sfârşească prost. Hai, să uităm unii de alţii. Vorbesc serios. Nu vezi? Eva? Răspunde-mi. Nu vezi?

Eva îl privi. Se linişti puţin. Avea dreptate? Nu era mai bine să iasă din biserică şi să uite totul? Chiar în clipa aceea o apucă de încheietură prin gaura din grilaj.

Eva ţipă. Bărbatul o trase spre el, îi despărţeau doar cele două şipci şi plasa metalică. Încerca să o prindă de gât cu cealaltă mână.

— Da, hai să uităm! strigă Eva.

Îl privi în ochi, o minţise, niciodată nu avusese intenţia de a o lăsa să scape. Scoase un ţipăt în timp ce îl lovea peste faţă cu dosul palmei, îşi trase braţul, se zgârie în plasa metalică şi căzu pe spate când el îi dădu drumul. Bărbatul nu pierdu nicio secundă. Începu să dea lovituri în plasa metalică ce ameninţa să cedeze. În picioare. Trebuia să continue. Auzi loviturile violente şi ritmice în grilaj. Curând avea să-l spargă. De ce îi lipsea aerul? Respira ca un pacient cu o boală

pulmonară în ultima fază. Pentru o clipă îi veni să se predea, să se arunce la podea şi să aştepte moartea. El nu avea să renunţe niciodată. Acolo. O uşă. Dădea în alt pod? Poate o încăpere de unde ar putea să coboare din nou sau un loc în care să se ascundă. Micul zăvor cedă imediat. Şi...

Aer proaspăt pe faţă. Soarele o orbi. Vedere asupra întregului oraş Roskilde. O ieşire pe acoperiş. O scară care cobora vertical. Poate că erau douăzeci de metri până la următoarea porţiune de acoperiş. Trebuia să...?

Trecuse deja de plasă metalică. Eva îl putea auzi.

Oţel rece în mâinile ei. Era pe acoperiş. Scara era ţintuită pe zidul exterior cu nişte piroane mari ruginite. Bătea un vânt puternic. Eva se concentră să nu privească în jos, să nu se gândească la ce putea să urmeze dacă piciorul i-ar aluneca şi ea s-ar prăvăli în gol.

„Continuă, îi şopti o voce interioară. Pas cu pas”. Trebuia să sară un ultim metru până să ajungă pe acoperişul înclinat de dedesubt. De acolo pornea o altă scară, un fel de pasarelă, de care se putea agăţa, la doar câţiva metri de o deschizătură în acoperiş, nu foarte diferită de cea prin care tocmai ieşise. Acum îi auzea paşii pe scară. Cobora ca s-o înhaţe. Dacă uşa n-avea să se deschidă, ea era pierdută. Nu ar mai avea scăpare. Împinse uşa. Se deschise. Învăluită în penumbră, făcu doar câţiva paşi în interior. „Nu te gândi la nimic, fir-ar al dracului să fie!” Se întoarse pe jumătate şi găsi ce căuta: un zăvor. Îl trase. Rămase nemişcată câteva secunde, auzindu-l cum trăgea de uşă. Eva bătu cu mâna în lemnul uşii, simţi lacrimile căzându-i pe obraji, dintr-odată curajoasă, curajoasă pentru că el nu o putea ajunge din urmă.

— N-o să uităm. Porcule! strigă, gândindu-se la toată porcăria pe care i-o spusese cu doar câteva clipe în urmă

despre distribuţia actorilor din povestea aceea. Eu am blestematul rol de protagonistă în ceea ce va fi tragedia vieţii tale.

Eva izbi din nou în uşă. Simţi furia, simţi plăcerea furiei în comparaţie cu disperarea. Ciuli urechile. Dispăruse. În mod sigur nu auzise niciun cuvânt din tot ce-i urlase ea. Se întorcea pe unde venise, pe scară. Ca un robot ce era, nu avea de gând să renunţe.

Eva alergă prin beznă. Descoperi că avea braţele pline de sânge. Ieşi pe un coridor de serviciu, printre cutii pline de praf şi plăci de lemn sprijinite de perete. Încă o uşă. Aceasta dădea înspre o scară de piatră în formă de melc care cobora prin turn, şi pe care Eva cobori cât de repede putea fără să cadă. Jos, departe de locul acela! Ajunse la ieşire chiar în momentul în care clopotele începeau să bată, iar cei prezenţi la înmormântare ieşeau din biserică. Ajunsese afară. Aer, soare pe caldarâm, albastru deasupra capului ei. O luă la fugă spre maşină.

Catedrala din Roskilde

Ora 11:30

Scoteau coşciugul. Marcus îi văzu din parcare în timp ce sună la telefon.

— Şefule? răspunse vocea lui Trane.

— Eva.

Marcus îşi dădu seama că i se tăiase respiraţia. Mâneca sacoului i se rupsese pe la cusătură. Aproape că putea să-i savureze lacrimile, urina, furia.

— Eşti bine?

— N-o văd, zise Marcus, încercând să pară calm.

— O clipă.

Marcus privi cortegiul. Tocmai băgau coşciugul în maşina funerară. „Idiotul”, gândi el, şi simţi o împunsătură de furie. În momentul acela ar fi putut să-l ucidă din nou pe Brix. Dacă nu ar fi fost decizia lui fatală din noaptea aceea, nu s-ar fi aflat acolo.

— Şefule?

— Spune.

— A închis telefonul.

— Eşti sigur? A plecat de aici într-o Mazda.

— Ai numărul?

— O Mazda veche. Roşie.

— Complicat. O să ne ia ceva timp.

— De acord. Dar imediat ce-şi deschide telefonul... Trane îl întrerupse.

— Atunci te sun într-o secundă. Apropo...

— Da?

— Ziaristul ăla.

— Care?

— Rico, ăla cu găştile de motociclişti.

— Da?

— A fost omorât.

— Cine a făcut-o?

— Păi, asta-i întrebarea. Are vreo legătură cu noi?

— Nu colaborăm cu motocicliştii, dacă la asta te referi, spuse Marcus tăios.

— Nu, nu. Doar că...

— Mai e ceva?

— Nu.

Marcus închise. Era liniştit. O să-şi deschidă ea telefonul. Atunci totul avea să se termine. „Trebuie terminat în noaptea asta”, se gândi, doar puţin îngrijorat de Trane.

Poate că sosise clipă să-l inițieze.

Autostrada

Ora 12:33

Eva o luă direct spre centrul Copenhagăi pentru că nu știa încotro s-o apuce. Ar fi putut să facă exact invers: să o ia spre provincie, și să găsească un sat oarecare, aproape pustiu, cu un motel izolat sau o casă de cultură hodorogită, să bea o cafea și să-și lase privirea să rătăcească sau să scruteze cerul, visându-se undeva departe, într-o altă realitate, într-o realitate în care nimeni n-ar vrea s-o omoare, în care nimeni nu i-ar lua cu asalt casa, n-ar lega-o și nici n-ar pipăi-o. În schimb optă pentru Copenhaga, pentru mulțimi de oameni, mașini, magazine, zgomot; orașul avea s-o protejeze, s-o ascundă de un dușman despre care acum știa că își dorea s-o ucidă.

Cartierul Valby. Eva nu-și amintea să o fi luat pe varianta ocolitoare. Nu știa nici de ce a parcat în piață. Rămase pe scaun cu motorul pornit, privind în jur. O urmărea cineva? Terase, lume care se plimba fără nicio grijă sau care se așeza la vreo masă să se bucure de primăvară în timp ce bea o ceașcă de cafea cu lapte și un *fresh* de portocale, fete de aceeași vârstă cu ea care își țineau copiii în poală, mașinuțe, iubiți și iubite, niște vieți absolut normale. O viață normală, acel tip de viață pentru care Eva ar fi trebuit să aibă rolul de protagonistă, așa cum spusese dușmanul ei chiar înainte de momentul în care încercase s-o omoare. Coborî din mașină. Fusese mirosul propriului pipi ce-l ce o făcuse să iasă în stradă. Nu mai era atât de vizibil, pantalonii ei erau aproape uscați. Se așeză la o terasă. Acolo

nu vor încerca s-o ucidă.

— Iartă-mă, spuse Eva. Femeia se întoarse spre ea. Pot să-ţi cer o ţigară?

— Da. Bineînţeles, poftim.

Un chip amabil. Eva ar fi putut să-şi petreacă întreaga zi privindu-l. Îşi aprinse ţigara. Eva nu mai fumase de când îl cunoscuse pe Martin. Era un nefumător convins. Dar, acum, deodată, era minunat.

Ceru un pahar de vin pe care nu şi-l putea permite. „De acord, îşi spuse în timp ce simţea cum alcoolul şi nicotina îşi exercitau efectul calmant asupra nervilor săi.

Ce să fac? Ceea ce e mai înţelept. Doar ceea ce contează. Să încerc să rămân în viaţă. Încerc să rămân în viaţă."

Privi în jur chipurile celor care o înconjurau. Oare vreunul dintre ei era înţeles cu cei care o urmăreau? Tânărul care stătea vizavi de ea şi care sorbea dintr-o cafea în timp ce trimitea mesaje electronice lumii întregi. Şi ce ar putea să spună despre femeia în jur de treizeci de ani care îşi ţinea ochelarii de soare ridicaţi pe frunte şi avea un bebeluş în braţe? Bebeluşul era pe post de camuflaj? Oare nu o urmărea de fapt? Poate. Eva se ridică şi era gata să plece când auzi vocea interioară care îi spunea. „Nu."

Se aşeză la loc. Nu-şi putea permite că paranoia să pună stăpânire pe ea. „Dacă o faci o să înnebuneşti, îi şopti vocea. În schimb trebuie să lupţi cu ea şi să învingi". Îşi adună forţele şi o privi pe femeie drept în ochi, cu cea mai mare naturaleţe şi nepăsare de care era în stare. Nicio reacţie. Nu erau decât două fiinţe ale căror priviri se întâlniseră din întâmplare, aşa cum se întâmplă de milioane de ori în fiecare zi, în oricare oraş din lume. „Bine ar fi fost ca Martin să fi fost aici", se gândi şi pentru o clipă fu cât pe ce să

plângă. Sau cel puţin Rico. Cineva cu care să poată vorbi. Goli paharul şi se ridică din nou. Dintr-odată îşi simţi corpul epuizat de oboseală, o ciudată rigiditate a braţelor, picioarele grele, ochii umflaţi. Şi acum ce urma? Da, trebuia să se întoarcă la Livada cu meri. O aşteptau. Cine? Copiii sau criminalul? Poate că şi unii, şi alţii. Nu se putea întoarce. Adevărul întârzie câteva clipe până să devină evident. Aşa se întâmplă probabil de fiecare dată când îţi dai seama de ceva. Înţelegi repede, dar gândurile au nevoie de timp ca să se sedimenteze. „Nu pot să mă întorc". Nu se putea întoarce la Livada cu meri, nu se putea întoarce acasă, în Hareskoven. Nu se putea întoarce la viaţa a cărei protagonistă ar fi trebuit să fie, o viaţă pe care ar fi trebuit s-o trăiască la fel ca toţi oamenii, o viaţă plină de siguranţă şi implicare, de rododendroni, *jogging* şi plimbări pe liziera pădurii.

Eva stătea la bar, aşteptând.

— Iartă-mă?

— Da?

— Aveţi uşă de serviciu?

Ospătăriţa, blondă cu trăsături clasice şi sprâncene arcuite, o Evă mai tânără, o privi surprinsă. Mirarea care se reflecta în ochii săi se transformă în înţelegere şi mărinimie, sentiment care se stabileşte între două femei frumoase care ştiu ce înseamnă să fii urmărită de bărbaţi.

— Bineînţeles, spuse. Vino după mine.

Se luă după ea prin bucătărie. Ospătăriţa îi ţinu uşa.

— Mulţumesc, spuse Eva, care dintr-odată se trezi printre găleţi de gunoi, stând sprijinită de un zid.

Aşteptă câteva clipe. Nimeni nu o urmărea. Nici când ieşi de pe străduţa aceea şi se uită prin preajmă câteva minute, observând dintr-un părculeţ cum se scurgeau pe stradă maşinile şi oamenii. „În momentul acesta nu mă

urmăreşte nimeni, se gândi. Sunt liberă. Nu mă pot întoarce". Lăsând în urmă locul acela, aproape că ajunsese să simtă pentru o clipă cum o forţă supraomenească îi traversa tot corpul, o forţă care izvora din nimic. Un punct mort, o zonă zero interioară: nici familie, nici soţ, nici serviciu, iar în ziua următoare aveau să-i anuleze ajutorul social minim şi să-i scoată casa la licitaţie. Respiră profund. Ce ciudat, i se părea eliberator. O luă pe strada principală: da, frica provine din spaima de a pierde, iar ea nu mai avea ce să piardă. În momentul acela se afla complet în afara societăţii, şi nu se mai putea întoarce la instituţie, niciodată, orice nume şi-ar atribui.

II. INDIVIDUL

Gara Centrală

Ora 19:00

Chiar dacă te afli în afară societăţii, totuşi continui să-i aparţii. Eva se afla în mijlocul mulţimii din Gara Centrală reflectând asupra opţiunilor pe care le avea.

Din păcate, euforia provocată de lipsa oricăror posesiuni se diminuase considerabil de-a lungul după-amiezii fiind înlocuită puţin câte puţin de un gol interior, de parcă creierul ei ar fi fost incapabil de a plăsmui măcar un gând coerent, iar când în fine putu să gândească, se întâmplă cu o forţă şi o rapiditate care aproape o năuciră, asemenea unui bombardament: casa, Martin, bărbatul pe care îl muşcase, cel care dorea să-i ia viaţa, cel care îi luase viaţa lui Rico. Un şuvoi de gânduri. Să se mute. Să evadeze. Insulele Feroe. Maroc. Nu, Maroc, nu, un loc cu alcool.

Își cumpără o cafea de la McDonald's și ieși din holul gării. Ieși în soare, în zgomot, în strigătele care veneau din parcul de distracții din Tivoli, în duhoarea alcoolicilor care stăteau așezați pe scările din fața gării, cu privirile ațintite ca niște zombie pe sticlele lor de bere tare și pe cutiile de vin. Nu mai plângea, lacrimile îi fuseseră înlocuite de furie, un sentiment irațional și claustrofobic ca și cum ar fi stat închisă, chiar dacă se afla în centrul Copenhagăi, putând să facă orice ar fi avut chef, firește, cu condiția să fie gratis și să nu implice intervenția altcuiva.

Dintr-odată își aminti ceva ce-i spusese Martin într-o noapte în care vorbiseră despre operațiunile militare din Afganistan. „Trebuie să-ți cunoști inamicul". Sun Tzu, un general chinez care în urmă cu două mii cinci sute de ani scrisese un tratat. Biblia lui Martin. Întotdeauna se afla pe noptiera lui, avea perioade în care citea numai asta. „Trebuie să-ți cunoști inamicul", scrisese Sun Tzu. Ce știa Eva despre dușmanul ei: cel mai probabil îl omorâse pe Brix, fără nicio îndoială îl ucisese pe Rico, și acum era pe urmele ei. Mai știa că avea o urmă de mușcătură pe mâna stângă, pe care chiar ea i-o provocase, și, începând din acea zi, știa și cum arată. Trebuia să-l identifice, să-l cunoască!

— La dracu'! spuse cu voce tare și dădu din cap.

Un bărbat o privi aspru, asemenea unui pedagog; poate că vorbise prea tare, dar el nu știa că ea tocmai își dăduse seama de ceva: că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se întoarcă acasă. Euforia ei izbucnise prea curând, ca mugurii viței-de-vie în luna aprilie care se deschid cu plăcere în soarele după-amiezii pentru a muri odată cu înghețul din luna mai. Încă nu era liberă. Trebuia să se întoarcă acasă. Poate ucigașul ei o aștepta acolo. Totuși, avea nevoie de pașaport, de încărcătorul de telefon, cardul MasterCard pe

care tatăl ei insistase să-l ia. Cardul al cărui titular era el, nu ea, nu Eva. Eva Kata era un nume care făcea bancomatul să se stingă, iar pe bancher să-l ia cu leşin.

Hareskoven

Ora 19:01

Trebuia să termine odată. Ajunsese prea departe. Marcus se uită pe podeaua maşinii: noroiul din noaptea petrecută în pădure se întărise. Când călca pe micii bulgări, aceştia se transformau în praf, în acelaşi praf ce avea să ajungă şi el într-o zi, acelaşi în care foarte curând trebuia să se transforme şi Eva. „Toţi vom sfârşi astfel”. De ce oamenii îi dădeau atâta importanţă momentului când se întâmpla? Marcus nu înţelesese niciodată. Aruncă o privire în josul străzii, spre casa Evei. Trebuia să fi mâncat ceva înainte. Poate că avea să găsească ceva ce putea să înfulece în frigiderul ei. Nu, ar fi fost un act profan să-i golească frigiderul şi apoi s-o golească de viaţă. Îi sună telefonul.

— Trane? zise.

— Am ceva informaţii pentru tine, despre antecedentele ei, spuse Trane.

— Zi-mi.

— A avut o relaţie cu unul dintre ai noştri.

Marcus privi spre casă în timp ce Trane îi tot povestea:

— Era ofiţer. Martin Selinius Andersen. Ai auzit de el?

— Nu. Când a lucrat pentru noi?

— Până anul trecut. Adică, era mai tânăr decât noi. A murit într-o operaţiune militară.

— În Afganistan?

— O mină.

— Ce chestie! Ce trist!

— Aşa e şi pentru noua noastră prietenă. Au cumpărat o casă împreună, dar nu s-au căsătorit.

— Tipic, spuse Marcus şi trase aer în piept.

Exista un număr surprinzător de mare de soldaţi remarcabili care nu se deranjaseră să-şi îndeplinească toate formalităţile pentru cazul în care aveau să se întoarcă acasă într-un coşciug. În ciuda faptului că Ministerul Apărării le tot spunea cât de important era acest lucru. Dar era de înţeles. Tinerii nu suportau să fie obligaţi să-şi planifice propria moarte, să se arate prevăzători, le era teamă că acest lucru să nu-i scoată din minţi pe câmpul de luptă.

— Mai eşti acolo?

— Te ascult, spuse Marcus.

— Bine. Acum e partea cea mai tare: nu i se acordă niciun fel de indemnizaţie. Totul îi revine soacrei. Ea dă în judecată Ministerul Apărării. Am dat câteva telefoane. Chiar a ajuns să scrie chestii foarte nasoale.

— La ce te referi?

— Scrisori ce mustesc de ură, prin care acuză Ministerul Apărării că este vinovat de moartea soldatului. A înnebunit. A făcut scandal la înmormântarea lui.

— Cum?

— A urlat la generali. A fost un circ, îşi ieşise din fire.

Marcus închise ochii şi nu-i deschise o vreme, fără să ştie efectiv ce avea să găsească în întunericul acela, poate ceva ce avea mai mult sens decât viaţa Evei.

— Mai e ceva.

— Continuă.

— A tăiat tresele de pe uniforma lui de gală şi i le-a trimis comandantului-şef.

— La ce te referi?

— Soldatul, Martin, făcea pare din Garda Reginei.

— Şi?

— Ştii simbolul regal care se poartă pe umăr?

— Da.

— Păi, pe ăla l-a tăiat. L-a trimis la Forţele Armate, în atenţia comandantului-şef.

— De ce?

— Asta mă întreb şi eu. De ce?

— Foarte bine. Trebuie s-o găsim. Vreo veste despre telefon? Îl foloseşte ca să-i putem lua urma?

— Nu. Nu e conectată. Tot închis îl are.

— Mulţumesc, Trane, zise Marcus şi închise.

Rămase pe gânduri un timp. Se surprinse dând din cap. Statul procedase greşit, se gândi. Pe asta se bazează orice război: chiar dacă ţi-ai învins adversarul trebuie să laşi un mic flanc liber pentru ca învinsul să aibă posibilitatea de a se retrage. Nu i se oferise posibilitatea asta Evei.

Cei de la Apărare ar fi trebuit s-o ajute în problema casei. Prea erau înguşti la minte, şi din motivul acesta Marcus se retrăsese la un moment dat, tocmai pentru că le lipsea o viziune de ansamblu. O împinseseră pe Eva în prăpastie, iar acum se transformase în problema altcuiva. Mai întâi ar fi trebuit s-o întreţină, era o problemă economică. Acum trebuia s-o elimine. Apoi aveau să investigheze cazul. Niciodată nu se va lămuri cine a omorât-o, dar avea să coste multe mii de coroane, poate milioane. Ar fi fost mai simplu dacă i-ar fi plătit nenorocita asta de casă.

— Fir-ar al dracului! se auzi scrâşnind printre dinţi. Şi o spuse foarte serios.

Marcus îşi trase nişte mănuşi fine şi folosi aceeaşi intrare ca ultima dată: poarta din grădină. Încuietoarea era

foarte uzată: vila aceea veche parcă semăna cu un muzeu din anii şaptezeci-optzeci, când până şi Marcus era un copil. Vârî şurubelniţa între poartă şi cadru. Timp de patruzeci de ani îşi îndeplinise menirea de a-i lăsa pe copii să pătrundă în grădină. Copii aşa cum fuseseră şi Marcus, şi Eva, doar erau de aceeaşi vârstă, ar fi putut să se fi jucat împreună, de-a războiul şi de-a doctorul, ar fi putut să intre şi să iasă prin porţi de grădină asemeni aceleia, ba chiar să se fi îndrăgostit unul de altul.

Închise uşa. Deja se afla în salon. Îşi dădu seama cât era de obosit. Nu aprinse lumina. Avea să se aşeze acolo şi s-o aştepte. Trebuia să se sfârşească odată. Avea să tragă doar un foc. Nimic care să pară că fusese un accident sau o sinucidere, nu avea forţă şi pentru asta. S-ar deschide o investigaţie poliţienească, poate chiar una scrupuloasă. Poliţia ar face legătura dintre Rico şi Eva. Aceeaşi armă. Chiar şi aşa tot în cârca crimei organizate aveau s-o pună. Mai mult decât atât, ce puteau să facă? Chiar dacă Marcus lăsa vreo urmă, lucru pe care nu-l credea posibil, chiar dacă ar fi făcut-o, cercetările nu ar fi condus niciodată până la el.

Voci pe stradă. Copii care alergau, o femeie care îi striga şi le spunea să o ia mai uşor, să nu alerge pe stradă. Avertismente. Cât de multă nevoie avem de ele, bine ar fi fost că Eva să fi putut vorbi cu femeia aceea, înainte de a lua un telefon care nu-i aparţinea.

Se duse în bucătărie. Deschise frigiderul. Fructe putrede şi iaurt expirat. Îl închise. Ieşi, urcă scările. Intră în dormitor. O plapumă. Două noptiere. Marcus se aşeză pe partea goală a patului, cea fără aşternut, unde trebuia să se culce soldatul. Pe noptiera soldatului se afla un exemplar din *Arta războiului*, de Sun Tzu. Cât de bine cunoştea Marcus această mică operă, un vechi *bestseller.* „Cunoaşte-ţi

inamicul”, genul ăla de banalităţi. Chestii pe care Marcus le lăsase în urmă. Sun Tzu îi învaţă pe oameni cum să câştige un război, dar nu cum să obţină pacea, cum să conducă şi să protejeze o ţară. De aceea Marcus ieşise din Armată. Ceea ce ar fi trebui să facă soldatul când încă mai dispune de timp. Acum Marcus stătea aşezat pe patul soldatului amintindu-şi de momentul în care o atinsese pe Eva între picioare în noaptea aceea.

Nu pricepea cum de putuse să facă aşa ceva tocmai el, că o făcuse în mod real: vedea scena de parcă ar fi fost un film.

Lăsă cartea la locul ei. „Cunoaşte-ţi inamicul”. Marcus nu era foarte convins. Dar orice detaliu ce se adăuga la profilul adversarei sale, aşa cum o numea el, făcea şi mai complicat actul de a o sacrifica.

Coborî scările. Imediat ce ajunse la subsol rămase o clipă privind grămada de cutii în lumina înserării; soarele asfinţitului străbătea fereastra aproape perfect, părea un tablou. Deschise un dulap. Acolo se afla uniforma de gală a soldatului, aproape la fel ca aceea pe care Marcus o avea atârnată la el acasă. Trane avea dreptate: Eva o tăiase, îi scosese tresele. Îşi pierduse minţile? Oare ura aceea remanentă era cea care o mobiliza? Doamna de companie. Oare chiar putea fi atât de simplu, să fie doamna de companie cea care trezise ura latentă în Eva, senzaţia că regina îi smulsese ceva? Marcus privi dosarele deschise care se aflau pe jos. Citi:

Ai simţit nevoia să mă umileşti când am intrat în sala de curs. M-am înroşit, iar tu ai observat, şi totuşi ai continuat să-ţi baţi joc. „Fata frumoasă”, mi-ai zis, care nu are nevoie să înveţe multă meserie. Eşti un rahat, un blestemat, un

complexat. Îţi descarci nervii pe ceilalţi. E vorba că trebuie „să le vii de hac ticăloşilor”, zici tu. Ai împărţit lumea în răi şi buni, iar în momentul acesta tu eşti singurul bun, iar ceilalţi sunt fie ignoranţi care se gândesc doar să tragă totul pe spuza lor, fie răi, răi, RĂI, din ăia care sunt dispuşi să mintă şi să fure ca să ia ei totul, chiar mai ceva decât ignoranţii.

O maşină trecu pe stradă, Marcus ridică privirea. Simţi ceva. Cum că i-ar fi oarecum greu, mai mult decât greu, să-i ia viaţa. Lăsă hârtiile deoparte. Pusese un picior pe treapta de jos când auzi că se deschidea uşa de la intrarea principală. Se închise la sacou, scoase arma şi, profitând de zgomotul produs de închiderea uşii de la intrare, îi scoase siguranţa. Un clic metalic: acum, nouă milimetri de moarte aşteptau în încărcătorul pistolului pentru a pune punct acestei poveşti.

— Eva?

O voce care striga spre etajul de sus. De bărbat, nu de Evă. Marcus se îndepărtă de scări şi privi insistent spre fereastra subsolului. Avea să se deschidă?

— Eva? auzi vocea din nou.

O femeie vorbi.

— Crezi că o fi acasă? O să arunc o privire la subsol. Marcus cântări posibilităţile: să încerce să iasă de acolo sau să-i includă pe bărbat şi pe femeie pe lista pe care treptat o tot îngroşase.

Gara Centrală

Ora 19:30

Doi străini stăteau la coadă în spatele ei, erau ţigani, îşi putuse da seama după aspectul lor şi felul de a vorbi.

Doi bărbaţi nerăbdători. Voiau să ajungă la telefonul public. Eva sună din nou. În urmă cu două minute aştepta trenul spre Hareskoven, dar picioarele ei refuzară să se urnească. Totuşi, avea nevoie de bani. Bărbatul care-i avea răspunse într-un târziu.

— Eva?

— Tată.

— Eva! De ce nu ai sunat?

— Nu am mult timp la dispoziţie. E important să mă asculţi. Ai înţeles?

— S-a întâmplat ceva?

— Am lucrat la un caz.

— Un caz?

— Jurnalistic. E puţin cam periculos. Nu mă pot întoarce acasă acum.

— Suntem la tine acasă.

— Tată, cine vă credeţi voi că să...?

— Uşa de la grădină nu era bine închisă, o întrerupse tatăl ei.

Eva reflectă. Oare uitase să închidă uşa de la grădină? Nu. Se aflau acolo înăuntru şi o aşteptau. Îi auzi vocea lui Pernille în fundal.

— A uitat şi să stingă lumina.

— Tată! Trebuie să plecaţi de acolo, acum.

— Stai puţin, draga mea. Nu vă aud dacă vorbiţi în acelaşi timp.

— Tată! Un telefon care făcea zgomot. Eva strigă: Tată!

Ţiganii cei nerăbdători se dădură doi paşi mai în spate. Se aşternu tăcerea timp de câteva secunde, timp suficient cât Eva să-şi imagineze tot ce era mai rău: pe tatăl ei şi pe Pernille morţi.

— Eva?

— Da, tată!

— Acum suntem în grădină. Ai lăsat şi fereastra de la subsol deschisă larg! Unde ţi-a fost mintea, iubito?

Eva simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi.

— Tată, ascultă-mă! Trebuie să plecaţi de acolo! Sunteţi în pericol.

— Despre ce vorbeşti? Pericol? Ce se întâmplă?

— Trebuie să vă îndepărtaţi de casă.

— Nu pricep nimic.

— Nu pot să-ţi spun mai mult. Are legătură cu munca mea. Este important.

— Eşti bine, draga mea?

— Da, grozav, spuse Eva, şi îşi văzu propria reflectare în geam. Îţi promit că o să sun din nou foarte curând şi o să-ţi povestesc mai multe. Sunt bine. Am din nou o slujbă de ziaristă. Eva îşi dădu seama cât sună de fals ce spunea.

Tăcere pe care ea însăşi o sparse: Nu-ţi face griji, te sun cât de curând.

— Aşa să faci. Suntem extrem de îngrijoraţi.

— Ai putea să-mi virezi nişte bani?

— Nu ai MasterCardul meu? Poţi să scoţi cât vrei.

— E acasă, şi de acolo nu pot să scot bani.

— De ce? Va trebui să ne explici...

— Tată, te rog. Singurul lucru pe care ţi-l cer e să faci un transfer de bani. Nu, ascultă, stai puţin. Asigură-te că nu e nimeni în casă, iar apoi intră şi ia cardul şi paşaportul meu. Sunt în sertarul din bucătărie. O să le iau mâine de la tine de la birou. Lasă totul la recepţie.

— Eva?

— Închid. Te pup.

Clic.

Biblioteca regală

Ora 19:45

Eva nu își amintea când fusese ultima dată acolo; nu știa nici ce să creadă despre ea însăși, dar în momentul acela simțea că era locul potrivit în care să stea. Era lume și tihnă ca să poată gândi, și în plus se simțea oarecum în siguranță. Îi plăcea și numele. Diamantul Negru. Suna ca titlul uneia dintre miile de benzi desenate pe care le citise când era mică, întinsă în hamacul din casă de vacanță a bunicii din partea tatălui, în alte vremuri, vremuri în care totul era posibil. Eva era incapabilă să-i înțeleagă pe cei care spuneau că nu ar schimba nimic, dacă ar avea ocazia s-o ia de la început. Viața nu era decât o ciornă, ceva neterminat. Da, Eva ar fi schimbat totul. Nu s-ar fi logodit cu un soldat. Nu ar fi cumpărat blestemata aia de casă din Hareskoven. Dacă ar fi putut să o ia de la capăt, oare ar fi fost tot ziaristă? Poate, dar ar fi ascultat ce spusese acel profesor enervant de la Facultatea de Jurnalism.

Se uită la oamenii din jur. Studenți fără nicio grijă, curioși. Care citeau totul cu interes, care auziseră despre absolut orice, viața încă îi putea purta în mii de direcții, în Sierra Leone, sau în Africa Centrală: două dintre titlurile pe care două femei le aveau pe masă și le dezbăteau cu voce joasă deși extrem de antrenate în discuție. Iar apoi, dimpotrivă, oameni zdrențăroși care se așezau pe holul dintre noua și vechea bibliotecă, oameni a căror prezență și îmbrăcăminte nu erau tocmai potrivite cu designul avangardist al Diamantului Negru. Oameni fără conexiune la internet. În doar câțiva ani, a nu avea conexiune la internet ajunsese să fie sinonim cu boschetar, alcoolic, exclus din

societate. Sărmani nebuni. Oameni care au sucombat în faţa ajustărilor salariale şi de personal şi pentru care Diamantul Negru reprezintă o posibilitatea de a găsi un acoperiş, acces gratuit la baie, un closet şi un calculator. Poate acces şi la un strop de demnitate. În orice caz, Eva îşi imagina că trebuia să fie mai puţin degradant să stai acolo decât întins pe un grătar la metrou, sperând să te încălzeşti de la aburul sistemului de ventilaţie.

Mă transform într-unul dintre ei? Mirosea ca ei, chiar dacă încercase să-şi cureţe pantalonii cu apă şi săpun în baie. Aproape că arăta şi mai rău. Nu mai conta. Se aşeză în faţa unui calculator care era liber. Se conectă. Se gândi la bărbatul cu semnul lăsat de dinţii ei pe mână.

Îşi aminti de chipul lui. Privire caldă şi fascinantă care îţi transmitea încredere. Ochii lui iradiau speranţă şi voinţă când îi spusese că nu era pe lista de distribuţie, că putea să facă stânga-mprejur şi să abandoneze pur şi simplu tragedia aceea. Iar apoi a încercat s-o omoare.

— Bine, jigodie. Acum vreau să ştiu cine eşti.

Căută în Google: Christian Brix. Dacă bărbatul acela asistase la înmormântarea lui Brix însemna că se cunoşteau. Poate că erau colegi de serviciu. Vechi prieteni? Pe undeva trebuia să apară vreo fotografie, ceva ce o putea ajuta să progreseze. Totuşi, o dată în plus, constată că, în general, Brix nu prea apărea în Google. Eva îşi aminti de ceva ce citise cu o anumită ocazie: că unul dintre lucrurile care îi condusese pe americani pe urmele lui Osama bin Laden fusese faptul că liderul terorist locuia într-un cartier bogat pachistanez, fără conexiune telefonică, nici internet. Tocmai priceperea lui de a se ascunde a dus la prinderea lui. Aşa cum a spus cineva într-un articol: „Uneori poate da de bănuit că nu eşti prezent”. De ce un om ca Christian Brix nu exista

în spaţiul virtual? Da, iată-l, proiectul unei directive a Comunităţii Europene din 2009. Nu putea să vadă despre ce era vorba în acel act normativ, iar când îl atinse cu mouse-ul documentul nu vru să se deschidă. Îl mai găsi pe Brix pe încă două site-uri. În citarea unui raport în care, după câte se vedea, pleda împotriva unei propuneri a comisarului estonian Siim Kallas despre o ulterioară deschidere a sistemului Uniunii Europene. Din nou acel Systems Group. Un *lobby.* Eva închise ochii. Uniunea Europeană nu o interesase niciodată. O plictisea să citească despre asta, doar simplul cuvânt „Bruxelles" făcea ca atenţia să-i devieze imediat. O scotea de pe fix. Cu ochii închişi, îşi imagină dinamită pusă sub traversele de cale ferată, explozia şi trenul răsturnându-se într-o parte şi căzând într-o prăpastie. Aşa erau Bruxelles şi Uniunea Europeană: dinamită pe capacitatea ei de concentrare.

— Foarte bine. Ce mai avem, Eva? rosti printre dinţi, după câte se vede, nu suficient de încet, pentru că unul dintre cei din jur o privi enervat.

Rezumă puţina informaţie concretă de care dispunea: Brix; un SMS trimis după o aşa-zisă sinucidere, ceea ce nu putea să dovedească. Ce mai avea? Ah, da, tabloul dispărut. Cum se numea portretul? Matternik? Tastă, iar programul de căutare îl corectă? „Metternich, prinţ austriac". Ce Dumnezeu căuta ăla în toată afacerea? Îşi aminti de istoricul de artă Weyland. Îi promisese să-i dea mai multe detalii despre tablou. Poate că-i lăsase un mesaj. Eva uitase să-şi încarce telefonul şi rămăsese fără baterie de ceva timp. Citi din nou despre Metternich. Aristocratul tipic: nas proeminent, privirea vie şi inteligentă a unuia care a văzut şi a înţeles aproape tot, şi care, totuşi, acumula excesul de înţelepciune într-un zâmbet discret. Dădu la paginile care

vorbeau despre Sfânta Alianţă. Ţarul Alexandru fu inspirat de o doamnă din nobilime, o frumuseţe, Barbara von Krüdener, ca să creeze o alianţă între monarhii. O alianţă care să lupte împotriva democraţiei şi a societăţii atee. Eva se uită cu atenţie la singurul portret al Barbarei pe care îl găsi: o Afrodită, foarte specială, cu o rochie albă care încerca să-i acopere trupul exuberant, cârlionţi blonzi şi frivoli, un surâs malefic, ochi foarte întunecaţi, atrăgători, cu o privire care ascundea un secret.

— Curată manevră de diversiune, zise ca pentru sine, şi întâlni din nou privirea supărăciosului.

— Mai durează mult? o întrebă bărbatul care stătea la rând.

— Nu, răspunse şi se întoarse la pagină web.

Da, Barbara von Krüdener era o diversiune, o mistică moartă de mult, care prinsese în mreje un biet ţar cu amestecul ei de senzualitate exacerbată şi de gândire ezoterică. „Cine nu ar prefera să citească despre lucrurile astea în loc să citească despre blestemata de Uniune Europeană?” se gândi Eva, cât pe ce să părăsească site-ul cu un simplu *clic.* La început abia dacă înţelegea ce găsise în partea de jos a tabloului, în mâna Barbarei, în mâna stângă, uşor închisă, într-o poziţie aproape neglijentă, ţinând două săgeţi. Două săgeţi precum cele pe care colegii anonimi ai lui Brix le depuseseră pe coşciugul lui. Eva încercă să înţeleagă. Poate că fusese o întâmplare, asta trebuie să fi fost. Barbara murise în ziua de Crăciun a anului 1825. Ce însemnau cele două săgeţi? În tablou, băiatul Barbarei apărea alături ţinând un arc, asemenea unui mic Cupidon. Eva se întoarse la Google şi mai întâi scrise „arc şi săgeţi semnificaţie”. Văzând că abia dacă apăreau câteva rânduri, scrise *„arrows meaning”.* Semnificaţia biblică, trase ea concluzia, era

adevărul și înțelepciunea. Arcul însemna adevărul, iar săgețile erau muniție divină încărcată cu înțelepciune și cunoaștere spirituală, ceva ce se putea lansa spre alții și care îi putea atinge. Avea sens? Eva tastă în programul de căutare. „Chrsitian Brix + Barbara von Krüdener”. Nu găsi nimic care să reprezinte o conexiune între ei. Citi despre Barbara, în mod concret, despre baronesa Barbara Juliane von Krüdener, născută la Riga în anul 1764, al cărei tată luptase în războaiele Ecaterinei a II-a Rusiei. Un lucru îi era limpede Evei pe măsură ce citea: destinul era ceva ce eliminaserăm din realitatea noastră social-democrată. Ce vieți extraordinare trăiau pe atunci. Eva își dori să fi trăit în acea epocă, alături de Barbara, pe care o căsătoriseră cu un bărbat pe care nu-l iubise. Soțul ei fusese detașat în...

Eva se opri și citi din nou atentă. Se strădui să citească cuvânt cu cuvânt: soțul ei fusese numit ambasador la Copenhaga. Copenhaga! Adică, Barbara fusese acolo, se plimbase pe aceeași stradă pe care acum se afla Eva. Chiar dacă nu pentru mult timp. Sănătatea o obligă să se mute în sud, unde se îndrăgosti de un căpitan de cavalerie...

— Ai grijă cu soldații, îi șopti Eva Barbarei. Mor.

Continuă să citească. Înapoi în Copenhaga și la Barbara. Aproape că o putea atinge pe frumoasa Barbe-Julie, așa cum o numeau, care voia să divorțeze, dar al cărei soț nu părea să fie de acord. Se întoarse la curtea prusacă unde tatăl ei era ambasador. Când țarul rus este asasinat, lucrurile se complică, iar Barbara evadează la Paris.

— Da, ia-mă cu tine, șopti Eva. Eliberează-mă de societatea asta plictisitoare a bunăstării, înapoiază-mă acelui timp în care se putea întâmpla orice și chiar totul se petrecea.

Citi cum Barbara l-a cunoscut atunci pe Chateaubriand

şi cum a determinat convertirea ei religioasă un bărbat care a căzut mort la picioarele ei. Ultimul lucru pe care l-a văzut au fost ochii minunaţi ai baronesei. Barbe-Julie începe să reflecteze asupra vieţii, vizitează un ţăran cu puteri profetice, întreprinde călătorii care o poartă pe tot continentul în căutarea sensului lui Dumnezeu şi îl găseşte. Într-o bună zi, când ţarul Alexandru, bărbatul cel mai puternic al Europei, este aplecat asupra Bibliei, cufundat în aceleaşi gânduri care preocupă restul continentului, apare baroana şi îi prezintă, vreme de trei ore, viziunea ei, într-o conversaţie privată. Ţarul nu se poate opri din plâns pe tot parcursul întrevederii; suspină îngenuncheat, cum se întâmplă când adevărul se revelează. Iar când pleacă în călătorie la Paris, ia cu el noul său oracol. Barbara este instalată în camera alăturată celei a ţarului, cu acces direct la bărbatul cel puternic, iar toată elita intelectuală stă la coadă. Toţi vor s-o audă, s-o vadă.

În casa aceea ia naştere Sfânta Alianţă. Sfânta Alianţă a Barbarei, o idee despre pacea universală între naţiuni, despre condiţia divină a monarhilor, asta nu poate fi prea complicat. Dumnezeu i-a pus pe regii lui pe pământ ca să instaureze pacea. Şi cu asta basta. La 26 septembrie 1815 suveranii Prusiei, Rusiei şi Austro-Ungariei au semnat tratatul. Sfânta Alianţă devine o realitate.

Pauză. „Trebuia să mă fi aflat acolo”, se gândi Eva. Poate acum viaţa ei era mai degrabă asemănătoare cu a Barbarei. La urma urmelor, Martin fusese victima unei explozii iar ea devenise o fugară. Se smulsese ea însăşi de sub protecţia societăţii bunăstării. Acum îi lipsea doar puţin glamour. Un strop de Paris şi câţiva poeţi seducători.

Continuă să citească. O vreme, Barbara este femeia înveşmântată în lumină care ne va salva pe toţi de

Apocalipsă. Totuşi, puterea este vremelnică, iar prinţul Metternich al Austriei, adevăratul lider al imensului Imperiu Austro-Ungar, apucă frâiele Alianţei.

Trase aer în piept. Foarte bine. Mistici religioşi şi alianţe moarte. Ce legătură avea asta cu Brix? Înapoi la realitatea social-democrată. Eva încercă din nou să găsească ceva despre aproape inexistentul Brix şi Systems Group. Poate un articol din *Der Spiegel*...

„Tradu, Google, mulţumesc”. Cuvintele fără nicio ordine anume şi în mod cert nu foarte bine alese. Totuşi, Eva putu să citească acolo că ziaristul german era la fel de agasat ca ea din pricina lipsei de informaţii în legătură cu Systems Group. Aveau birouri în multe ţări şi aparent erau extrem de bogaţi, dar nimeni nu reuşea să descopere ce anume însemna munca de *lobby* pe care o desfăşurau şi cine o făcea. Totuşi mesajul articolului supravieţuise chiar şi traducerii din Google. Mai multă transparenţă!

Pe pagina a cincea a rezultatelor căutării găsi în cele din urmă un articol danez în care apărea Brix. Unul pe care încă nu-l citise. Barbara nu apărea pe nicăieri.

Aproape că nu avea forţe pentru a mai înghiţi informaţii despre Uniunea Europeană.

— Hai, curaj! şopti şi se îndreptă în scaun.

Încercă să le găsească un sens fragmentelor de text care însoţeau numele lui Brix. Unul despre un grup de *watchdogs*, ziarişti de investigaţie, asemănător grupului olandez *Corporate Europe Observatory* şi asociaţiei *Alliance for Lobbying, Transparency and Ethics Regulation.* Brix se arăta critic cu aceste centre de putere care luptau pentru o mai mare transparenţă a sistemului. Citatul provenea dintr-un articol din care Eva putu să citească primele fraze. Era un articol de *Information* şi trebuia să plăteşti ca să ai acces la

el. Totuşi, avea numele ziaristului: Jan Lagerkvist. Se dădu pe spate cu scaunul, lăsă mouse-ul din mână, se gândi o clipă la Jan Lagerkvist. Unde mai auzise numele ăsta? Şi atunci îşi aminti. Lagerkvist strigase către ea când intrase în sală că uite-o pe fata frumoasă, care nu avea nevoie să fie punctuală la singurul curs la care studenţii la jurnalism trebuie să asiste vreodată, că Eva era la fel ca toţi ceilalţi imbecili lipsiţi de talent, şi că o să-şi rezolve treaba sunând pe careva în schimbul unor declaraţii făcute în grabă şi asta într-o zi norocoasă căci, în mod normal, sigur se va limita să citeze din alte surse, parafrazând agenţiile de ştiri *Ritzau*, grăbindu-se să termine cât mai repede ca să poată să iasă la o cafea cu fetele la Cafeneaua Victor. Eva intră în Krak şi îi căută numărul de telefon.

Ceru cu împrumut un telefon unuia din angajaţii cafenelei bibliotecii şi sună. Exista doar un Jan Lagerkvist în Selandia şi locuia în insula Møn. Eva era dispusă să-l găsească chiar dacă ar fi locuit la Polul Sud. Avea nevoie de ajutor. „E bine să ceri ajutor”, îşi spuse. Simplul fapt că se vedea obligată să formeze numărul lui de telefon îi provocă Evei o stare ciudată de nervozitate. „Inteligenţa lui intimidează”, citise un titlu de articol pe net şi pentru o clipă, chiar în secunda când o voce firavă de femeie se prezentă cu numele de Anne-Louise Lagerkvist, Eva fu cât pe ce să renunţe.

— Da? rosti vocea, văzând că Eva ezita prea mult.

— Iertaţi-mă că sun atât de târziu. Mă numesc Eva Katz. Sunt ziaristă şi aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră.

Tăcere.

— Jan e bolnav.

— Of, îmi pare rău. Pot să sun din nou mâine?

— Nu cred e o idee bună. Oricât de ferm ar fi pronunţat femeia acele cuvine Eva simţi jalea din glasul ei când continuă: Ştii, soţul meu e grav bolnav. Nu cred să se poată...

— Nu am să stau mult, îi promise Eva. E vorba de o singură întrebare. Credeţi că aş putea să i-o pun? Unde aş putea să-l găsesc? Este extrem de important, adăugă.

Femeia trase aer în piept înainte de a şopti cuvintele:

— Jan e pe moarte. Este internat în azilul din Hellerup.

Portul

Ora 20:53

Moartea. În ultimul timp o urmărea, se gândi Eva când ieşi din bibliotecă. Întârzie puţin, se apropie de marginea cheiului şi îşi iţi capul, ca atunci când cineva inspiră aroma dintr-o cratiţă cu mâncare. Mirosul apei din docul portului îi ieşi în întâmpinare. Ridică privirea. Se înnoptase. Ferestrele de pe partea cealaltă dădeau viaţă apei. Viaţă şi moarte. Lagerkvist avea şaizeci şi cinci de ani şi în curând totul urma să se sfârşească pentru el. Când avea să se sfârşească totul şi pentru ea? Chiar în noaptea aceea sau în ziua următoare, dacă nu era cu băgare de seamă. Dar încotro să o apuce? Nu se putea întoarce acasă, asta era exclus. Trebuia să găsească un alt loc în care să-şi petreacă noaptea.

Cartierul Vesterbro

Ora 21:30

Lumina puternică şi dură din recepţia hotelului o izbi

pe Eva în ochi. Deodată îşi dădu seama că noaptea trecută nu dormise. Avea senzaţia că ochii i se uscaseră, abia dacă era în stare să clipească, parcă ar fi fost în afara lumii ce o înconjura şi ar fi perceput totul cu câteva fracţiuni de secundă mai târziu. Aşteptă în recepţie. Recepţionista, o fată de două ori mai tânără decât Eva, trebuia să termine conversaţia la telefon. Îşi zări propria reflectare în oglinda din spatele recepţiei. Nu se recunoscu. Era palidă, de parcă nu i-ar fi curs sângele prin vene, părea speriată şi supărată.

— Sebastian, zise recepţionista pe un ton mustrător, ca o profesoară ce muştruluieşte un elev.

Încă nu o băgase în seamă pe Eva.

— Lucrez.

Apoi izbucni în râs.

Eva scoase un sunet adecvat unor astfel de situaţii, scurt şi nerăbdător, un sunet gutural.

— Imediat, zise recepţionista, încheind conversaţia.

— Câte nopţi?

— Doar asta.

— Foarte bine. Trebuie să completaţi un formular şi să achitaţi. Buletinul?

— Nu-l am la mine.

— Nici permisul de conducere sau...?

— Mi-au furat portofelul chiar în după-amiaza asta în Strøget.

Recepţionista o privi o clipă în timp ce Eva scria.

„Un moment absurd", se gândi Eva, pentru că fata ştia că minţea şi ştia că Eva ştia. Dar nu-i păsa, fireşte că nu-i păsa. Avea o slujbă de student într-un hotel ieftin din Vesterbro, îi mai rămâneau cam zece-douăsprezece ore de serviciu şi gândul îi stătea doar la momentul când va ajunge acasă ca să se culce cu tipul cu care tocmai vorbise.

— Sunt mulţi hoţi de buzunare acolo, zise Eva, într-o încercare de a sparge gheaţa.

— Da, spuse fata chiar înainte că mobilul să-i sune din nou şi să înceapă să se grăbească. Camera 32, etajul trei. Bine? spuse, punând o cheie pe tejghea.

Eva plăti cinci sute treizeci de coroane pentru o noapte de somn. Nu mai conta, în momentul acela ar fi plătit un milion.

— Liftul e cam ruginit, dar nu se blochează.

— Mulţumesc, răspunse Eva şi îşi băgă cheia în buzunar. Cred că o s-o iau pe scări.

Fata pusese deja mâna pe telefon.

— Te rog să nu mă suni tot timpul, o auzi Eva spunând chiar înainte de a ajunge la scară şi de a începe să urce.

Abia dacă sui câteva trepte când îi păru rău şi se întoarse la tejghea.

— Da?

Fata acoperi cu mâna receptorul, incapabilă să-şi disimuleze enervarea.

— Iartă-mă o clipă că te deranjez, zise Eva. Este foarte important ce am să-ţi spun acum, de acord?

— Da. Ce?

— Nu am fost aici, n-am fost niciodată aici, şi nu ştii cine sunt. Nicio vizită, pentru nimic în lume.

— De acord.

— Iar dacă vine cineva la recepţie, adică, cineva care nu e cazat în hotel şi despre care nu ştii ce hram poartă, mă suni imediat. Ai înţeles?

Fata nu răspunse nimic. Singura ei reacţie a fost un scurt gest de încuviinţare din cap. Totuşi, Eva observă curiozitatea din ochii ei. Văzu că fata se întreba: „Cine eşti?"

— Bine, zise Eva, şi schiţă un surâs uşor. Atunci ne-am

înţeles. Apropo, îmi împrumuţi şi mie asta un moment?

— Ce? iPhone-ul meu?:

— Încărcătorul, zise Eva. Şi arătă spre fir. Ai nevoie de el acum?

— Nu, dar...

— La ce oră ieşi din tură?

— La nouă dimineaţa.

— Perfect, spuse Eva, şi se gândi că urma să fie o noapte foarte lungă. Fata deja părea moartă de oboseală. Îţi promit că o să cobor înainte de nouă. Ce zici?

— Foarte bine, zise fata şi se grăbi să-şi reia convorbirea la telefon.

Eva urcă din nou scările: mochetă verde roasă, urme de gumă de mestecat şi mucuri de ţigară; pereţi îmbrăcaţi într-o pânză maro ca de sac care o duse pe Eva cu gândul la Europa de Est şi la vechiul apartament al bunicii din partea tatălui în Jutlandia; un vag miros neplăcut de tutun şi vomă. Cineva se certa urlând în gura mare în spatele unei uşi. Eva ajunse la capătul scării. Etajul al treilea. Şi mai multă pânză de sac. Părea că pereţii supseseră şi aşa firava lumină. Camera numărul treizeci şi doi se găsea la capătul coridorului, iar uşa se deschise fără zgomot.

— *Home, sweet home,* zise Eva, cât se poate de serios, pentru că în acea încăpere tristă şi modestă se afla tot ce-i trebuia în momentul acela. Un pat care părea cât de cât confortabil; o noptieră cu o lampă care nu funcţiona.

Intră în baie şi aprinse lumina. Era de mărimea unui dulap, atât de mică încât uşa se deschidea în afară. Porni un ventilator cu un sunet puternic şi obsedant pe care Eva îl asocie imediat cu adâncurile pământului. Oglinda avea o spărtură mare pe orizontală. Când se uită în oglindă păru că cineva îi tăiase gâtul.

Eva conectă încărcătorul la telefon şi aşteptă puţin în timp ce inspira viaţă. Îl porni şi tastă PIN-ul, ziua de naştere a mamei sale: 1409. 14 septembrie. O folosea pe mama ei pentru toate parolele. Dacă voia că parola să fie mai lungă şi să conţină atât numere, cât şi litere obişnuia să folosească Suzanne 1409. Într-un anume fel, era ca şi cum s-ar fi dus la cimitir; în opinia Evei, o manieră de a ţine vie amintirea mamei sale. Era obligată să supravieţuiască traumelor: mustrarea de conştiinţă pentru că se simţise uşurată când murise mama ei.

Primi un SMS de bun-venit în reţea, iar momentul dificil în care Eva îşi amintea de mama ei moartă fu întrerupt.

Systems Group

Ora 22:45

Tabloul lui Metternich era pe jos, trebuia doar atârnat. Marcus a fost cel care i-a cerut lui Trane să-l ducă în birou. Era mai bine să fie prudenţi şi să elimine orice urmă. În plus, Brix nu ar fi trebuit să-l fi pus niciodată în salon.

Marcus stătea întins pe divanul puţin cam prea scurt din micul dormitor care făcea parte din birou. Nu putea să doarmă, iar lucrul acesta îl enerva. Era un semn de slăbiciune. Marcus considerase întotdeauna important să ai capacitatea de a dormi în orice loc şi în oricare moment, mai ales soldat fiind. Tot atât de important ca a mărşălui, a alerga şi a ucide. Ce valoare putea avea un soldat epuizat într-o situaţie de luptă? Se realizaseră multe studii cu privire la aceasta, şi concluzia nu lăsa nicio umbră de îndoială: nicio

valoare. În afară de frică, lipsa de somn era cel mai mare duşman al oricărui soldat. Marcus se gândi de câte ori se distinsese în Irak şi Afganistan. Se gândi la ideea, îndeobşte împărtăşită, că soldatul adevărat doarme doar cu un ochi închis. Cum se mai înşelau oamenii! Era complet invers. Somnul e greu şi adânc până ce primeşti ordinul de trezire şi spălare. Dormi dus când e timp pentru asta.

I se întoarse stomacul pe dos. Era nervos? Ba nu, furios. Furios că lucrurile o luaseră pe căile acelea. Furios pe el însuşi pentru că nu rezolvase mai demult socotelile în ce priveşte cazul acela. Eva Katz. În alte circumstanţe, în altă lume. Ar fi putut să formeze o pereche. Îşi aminti de ea, în picioare în podul catedralei. Frumoasă, vulnerabilă. Avea ceva. Făcuse pe ea. Marcus încercase s-o prindă.

Îi simţise mirosul de transpiraţie şi urină, care, totuşi, mişcase ceva în el. Diferenţa dintre a ucide şi a iubi abia dacă există. Cele două acţiuni erau conectate între ele. Marcus avertizase de multe ori în legătură cu acest lucru în situaţiile de război. Pare că eşti pregătit pentru a apăsa pe trăgaci, pentru a goli încărcătorul asupra unui grup de bărbaţi şi femei îmbrăcate în veşminte lungi şi cu burka şi poate cu explozibil prins la brâu. Dintr-odată traducătorul urlă ceva şi oamenii devin aliaţi şi, în clipa următoare, îi îmbrăţişezi, râzi cu ei, o sticlă cu apă trece de la unul la altul, schimbi stropi de salivă, şi ca şi cum ar fi vorba de sărutări, simţi o anumită complicitate cu ei. Aşa se simţea cu Eva. Nu îşi amintea când i se sculase ultima dată aşa de învârtoşată. Doar că se gândea la ea, la urina ei, sub niciun chip respingătoare, ci mai degrabă dulce şi neajutorată. Bine ar fi fost ca traducătorul să urle ceva, ca totul să se relaxeze, măcar de ar fi putut să-şi treacă unul altuia o sticlă cu apă. Măcar s-o poată săruta. Dacă ea era în stare să iubească un soldat, de ce să nu-l

iubească pe el?

Marcus își ridică pantalonii la auzul unor pași; știa că era Trane. Îi cunoștea mersul ușor apăsat, pașii lui agresivi de parcă ar fi luat pământul la șuturi, foarte diferiți de felul lui David de a se mișca, sensibil și aproape servil. Chiar ar fi vrut să fie David cel care se afla acum de partea cealaltă a ușii? David era prietenul său; Trane era colegul lui de serviciu, subordonatul său. Dată fiind întorsătura pe care o luaseră lucrurile, totuși poate că acesta din urmă era de preferat. Trane era complicat, dar nu îi tremura mâna în momentele decisive, nu avea nevoie de un concediu medical când situația stătea să ardă. Când cu o noapte în urmă îl pusese pe Trane la curent cu gravitatea situației în cazul ziaristei, explicându-i cât de important era să o găsească, altminteri lucrurile puteau deveni și mai urâte, și că Instituția se afla în joc, că era vorba despre o femeie dispusă să dea foc la civilizație, nu pusese nicio întrebare și nu avusese nicio reacție. În fine. Da, schiță un gest scurt din cap, ferm. Trane era pregătit să rezolve problema, asta i se putea citi în ochi. Era dispus să facă orice ar fi fost nevoie. „Dar în același timp simt o afecțiune de nedescris pentru David”, se gândi Marcus și se întrebă dacă o fi dormit în acest răstimp, ținând seama cât de sentimental devenise dintr-odată. Nu, doar ațipise puțin.

— Marcus? În fine, Trane deschise ușa fără să bată și intră. Lumina inundă încăperea și o siluetă apăru în cadrul ușii. Te-ai trezit?

Marcus își lăsă picioarele peste marginea divanului și se ridică.

— Ziarista, zise Trane, rămânând în pragul ușii. Știm unde e.

— Eşti sigur? zise Marcus, mai ales ca să câştige o secundă care să-i permită să se elibereze de înţepeneala care îi ţinea trupul ca într-un cleşte. Divanul era groaznic de incomod.

— Acum două minute a apărut la mine pe ecran.

Marcus fu pe cale să-l întrebe de ce atunci nu venise înainte. Două minute reprezentau foarte mult timp. Îi dădeau Evei timp să scape.

Marcus intră în micul birou, luminat foarte slab de o veioză, de monitoarele de pe perete şi de lumină albăstruie a laptopului lui Trane.

— Aici, zise Trane şi arătă un punct pe ecran. O ţinem sub control prin LiveLink şi putem să-i urmărim toate mişcările, cu condiţia să aibă pornit mobilul. S-a înregistrat la un hotel. Hotelul Leul. Îl ştii?

Marcus schiţă un gest din cap. Nu luă în seamă cuvintele lui Trane când acesta spuse:

— Probabil un loc în care te pricopseşti cu o boală venerică doar dacă îi treci pragul.

— Haide, zise şi verifică dacă aveau la ei tot ce le trebuia. Telefonul, pistolul, cheile de la maşină.

Trei minute mai târziu, când ieşi pe uşă, Marcus nu simţea doar bucurie, mai era ceva. Poate durere.

Vesterbro

Ora 23:00

Citise de trei ori SMS-ul: „Dragă Eva, portretul lui Metternich se află în mod cert în Muzeul de Istoria Artei din Viena. Sper să-ţi fie de folos pentru investigaţia ta. Salutări,

WEYLAND”.

Oare îi era de folos? Eva închise ochii. În momentul acela nu era în stare să-şi dea seama. Ba da, căci asta însemna că asasinarea lui Brix nu avea nicio legătură cu o operă de artă; deoarece era evident că era vorba despre o copie. Atunci, de ce dăduseră jos tabloul? Era vorba despre un fals sau avea vreo legătură cu Barbara şi cele două săgeţi, cu Sfânta Alianţă. După câte citise, era ceva timp de când Alianţa era moartă şi îngropată. Era posibil ca, în ciuda oricărui fapt, să continue să existe? Nu apărea mare lucru despre ea, dar citise că Sfânta Alianţă se transformase într-un grup format din cinci monarhi în loc de trei sau patru, având aceeaşi misiune: să apere şi să păstreze pacea în Europa cu regii la putere, cei aleşi de Dumnezeu, şi să lupte împotriva democraţiei şi a societăţii atee.

Acum asta nu mai conta. Acum trebuia să doarmă, pentru prima dată după multe zile. Apoi avea să ceară ajutor.

Totuşi, nu-i venea somnul. „Trebuie să arunci hăţurile, se gândi, să nu mai opui rezistenţă”. Se ridică în fund. Simţea cum se purta o luptă în sufletul ei: oboseala împotriva spaimei că ar fi putut să apară cineva în timp ce dormea. O uşă se închise cu zgomot pe coridor, în afară de asta, în hotel domnea o linişte deplină.

Se sculă în picioare, se apropie de fereastră. Trase perdelele, privi afară, se hotărî să deschidă fereastra. Intră aer proaspăt şi imediat simţi că-i e frig. Nu exista balcon, doar o cornişă care se desfăşura pe toată faţada hotelului. Privi prin întuneric şi avu senzaţia că hotelul era înconjurat de beznă. Protectoare? Ameninţătoare?

Închise din nou geamul şi se trânti frântă pe pat. Un timp se luptă cu ideea că niciodată nu avea să mai deschidă ochii.

— Nu vreau să mor, se auzi spunând.

Strada Viktoria

Ora 23:45

Taximetristul arab de la colţul străzii ţinea în gură o ţigară. Oare se uita la ei? Nu, Marcus elimină ideea asta. Ei doar stăteau în maşina parcată la o intersecţie fără o denumire anume la câteva sute de metri de hotel. Ce bănuială ar fi putut trezi lucrul ăsta? În plus, taximetristul nu putea să vadă laptopul care se odihnea pe genunchii lui Trane. Bărbatul azvârli pe jos mucul de ţigară, intră din nou în taxi şi plecă. Marcus puse mâna pe un receptor fără fir.

— L-ai fixat cum trebuie ca să se audă cât mai bine? îl întrebă Trane.

Marcus verifică. Da, receptorul era bine înfipt în ureche. Îşi scoase sacoul şi luă vesta cu toc pentru armă de pe bancheta din spate. Şi-o puse. Prefera să poarte pistolul acolo, aproape de inimă. Îşi puse din nou haina. Trane îl privi.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus? E vorba de supravieţuirea Instituţiei, i se adresă insistent lui Trane.

— Nu te teme pentru mine, răspunse acesta şi adăugă: Vei avea foarte puţin timp la dispoziţie după ce voi întrerupe curentul electric.

— Dă-mi câteva minute, zise Marcus după o clipă de tăcere.

— Bineînţeles. Cea mai mare parte a hotelurilor dispun de un generator de urgenţă.

Marcus coborî din maşină.

Era prima lecţie din manual: să goleşti străzile de

trafic, să tai lumina, să creezi panică generală. Oamenii vor fi ocupaţi să sune la poliţie, vor fi speriaţi; cea mai mică sincopă a vieţii cotidiene dezlănţuie un val de alarmă socială.

— Am să tai curentul, spuse Trane în urechea lui Marcus.

— Da.

Trecură câteva minute. Lumina din zona hotelului se stinse, moment în care începu să pâlpâie o alarmă în sediul companiei Energinet. Deja doi tehnicieni se urcaseră în furgoneta companiei şi se aflau în contact permanent cu directorul de operaţiuni. Reţeaua de energie daneză este una dintre cele mai fiabile din lume, majoritatea avariilor se rezolvă în doar câteva minute. Actul de sabotaj al lui Trane asupra distribuţiei locale de energie putea dura cel mult treizeci de minute până să fie rezolvat, şi, cel mai probabil, doar un sfert de oră. Totuşi, Marcus aşteptă. Înainte de a acţiona trebuia să-i permită panicii să se propage. „Ar trebui să le fie amintit cetăţenilor mai des că nu se pot baza pe ideea că paradisul durează o veşnicie – se gândi – ci totul se poate volatiliza în câteva secunde, în doar câteva zile magazinele pot rămâne fără mâncare, electricitatea se poate întrerupe, spitalele să închidă şi toată lumea să se vadă obligată să trăiască la fel ca în Africa, sau ca în trecut, într-o societate violentă, într-o ţară unde supravieţuirea se transformă în luptă corp la corp. În momentul acela experimentau o scurtă avanpremieră. Nevestele aveau să-şi trezească soţii. „A căzut curentul", aveau să spună. Şi acum ce facem? Ce se va întâmpla cu mâncarea din frigider şi proviziile din congelator, cu calculatoarele pe care nimeni nu le va aprinde? Dintr-odată îşi puteau da seama că lumea în realitate era aşa cum o descrisese Darwin: brutală şi nemiloasă.

— Eşti acolo, şefule?

— Mai aştept un minut, răspunse Marcus.

— De acord.

Marcus aruncă o privire pe stradă. La o fereastră, cineva aprinsese nişte lumânări. Foarte curând, lumea avea să sune la poliţie. Îşi dori ca întreruperea curentului să se prelungească vreo două săptămâni, pentru ca oamenii să aibă timp să reflecteze şi să ia notă, mai ales, de faptul că lumea aceasta este o frumoasă şi perfectă construcţie, o structură atât de rafinată şi de complexă şi că e perfect explicabil să vrei s-o aperi aşa cum făcea Marcus însuşi. Dacă le amintea acest lucru cetăţenilor, în mod cert nu se vor mai arăta atât de ipocriţi când vor auzi vorbindu-se de transporturi şi detenţii ilegale, de Guantanamo, de tortură şi atacuri cu drone, de soldaţi şi generali, de Marcus şi Trane. Cineva trebuia să îi elimine pe duşmani. Şi, da, de cele mai multe ori cei nevinovaţi plăteau oalele sparte, dar ăsta era preţul. Preţul pentru această societate. Era imposibil s-o aperi fără să plăteşti. Duşmanii nu mai apăreau îmbrăcaţi în uniformă sau în formaţie de luptă, ci se odihneau într-o cameră de hotel, ca, de exemplu, ziarista aceea dispusă să pună pe jar întreaga lume, să renunţe la siguranţa a milioane de oameni obişnuiţi din pricina unui cretin precum Brix.

— Înainte, soldat, mormăi Marcus în barbă.

— Ai zis ceva, şefule?

— Nu.

— Grăbeşte-te, îi spuse Trane în ureche.

— Intru.

„Discreţie” era cuvântul-cheie. Marcus rămase pe trotuarul de vizavi pentru o clipă şi trecu prin faţa hotelului. Verifică tot ce putu de la distanţă, din penumbră, având

drept sursă de lumină luna şi farurile de la maşini. Intrarea avea un aspect mai degrabă modest, fără nicio reclamă pretenţioasă care să le ureze bun-venit clienţilor, fără nicio intenţie să transmită încredere sau amabilitate. O uşă glisantă de cristal şi o faţadă banală, gri, demonstra că cea mai mare calitate a hotelului era preţul pe noapte al cazării. Existau camere de luat vederi? În caz de stingere a luminii, erau prevăzute cu o baterie, iar la nevoie funcţionau pe întuneric. Marcus se opri o clipă ca să arunce o scurtă privire spre intrare.

Nu văzu niciuna, dar camerele de supraveghere se aflau, probabil, la recepţie. Ieşi pe stradă. În aerul proaspăt se simţeau vagi semne de iarnă. Se auzi o sirenă pe undeva. Panica se dezlănţuia şi nu puţini aveau să profite de asta, ca, protejaţi de întuneric, să spargă vitrina vreunui magazin, să fure un televizor sau un calculator. Ultima dată, când avusese loc o întrerupere de energie electrică în timpul nopţii în capitală, numărul de furturi explodase. Marcus se gândi la Eva, la pielea ei fină, la ochii ei; n-ar fi trebuit s-o facă, trebuia să se concentreze asupra lucrurilor importante. New Orleans, 2005: uraganul atinge zona. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, oraşul este cufundat în anarhie, oameni în război cu alţi oameni... Civilizaţia nu este decât o coajă de ou, un strat subţire de lac...

Trane, în ureche:

— Marcus?

— Da, şopti.

— Conexiunea e perfectă. Voiam doar să verific.

— Caut cea mai bună manieră de a intra. Nu pot să folosesc intrarea principală.

— Trebuie să existe alta.

— Uşa aia de acolo, spuse Marcus, şi se apropie de ea.

Intrarea personalului, poate.

— Un moment.

Marcus auzi sunetul degetelor lui Trane alergând pe taste.

— Da, e o parcare. În spatele hotelului mai există o scară.

Marcus se îndreptă în direcţia aceea. Nu văzu nicio cameră de luat vederi în apropierea uşii, doar lumina palidă a lunii se reflecta în uşă. Bine. Întunericul uşura lucrurile. Traversă pragul, trecu printre două maşini şi, chiar aşa, ajunse în curtea din spatele hotelului.

— E la vreo douăzeci de metri deasupra, zise Trane. Asta ce înseamnă? Etajul al treilea? Sau al patrulea?

Marcus aruncă o privire.

— Nu sunt decât trei etaje.

— De acord. Vezi scările?

— Da, zise Marcus, în şoaptă. Duc la subsol şi cred că şi la bucătărie. Chiar acum cobor. Mă conectez din nou imediat ce intru.

— Recepţionat.

În pas alergător, o luă pe un coridor strâmt şi murdar din ciment care străbătea partea din spate a hotelului.

Marcus privi pe fereastră. Lumina roşie difuză a unui indicator: „Ieşire de urgenţă”. Oale de bucătărie, cuţite pe perete, cuptoare de mărimea unei mese de biliard.

Se apropie de uşă, trase de clanţă. Era închisă, fireşte, şi părea nouă şi rezistentă. Puţin mai în faţă, o altă fereastră, aproape ascunsă, căci lumina nu ajungea până la ea.

Se afla la un metru şi jumătate de sol, poate la ceva mai mult, şi Marcus îşi trecu degetul peste ramă. Veche şi putredă, cu un singur geam.

Bugetul le ajunsese doar ca să schimbe uşile, se gândi

Marcus înainte de a calcula zgomotul pe care l-ar fi făcut când ar fi spart-o cu cotul şi ar fi tras zăvorul. Văzu o zdreanţă de pânză aruncată pe jos. Marcus o puse pe geam cu speranţa că va absorbi parte din zgomot.

Înainte de a sparge geamul se gândi la o dată exactă, la 19 ianuarie 2010, şi la un eveniment concret: asasinarea liderului palestinian Mahmoud al-Mabhouh, dusă la capăt de serviciile secrete israeliene, de Mossad. Se gândi la asasinatul acela pentru că admiră felul în care fusese realizat, era o operă de artă, o acţiune genială tehnică şi logistică, realizată în mod perfect. Agenţii Mossadului au sosit la Dubai cu paşapoarte de Uniunea Europeană furate de la nişte israelieni neştiutori cu dublă naţionalitate. Erau deghizaţi în tenismeni când au intrat în hotel. Semănau cu restul oaspeţilor, turişti cu bani şi atitudine decadentă din Europa şi Orientul Apropiat, care se aflau în Dubai ca să joace golf şi tenis şi să se bucure de vremea bună. Şi atunci au atacat.

Aşa procedă şi Marcus. Sparse geamul dintr-o izbitură rapidă cu cotul. Fără să facă prea mult zgomot, băgă mâna şi trase zăvorul. Îşi ridică fără probleme corpul lui de nouăzeci de kilograme şi se strecură prin gaura îngustă a geamului. Intră în bucătărie. Rămase nemişcat câteva secunde, obişnuindu-se cu întunericul ca să se poată orienta cu ajutorul slabei lumini roşii. Mirosea a mâncare râncedă, a bacon şi a încă ceva. Traversă bucătăria până la scara care urcă. Încotro? Marcus urcă treptele din trei paşi şi deschise cu grijă uşa care dădea spre restaurantul gol. Scaunele şi mesele erau vagi obiecte gri.

— Marcus? îl întrebă Trane prin cască.

— Sunt înăuntru.

Traversă restaurantul cât putu de repede şi ieşi într-un

mic coridor unde se afla o uşă întredeschisă care dădea în recepţie. Aruncă o privire şi văzu silueta unei tinere care stătea jos vorbind la telefon, spre care bătea lumina unei lumânări aprinse pe tejgheaua recepţiei. Vorbea la iPhone-ul său şi nu se oprea din râs, complet absorbită de conversaţie. Pe perete, în spatele ei, se afla telefonul pentru oaspeţii hotelului, o vechitură. Scările erau exact în faţa fetei. Era imposibil ca Marcus să ajungă la ele fără să fie văzut. Totuşi... Chiar dacă ar fi ridicat capul şi s-ar fi uitat la el, mare parte din câmpul ei vizual ar fi fost blocat de coloană de marmură ce reprezenta centrul recepţiei.

Marcus dădu un pas înapoi şi intră din nou în restaurant.

— Trane? şopti.

— Da.

— Merg telefoanele?

— Da, n-are legătură cu reţeaua electrică.

— Atunci sună la hotel. În hol e un vechi telefon pentru oaspeţi.

— Acum?

— Da, nu-mi trebuie mai mult de douăzeci de secunde. Zi orice.

— Am înţeles.

Marcus se întoarse pe hol. Aşteptă. După câteva secunde sună telefonul, mai tare decât se aşteptase. Chiar şi recepţionista păru surprinsă când lăsă în aşteptare conversaţia ei privată şi se grăbi să ridice receptorul.

— Alo?

Marcus se mişcă rapid. Ea se întoarse cu spatele pentru doar câteva secunde, suficient cât să ajungă Marcus până la scară şi să se facă nevăzut. Când ajunse la al treilea etaj şi trecu pe celălalt coridor, vocea lui Trane se auzi din nou în

cască.

— Am întrebat dacă au o cameră liberă pentru ajunul Crăciunului, spuse nu fără anumită îngâmfare. Mi-a răspuns că e posibil să fie.

— Acum sunt pe hol, șopti Marcus.

— Văd totul de aici. Trebuie să mergi înainte pe coridorul ăsta, dar mergi încet ca să te pot urmări. Ești aproape.

Marcus încuviință. Era aproape.

13 aprilie

Vesterbro

Ora 00:12

Eva se ridică puțin din pat. Căută pe pipăite întrerupătorul de lumină. Nu se aprindea. Apucă mobilul. Cât era ceasul? Unde se afla? Puțin trecut de douăsprezece, o informă ecranul. De ce se trezise? Ce se întâmpla cu lumina? Se sculă, folosind telefonul ca sursă de lumină. Aruncă o privire pe stradă. Iluminatul public nu funcționa. Doar mașinile care treceau mai spărgeau întunericul. Apoi, o femeie din clădirea de vizavi aprinse lumânări la fereastră. Cineva țipa pe stradă. Se auzeau sirenele.

— A căzut curentul, șopti și se hotărî să se culce la loc după ce se întoarse de la baie. Înaintă prin întuneric pe pipăite, împinse ușa, se așeză, folosi lumina slabă a mobilului ca să caute hârtia igienică, făcu pipi și trase apa. Rezervorul scoase un zgomot asurzitor. Parcă ceva se adăuga zgomotului? Cineva izbise cu piciorul în peretele de alături sau bătea la ușă sau... Nu, în mod sigur nu era decât...

Încuietoarea. Eva o găsi prin întuneric, înainte ca creierul ei să fi înțeles ce se întâmplase. Cineva trăgea de mânerul ușii de la baie, lovea cu picioarele. Primul gând al Evei fu să se culce la pământ. Poate că voia să tragă prin ușă.

— Ajutor! țipă. Ajutor!

Pentru o clipă se așternu tăcerea. Apoi o luă de la capăt. Izbituri puternice și iuți cu picioarele la fel ca în catedrală. Rama cedă. Oare o auzea cineva dacă striga în continuare? Își dorea să moară, să sfârșească cu toate, odată pentru totdeauna. Niciodată nu avea să se termine povestea aceea. Niciodată până ce el nu se va simți satisfăcut. Gândul acela o făcu să sară în picioare.

— Jigodie! strigă, ce vrei de la mine?

Lumină baia cu ajutorul mobilului. Nu există nicio posibilitate să iasă de acolo, fereastra era prea mică. Prin tavan? Un grilaj mic din metal acoperea spațiul dintre plăcile de rigips, poate ar fi putut să ajungă până acolo dacă se urca pe closet, își sprijinea un picior pe chiuvetă și-și lua avânt. Era deja urcată pe capacul veceului, luminând tavanul cu mobilul. Văzu două șuruburi. Bine ar fi fost să fi avut o monedă la îndemână, dar avea doar o unghie pe care reuși să o bage pe dedesubtul grilajului.

— Ajutor!

Țipă cu atâta forță încât simți cum i se sfâșie gâtul.

Șuruburile erau foarte bine strânse, iar oglinda căzu cu zgomot peste chiuvetă. Trebuia să-i fi dat un șut. Vacarmul produs acoperi pentru o secundă zgomotul provocat de bărbatul care luptă să distrugă ușa, iar acum Eva ținea o bucată de oglindă spartă în mână. O lumină. O băgă în adâncitura șurubului și o folosi pe post de șurubelniță; o învârti de mai multe ori. Sângele îi curgea din buricele degetelor, șurubul se slăbi și putu să-l scoată repede și să

înceapă să se ocupe şi de celălalt, ultimul, care era şi mai bine strâns, şi care nu se lăsa deşurubat, care mai degrabă se făcea una cu rigipsul, care... Uşa era pe punctul de a se prăbuşi. Loviturile deveniră mai rare. Oare îşi luă avânt ca să se poată năpusti asupra ei? Smuci de grilaj, forţă trăgând într-o parte până ce metalul îndoit cedă, la fel cum nebunul care se afla de partea cealaltă a uşii încerca s-o facă pe ea să cedeze. Grilajul căzu pe jos cu un sunet surd şi neplăcut, un sunet absurd. „Ăsta n-o să se oprească aici, te va urmări...” Poate că sunetul acela îl făcu pe bărbat să se oprească pentru o clipă, şi să nu mai izbească în uşă. Să abandoneze?

Eva reuşi să salte şi să se târască prin interiorul conductei.

Tencuială, praf şi întuneric. Pânze de păianjen. Se văzu nevoită să închidă ochii, să înainteze pe bâjbâite prin conductă îngustă. Auzi cum uşa de la baie cedă în cele din urmă. Eva se târa tot înainte cât putea mai repede. Şi totuşi foarte lent. Oare se afla chiar în spatele ei? Oare îi putea trece prin cap să tragă un foc de armă în interiorul conductei? Oare aşa avea să se sfârşească viaţa ei, prinsă într-un strâmt şi claustrofobic tub, în tavanul unui hotel de tot rahatul din cartierul Vesterbro, asemenea unui şobolan, unei dihănii care este exterminată fără niciun comentariu? Auzise un zgomot în spatele ei? Scosese siguranţa pistolului? Rămase complet nemişcată. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să tragă înăuntrul conductei metalice şi ar fi fost moartă, sângele i s-ar prelinge prin ţeavă, s-ar infiltra spre camerele hotelului, ar picura peste clienţi, ar ajunge peste toţi picături de Eva. Îi auzi respiraţia şi dintr-odată i se păru că dispăruse.

Ajunse la capătul conductei. Alt grilaj? Începu să-l izbească cu toată puterea. Încercă să-l împingă, dar nu cedă.

Auzi un zgomot teribil pe undeva. Nebunul acela era la ea în baie? Se pregătea să bage pistolul în conductă şi să tragă? Lovi din nou în grilaj, de data aceasta cu putere şi mai mare. O ultimă izbitură. Auzi acelaşi zgomot asurzitor pentru a doua oară: sunetul unui grilaj metalic care cădea pe pământ, pe undeva. Pe altă lume. O lume ce se afla dincolo de infernul în care se găsea ea, dincolo de...

Căzu cu capul în jos cam doi metri. O durea umărul drept. Durerea i se extinse până la ceafă şi în braţ. Se ridică. Ajunsese pe un palier. Unde? În hotel sau... Văzu nişte scări în faţa ei. Fusese cât pe ce să cadă pe scări în jos, în întuneric. Durerea din umăr crescu. Călcă pe ceva, deschise o uşă, intră într-un birou. Lumina lunii pătrundea prin fereastră. Nu multă, dar suficientă cât să poată vedea că se afla într-un spaţiu deschis de birouri, cu o elegantă podea din lemn, pereţi de sticlă, ecrane de calculator. O agenţie de publicitate? O companie de asigurări? O luă la fugă fără să stea pe gânduri, conştientă că era în chiloţi şi într-un top scurt de culoare albă. O uşă, o ieşire. Trase de mâner. Era încuiată, fireşte. Zgâlţâi de ea, dar nu reuşi să o deschidă. Lângă ea se afla un scaun de birou. Îl ridică şi îl aruncă în uşa de sticlă. Nu avu efectul aşteptat; nu se sparse, chiar dacă se zgârie şi începu să sune alarma. Lumina revenise. Ţiuitul îi străpunse creierul şi ameninţa să i-l facă bucăţi. O nouă lovitură, de această dată cu un coş de gunoi din metal. Îl izbi cu toată puterea, lovind în repetate rânduri sticla uşii şi într-un sfârşit o sparse. Căzu o ploaie de cioburi în toate direcţiile, fragmente de lumină pluteau şi aterizau pe jos, alarma ţiuia. Eva îşi făcu drum prin spărtură şi ieşi în stradă. Încotro? Încotro?

Lille Colbjørnsensgade

Ora 00:35

Marcus îl auzea pe Trane în ureche când ieşi în fugă pe unde intrase.

— De ce nu ai prins-o? întrebă Trane din nou. De ce nu ai scos-o de acolo?

Marcus i-ar fi răspuns, dar nu putea.

— Unde e? zise.

— A fugit, poate că a luat-o înspre Istedgade. Vrei s-o găsesc?

— Nu!

Marcus fu surprins de propria lui voce. Era pe stradă.

O zări pe Eva o secundă, în lumina unui taxi care trecea pe acolo în clipa aceea.

Ce se întâmplase?

Marcus se întrebase exact acelaşi lucru în timp ce micşora distanţa dintre el şi femeie. De ce nu îi pusese capăt în momentul în care o avusese captivă în conducta de ventilaţie? Niciodată nu avea să-i mai fie atât de uşor. Nici măcar nu era obligat să ţintească. Totuşi degetul lui aflat pe trăgaci nu se supusese. Părăsise baia pentru o secundă. Rămăsese nemişcat în mijlocul camerei modeste de hotel, pusese pistolul pe pat. Îşi împreunase mâinile, de parcă rigiditatea provocată de frig l-ar fi împiedicat să poată domina degetul arătător de la mâna dreaptă.

— Şefule?

— Sunt în spatele ei, răspunse Marcus.

Traversă strada. O vedea, nu ajunsese departe. Poate că de data aceasta i-ar fi fost mai uşor. Era o ţintă mobilă, un duşman în noapte, nu o biată femeie captivă într-o conductă de aluminiu. Ridică pistolul, îl sprijini pe mâna dreaptă şi

ţinti.

— Hai, şopti.

— Ai zis ceva, şefule?

— Nu pot.

Îl auzi pe Trane pornind maşina, sau era un sunet care venea din stradă? Privi în urmă. Nimic. Eva se îndepărtase prea mult ca să o mai poată ţinti. Ce i se întâmplase? Îşi privi mâna, îi tremura. O rupse la fugă. Îi făcu bine. Poate că putea s-o lase fără respiraţie, căci blestematul ăla de deget arătător refuza să-l asculte. Mări viteza. Traversă strada. Ceva în ureche? Un scurt ţârâit. Era Trane cel care îi spunea ceva? Maşina se întoarse. Avu timp să vadă două faruri şi să audă un sunet. Atunci îl izbi. Se simţea imponderabil, plutea lejer prin aer. Era o senzaţie plăcută. Sosi bezna.

În inima nopţii, o femeie în chiloţi şi top alb. Alerga prin îngheţatul oraş Copenhaga. Plouă, picături grele biciuiau asfaltul, îi udau faţa. Văzuse cum maşina îl izbea şi îl arunca în aer ca pe o păpuşă. Se oprise o secundă; se gândi să se întoarcă, să termine cu el, cu duşmanul ei, dar îi întoarse spatele şi continuă să alerge. Cineva îi strigă ceva. Alergă pe Vesterbrogade în jos, de-a lungul zidurilor caselor, nu gândea limpede. Poate că alerga în cerc.

Se concentrase doar să supravieţuiască, dar începea să-i fie frig acum că era udă de ploaie, şi că frigul nopţii o cuprindea. Haine. O pânză. Ceva care să poată goni frigul.

Dar unde? Nu avea bani, nu avea nimic. Totul era negru, totul era închis şi stins. Un magazin de haine second hand. De la Crucea Roşie? Da, adeseori în uşă se găseau saci plini cu haine. Haine pentru sărmani, pentru cei care nu aveau nimic. Eva nu avea nimic. Ideea îi veni de la frig şi prinse rădăcini curând în ea, asemenea unei funii de salvare

de care se agăţa cu disperare; singurul lucru care îi aparţinea, singurul ei obiectiv: magazinul Crucii Roşii din Istedgade. O luă la stânga, alergă în direcţia Istedgade, aproape că se ciocni de un tip care îi strigă ceva referitor la fundul ei. Eva nu se întoarse. La stânga din nou, unde se afla exact magazinul? Acolo, puţin mai în faţă. De partea cealaltă a străzii. În fine ajunse. Într-adevăr, erau câţiva saci din plastic la uşă. Se auzea plescăitul picăturilor de ploaie pe asfalt, un sunet plăcut, ca atunci când plouă pe un cort. Târî sacii sub un acoperiş şi răsturnă conţinutul pe jos. Marea majoritate a hainelor era pentru copii, dar găsi şi nişte blugi care poate îi veneau bine. Şi-i puse. Îi erau puţin cam strâmţi, dar mergea. Îşi puse şi un pulover de un roşu mat, cam ciudat, pe care ea nu şi l-ar fi ales niciodată şi o jachetă prea groasă pentru vremea aceea, dar care acum se potrivea perfect pentru că tremura de frig, nu reuşea să-şi potolească mâinile din tremurat, le avea aproape descompuse, de parcă ar fi stat prea mult timp în apă. Căută nişte pantofi, dar nu găsi. Poate în celălalt sac. Da, acolo dădu peste o pereche de adidaşi Nike, scumpi. Este incredibil ce aruncă lumea azi sau donează. Îi veneau aproape bine. Poate o jumătate de număr mai mari. Încă tremura. Se simţea o fiinţă mai mică decât un copil de grădiniţă, mai neajutorată decât copilul pe care îl abandonaseră în pădure, dar duşmanul ei mu... Ce? Murise? Poate. Avea mai mulţi, totuşi, nu doar unul. Povestea nu se încheiase. Niciodată nu avea să se termine.

Azilul din Sankt Lukas

Ora 8:20

De ceva vreme, doar noaptea se purtase amabil cu ea şi

o tratase cu anumită solicitudine. Eva dormise pe o bancă, întrebându-se dacă acesta urma să fie patul ei de acum încolo. Avea de unde să aleagă. Privi ceasul de la biserică. Era aproape opt şi jumătate. Se cuvenea oare să-i facă o vizită atât de devreme? Dormise alături de doi boschetari, aproape de canalul şi palatul Christiansborg; i se părea un bun refugiu. Boschetarii, doi bărbaţi, se uitară la ea. Se întinsese să doarmă la câţiva metri de ei, pe bancă. Nu spusese nimic şi nici ei nu simţiseră nevoia să spună ceva. Continuau să doarmă când Eva se ridică. Alergă până la gară ca să se încălzească. Se simţise uşurată în timp ce aştepta trenul spre Hellerup. Crezuse că nu mai avea nimic de pierdut, după ce rămăsese fără casă, serviciu, dar mai era ceva: demnitatea.

— Vă aşteaptă? întrebă infirmiera, o tânără cu părul strâns într-un coc. O privi pe Eva de sus în jos, nu ca şi cum ar fi judecat-o, ci doar ca să înţeleagă cine ar putea fi.

— Da, zise Eva.

— Şi cum vă cheamă?

— Eva.

— Eva?

— El ştie cine sunt. Soţia lui l-a înştiinţat că vin.

— Bine, Eva. Ia loc un moment. O să văd dacă e treaz şi dacă are chef de vizite.

Eva luă loc pe unul dintre cele trei scaune de lângă perete. Privi florile de pe mese, afişele de pe peretele de vizavi: „Stimată familie, vă rugăm să participaţi la reuniunea informativă din fiecare marţi”. Marţi. Martin murise într-o marţi. Nu era de preferat să mori acolo, în azil, liniştit, decât să sari în aer făcut zdrenţe într-un loc îndepărtat al deşertului?

Eva se simţea mai mult sau mai puţin înviorată. O durea tot corpul, dar părea că deja nu mai simţea oboseala. Era ca şi cum s-ar fi transformat într-o stare permanentă, o condiţie de bază, ca respiratul. Sau era adrenalina cea care o menţinea trează? Un soi de chef de luptă, instinctul de supravieţuire.

— Eva?

În mod sigur, infirmiera îi pronunţase numele de câteva ori.

— Da.

— Nu e sigur cine sunteţi, dar e treaz şi e dispus să primească o vizită.

Eva se ridică şi o urmă pe infirmieră pe coridor în jos. Nu putu să reziste să nu privească în interiorul încăperilor unde muribunzii aşteptau ca totul să se sfârşească pentru totdeauna.

— Puteţi să intraţi, zise femeia. Dar să nu staţi mult, de acord? Jan e foarte obosit.

Totuşi, Eva bătu la uşă uşor, de parcă un zgomot neaşteptat ar fi putut să-i ia viaţa ziaristului muribund, înainte de a deschide uşa. Jan Lagerkvist stătea pe pat şi o privea. Îmbătrânise, se gândi Eva. Părea mult mai bătrân decât era în realitate. Chimioterapia îl lăsase fără păr şi sprâncene, cu ochii obosiţi şi scufundaţi în cap.

— Cine eşti?

Eva intră, închise uşa după ea şi se apropie. Era evident că încerca să o recunoască, că încerca să-şi amintească.

— Nu ştiu dacă vă amintiţi de mine.

Lagerkvist se uită la ea, la fel cum te uiţi la o operă de artă modernă într-o duminică de dimineaţă: cu neîncredere, fără entuziasm. Poate că era doar din pricina hainelor sale.

— Ar trebui?

— Mi-aţi predat la Facultatea de Jurnalism, acum nişte ani.

— Am avut atâţia studenţi... zise fără să-şi ia ochii de la ea.

— Întârziam la ore frecvent, spuse Eva şi schiţă un zâmbet uşor.

Nicio reacţie pe chipul lui. Eva îşi trecu privirea prin cameră: o masă pentru televizor; un raft cu nişte cărţi, noptiera cu o fotografie a soţiei lui, probabil ultima dintre neveste, cea care îi răspunsese Evei la telefon.

— De ce te afli aici? zise Lagerkvist. Sunt pe moarte. Ce vrei de la mine?

Eva coborî privirea. „Fără îndoială a fost o greşeală să vin”, se gândi. Bietul om merita ceva mai bun decât s-o suporte pe ea.

— Îmi pare rău, zise.

— Şi tu o să mori într-o zi. Oamenii dau multă importanţă momentului morţii, dacă va fi azi sau mâine, sau peste douăzeci de ani.

— Logodnicul meu a fost asasinat în Afganistan, zise Eva, fără să ştie prea bine de ce.

— Era soldat?

— Da, se grăbi să răspundă. O mină.

Lagerkvist făcu un gest din cap.

— Foarte trist, zise. Şi inutil.

— Nu aş şti ce să-ţi spun.

— Ce anume nu ştii?

— Sunt acolo oameni care o duc mai bine decât înainte.

— Serios? Ai fost acolo?

— Nu, dar am citit.

— Ce ai citit?

— În fine, păi asta, că acum lumea o duce mai bine în

Afganistan. Copiii merg la şcoală şi femeile...

Lagerkvist schiţă un zâmbet condescendent.

— Acum ascultă-mă. Erika?

— Eva.

— Aşadar, Eva. Ascultă: nu o duc mai bine. Crede-mă. Din pricina bombardamentelor, ţara a fost întoarsă la Epoca de Piatră. Nu că ar fi fost o minunăţie înainte, dar nu e nimic care să se fi îmbunătăţit substanţial. Domnii războiului, mafioţii, talibanii. Conduc totul. Şi de ce? Pentru că eram dispuşi să le trimitem soldaţii noştri şi sângele nostru, dar nu am vrut să le dăm mărunţişurile militare care sunt necesare ca să lupţi împotriva baronilor drogurilor şi a islamiştilor, pe care îi umplu de aur bogătaşii arabi. Armata guvernamentală se transformă în... închise ochii pentru o clipă şi Eva se gândi să se scoale şi să tragă perdelele ca să-l protejeze de soare. Totuşi, el continuă: Femeile şi copiii trăiau mai bine când Kabulul era controlat de Uniunea Sovietică. Gândeşte-te. Deja au trecut doisprezece ani de haos total. Cei care zic altceva mint. Du-te la doar câteva sute de metri de zonele protejate şi vei descoperi că ultimii doisprezece ani au fost inutili. Aventura afgană, în totalitatea ei, ne-a costat tot atât de mult ca Planul Marshall. Sume astronomice de bani. Chiar îmi pare rău s-o spun, dar moartea soţului tău e la fel de lipsită de sens ca a mea. El a murit ca un soldat, încercând să ajute lumea care nu vrea să fie ajutată, cel puţin nu de către noi. Şi... Tuşi scurt şi se uită pe fereastră. Se gândi. Las în urmă o lume care a devenit incredibil mai stupidă decât atunci când am deschis ochii, acum mulţi ani. De-a lungul întregii mele vieţi nenorocite, am luptat ca să apăr contrariul, informaţia, adevărul. În acest sens nu mă tem să fiu obligat să constat că viaţa mea a fost un eşec, că voi muri ca un nefericit. Lupta a fost în zadar;

puterea căreia a trebuit să-i ţin piept este mult superioară. Puterea... repetă şi adăugă: abrutizarea.

Infirmiera băgă capul pe uşă, zâmbind.

— Doriţi să beţi ceva? Cafea? Poate ceva dulce?

Eva şi Lagerkvist răspunseră în acelaşi timp. Ea spuse: „Da”, iar el: „Nu”.

— O s-o iau ca pe un „da”, zise infirmiera şi ieşi.

Lagerkvist se uită din nou pe fereastră, spre lumea ce se abrutizase atât de mult de când el era parte din ea.

— Dennis Potter, îl cunoşti? Autorul scenariului „Detectivul Cântăreţ”. Un dramaturg britanic, unul dintre cei mari. Acum câţiva ani i-au luat un interviu pe Channel 4, puţin înainte de a muri. Stătea pe scaun cu un cocteil de morfină în mână şi cancer în tot corpul. Ştii cum îşi numea tumoarea canceroasă?

Eva nu scoase niciun cuvânt.

— Rupert, după Rupert Murdoch. Lagerkvist scoase un zgomot care putea să însemne şi un hohot de râs. Potter a văzut, înaintea tuturor, că mass-media a degenerat complet până ce s-a transformat într-un lucru făcut de mântuială. Iar în lumea lui, Murdoch acesta e simbolul morţii jurnalismului. Doar că eu nu reuşesc să-i găsesc un nume tumorii mele. Ai vreo propunere?

Eva nu spuse nimic.

— E chiar aici. Se lovi peste piept. Aici a început, la pancreas, fie ce-o fi chestia asta, şi apoi s-a extins, bineînţeles, la fel că prostia, la fel ca un incendiu într-o pădure sau... Dintr-odată îşi aminti de Eva. De ce eşti aici? Ăsta e un interviu? Atunci uită.

Eva ezită. Se dusese acolo ca să recupereze pregătirea pe care o neglijase cu mulţi ani în urmă pentru că se supărase, pentru că se simţise jignită?

— Mă aflu aici din pricina unui desen.

— Un desen?

— Al unei crime, zise şi începu să explice. Îi vorbi despre doamna de companie, de desenul lui Malte, de oră care nu se potrivea, de Malte care ştia despre uciderea unchiului său, bărbatul roşcat, înainte ca acesta să moară. Eva îi arătă gâtul, acolo unde sfoara îi sfâşiase pielea şi îi povesti despre asasinarea lui Rico.

— Rico? o întrerupse Lagerkvist.

— Da.

— Credeam că e vorba despre bandele de motociclişti.

— Nu. Totul se învârte în jurul lui Christian Brix. Îl cunoşteai? Ai scris despre el.

O scurtă pauză. Poate că era dus pe gânduri. Poate că nu auzise ultimul lucru care i se spusese. Atunci încuviinţă.

— Mă tem că e ceva timp de atunci. Cred că m-am întâlnit cu el la Bruxelles, o dată. E posibil?

— Da. L-ai citat. Era membrul unui fel de *lobby*, de la Systems Group.

— Systems Group?

— Da.

— Asta poate să însemne orice. Bruxelles, mamă, ce mai loc! Lagerkvist vru să zâmbească, dar avu o criză de tuse. Îşi drese vocea, părea ameţit. Acum ascultă: Uniunea Europeană. Mă urmăreşti?

— Nu, sunt cam tâmpită.

— Bine, dar acum ascultă-mă: 25 martie 1957. Fondatorii Uniunii Europene, Jean Monnet, Schuman şi alţi granguri, au luptat din Primul Război Mondial ca să fondeze Statele Unite ale Europei. De fiecare dată când vorbeau despre ideea lor, europenii o luau razna. Doar ideea unirii, a solidarităţii şi a păcii trezeşte ce e mai rău în noi. Aşa că

grangurii ăştia au hotărât să împacheteze ideea într-o altă formă, aceeaşi Mărie cu altă pălărie, înţelegi?

— Da.

— În 1957, şase ţări europene au semnat Tratatul Comunităţii Europene a Cărbunelui şi Oţelului. Şi nimeni n-a avut nicio treabă cu asta. Adevărat?

— Adevărat, zise Eva.

— Dar în timpul semnării tratatului la Roma, Monnet se întoarce spre Schuman şi îi şopteşte: „Asta nu e Comunitatea Cărbunelui. Este naşterea Statelor Unite ale Europei”. Înţelegi?

— Da.

— Ceea ce îţi povestesc acum sunt fapte, nu aiureli. Dat fiind că ştiu că nu ne pot vinde minciuni, nouă, europenilor nebuni şi naţionalişti ce suntem, de-a lungul ultimilor şaptezeci de ani n-au făcut decât să păcălească lumea. Câţi europeni o ştiu? Câţi ştiu că suntem la fel de sângeroşi şi că dispreţuim celelalte naţiuni cu atâta intensitate încât pe continentul ăsta trebuie să strecori pacea pe uşa din spate?

— Foarte puţini?

— Şi cât se vorbeşte despre Uniunea Europeană, la ştiri?

— Nu mult.

— Nu mult? Dacă ar fi proporţional cu cât Uniunea Europeană ne influenţează vieţile ar trebui să ocupe două treimi din ziare şi tot programul de ştiri al televiziunilor, cu excepţia buletinului meteorologic. Da, despre ce vorbim noi în Danemarca? Despre un puşti din Maroc care nu e mulţumit de părinţii lui adoptivi. Şi despre mai ce? De prostul satului care a zis ceva urât despre islam. Este asta relevant pentru viaţa noastră? Nu, fireşte că nu, şi totuşi ne obligă să auzim vorbindu-se despre asta timp de săptămâni,

până ce găsesc carne de cal într-o lasagna semipreparată.

Mai făcu o pauză, iar Eva lăsă ca tăcerea să rămână în mod intenţionat suspendată în aer. Adeseori tăcerea scoate ce e mai bun de la oameni.

— În momentul acesta de ce probe dispui? întrebă Lagerkvist.

— Dovezi?

— Despre faptul că moartea lui Brix nu a fost o sinucidere.

— Telefonul pe care Rico a reuşit să-l deblocheze. SMS-ul pe care Brix i l-a scris surorii lui a fost trimis după ce Malte a desenat moartea unchiului său.

— Ai telefonul?

— Nu. I l-au luat lui Rico.

— Aşa că n-ai nicio dovadă? Nimic care să se poată publica într-un ziar.

— Nu.

— Presupun că, dacă le-ai avea, nu te-ai afla aici.

— E ceva foarte ciudat, spuse Eva şi se blocă. Nu ştia dacă trebuia să aducă vorba despre tabloul cu cele două săgeţi, poate că era prea caraghios.

— Ce?

— Nu ştiu dacă ar putea să aibă vreo legătură.

— Niciodată nu se ştie.

— Un tablou agăţat pe unul dintre pereţii casei lui Brix.

— Cum de l-ai văzut?

— Casa e scoasă la vânzare, se poate vedea pe pagina web a agentului imobiliar, răspunse Eva.

Ochii lui Lagerkvist deveniră mai vii, se îndreptă în scaun.

— Şi?

— Într-o zi tabloul era atârnat de perete, iar în ziua

următoare a apărut altă imagine.

— Ce crezi? Că e vorba despre ceva în legătură cu arta?

— Am crezut că era vorba despre un furt, dar tabloul nu este autentic.

— Chiar dacă e așa, poate să aibă legătură cu arta, cu falsificările.

— Poate, dar...

Eva ezită din nou.

— Dar?

— Era un portret a lui Metternich, spuse Eva.

— Un principe austriac.

— Da, ăsta. Iar la funeraliile lui Brix, unii dintre cei prezenți au pus câte două săgeți pe coșciugul lui.

— Săgeți?

— Da, știi tu. Arcul cu săgeți. Dacă ai citit despre Metternich, știi că el se afla în spatele Sfintei Alianțe.

— Așa e.

— Cu un singur amendament.

— Care?

— Că altcineva a avut ideea Sfintei Alianțe, o doamnă din nobilime, de care țarul rus era îndrăgostit. Singurul tablou care o înfățișează este unul în care ține în mână două săgeți.

Lagerkvist privi pe fereastră. Oare schița un gest de încuviințare?

— Presupun că e cusut cu ață albă, se grăbi Eva să spună. Apoi adăugă: Nu are nici cap, nici coadă.

— Nu fi chiar sigură de asta. Oamenii obișnuiți nici măcar nu bănuiesc că lumea este condusă de grupuri de oameni puternici care preferă să-și organizeze întrunirile departe de oameni ca noi. Ai auzit vorbindu-se despre Grupul Bilderberg?

— Da.

— Oamenii cei mai puternici din lume care se întrunesc o dată pe an. Politicieni şi oameni de afaceri. Niciun document, niciun ziarist, niciun comentariu. În Danemarca există grupurile VL, formate din oameni de afaceri. Nu trebuie decât să-i cauţi pe internet şi să vezi cine face parte din primul grup, îţi jur că o să-ţi îngheţe sângele în vine. Mari dregători, directori ai marilor concerne mass-media, cei mai bogaţi oameni de afaceri şi subsecretari de Stat, toţi în acelaşi grup blestemat. Casa Regală, directori de presă, înalţi funcţionari danezi şi cei mai înalţi magnaţi ai mediului de afaceri, în mod indisolubil uniţi într-o lojă, iar noi între timp trăim cu impresia că avem o democraţie şi că mascarada pe care ne-o prezintă pe micul ecran în fiecare seară are legătură cu realitatea.

— Şi acum ce trebuie să fac?

— Exact contrariul a ceea ce ai făcut până acum. Ai făcut totul pe dos. Totul, repetă.

Eva trase aer în piept, îi recunoştea tonul dispreţuitor.

— Felul în care i te-ai adresat lui Juncker... Mamă, Doamne, aproape că ar trebui să inventez un nou barem ca să-ţi pot da o notă care să se potrivescă felului cel mai neprofesionist de a aborda al unui ziarist de care am auzit în viaţa mea. Eva îşi coborî privirea, Lagerkvist o privi fără nicio compasiune; îşi reluă discursul: Nu poţi să te duci să vorbeşti cu oamenii până ce, în principiu, nu ştii tot ce trebuie să ştii. Niciodată înainte. În genul ăsta de jurnalism, de investigaţie, oamenii nu trebuie să aibă niciodată impresia că sunt intervievaţi. Pricepi?

— Nu.

— Când te duci să vorbeşti cu cineva, de fiecare dată o faci ca să verifici ceea ce tu ştii de fapt. Nu trebuie să-i laşi

senzaţia că ai intenţia să-l tragi de limbă. Pur şi simplu îţi arăţi disponibilitatea de a-i povesti ceea ce ziarul va publica pe prima pagină săptămâna următoare şi atunci joci cu toate cărţile pe masă. Şi atunci o să vorbească, fie cine o fi, fără excepţie.

— Dar...

— Dar atunci cum dovedeşti ceva dacă nu poţi să pui mâna pe telefon şi să-i suni pe oameni ca să-i întrebi despre legătura dintre ei? Asta voiai să întrebi? Foarte bine, draga mea, o să-ţi spun: mai întâi de toate trebuie să uiţi de internet. Oricum acolo n-o să găseşti nimic. Toţi aceşti idioţi fără talent care compun articole cred că pot găsi poveştile adevărate pe net şi uită că internetul este plin de greşeli. Confundă Wikipedia cu lumea care există dincolo de fereastra lor. Din această pricină, toate canalele mass-media acoperă aceleaşi ştiri. În plus, îţi pot lua urma. Tot ceea ce faci rămâne înregistrat, de Google, de către firmă la care lucrezi... Lăsăm urme digitale de elefant pe oriunde trecem.

— De acord. Niciun strop de internet.

— Mai ales, trebuie să te gândeşti la tine însăţi băgată într-un submarin.

Eva se uită la el. Vorbea serios?

— Trebuie să dispari. Să dispari de tot din câmpul vizual. Toată lumea trebuie să uite de tine, nimeni nu trebuie să creadă că o jurnalistă se fâţâie de colo-colo punând tot felul de întrebări. Ai priceput?

— Un submarin, da.

— Invizibil. În continuare, va trebui să începi de la zero. Ca regulă generală, la Arhivele Naţionale. Trebuie să verifici toate documentele pe care le-ar fi putut semna Brix de-a lungul anilor, contractele de vânzare-cumpărare. Toate aceste lucruri sunt disponibile pentru cei care se ostenesc să

caute. Apoi vei plăti pentru o căutare de informaţii în Registrul Civil. Există copii din căsnicii anterioare? Are tatăl copii nelegitimi? Unchi sau mătuşi? Cu cine a învăţat Brix? Ce vecini avea înainte? Îţi aminteşti vechile cărţi de telefon în care oamenii erau clasificaţi pe străzi şi numere?

— Nu.

— Fă rost de ele. Sunt imprescriptibile. Acolo vei găsi prenumele şi numele de familie dintr-un imobil întreg, sau de pe o anumită stradă. Dacă există vreun nume care se repetă în documentele pe care le-ai studiat, trebuie să te întrebi de ce. Vezi necrologurile şi registrele de căsătorii, arhivele comisiei însărcinate cu supravegherea închirierilor.

Tăcu şi o privi pe Eva.

— Ce? îl întrebă ea.

— De ce nu îţi notezi?

Eva se înroşi. Privi în jur, se ridică şi se duse până la recepţie, unde îi dădură un carnet şi un pix. Un minut mai târziu se aşeză din nou lângă Lagerkvist care închisese ochii. Îi ţinea aşa când continuă:

— Ai ce-ţi trebuie?

— Da, zise Eva şi începu să noteze cât putea de repede în timp ce Lagerkvist îi dăruia experienţa lui, îi spunea cum trebuia să se apropie încetul cu încetul pe departe, de victimă, după ce vorbise cu vechii prieteni, cu colegii de şcoală, cu vechii colegi de serviciu, apoi cu fostele soţii sau iubite, şi toate acestea făcute cu multă băgare de seamă. Niciodată nu trebuia să recurgă la anchetatori, aşa cum făceau mulţi ziarişti din ziua de azi.

— E vorba de muzicalitate. Consideră-ţi victima un instrument la care trebuie să înveţi să cânţi. Înţelegi ce vreau să zic?

— Da.

— Aşa cum nu putem să-i dăm o chitară şi să-i spunem: „Învaţă să cânţi la asta în locul meu, te rog”, tot aşa nu putem să-i cerem altcuiva să facă munca de investigaţie în locul nostru. Adeseori, pista cea mai puţin însemnată devine crăpătura prin care te poţi strecura, ceva ce oricare altul nu ar fi luat în seamă, ceva ce doar tu poţi şti că înseamnă pentru ce săptămâna trecută ai vorbit cu un fost vecin.

Uşa se deschise, iar infirmiera intră cu o tavă şi un surâs care ilumină întreaga încăpere.

— Cafea pentru invitata noastră, spuse şi lăsă o ceaşcă în faţa Evei. Şi ceva pentru lacomul nostru mâncător de dulciuri. Lăsă o farfurie cu câteva bucăţele de ciocolată pe masă. Cum de simţi, Jan? îl întrebă şi primi un mârâit drept răspuns. Nu vă mai deranjez.

— Mulţumim, spuse Eva şi zâmbi.

Eva auzi nişte voci slabe din camera alăturată.

— Munca noastră se aseamănă în multe sensuri cu cea a poliţiei, sau cu ce ar trebui să facă poliţia, continuă Lagerkvist. Dar există o mare diferenţă: noi trebuie să scriem, iar ei să facă arestări. Mereu trebuie să ai în minte textul pe care îl vei scrie. Începe imediat cu un titlu exploziv. Despre ce scrii?

Era o întrebare retorică? Eva nu era în stare să-şi dea seama după expresia figurii lui.

— Hai! Sunt pe moarte, fir-al naibii de treabă!

— La ce vrei să-ţi răspund?

— Ce fel de poveste e?

— Povestea unei crime?

— Care e titlul?

— E prea curând. Nu ştiu.

— Ai dreptate. E prea curând. Dar chiar şi aşa trebuie

să fii în stare să vizualizezi tot timpul conturul poveștii tale. Trebuie să te gândești la titlu, la stil, să ți-l imaginezi. Ești atentă la ce zic?

— Da.

— Ziariștii sunt leneși. Privește în interiorul tău. Descoperă dacă ești leneșă sau nu. Dacă preferi să ajungi acasă la cinci și să gătești pentru odrasle.

— Nu am pentru cine. Nu am familie.

— E un bun punct de pornire. Lenea este cel mai mare dușman al ziaristului. Poate că ai o poveste care îți cere să revizuiești recensământul din Copenhaga de sus până jos ca să găsești un anume Jensen. Poate te vezi obligată să-i suni pe toți, să investești cinci zile și nopți în chestia asta, să suni de zeci de mii de ori degeaba, dar tu continuă. Fii perseverentă. Trebuie să înțelegi că ceea ce cauți este celebrul ac din carul cu fân. Neobișnuitul în mijlocul banalităților. În cazul Christian Brix, eu aș începe de la raportul autopsiei. Fă rost de el. Știi dacă i-au făcut autopsia? Dacă da, cine? Există cineva cu care poți vorbi despre asta? Există ceva neobișnuit? Ceva care te-a surprins? Cineva care îl cunoștea bine? Care l-a văzut în viață pentru ultima dată? Unde se afla? Cu cine a vorbit? Pe cine a sunat? Avea socoteli de încheiat cu cineva? Bani, dragoste, sex, afaceri. Cercetează-i proprietățile imobiliare.

— Te referi la locuință?

— Închiriază imobile? A vândut vreo locuință cuiva? I-a cumpărat cuiva vreuna? Când trebuie să miști sume imense de bani dintr-un loc în altul mereu apare implicat vreun agent imobiliar. La fel de sigur că faptul că doi și cu doi fac patru, aproape toată delincvența financiară din Danemarca își are originea în sectorul imobiliar. De ce? Pentru că există mulți bani de câștigat și pentru că nimeni nu

rămâne uimit când cineva cumpără ceva prea scump. Nu este ilegal să fii prost sau să faci investiţii proaste. Piaţa imobiliară este fundamental anarhică, iar poliţia nu dispune, nici pe departe, de resurse ca să cerceteze cine ce cumpără de la cine, cine ce îi închiriază cui. Şi peste toate astea, cei de la Brigada de Investigaţii a Delictelor Economice sunt mai idioţi decât hoţii.

Respiră profund. De patru-cinci ori, repede şi una după alta.

— Ai zis că sora lui este doamna de companie?

— Da.

— Casa Regală sper să nu fie implicată. Altminteri singurul lucru pe care îl poţi face e să te arunci în cap de pe terasa hotelului SAS.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu va vrea să scrie despre asta.

— Şi dacă obţin dovezi?

Lagerkvist încuviinţă şi închise ochii.

— În linii mari, avem aceeaşi relaţie cu regina ca musulmanii lui Mahomed. Da, da, e adevărat. Îngăduim un minim de critică, tolerăm ca vreun actoraş gay îmbrăcat în rochie să dea salturi şi să facă pe măscăriciul pe scenă, îl admitem pe bufonul de curte, care nu ne-a lipsit niciodată. Astfel se eliberează puţină tensiune. Dar până la un punct, nu mai mult. Nimeni nu face o adevărată critică. Lumea de afaceri daneză şi Casa Regală: schimb de bani şi servicii, spuse şi dădu din nou din cap. Ceea ce în Italia se numeşte „Cosa Nostra". Închise ochii. Sunt obosit, zise.

Tăcere. Eva îşi răsfoi notiţele şi îl privi pe Lagerkvist, care, cu gura căscată, respira profund. Oare adormise? Se ridică.

— Mulţumesc pentru ajutor, şopti.

Nu primi niciun răspuns. Se îndreptă spre uşă pe vârfuri.

— E ciudat, spuse el.

Eva se răsuci pe loc. Încă ţinea ochii închişi.

— Aşteptam să vină cineva să mă vadă.

— Cineva?

— Oricine. O speranţă. Am citit ziarele în fiecare zi, poate o nouă voce. M-am uitat la tembelizor, spuse şi arătă înspre aparat, tot cu ochii închişi. Aşteptam pe cineva.

— Şi atunci am sosit eu, spuse Eva şi coborî privirea. Vru să-şi ceară iertare. Să-şi ceară iertare că nu era speranţa pe care el o aşteptase. Mulţumesc, oricum, spuse. Se pregătea să iasă când el o strigă.

— Eva?

— Da.

Acum o privea.

— Sună-mă dacă e ceva.

Cămin pentru femei

Ora 10:30

Submarinul. Eva îl vizualiză, un monstru gigantic din fier. Văzu cum alunecă lent pe dedesubtul suprafeţei spre adâncuri, până ce doar periscopul i se mai vede, un ultim semn de viaţă, o ultimă privire curioasă aruncată spre lume, pentru ca, în cele din urmă, să dispară în necunoscut.

Submarinul Evei se afla puţin deoparte, ascuns în spatele unor arbuşti şi al unui gard scund.

Era o clădire mare şi anonimă care, cu discretele ei nuanţe întunecate, nu atrăgea prea mult atenţia. De fapt nu i-

a fost uşor să-l găsească, iar lucrul acesta i s-a părut un semn bun. Nişte plăci cu buruieni crescute printre crăpături duceau înspre scări şi o uşă închisă cu cheia. Ezită o clipă. Se gândi la ce va spune. Era un cămin pentru femei maltratate. Nu fusese şi ea maltratată? Ba da, dar fără îndoială trebuia să schimbe puţin povestea, trebuia să inventeze ceva. Oare să-şi dea numele adevărat? Avea paşaportul în geantă. Oare îi vor cere vreun document de identitate? Habar nu avea. Venind spre locul acela, trecuse pe la biroul tatălui ei. Supraveghease clădirea unde lucra o jumătate de oră înainte de a intra. Tatăl ei lăsase un plic cu paşaportul şi cardul MasterCard la recepţie şi un *smiley*, urmat de un mesaj scris de mână, cu îngrijorări şi sfaturi, prin care îi cerea să nu uite să-l sune. Avea paşaportul. Într-o oarecare măsură, Eva simţea că acel lucru reprezenta un pas înainte înspre o nouă direcţie. Îşi cumpărase haine şi o geantă ca să-şi pună toate lucrurile. Nu avea să se lase înfrântă; nu era vorba să nu mai piardă nimic, ci dimpotrivă, să reconstruiască. Urma să înceapă de acolo, din căminul pentru femei.

Eva era femeie şi nu avea o locuinţă. Prin urmare, sună la interfon având dreptul de a o face, aşteptând ca planul ei să funcţioneze. Trebuia să funcţioneze. Trebuia să fie submarinul ei, un loc în care să nu o poată găsi.

— Recepţie.

— Bună ziua, spuse Eva. Pot să intru?

— Vizită?

— Nu, aş vrea să locuiesc un timp aici.

— Aşteptaţi puţin.

Şi aşteptă puţin, maximum cinci secunde, până ce o femeie înaltă şi zveltă, la patruzeci de ani, cu trăsături dure pe un chip altminteri amabil, îi deschise uşa.

— Poftiţi, zise şi îi întinse Evei mâna. Mă numesc Liv şi

sunt directoarea sau administratoarea, cum doriţi, dar mie îmi sună puţin cam învechit. Doar asta ai? Se uită la geanta Evei.

— Da.

Trecură într-un mic vestibul, cu lăzi de fructe şi conserve stivuite până în tavan. Mirosea a mere.

— Avem un acord cu supermarketurile ca să ne furnizeze mâncarea. Ştii tu, marfă pe care nu o pot vinde pentru că este pe punctul de a expira. Pe aici, zise Liv şi deschise o altă uşă.

Eva o urmă pe un coridor strâmt fără mochetă, cu uşi pe ambele părţi, foarte aproape una de cealaltă, ca într-un cămin studenţesc. O tânără arabă puţin peste douăzeci de ani, cu un copil în braţe, se intersectă cu ele.

— Bună, Bashira, o salută Liv. Ce faci?

— Bine, zise tânăra.

— Şi ăla mic?

— E... Femeia zâmbi, renunţând să mai caute cuvintele potrivite.

— Vorbim mai târziu, zise Liv, şi zâmbi către Bashira înainte de a deschide o uşă şi de a o privi pe Eva. Aici putem sta puţin de vorbă. Ia loc.

Eva se aşeză la masa pătrată, cu spatele la fereastră. Încercă să-şi găsească o poziţie confortabilă în scaunul incomod din lemn. Se gândi să se aşeze picior peste picior, dar i se păru o poziţie prea flegmatică, astfel încât optă pentru contrariul: îşi apropie scaunul cât putu mai mult de masă şi îşi lipi coatele de corp ca o elevă silitoare şi atentă.

— Aşadar, zise Liv şi puse o cană de cafea în faţa Evei înainte de a trage un scaun de sub masă şi de a se aşeza. Vrei să-mi spui cum te cheamă?

— Eva.

— Doar Eva?

— Dacă se poate, da.

— Bine, Eva. O să vezi. Aici nimeni nu-ţi poate face niciun rău. Avem pază douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Sistem video de pază, o linie directă cu poliţia, alarme instalate la toate ferestrele. Ajutorul soseşte cât ai clipi. Îşi lăsă pentru o clipă mâna pe mâna Evei. Avea o mână plăcută, caldă. Înţelegi?

— Da.

— De unde vii?

Eva se gândi la o minciună. O femeie maltratată, cu ce fel de bărbat putea să trăiască? Cu unul ca acela care intrase cu forţa la ea în casă. Un psihopat cu farmecul unui psihopat.

— Eva?

— De la apartamentul prietenului meu, spuse Eva şi se gândi la el, la ochii lui.

— Locuiţi împreună?

— Nu am unde să stau, aşa că am dormit la el acasă în ultimele două luni, în apartamentul lui.

— Unde?

— În cartierul Nørrebro.

— Şi el unde e acum?

— Nu ştiu. Uneori iese, zise, ceea ce, la urma urmelor, era adevărat.

Dintr-odată îşi făcuse apariţia în salon. O legase de mâini şi dispăruse. Oricând se putea întoarce.

— Iese? La serviciu?

— Nu are serviciu, zise Eva. Se întâlneşte cu nişte prieteni. Dispare pe nepusă masă.

— Iar tu ai fugit?

— Eşti sigură că n-o să mă găsească aici? Că n-o să mă descopere şi...

— Eva, înţeleg că ţi-e frică, dar trebuie să ştii că nimeni nu poate intra aici, nimeni care să vrea să-ţi facă vreun rău.

— Poţi să-mi arăţi casa?

— Vrei să vezi cu ochii tăi dacă e suficient de sigur?

— Da, dacă se poate, da. Mulţumesc.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, pofteşte, zise Liv şi se ridică în picioare.

— Acesta e Tom. El are grijă de noi azi.

Eva îl salută din cap pe un tip corpolent şi aproape chel care citea un ziar într-un scaun aproape de intrare.

— Bună ziua, spuse paznicul.

— Tocmai îi spuneam Evei că îi garantez că nu are de ce se teme atâta timp cât se află aici. O privi din nou pe Eva şi zâmbi. Aşa cum ţi-am spus înainte, avem la dispoziţie un fir direct cu Poliţia. Asta înseamnă că, dacă se întâmplă ceva, sunt aici în doar câteva minute.

— Ziceai ceva de nişte alarme?

— Uite, zise Liv, şi se apropie de geam. Arătă spre un pătrăţel negru cu un led roşu intermitent. Există alarme instalate la toate ferestrele. Este imposibil să pătrunzi fără să înceapă să sune. Şi, vezi acolo sus? Arătă din nou. Sistem video de pază. Eva... Liv se apropie de ea şi o luă de braţ. Crede-mă, te afli în cele mai bune mâini.

— Şi subsolul? întrebă Eva şi se gândi că Liv nu îl cunoştea pe prietenul cel nou, cel care o pipăia între picioare când nu încerca să o omoare.

— Urmează-mă.

O luară pe un coridor lung şi strâmt până să ajungă în dreptul unei uşi.

— Ţi-am vorbit despre politica noastră a uşilor închise?

— Nu, zise Eva.

— Este o politică pe care am instaurat-o şi care înseamnă că i se înmânează două chei fiecărei rezidente, una de la cameră şi alta de la coridorul unde locuieşte. Cheia de la coridor serveşte doar pentru etajul la care stă.

Adică nu se poate intra cu ea în altă parte. Asta implică o securitate sporită şi în privinţa furturilor.

Liv deschise uşa cu cheia ei.

— Poate că vei putea să-mi povesteşti câte ceva în timp ce îţi arăt şi restul.

— Da.

Coborâră nişte scări. Balustrada era recent vopsită.

— Nu era acasă când ai plecat?

— Nu.

— De ce te-ai hotărât să pleci tocmai azi?

— Mi-a fost frică.

— Trebuie să ne suim în liftul ăsta, zise Liv şi arătă cu degetul. Se poate coborî la subsol doar cu liftul.

— De acord, zise Eva intrând în ascensor.

Liv o privi din nou pe Eva, liftul se zgâlţâi uşor.

— Nu se poate spune că este ultimul model de ascensor, zise cu un zâmbet, dar de obicei funcţionează. De ce îţi era frică?

— De ideea că se poate întoarce în orice moment, zise Eva.

— Pentru că te loveşte?

— Da.

— A făcut-o de mai multe ori sau doar o dată?

— De multe ori.

— Unde obişnuieşte să te lovească?

— Pe corp, zise Eva, şi pe faţă. Mai ales pe corp. Acum câteva zile a încercat să mă stranguleze.

Eva îşi trase gulerul de la pulover şi îşi lăsă capul pe

spate. Liftul se opri cu mare zgomot.

— Pot să mă uit? Liv se apropie puţin şi se uită cu atenţie la cicatricea pe care i-o lăsase sfoara. Degetele ei atinseseră gâtul Evei. Of, şopti. Cu şiretul de la pantofi sau cu ce?

— O bucată de sfoară, îi explică Eva. Mi-a legat-o în jurul gâtului şi a întins-o.

— Cum te-ai eliberat?

— Am fost gata să leşin, dar am rezistat şi... atunci mi-a dat drumul.

Dintr-odată Eva simţi cum lacrimile îi umpleau ochii. Amintirea acelei nopţi teribile din casă... Liv puse o mână pe umărul ei când ieşiră din lift.

— De ce îţi face asta?

— Zice că mă uit la alţi bărbaţi. Zice că nu mai poate avea încredere în mine. Nu e adevărat. Nu mă uit la nimeni.

— Şi poliţia? Ai vorbit cu ei?

Eva negă din cap.

— Nu pot s-o fac.

— De ce nu? Ce s-ar putea întâmpla?

— M-ar omorî.

Directoarea Centrului încuviinţă calmă.

— În fine, Eva, o să vezi, nu poate să-ţi facă una ca asta. Ar fi pedepsit.

Eva nu rosti niciun cuvânt. Liv se opri. Se aflau într-un subsol în semiîntuneric.

— De fapt, există câteva ferestre acolo jos, dar chiar dacă cineva ar putea să pătrundă pe acolo, n-ar putea ajunge până în cămin. Se poate urca doar cu liftul, şi e nevoie de o cheie ca să-l utilizezi.

— Am înţeles, zise Eva, deşi nu ştia dacă să se simtă în siguranţă sau nu.

— Înţeleg că ţi-e frică. Celor mai multe dintre femeile care vin aici le este, şi mie mi-ar fi. Apropo, ţi-e foame? Când ai mâncat ultima dată?

— Nu, mă simt bine.

— Eşti sigură?

Eva încuviinţă.

— Trebuie să trecem pe la Urgenţe, Eva. Trebuie să te examineze un medic. Ai putea avea vreo leziune care să nu se vadă cu ochiul liber şi care să ceară vreun tip de tratament. De acord?

Eva încuviinţă din nou.

— Bine, o să luăm taxi.

O liniştise puţin să vadă măsurile de securitate, constată Eva când ieşiră pe uşă ca să aştepte taxiul. Acum se simţea puţin mai în siguranţă. Se gândi cât de uşor îi era să mintă, poate pentru că nu părea o minciună de-adevăratelea, poate că într-un anumit fel era adevărat ce îi povestise. Un bărbat periculos se ţinea după ea. Avea să-i facă rău dacă o va găsi. Chiar îi era frică.

Telefonul lui Liv sună la ea în birou. Îi făcu un semn că avea să se întoarcă imediat şi în clipa următoare apăru lângă Eva o altă femeie.

— Bună, zise şi zâmbi.

„Frumoasă piele", gândi Eva înainte de a-i întoarce zâmbetul, culoare cafea cu lapte, aproape aurie. Părul femeii era negru, cârlionţat şi rebel. Abia dacă bâlbâia ceva în daneză, dar vocea ei era plină de pasiune.

— Şi eu am aşteptat aici un taxi în prima zi, spuse. Trei luni au trecut de atunci, dar... Se înecă, râse şi scutură din cap, ca şi cum ar fi putut să scoată cuvintele daneze prin zguduituri, ca nucile de cocos dintr-un palmier. Parcă totuşi

o ajută: Simt de ceva timp.

— Am chef deja să simt că toate astea s-au întâmplat cândva demult, zise Eva.

Se priviră. Cealaltă era mai mare decât Eva. Nu cu mult, poate cu cinci ani. De unde era? Din nordul Africii? De aceea se gândise la nuci de cocos.

— Alicia, se prezentă ea.

— Eva.

Liv ieşi din birou.

— Taxiul ne aşteaptă afară. Eşti pregătită?

Spitalul Regatului

Ora 11:58

I se mai întâmplase, cu ceva timp în urmă, în Irak, ca o explozie să-l lanseze câţiva metri în spate, lăsându-l inconştient. Atunci, la fel ca acum, petrecuse primele secunde de după trezire constatând că nu murise şi că era internat într-un spital. Afară se găsea doar o infirmieră. De fiecare dată când întorcea capul îl durea.

Marcus îşi verifică degetele de la picioare. Se mişcau. Braţele, degetele de la mână; da, le simţea extrem de sensibile, dar părea că totul îi funcţiona, în ciuda a tot ce păţise.

— Eşti treaz?

Marcus încercă să întoarcă din nou capul. Vocea venea din partea stângă.

— Cine vorbeşte?

— Poţi să te mişti?

— Mă doare puţin.

— Doctorii zic că o să-ţi revii, zise Trane. Se ridică, se

aplecă spre Marcus.

— Trane?

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti?

— Nu. Da. Maşină?

— Aşa e.

— Cine era?

— *Hit and run*, zise Trane.

— *Hit and run*?

— Ai sărit în faţa unei maşini. A fost un accident. Mama mă-sii de treabă, credeam că o faci anume!

— L-aţi găsit?

Trane făcu un gest negativ din cap, iar Marcus îşi aminti cum alergase după Eva pe... pe Istedgade? Se uitase peste umăr. Văzuse două faruri. Cine era la volan?

— Şi tu unde erai? întrebă Marcus.

— Aşteptam în maşină. Nu te mai gândi.

— De ce mă aflu aici?

— Şi unde ai vrea să te afli?

Trane îl măsură pe Marcus din cap până în picioare şi făcu un gest cu capul de parcă ar fi vrut să spună că e de acord. De acord cu ce? Nu avusese loc nicio discuţie. Poate era de acord cu dezbaterea pe care în momentul acela Trane o avea cu sine însuşi, despre ce să facă cu Marcus. Dumnezeu ştie la ce concluzie o fi ajuns.

— O să mă întorc mâine.

— Aşteaptă. Marcus încercă să-l apuce pe Trane. Femeia aia. Eva.

— Nu te mai gândi la ea. Începând din momentul acesta, mă ocup eu.

— Ce?

— M-au pus la curent. O treabă urâtă, zise Trane şi adăugă sec. Poate că nu au gestionat cum trebuia încă de la început.

Ceafa lui Marcus protestă când încercă să se ridice. Nu putea să rămână întins în pat, altminteri nu putea să-şi recupereze autoritatea. Înainte de a avea timp să se sprijine în cot, Trane ajunse la uşă, pe punctul de a ieşi.

— Trane?

Se întoarse. Marcus nu avea mare lucru cu care să compenseze, era conştient de lucru acesta. Îl puseseră pe Trane „la curent" şi tot ce făcuse Marcus până atunci era prost făcut.

— Cred că ai dreptate, spuse în timp ce-şi căuta cuvintele ca să spună ce voia.

Dar ce îşi dorea de fapt? Să-şi recapete slujba? Pentru că în fond despre asta era vorba, Marcus fusese pus pe linie moartă, iar Trane preluase controlul sau...

— La ce te gândeşti?

— Presupun că am mers prea departe cu femeia.

— Prea departe?

— Nu e nevoie să fie scoasă din luptă... O discuţie va fi de ajuns.

Trane zâmbi.

— Eşti complet scos din minţi. Nu-i aşa, şefule?

— Nu, asta e evaluarea mea de profesionist.

— Am notat, zise Trane.

Plecă şi închise uşa. Marcus văzu cum schimbă nişte cuvinte cu medicul de partea cealaltă a uşii de sticlă, iar apoi dispăru.

Trebuia să se ridice, să iasă de acolo. De ce? Ce trebuia să facă? Mintea nu-i era complet limpede, dar ştia că era ceva ce trebuia să facă. S-o omoare. Sau s-o salveze.

Îşi privi mâna. Degetul care îşi luase anumite libertăţi în noaptea aceea, la ea acasă. Acelaşi deget care refuzase să apese pe trăgaci. Se ridică. Durerile din spate erau groaznice. Nu erau decât dureri musculare, îşi spuse, dar îl secau; nu avea fracturi, niciun glonţ care să-i fi traversat ţesutul şi organele. Cât pe ce să cadă în drum spre fereastră. Se prinse de oblon şi ateriză în genunchi. În spatele lui stativul pentru perfuzie se prăbuşi, iar acul îi ieşi din braţ. Sângele începu să curgă. Încercă să se ridice în picioare. Îl durea capul. Se uită afară. Era ziuă. Lumea intra şi ieşea din spital. Un taxi se opri în faţă. Două femei coborâră. Una dintre ele semăna cu Eva.

— De ce v-aţi dat jos din pat?

Asistenta alergă spre el. Marcus vru să protesteze, să zică ceva.

— Cineva poate să-mi dea o mână de ajutor aici, înăuntru? strigă ea şi două infirmiere veniră în grabă.

— Trebuie să plec, murmură Marcus chiar înainte de a se prăbuşi. Ceva îl opri, poate podeaua, altfel ar fi continuat căderea liberă. Pierduse ceva, sau tocmai găsise ceva.

Beznă. Eva.

Spitalul Regatului

Ora 12:05

Liv o luase de mână pe Eva în drum spre Spitalul Regatului. Nici una, nici alta nu scoseseră un cuvânt pe tot parcursul drumului, abia dacă treceau câteva maşini, la radio cânta muzică pop.

— Şi de obicei sunt foarte amabili cu noi, îi spuse Liv când coborâră din maşină şi intrară în spital. În mod sigur ne vor primi imediat.

Spitalul era o lume în alb. Soarele intră prin ferestrele mari, coridoare luminoase, halate incolore.

— E rândul nostru, spuse Liv şi se ridică. Poţi?

— Da, zise Eva.

Medicul era puţin aiurit, nu semăna a medic, fu Eva de părere. Nu ştia ce aspect trebuia să aibă medicii, dar era evident că acela nu părea a fi doctor, cu trupul ăla de culturist, ceafă de taur, nas de fost boxer. Boris, scria pe ecusonul de pe halat. Liv îşi luă sarcina de a-l pune la curent, Eva doar fu obligată să adauge câteva gesturi afirmative schiţate din cap şi un scurt comentariu ici-colo. Apoi o examină.

— Trebuie să-ţi cer să te dezbraci, de acord?

— Şi lenjeria intimă?

— Ai fost victima vreunei agresiuni sexuale?

— Nu.

— Atunci nu e nevoie. Poţi să te aşezi aici?

Eva se dezbrăcă şi luă loc. I se părea surprinzător că nu se simţea deloc stânjenită să stea aşezată pe marginea unui pat rece, aşteptând să fie consultată. O făcea să se simtă sigură, oricât de frig i-ar fi fost, sigură că era înconjurată de oameni amabili, în halat, cu voci calme.

— Te doare în mod special undeva?

Eva ridică din umeri.

— Nu bănuieşti să-ţi fi rupt nimic? Mâinile, degetele, gleznele?

— Nu cred.

O ascultară la plămâni, o atinseră peste tot, o examinară în gât. Doctorul se concentră mai ales asupra gâtului, ba chiar a gâtlejului şi a ochilor. Cu ajutorul unei lanterne îi făcu un consult ocular, stând cu faţa foarte

aproape de chipul ei astfel încât îi putea vedea striaţiile buzelor. Apoi oftă, făcu un gest din cap ca pentru sine şi îi ceru să se îmbrace.

— Bine, spuse şi o privi pe Eva. Mai întâi vestea bună. Nu ai nimic fracturat. Nici la ceafă, nici la cervicală, în nicio altă parte a corpului. Şi umărul e într-o stare bună.

— Adică...

— Dar e un caz foarte grav. Acum o privea pe Liv, ca şi cum ar fi vrut să o protejeze pe Eva de un adevăr terifiant. Putea să te omoare. Câteva secunde şi creierul tău ar fi suferit leziuni ireversibile. În cel mai rău caz ai fi putut să mori strangulată. Urmele de pe gât... spuse, cu o faţă de profundă tristeţe. Ţi-a fost greu să respiri, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Tipul chiar nu merită doi bani, zise Boris.

Părea că avea chef să-i ardă o chelfăneală agresorului.

Eva se uită la Liv. Dintr-un motiv necunoscut şi ciudat, zâmbea. Poate pentru că era fericită că lucrurile nu se petrecuseră atât de rău pe cât ar fi putut să fie. Asta era munca lui Liv, se gândi Eva când plecară de acolo: să zgarmene pe fundul societăţii, alături de femei nefericite şi să găsească energie în faptul că, în ciuda tuturor lucrurilor, ar fi putut fi mai rău, nu foarte rău, şi totuşi, mai rău. Ar fi putut s-o stranguleze pe Eva, s-o omoare.

Cămin pentru femei

Ora 12: 55

— Aici e baia.

Liv îi deschise uşa şi aprinse lumina.

— Perfect, spuse Eva şi se uită atent prin baie: gresie

albă, un duş mic, o oglindă nu prea mare; nu exista niciun motiv ca să îşi facă prea multe griji pentru aspectul fizic, acum nu, nu în momentul acesta.

— Şi, în afară de asta, jos se află o bucătărie comună, unde se întâlnesc de obicei cinci sau şase femei ca să mănânce în fiecare seară. Te-ai salutat cu Alicia, nu-i aşa?

— Da. E foarte frumoasă.

— Da. De obicei cinează acolo. Pregăteşte nişte feluri de mâncare foarte interesante pentru celelalte interne.

Eva încuviinţă şi încercă să schiţeze un zâmbet. Nu mai mâncase de mult ceva decent.

— Dar, fireşte, de tine depinde. Mai există şi un frigider aici, dacă preferi să mănânci singură. Şi avem o sală cu televizor unde vei fi bine-venită, desigur. E totul în regulă?

Eva încuviinţă.

— Bine. Te las în pace.

— O să dorm puţin. Sunt atât de obosită!

— Cheia, bineînţeles, spuse Liv şi o puse masă. Două. Una de la cameră şi alta de la coridor. Politica uşilor închise. Mi se pare că ţi-am vorbit despre asta.

— Politica uşilor închise, repetă Eva.

Când Liv ieşi din cameră, Eva se apropie de fereastră şi privi în stradă. „Ăsta e submarinul meu”, gândi când uşa se închise şi tăcerea păru că înmugureşte din pereţi.

Se întoarse şi privi în jur. Camera măsura cam doisprezece sau paisprezece metri pătraţi, poate mai puţin. Un pat era fixat în perete, ca să nu ocupe prea mult spaţiu, o masă, un scaun, o lampă, un frigider, nişte rafturi din rigips chiar sub tavan pentru că era nevoie să se profite de spaţiul mic. În cel mai bun caz, putea fi considerată o cameră închiriată dintr-un apartament ieftin; în cel mai rău caz, o celulă. Se aşeză pe marginea patului şi simţi cum dintr-odată

trupul îi era cuprins de oboseală. De câteva zile şi nopţi nu mai dormise, nu se mai odihnise. Intră în baie. Încă era puţin ameţită când se dezbrăcă şi dădu drumul la duş. Avea şampon. Se frecă cu spumă. Mirosea a produse chimice. Închise ochii sub apă. „Acum mă aflu la bordul submarinului, se gândi, dar care va fi pasul următor?" Se gândi la Jan Lagerkvist. Ce-i spusese ziaristul muribund? Că trebuia să obţină raportul autopsiei, să vadă totul cu propriii ochi, şi că trebuia să fie meticuloasă, să caute toate micile fisuri, toate aspectele ciudate. Să forţeze toate uşile. Cărţile de telefoane, ghidul Krak, contractele de vânzare-cumpărare. Nu! Trebuia să înceapă cu începutul.

Foarte bine. Ce ştia? se întrebă, stând dezbrăcată pe pat. Hainele noi pe care le cumpărase se aflau lângă ea: blugi, un tricou, şosete, lenjerie intimă. Da, ştia că, după toate aparenţele, Christian Brix îşi trăsese un glonţ în cap. Cel puţin asta era explicaţia oficială. Ştia că Malte era la curent cu moartea unchiului său înainte ca unchiul să trimită vreun SMS. Ştia că era ceva care nu se potrivea. Ce o putea ajuta pe Eva să avanseze? „A ajuta". Cuvântul rămăsese agăţat în mintea ei pentru o secundă. Rico adusese vorba de un asistent. Ce-i spusese oare? „Un asistent credincios". Ce însemna asta? Cineva care îi furnizase informaţii din telefonul doamnei de companie? Cineva care îl ajutase să obţină informaţii despre traficul din telefonul lui Brix? Da, era posibil. Cineva care descoperise ceva? Ce anume? În orice caz, era important. Simţise lucrul acela în glasul lui Rico când acesta o sunase cu puţin înainte de a fi ucis.

Îşi scoase notiţele din buzunar şi pixul pe care îl luase de la azil. Întoarse hârtia şi notă: „Locul crimei. Asistentul lui Rico: ştie ce se găseşte în telefon? Malte: martor la crimă?"

Înainte de orice, trebuia să viziteze un anumit loc. „Trebuie să-l vezi cu ochii tăi.”

Spitalul Regatului

Ora 13:07

Se trezi sau poate că era de ceva timp treaz. Se uită la degetul lui arătător, îl mişcă înainte şi înapoi, suficient cât să strângă trăgaciul şi să dezlănţuie explozia în camera revolverului care ar fi propulsat glonţul. Rămase aşa o bună bucată de vreme, observând forfota vieţii din jur, lucru care în multe privinţe reprezenta esenţa muncii de soldat. Se simţea puţin ameţit. Încercă să găsească şi alte profesiuni care să se poată reduce la un spectru atât de redus. Nu găsi niciuna. Nici soldat nu era. Nu mai era. Aparţinea unui *lobby.* Lucra pentru Instituţie. Nu. Nici asta. Şi ce era acum? Era doar singur.

Femeia.

Eva.

Prima femeie. Prostii. Sentimentele îl trădau. Avusese prea multe femei, de cele mai multe ori le plătise pe vremea când era celebru. De ce oare era ea diferită? Iubirea nu avea mare valoare pentru el, aşa cum o avea pentru alţii. Recunoştea că există dragoste, simţise ceva pentru fiecare femeie cu care fusese, instinct de protecţie, dorinţa de a proteja lumea în care un număr cât mai mare de persoane să poată experimenta iubirea, să-i poată dedica timp în loc de a-l irosi în războaie şi haos. Acest fapt îi conduse gândurile înapoi înspre Instituţie: Marcus fusese expulzat din Instituţie. Mersese prea departe în lupta de apărare în care credea. Acesta era paradoxul. Sistemul nu poate supravieţui

decât dacă, din când în când, există cineva dispus să meargă prea departe. Dacă un funcţionar este în stare să mintă, să distrugă documente, să şteargă un e-mail; dacă politicienii erau dispuşi să-şi înşele votanţii; dacă poliţia şi colegii lui Marcus erau dispuşi, din când în când, să încalce legea care reprezenta fundamentul Instituţiei şi, prin asta, să salveze sistemul, chiar dacă o făceau cu preţul propriei vieţi fizice sau profesionale. Asta era ceea ce făcuse Marcus. Dacă nu ar fi făcut-o, Instituţia s-ar fi prăbuşit. Iar acum se afla pe linie moartă. Nu-i mai era de niciun folos. Pentru că greşise. La o adică, în momentul cel mai important, ratase. Fusese incapabil să apese pe trăgaci. Acum îi revenea lui Trane sarcina să apere Instituţia. În ce situaţie se afla el? Era liber? Nu mai aparţinea sistemului. Avea alte obligaţii. Care?

Trebuia să iasă de acolo. Îl urmărea o imagine: femeia care coborâse dintr-un taxi în faţa spitalului. Fusese o închipuire? Oare o vedea pe Eva peste tot? Precum copiii mici care le văd peste tot pe puţinele persoane pe care le cunosc, care dintr-odată exclamă într-o vacanţă în Thailanda: „Uite-o pe mătuşa!” Arată înspre o femeie care nu seamănă, nici pe departe, cu mătuşa. În mod cert, medicii îl îndopaseră cu calmante şi avea mintea înceţoşată. Chiar înainte de a cădea, o văzuse intrând în spital. Da. Şi totuşi poate că nu, nu mai ştia. Poate că fusese o halucinaţie, o dorinţă neexprimată. Măcar de s-ar fi aflat acolo! Dar nu. Marcus mai fusese rănit, îl umflaseră cu medicamente şi, totuşi, analizase corect situaţia. Prin urmare, poate că da, era chiar ea, Eva, care venea la spital ca să-i examineze oribilele răni pe care i le provocase Marcus. Cine era femeia care o însoţea? Dacă o consultaseră… exista un raport medical în format digital.

Era singura pistă pe care Marcus trebuia s-o urmeze.

Viziune de ansamblu. Marcus recapitulă ceea ce ştia: că Trane îi luase locul; că, dacă nu remedia situaţia, Eva în curând avea să sfârşească moartă şi îngropată; că el trecuse de partea cealaltă a baricadei şi voia s-o salveze. Şi mai ce? Că grupul nu mai avea încredere în el. Până avea să-şi revină, până ce povestea cu Eva avea să se rezolve, îl ţineau sub control. În situaţia lui, Marcus ar fi făcut acelaşi lucru. Dar nu era unul dintre ei, nu mai era. Nu mai făcea parte din nimic. Era singur.

Când îşi scoase hainele din dulap, îşi dădu seama cât de puternică fusese izbitura pe care o suferise. Pantalonii erau sfâşiaţi de sus până jos, cămaşa, plină de sânge; jumătate din tocul pantofului stâng dispăruse. S-ar fi putut spune că cineva îl călcase cu intenţia să-l omoare.

Îşi aminti momentul. Privise pe deasupra umărului. Eva se afla în faţa lui, la semafor, şi mai alergase câţiva metri până să traverseze strada. Odată ce se aflase de partea cealaltă, privise din nou în spate şi auzise iar maşina. De aia s-a întors? Abia dacă mai avusese timp să vadă farurile şi nimic altceva. Cine era la volan? Îl avea pe Trane în cască. Îl auzise ţipând.

Marcus scutură din cap. Acum era un martor îndoielnic al acuzării pentru propria memorie. I-ar fi plăcut să-l pună pe Trane la volan, totul s-ar fi simplificat, pofta de răzbunare, dar nu era chiar sigur. Dar aproape? Senzaţiile, frica, vedeniile, şi amintirile mereu se amestecă în acest tip de ciocniri. „O ştia”, gândi. Se gândi la Trane. Ce ştia Trane? Chiar el condusese maşina? El fusese cel care încercase să-l ucidă? Ce spusese Trane? Că în momentul acela, Eva zbura pe sub radar, dar că aveau s-o găsească. Marcus nu dispunea de mult timp dacă voia să o salveze. Oricât de mult şi-ar fi îmbunătăţit Eva abilităţile zi după zi, nu avea cum să lupte

împotriva lor. Era o chestiune de ore. Eva își lăsase pe undeva urmele digitale și singura pistă pe care o avea Marcus era femeia care poate că fusese Eva și pe care o consultaseră chiar în acel spital.

Poate că era deja moartă.

— Te-ai ridicat? Din nou?

Asistenta stătea în pragul ușii.

— Mă simt bine.

— Trebuie să stai în pat.

— Trebuie să mă duc la baie.

— Trebui să folosești butonul de urgență ca să ne suni.

— Nu-mi mai spune ce trebuie să fac, bine?

Privirea uimită deveni una plină de furie.

— Hei, tu!

— Știi cine sunt?

— Știu cât de tare ai fost lovit...

— Vreau să vorbesc cu șeful tău, îi ordonă Marcus. Nu am chef să discut cu tine. Caută-mă după codul numeric personal. Verifică cine sunt. Acum! Dacă nu o faci, înseamnă că vei rămâne fără slujbă în patru minute.

Infirmiera se răsuci supărată pe călcâie și se îndepărtă pe coridor. Marcus o urmări cu privirea. O observă de departe când intră la ea în birou și se așeză la calculator ca să tasteze codul numeric personal al lui Marcus, așa cum îi ordonase. De la calculatorul acela putea să aibă acces la antecedentele medicale ale Evei. Poate și ceva despre locul în care se afla acum? Vreo rețetă pe numele ei ce trebuia să o ia de la farmacie? Orice i-ar fi fost de folos. Fără îndoială, era nevoie de o parolă ca să poată accesa antecedentele clinice. Văzu că asistenta vorbea furioasă cu medicul. Marcus se întoarse la timp în camera lui, înainte de a apărea doctorul urmat de asistentă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă medicul.

— Sunt arestat? întrebă Marcus.

— Arestat? Aţi fost victima unui grav accident de trafic.

— Am fost călcat. V-am întrebat ceva. Sunt arestat?

— Teoretic, nu. Dar, dacă ne gândim bine, reprezentaţi un pericol pentru propria persoană, iar noi suntem îndreptăţiţi să vă protejăm de propriile fapte. Zâmbi. Avea mai multă energie decât asistenta. Ce-ar fi să vă întindeţi şi să vorbim despre asta? Haideţi.

Doctorul îl luă pe Marcus de braţ.

Dyrehaven

Ora 14:10

Nu era paranoia. Era o realitate. Eva descoperise camera de filmat când se urcase în autobuz. Se aşeză în grabă blestemându-şi zilele. Trebuia să aibă mai multă grijă. O urmăreau? Poate că da... Nu putea fi sigură. Poate cu o perucă neagră şi ochelari... I-ar servi la ceva? Eva se ţinuse după o bătrânică în autobuz, vorbise cu ea, se aşezase lângă ea şi încercase tot timpul să gândească asemenea acelor oameni care stau în faţa unor ecrane, pe undeva, şi ne urmăresc. Se gândise: „Caută o femeie singură”. Acolo era o femeie care îşi însoţea bunica. Chiar dacă Eva trebuia să-şi continue drumul până în Dyrehaven, coborâse împreună cu bătrânica în Nørrebro ca să-şi joace rolul până la capăt, ca să nu o găsească. Aruncase o privire înspre camera de supraveghere din autobuz când acesta se urni din loc. Camera: ca un cer întors pe dos, cu partea concavă în jos şi care ne observă.

Îi luă ceva până să găsească magazinul de peruci. Găsi

repede peruca închisă la culoare, cu părul întins şi breton. Nu-şi mai pusese perucă de la reprezentaţia piesei O *poveste de iarnă* a lui Dickens, din clasele primare. Se uită în oglindă. Părea o femeie de afaceri din sudul Europei, una dintre acele elegante franţuzoaice care se văd pe străzile Parisului.

Dintr-o benzinărie îşi cumpără ochelarii cu 39,95 de coroane. Apoi îşi continuă călătoria.

Eva coborî din autobuz într-o parcare şi privi în jur. Exista doar o masă din lemn înşurubată în asfalt a cărei suprafaţă era acoperită cu licheni gri-verzui. O hartă a pădurii se afla pe două bare din fier ruginit. Christian Brix ajunsese acolo luni de dimineaţă, cam pe la şapte. Puţin mai târziu şi-a tras un glonţ în cap.

Trecură câteva maşini, una îşi reduse viteza, iar şoferiţa unei vechi maşini japoneze se uită la ea. O urmărea? Nu. Eva se apropie de harta pădurii, ilizibilă din pricina trecerii timpului. Îşi trecu dosul palmei pe deasupra plasticului decolorat ca să-l şteargă de praf. Căută Ulvedalene.

O luă pe poteca din pădure, care se prelungea până unde putea ajunge cu privirea. Christian Brix intrase pe acolo. Chiar stătuse în locul acela cu puşca de vânătoare în mână, complet scos din fire, tremurând de frică în faţa spectacolului pe care îl organizase? Sau poate se simţea calm şi hotărât. Dar le trimisese un SMS fraţilor săi cu câteva minute mai târziu ca Malte să ştie că murise. Asta era o realitate, unul dintre puţinele lucruri ale acelui caz de care era complet sigură şi unul dintre motivele pentru care acum îşi continuă drumul. Lăsă în urmă zona asfaltată şi o luă pe poteca moale şi îmbibată de ploaie. O alergătoare cu părul lung şi blond apăru ceva mai în jos.

— Bună, spuse femeia, şi zâmbi când o întâlni pe Eva.

— Bună.

Femeia continuă să alerge. Eva se întoarse şi o strigă.

— Iertaţi-mă.

Femeia se opri.

— Puteţi să mă ajutaţi?

— Cu ce?

— Ulvedalene?

Femeia reveni lângă ea. Se uită la chipul ei pentru o clipă şi Eva o privi la rândul său. Era o femeie de patruzeci şi ceva de ani, arăta bine, frumoasă, cu o verighetă elegantă, cercei frumoşi, genul de femeie despre care Eva scrisese articole cu câteva luni în urmă, când lumea era diferită, când i se părea normal ca, într-o dimineaţă de sâmbătă oarecare, să fii doar o cititoare lipsită de griji şi să bei o ceaşcă de cafea pe terasă.

— A fost groaznic, spuse femeia. Am văzut la televizor. Îl cunoşteai?

— Nu.

— Eşti de la poliţie?

— Sunt ziaristă.

Cuvântul, imediat, dezlănţui în mintea femeii o reacţie de domino ostilă. Eva i-o citi în ochi. Ziariştii sunt buni pe post de divertisment sau când îi demască pe alţii, dar nimeni nu-i vrea zburătăcind prin curtea lor.

— Ulvedalene? întrebă Eva.

Femeia ezită câteva secunde.

— Trebuie să pătrunzi mai adânc. Vei întâlni un luminiş, pe partea stângă. E o zonă foarte mare.

— Mulţumesc.

Eva vru să-i întoarcă spatele, dar femeia rămase pe loc. Ca şi cum ar fi vrut ceva de la ea, de parcă ar fi avut ceva să-i spună.

— Îl știu pe bărbatul care l-a găsit.

— A, da? Sigur n-a fost deloc plăcut.

— A primit ajutor psihologic după aceea.

— A mai vorbit cu cineva?

— La ce te referi? N-a fost o sinucidere?

— Cel puțin, așa zice poliția.

— Ești de la *Ekstra Bladet*?

— Ai nimerit-o, se grăbi Eva să spună.

— Nu mă înnebunesc după ziarul ăsta.

— Nici eu, zise Eva zâmbind și se apropie câțiva centimetri de femeie șoptindu-i: Dar din când în când mai zice câte ceva adevărat, ceva ce alții nu vor să scrie.

Femeia ridică din umeri.

— Știi cumva dacă poliția i-a interogat pe cei de aici? Care dintre voi se plimbă zilnic prin pădure? Cei care fac jogging, oameni de genul ăsta. Au venit la tine acasă?

Femeia negă.

— Din câte am înțeles, doar acasă la Mikkelsen.

— Mikkelsen?

— Vecinul meu, cel care l-a găsit.

— Unde locuiește Mikkelsen?

Femeia șovăi iar. Nu o entuziasma ideea de a le arunca în cârcă vecinilor săi taman o ziaristă.

— E în regulă, spuse Eva. Poți să răspunzi. Nu vorbești cu poliția.

— Adevărul e că mă gândesc să mă mut din cartier.

— Cunosc senzația, spuse Eva.

— Da, e oribil. Mă gândesc la asta de fiecare dată când intru în pădure. Înțelegi? Este ca și cum pădurea... ca și cum dintr-odată ar fi altă pădure, una complet diferită.

— Te înțeleg atât de bine, spuse Eva și zâmbi. Mulțumesc pentru ajutor.

Eva se întoarse şi îşi continuă drumul. Îşi dădu seama că femeia aceea frumoasă nu-şi lua ochi de la ea. Părea că se tot gândeşte dacă trebuie să se mute. Dacă tragedia din pădure mânjise pentru totdeauna bucăţica de paradis din care se zbătuse atât de mult să facă parte.

Pe pământ încă se mai găseau resturi ale încercuirii făcute de poliţie. Iarba era culcată la pământ; pe acolo trecuseră multe maşini şi mulţi oameni. Timp de câteva ore, luminişul acela fusese centrul lumii pentru o armată de agenţi de poliţie. Acolo se întâmplase totul. Exact acolo. Eva simţi un uşor frison. Apropierea morţii. Se gândi la versiunea pe care o dăduse poliţia: că într-o dimineaţă, devreme, Christian Brix se aşezase acolo, cu minţile duse sau cât se poate conştient, ori amândouă la un loc; că scrisese şi trimise un SMS surorii sale cu câteva secunde înainte de a-şi băga puşca în gură, potrivind ţeava de cerul gurii, şi apăsă pe trăgaci, lansându-şi o rafală de alice în cap.

Se aşeză lângă copacul alături de care se aşezase Brix. Frunzele erau călcate în picioare, nu mai era nicio urmă de sânge, chiar în noaptea aceea plouase. Un zgomot în spate. Paşi. Eva se ridică şi se ascunse după copac. Se uită în faţă repede şi văzu pe trei dintre ei, la destul de mare distanţă de unde se afla. Simţi cum îi bate inima.

— Nu te panica, îşi şoptea, dar era deja prea târziu.

Auzi cum vorbeau cu voce scăzută, se apropiau. O căutau? Ultima dată fuseseră doi, de ce nu trei? La câţiva metri se afla un copac căzut, un stejar despicat sau pe care vântul îl culcase la pământ. Bine ar fi fost să poată ajunge până la buştean! „Şi atunci, ce, Eva?” se întrebă. Astfel, avea să-i vadă mai bine, putea să se ascundă sau să înainteze prin pădure, orice, doar să nu rămână lipită de buşteanul acela,

aşteptând să o descopere...

Se uită în faţă, cei trei stăteau aplecaţi peste ceva ce nu putea să vadă. Acum sau niciodată. Se grăbi puţin spre rădăcina arborelui prăbuşit. Acolo stătu câteva clipe ascultând. Vorbeau tot în şoaptă; putea să-i audă, în ciuda faptului că se aflau la ceva distanţă. Grija ei era cum să iasă de acolo, să aplece capul, să se strecoare de-a lungul buşteanului, printre tufe şi să iasă din pădurea aceea. O luă din loc, dar ceva o făcu să se oprească. Vocile. Unul dintre ei începu să râdă. Îşi înălţă capul ca să arunce o scurtă privire şi îi văzu. Se aflau mai aproape decât înainte. Erau nişte copii, nu bărbaţi, şi nu erau raşi în cap; nu erau decât nişte copii care se jucau.

— Am găsit unul, spuse unul dintre ei.

— Eu l-am văzut primul, spuse altul.

Eva îi văzu căutând ceva pe jos, de parcă ar fi fost nişte păsări care ciuguleau din pământ. Oare ce căutau?

— Aici încă unul, spuse cel mai mic dintre cei trei, un băiat blond pe al cărui tricou scria: „CemTech”. În mod sigur era firma tatălui său. Copii de familii cu stare. Să fi fost fraţi? Nu, poate cel mare şi cel mic, dar cel mijlociu avea trăsături meridionale şi pielea măslinie. Eva se apropie puţin, ca să-i vadă şi să-i audă mai bine.

— Este cel mai mare din câte am găsit, spuse cel care părea să fie mai mare, poate fratele cel mare.

— Ce vrei în schimb?

— Nu vreau să fac niciun troc.

Un troc? Oare ce găsiseră pe pământul din pădure?

I-ar fi fost util să vorbească cu ei; toţi cei care s-au aflat aproape de locul crimei devin martori potenţiali. Făcu un pas înainte.

— Bună, copii, îi salută.

Copiii se uitară unii la alţii.

— Ce faceţi?

— Nimic, spuse cel mare. Acum Eva îl putea vedea mai bine. Vorbea foarte sigur de el: era mai important decât ea, fără îndoială că asta îl învăţase tatăl său, directorul de la CemTech, indiferent ce-o fi fost firma aia.

— Ce aţi găsit? întrebă Eva.

— Şi pe tine ce te interesează?

Eva îi aruncă o privire. Cei mici se dădură câţiva paşi înapoi. Fiecare dintre ei strângea o punguţă cu ceva ce Eva nu vedea prea bine ce era.

— Aţi auzit de tipul care s-a împuşcat cam acum o săptămână? întrebă.

— Păi, nu, răspunse băiatul.

— Trebuie să fi auzit vorbindu-se despre el. A făcut-o chiar aici, în spatele acestui copac.

Cel mare se uită la ceilalţi. Ridică din umeri.

— Şi ce?

— Poate că aţi auzit ceva.

— Să auzim? Ce vrei să spui?

— Cum şi-a tras un glonţ în cap.

— Păi, nu.

— De asta strângeţi chestii de pe jos? Ce aveţi în pungă?

— Nimic.

— Sunt alice sau ceva de genul ăsta?

— Nu.

— Pot să văd?

Făcu un pas spre ei. Cel mai mic a fost primul care a rupt-o la fugă, ceilalţi doi au luat-o după el în secunda următoare.

— Hei!

Eva strigă după ei, dar nu-i servi la nimic. Rămase o secundă, iar apoi o luă la fugă după ei. Nu era în cea mai bună formă fizică, pentru că nu mai ieşise să alerge de când ea şi Martin se antrenaseră o scurtă vreme şi nici măcar atunci nu era cea mai bună alergătoare din lume. Martin fusese nevoit să sprinteze de câteva ori, înainte şi înapoi, în jurul lacului, ca să profite de cursă în timp ce Eva alerga în ritmul ei lent. Băieţii erau rapizi. Văzu unde se sfârşea pădurea şi începeau vilele. Trebuia să-i prindă înainte ca ei să ajungă acasă.

— Hai, Martin, spuse. Strânse din dinţi şi acceleră pasul. Sări peste un pin prăbuşit la pământ, de parcă doar şi-ar fi făcut siesta, obosit să tot stea în picioare, la fel cum se simţea ea de la moartea lui Martin. Acum el alergă lângă ea, strigând-o pe nume, glumind cu ea. „Hai, poţi mai mult!” îi spunea. Eva întinse mâna ca să-l apuce pe copil şi reuşi să-l agaţe de gulerul gecii.

— Dă-mi drumul!

Ea îl ţinea strâns.

— Opreşte-te!

— Dă-mi drumul! îi strigă din nou, drept în faţă, copilul. Era un puşti nesuferit, avea salivă la colţul gurii, ochii mici.

— De ce fugi?

— Dar pe tine ce te interesează?

— Ştii cu cine stai de vorbă? Vrei să te duc la secţie? În felul ăsta părinţii tăi vor putea veni să te ia!

Copilul o privi fix. Pentru prima dată zări o umbră de respect în ochii lui. Dacă era din pricina părinţilor sau pentru că-i spusese că era poliţistă, nu putea să ştie.

— De ce ai rupt-o la fugă?

— Aşa.

— Unde sunt prietenii tăi?
Băiatul ridică din umeri.
— Căutaţi ceva. V-am văzut, insistă Eva.
— Nu e adevărat!
— Căutaţi ceva pe jos? Ce era?
Băiatul nu răspundea. Eva privi punga de plastic pe care o ţinea în mână. O pungă pentru produse congelate pe care o luase dintr-un sertar din bucătăria mamei sale.
— Ce e asta?
— Nimic.
Eva ridică din sprâncene.
— Câţi ani ai?
— Doisprezece şi jumătate.
— Şi cum te cheamă?
Refuză să răspundă. Îşi privi pantofii. Scumpi, nişte Lloyds.
— Foarte bine. Atunci hai la secţie, zise Eva şi îl apucă de guler.
— Rune! E bine?
— E bine, Rune. Acum ascultă-mă cu atenţie. Când te întreb ce ţii în mână eşti prea mare ca să răspunzi „nimic”. Tu nu eşti un copil de ţâţă, nu-i aşa?
— Nu.
— Aşa că, ce ai în mână?
Puştiul ridică punga astfel încât Eva să poată vedea ce era înăuntru. Bucăţele de ceva alb, poate cretă.
— Ce-i asta?
Băiatul ridică din umeri. Eva desfăcu punga. Scoase una dintre bucăţelele albe, nu mai mare decât o veche monedă de cinci centime.
— E cretă?
Băiatul aprobă din cap. Eva scoase o bucată mai mare,

era alb şi... roşiatic? Firele de păr roşcat lipite de acele bucăţele o făcură pe Eva să-şi dea seama, în sfârşit, ce ţinea în mână.

Când ceilalţi doi o văzură pe ea şi pe Rune apropiindu-se nu încercară niciun gest ca să scape. Rune era liderul, jocul se sfârşise, erau resemnaţi. Eva văzu că amândoi îşi ţineau punguţele în mână. Rune îi povestise că planul lui era să adune toate fragmentele; de câteva zile căutau prin pădure. Odată adunate, urma să le pună cap la cap acasă, pentru a reconstrui craniul, ca pe o machetă, cu lipici şi migală. Iar rezultatul ar fi avut o valoare mai mare decât cea mai mişto machetă de avion din lume! Rezultatul avea să fie înspăimântător şi urma să le aducă respectul celorlalţi puştani de pe stradă: craniul unui om mort.

— Bine, băieţi. Nu e a bună, spuse Eva.

— N-am făcut nimic rău, zise Rune.

Tot zicea acelaşi lucru de ceva timp.

— Sunt probe, susţinu Eva.

Băieţii se uitară la ea, dar Eva nu era sigură că înţelegeau ce le spusese.

— Daţi-mi-le. Amândoi, le porunci.

Cel mai mic a fost primul care a reacţionat. Îi dădu punga. În cele din urmă, băiatul cu pielea măslinie renunţă şi i-o întinse pe a lui.

— Puteţi pleca.

— Putem să-ţi vedem insigna?

— Insigna mea?

— Insigna ta de poliţistă.

— Fireşte că nu. Căraţi-vă de aici în clipa asta!

Băieţii se îndepărtară cu capul plecat spre o vilă albă cu ţigle lăcuite strălucitor. Eva deschise una dintre pungi.

Sângele coagulat, părul roşcat al lui Brix încă lipit de câteva fragmente de craniu, cele care se împrăştiaseră prin pădure într-o dimineaţă devreme sub ploaie, în aceeaşi zi în care Eva începuse să lucreze la noul serviciu. Reconversia profesională şi ocuparea forţei de muncă. Reconversia profesională. Şi mai ce?

Spitalul Regatului

Ora 14:21

Marcus se afla pe coridor. Aşteptase o bună bucată de vreme ca lucrurile să se calmeze înainte de a părăsi camera. Aruncă o privire spre biroul în care se afla calculatorul, momindu-l cu promisiunea unui răspuns privind locul în care se afla Eva Katz. Multe sentimente îl încercară în timpul celor câteva minute de aşteptare. Neputinţă. Senzaţia că pierduse totul. Dar nu era adevărat. Lucrurile erau în ordine, sistemul funcţiona cum se cuvine. Mereu ştiuse că avea să sosească ziua în care el urma să fie cel sacrificat. Era ceea ce le explicase Brix în noaptea aceea fatală, doar că Marcus nu credea pe atunci că avea să se întâmple atât de repede.

Asistenta ieşi din birou îndreptându-se spre Marcus, care intră din nou în cameră. Ea trecu fără să-l bage în seamă. El ieşi. Partea din spate a coapsei drepte îi era aproape amorţită. Intră în birou târându-şi piciorul şi se sprijini de perete. Se aşeză în faţa calculatorului. Apăsă pe o singură tastă şi ecranul deveni luminos. „Parola”.

Se uită în jur. Nu era nicio parolă pe masă, nici lipită pe panoul cu corespondenţă. Şi acum? Trebuia să urmărească vreun angajat introducând parola. Abecedarul spionului. Nu putea să se ascundă în birou, era prea mic, oriunde s-ar fi

vârât, aveau să-l găsească. Auzi zgomot de galenţi pe linoleum. Asistenta se întorcea. „Gândeşte”. „Rapid”. Se afla la câţiva paşi de birou.

— O oglindă, murmură. Nicio oglindă. Marcos. Un geam? Scoase unul dintre tablouri, un Renoir. Îl lăsă pe masă, sprijinit de perete. Aruncă o privire spre culoar. Femeia vorbea cu un pacient, încă mai avea câteva secunde la dispoziţie. Se aşeză pe scaun în faţa mesei, scaunul pacienţilor, şi verifică unghiul: nu era tocmai bine, lipsea lumina. Corectă poziţia lămpii, direcţionând-o spre tastatură.

— Pe cine avem aici?

Marcus se întoarse. Era medicul.

— Lampa. Mă orbea.

— E normal, spuse medicul sec. Durere de cap, după accident, fotosensibilitate.

Se aşeză.

— Iartă-mă dacă am fost nervos. Sunt cam dezorientat, spuse Marcus.

— Nu te mai gândi la asta, dar trebuie să te întorci în pat, spuse. Aruncă o privire de uimire spre tabloul care se afla pe masă.

— Am ceva foarte important să-ţi spun.

— Da?

— Sunt alergic la câteva calmante şi la penicilină, spuse Marcus.

— Sunt sigur că ştim asta.

— Medicul meu de familie a notat totul în fişa medicală.

— În mod cert...

Marcus îl întrerupse:

— N-am să pot dormi dacă nu sunt sigur că nu mi le-aţi administrat. Ultima dată am fost la un pas de moarte. M-a

durut îngrozitor.

Doctorul îl privi scurt şi scutură din cap.

— Codul tău numeric personal?

Marcus îşi concentră toată atenţia asupra Renoirului. Văzu degetele doctorului zburând deasupra tastaturii. Cu o mână tasta majusculele în timp ce arătătorul stâng tasta „R” „1”, „G”. Eliberă tasta majusculelor şi scrise trei numere foarte repede, dar Marcus era aproape sigur: 363. RIG363.

— Codul tău numeric personal? repetă. Îl surprinse pe Marcus privind fix la Renoir. Doctorul întoarse capul, contemplă şi el un moment opera de artă. Da’, ce naiba caută aici?

Institutul de Medicină Legală

Ora 16:02

Nu este permis accesul la dosare. Aşa sunase mesajul poliţiei. Fie că era Eva, fie că era oricare alt organ de presă care ar fi întrebat, răspunsul era acelaşi: dosarele de la poliţie nu se fac publice; a patra putere în stat nu are dreptul să lase la vedere absolut nimic. De aceea se afla acum Eva în faţa Institutului de Medicină Legală, având parcul Fælledparken exact în spatele ei. Soarele de primăvară le scosese din case pe nişte mame cu priviri obosite ce împingeau cărucioarele copiilor. Doi brancardieri fumau pe scările Institutului de Medicină Legală. Ce spusese Lagerkvist? Că ai la dispoziţie o singură ocazie ca să-i iei cuiva un interviu. Dacă nu ai faptele clare în minte, dacă este evident că singurul lucru pe care încerci să-l faci e să le smulgi informaţie, fără ca înainte să te fi pus la zi cu cele întâmplate, nu ciripeşte nimeni nimic. Iar a doua şansă nu

mai există.

— Bună, băieţi, zise Eva către cei doi brancardieri. Muncitori pe cale de dispariţie, bere încă de dimineaţa, întâi Mai, solidaritate. Toate chestiile alea. Îi aruncară o privire. Ea zâmbi. În fine, s-a terminat lucrul?

— Bună, frumoaso, răspunse cel mai în vârstă dintre cei doi. Ai ieşit la soare?

Eva se apropie câţiva paşi de el şi urcă scările.

— Nu ar fi mai bine să mi-o ceri direct? zise din nou cel în vârstă. Nu trebuie să-ţi fie ruşine că eşti prea săracă să-ţi cumperi un pachet de ţigări.

Eva râse, acceptă ţigara, iar el i-o aprinse. Pentru o clipă se simţi în culmea fericirii. Gustul era minunat, motiv pentru care începuse odinioară să fumeze, pe când avea şaisprezece ani şi simţea nevoia de stimulente ca să suporte ritmul unui liceu de provincie construit din cărămidă galbenă.

— Mulţumesc, spuse Eva.

— E bună, nu-i aşa? Aşa că, ce mai contează dacă ajungi să semeni cu ăia pe care îi ducem noi cu maşina?

— Chiar aşa li se citeşte pe faţă? întrebă Eva, neştiind cum să treacă de la bârfă la adevăratul subiect.

— Dacă sunt fumători?

— Da.

— Eşti nebună? Bineînţeles.

— Tu ai luat parte la autopsii?

Bărbatul negă. Îl privi pe colegul său şi răspunse.

— Doar îi transportăm.

— Dar asta nu vă face să vă lăsaţi?

— Ca să ajung un cadavru frumos? Ridică din umeri.

Eva trase încă o dată din ţigară, închise ochii şi lăsă ca soarele să o încălzească. Nu există nicio cale ideală de a

ajunge la subiect. Cel puţin ea nu ştiu să o găsească. Alese să schimbe tema de conversaţie într-o manieră dură şi foarte puţin elegantă.

— Vă amintiţi de tipul care şi-a zburat creierii?

Cei doi bărbaţi schimbară câteva priviri.

— Acum o săptămână, poate chiar mai puţin, insistă Eva.

— Ăla din pădure? întrebă cel mai în vârstă.

— Da, ăla.

— Adevărul e că nu mai rămăsese mai nimic din el. Fir-ar să fie!

Acum sosise momentul în care trebuia să le transmită încredere cu ajutorul cunoştinţelor ei, cele puţine, pe care le avea.

— Şi-a băga ţeava puştii în gură şi *bum!*

— Eu l-am dus în sală.

— În sală?

— În sala de autopsie.

— Ce doctor a făcut autopsia?

Îşi dădură în sfârşit seama că nu era vorba despre o conversaţie întâmplătoare. Eva avea o misiune. Cel mai tânăr îşi stinse ţigara şi dispăru în spatele uşii fără să spună nimic. Cel în vârstă o privi surprins, poate chiar sceptic.

— Poliţia a dat-o în bară. Investigaţia a eşuat, spuse Eva.

— Eşti ziaristă?

Eva ridică din umeri.

— Doar pentru că tipul cunoştea câteva celebrităţi, nu s-a făcut nicio investigaţie.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să zic exact ce zic. Pentru că era prieten la cataramă cu membrii familiei regale, poliţia a hotărât să

abandoneze cercetările la cazul acesta.

— Vrei să zici că nu şi-a tras un glonţ, aşa aiurea?

Eva negă.

Bătrânul brancardier ridică din umeri, trase din ţigară înainte de a o stinge şi lăsă fumul să-i iasă din gură în timp ce pronunţa trei cuvinte: Hans Jørgen Hansen.

— Hans Jørgen Hansen? repetă Eva.

— M-ai întrebat cum îl cheamă pe doctorul care a făcut autopsia.

Femeia roşcată de la recepţie nu ridică privirea când Eva se îndreptă spre ea.

— Am ceva pentru Hans Jørgen.

— Puteţi să le lăsaţi acolo, spuse femeia.

— Trebui să i-o înmânez.

În fine ridică privirea.

— Azi nu e.

— Aveţi adresa lui?

— Despre ce e vorba?

— E o problemă urgentă.

Femeia făcu un gest că nu.

— Nu oferim informaţii în legătură cu angajaţii noştri, spuse şi ridică telefonul care începuse să sune.

Pe internet existau o mulţime de lucruri despre medicul legist Hans Jørgen Hansen: că asistase recent la o conferinţă în Washington D. C., organizată de către FBI; că era considerat a fi unul dintre experţii cei mai importanţi în plăgi provocate de glonţ; că ştia metodele cele mai avansate din domeniul scanerului cu laser şi al analizei postmortem a irisului. Găsi o grămadă de articole de la seminariile medicilor, dar nicio adresă. În schimb, în Paginile Aurii

descoperi că existau cincisprezece persoane care se numeau Hans Jørgen Hansen în Selandia, doi dintre ei, în cartierul Nørrebro, pe care Eva îi elimină imediat considerând că un prestigios medic legist câştiga suficient încât să-şi poată permite ceva mai bun. Apoi se gândi la Lagerkvist, la vechile cărţi de telefoane şi la registrele publice, la tot ce ar fi trebuit să ştie, dar de care habar nu avea. Existau trei Hans Jørgen Hansen în nordul Selandiei, doi dintre ei aveau număr privat. Eva găsi o cabină de telefoane solitară în cartierul Østerbro şi sună la numărul ce se putea apela. Răspunse un profesor pensionar. Apoi căută vecinii celor doi ce aveau numere private. Da, bună ziua, vecinul dumneavoastră este cumva doctorul Hans Jørgen Hansen? De unde ziceţi că sunaţi? De la Interflora? Cu un buchet ziceţi? Da, chiar aşa, vecinul era medic la Spitalul Regatului. Un imbecil arogant, adăugă vecinul şi nu, sub nicio formă nu putea să lase Interflora un buchet de flori la el acasă până ce Hans Jørgen avea să se întoarcă. În clipa următoare, vecinul închise.

Clubul de Tenis Hellerup

Ora 17:05

Mândră de ea, Eva coborî din autobuz şi străbătu ultimii cinci sute de metri până la terenul de tenis. Chiar dacă aparţinea presei tabloide şi chiar dacă nu obţinuse un interviu în exclusivitate, triumfase. Nu se folosise de telefon, aşa cum spusese Lagerkvist că nu trebuie să facă niciodată. Fusese acolo, dăduse peste ceva ce poliţia nu găsise şi descoperise care era medicul legist: se afla pe terenurile de tenis, asta era ce-i spusese fata lui când Eva se prezentă la domiciliul doctorului. În plus, îi comentase că tatăl său

conducea un Mercedes Coupe argintiu. Îl localiză imediat în parcare şi se hotărî să-l aştepte acolo pe Hans Jørgen în loc să meargă în căutarea lui în mijlocul setului al treilea.

Aşteptă o bună bucată de vreme pe bordură, în soarele primăvăratic, ascultând sunetul uşor enervant, caracteristic mingii când este lovită de rachetă. Îşi aminti imediat de Martin. Mereu i se întâmpla când stătea fără să facă nimic. Trebuia să se menţină tot timpul ocupată, gândi, trebuia să fie într-o continuă mişcare. „Trebuie să izgoneşti tristeţea prin sport şi muncă”.

— Distrează-te, Hans Jørgen.

— Pe curând, bătrâne.

Eva îşi ridică privirea. Hans Jørgen îşi îmbrăţişă scurt vechiul prieten înainte de a-şi arunca geanta de sport în portbagaj. Eva se ridică în picioare. Trebuia să-l prindă din urmă înainte de a se urca în maşină, se gândi ea. O maşină e o fortăreaţă, un loc în care poţi să te refugiezi, de îndată ce ridici geamul ca pe un fel de pod mobil atunci când nu mai vrei să vorbeşti cu nimeni.

— Hans Jørgen Hansen?

Bărbatul privi peste umăr. Ţinea uşa deschisă, gata să urce în maşină.

— Ne cunoaştem? întrebă pe un ton autoritar. Avea părul alb, cărunt şi tuns scurt, încă ud de la duş.

— Fiica dumneavostră mi-a spus că am să vă găsesc aici.

Eva îşi dădu seama că partenerul de tenis a lui Hans Jørgen îi privea curios, întrebându-se cine oare era tânăra.

— Despre ce e vorba?

— Aveţi cinci minute?

— Pentru ce anume?

— Ca să vorbim despre Christian Brix.

Pentru o clipă, Hans Jørgen păru dezorientat; avea nevoie de un moment ca să-şi dea seama pe ce lume se află şi să-şi revină.

— Cine eşti? Eşti ziaristă?

Eva privi peste umăr. Colegul de tenis nu făcea nimic ca să-şi ascundă curiozitatea.

— Există vreun loc unde să putem sta de vorbă? zise Eva.

— Mai întâi ar trebui să te prezinţi.

— Mă numesc Eva. Şi, da, sunt ziaristă, spuse.

— Nu mi se pare potrivit să te prezinţi aici ca să vorbim despre ceva care are legătură cu slujba mea, spuse doctorul pe un ton tăios. Timpul meu liber e sfânt. Te poţi adresa Institutului de Medicină Legală în timpul programului de lucru cu publicul.

Tocmai se urca în maşină când Eva îl apucă de braţ.

— Brix nu s-a sinucis, spuse.

El o pivi fix.

— E totul în regulă, Hans Jørgen? strigă prietenul lui.

Mai întâi îi răspunse cu un gest din mână, apoi cu un surâs şi în cele din urmă prin cuvinte.

— Perfect! Ne vedem joi.

Hans Jørgen Hansen se uită la Eva. Acum sau niciodată. Trebuia să-l cucerească folosindu-şi toate informaţiile. „Ai la dispoziţie o singură şansă."

— A murit înainte de a trimite SMS-ul.

— Nu înţeleg.

— Cu câteva minute înainte de a-şi trage glonţul mortal, nepotul lui Christian povestea că unchiul său a fost asasinat.

Hans Jørgen Hansen o privi intens. Era pe cale să spună ceva, dar renunţă la idee.

— Cum Dumnezeu ştii asta? o întrebă.

Eva cântări dacă să spună adevărul sau să mintă şi să afirme că vorbise cu un educator. Gura ei luă decizia pentru ea.

— Pentru că lucrăm la grădiniţa la care merge nepotul lui Brix. Am studiat jurnalism, am fost redactor la *Berlingske* până ce o mină mi-a ucis logodnicul în Afganistan.

— Îmi pare rău.

Eva nu-l luă în seamă.

— Aşa că am fost răvăşită de durere câteva luni, ca să folosesc un eufemism, continuă. Pe deasupra, am fost afectată şi de criza financiară, mi-am pierdut slujba şi am ajuns să fac parte din programul de reinserţie în câmpul muncii. Asta-i viaţa, n-am venit aici să vorbesc despre asta. Doar despre faptul că Malte, nepotul lui Christian Brix, ştia despre asasinat înainte ca Brix, sau cine o fi fost, să trimită SMS-ul. Se opri din vorbă. Avea mai mulţi aşi în mânecă, dar trebuia să-i ofere şansa de a pune întrebări.

— Ce vrei de la mine?

— Ţi-au adus cadavrul chiar în dimineaţa aceea.

— Da. Pentru cine dau declaraţii?

— Pentru mine. Vorbeşti cu mine, Eva. În mod neoficial.

— Absolut anonim; nu mă vei cita, în niciun ziar.

— Ai cuvântul meu.

Hans Jørgen Hansen ezită. O privi fix. Calculă dacă îi era de ajuns cuvântul ei de onoare.

— Aproape că nu mi-au dat timp să lucrez.

— La ce te referi?

— La puţin timp după ce l-au adus a apărut sora lui însoţită de cineva.

— E ceva obişnuit? Ca membrii familiei să se prezinte

pe nepusă masă la Institutul de Medicină Legală?

— Adevărul e că nu.

— Cât de des se întâmplă?

— Aproape niciodată.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— A venit și poliția

— În... sala de autopsie?

— O numim sala de disecție. Nu. M-am întâlnit cu ei în birou. Poliția a spus că era vorba despre un caz clasat.

— Cine de la poliție?

Ridică din umeri.

— Juncker? întrebă Eva. Jens Juncker?

— Da, așa a zis că-l cheamă.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Ce-a mai spus?

— Voiau să le predăm corpul cât mai repede. Era dorința familiei. Dar mi-am făcut treaba. Nu m-au împiedicat, dar...

— Dar, ce?

Hans Jørgen Hansen rămase pe gânduri.

— Dar e posibil să fi existat o anumită presiune ascunsă. Apoi i-a sunat telefonul, apropo.

— Lui Juncker?

— Da, în timp ce stăteam de vorbă. Părea un câine bătut. Și dintr-odată cel mai important lucru pentru el era să-i predăm cadavrul. Nu că m-ar fi influențat. Ne-am făcut treaba cum se cuvine. Am calculat unghiul din care s-a tras, am luat probe de sânge, chestii din astea. Cum facem de obicei.

— Ați fi putut face ceva în plus?

— Da, dacă poliția ar fi avut bănuieli fondate. Firește, dacă ar fi fost așa, am fi putut să cercetăm timp de săptămâni întregi, scotocind în cadavru. Dar autopsiile sunt scumpe și

le facem doar dacă ni se cere. Nu mergem până în pânzele albe.

— Te-a surprins? Că nu ţi-au cerut-o?

Se gândi, în cele din urmă dădu drumul portierei.

— Care ar fi fost procedura obişnuită? îl întrebă Eva.

— Dacă există suspiciunea că a fost vorba de o crimă?

— Da.

— Întotdeauna trebuie să treci pe la masa de operaţii.

O operaţie din cap până în picioare. Analize de sânge, de ţesut, urme de substanţe toxice, posibile fracturi osoase, urme pe piele produse de lovituri, zgârâieturi, leziuni ale creierului. În concluzie, orice putea pune la îndoială cauza morţii.

— Dar de data aceasta, nu.

— Nu.

Eva trase solemn aer în piept.

— Colegul meu de la *Ekstra Bladet,* Rico Jacobsen, mi-a dat la început o mână de ajutor la cazul ăsta. Am făcut ceva care nu se face. Am furat telefonul surorii lui Brix. Voiam să citesc SMS-ul pe care se presupune că Brix l-a trimis înainte de a muri, dar telefonul era blocat. Aşa că Rico a acceptat să-l deblocheze. Îl avea acasă. Puţin după aceea...

— A murit, zise medicul legist între două vârste.

— Ai auzit vorbindu-se despre el?

— La mine l-au adus. Poliţia a zis că era vorba despre un asasinat comis de crima organizată. De către cineva care voia să se răzbune pe ceva ce scrisese el.

— E posibil. Rico scria de ani de zile despre bandele de motociclişti. Ştii ce se vorbeşte.

— *Enlighten me,* luminează-mă, zise cu un accent englezesc de mare clasă.

— Ce ţi se pare probabil? Că Rico să fi murit din pricină

că scrisese despre motocicliști sau pentru că încercase să deblocheze telefonul doamnei de companie? În aceeași noapte în care i-am dat telefonul, doi bărbați au intrat la mine în casă și mi-au făcut asta.

Eva își dădu la o parte eșarfa de la gât. Fără să miște capul nici măcar un centimetru, medicul își plimbă privirea peste urme.

— M-au legat de mâini, zise Eva. Mi-au percheziționat casa.

Medicul legist se apropie de ea.

— Poate că n-ar trebui să vorbim despre asta aici. Ai venit cu mașina?

Clubul nautic din Hellerup

Ora 17: 35

Eva coborî din autobuz la prima stație după Strandvejen, așa cum stabiliseră. Era de preferat să nu meargă împreună, fusese el de părere. „Da, este adevărat ce spui, nu e rău să fim precauți”. Îi zări Mercedesul argintiu oprit în fața cafenelei, așa cum spusese. Bărbatul se îndreptă spre port. Ea îl urmă, traversă șoseaua, o luă pe cărare. Un gând neașteptat o străbătu: era unul dintre ei. Pentru o clipă, doar simpla idee îi luă respirația. Oare era gata să cadă într-o cursă? Bărbatul parcă mașina în portul de agrement. Eva ezită. Stabiliseră că se vor întâlni pe vasul lui. Eva își imagină cum urmau s-o lovească până ce va rămâne inconștientă, ca mai apoi s-o lege de ceva greu, o ancoră, ca s-o înece în apa tulbure. La urma urmelor ce știa ea, de fapt, despre Hans Jørgen Hansen? Că era medicul legist care fusese de gardă în dimineața în care fusese mutat cadavrul lui Brix. Și mai ce?

Nimic. Adevărul e că nu ştia nimic despre inamicul ei.

— Cunoaşte-ţi inamicul, rosti ca pentru sine.

Cum îi explicase Martin, dacă nu ştiai cine îţi e inamicul, pierdeai războiul, iar Eva nu ştia nimic despre duşmanul ei. El coborâse deja din maşină şi îi făcea semne discrete. „Vino după mine! voia să însemne gestul scurt. Aici, la mine pe vas, o să fim în siguranţă”. Eva privi peste umăr. Cât putu să vadă, nimeni nu o urmărise. Totuşi, când medicul a intrat în maşină, chiar după ce stabiliseră că Eva urma să ia autobuzul, el a pus mâna pe telefon. Pe cine sunase? Ar fi trebuit să-l fi cercetat mai în amănunt înainte de a veni la el. În privinţa asta, Lagerkvist i-ar fi dat dreptate. „Cine este adversarul tău? Din ce loje şi consilii de administraţie face parte? Ce trecut are, unde a făcut Armata?”

Privi din nou peste umăr în timp ce-l urma mergând pe pasarelă. Se afla cineva în spatele ei, poate pe vas? O aşteptau?

— Bine ai venit la bord, zise Hans Jørgen. Se afla pe punte şi îi întindea mâna.

— Pe cine ai sunat?

— Ce vrei să spui?

— Când te-ai suit în maşină.

O privi cu răceală, enervat.

— Trebuie să fiu sigură, spuse. M-am aflat foarte aproape de ei.

— Crezi că fac parte din toată povestea asta?

Un sunet dispreţuitor îi scăpă pe nas.

— Nu ştiu ce să cred.

— De ce m-ai căutat dacă...?

— Pe cine ai sunat? îl întrerupse Eva.

— Pe fata mea. Dar tu ai fost cea care ai venit la mine!

— Pot să-ţi văd telefonul?

El se uită la ea, o cântări din priviri şi sfârşi prin a schiţa un zâmbet care o surprinse pe Eva, iar apoi îşi scoase Blackberry-ul din buzunar. Două apeluri nepreluate. Ultimul apel realizat: Katrine.

— Mulţumită?

Ea îl privi în ochi. Se aflau în cabină. Pentru prima dată de când îl cunoştea observă ceva copilăresc în el, o bucurie specială. Eva privi în jur şi înţelese de ce. Se găsea în locul sacru, acela care îl reprezenta cel mai bine pe lume. Hărţi nautice înrămate, poate că vechi, vise pline de aventuri, ocolul pământului într-o barcă cu pânze, splendide mobile în perete făcute la comandă din acelaşi lemn de mahon ca puntea.

— Ce mai navă, spuse Eva, apoi se corectă; ambarcaţiune, ambarcaţiune, voiam să zic.

El încuviinţă.

— Ia loc. Vrei o bere?

— Da, mulţumesc.

El deschise frigiderul, iar Eva îşi deschise geanta. Puse cele trei punguţe pe masă. El desfăcu cele două sticle cu spatele la ea, se întoarse şi se uită mai întâi la Eva şi apoi la punguţe.

— Bucăţi de craniu, spuse Eva.

El lăsă cele două sticle cu bere pe masă. Eva nu detectă niciun semn de surpriză pe chipul lui.

— Ai..?

— Am dat peste trei puşti în pădurea în care a murit Brix. Le strângeau de parcă ar fi fost piese de Lego.

— Eşti sigură?

Eva încuviinţă.

— Nu e nevoie să fii medic legist ca să-ţi dai seama.

— Câte sunt?

— Nu ştiu. N-am pus mâna pe ele. În câte bucăţi ţi se fragmentează craniul dacă îţi tragi un glonţ în cap?

El ridică din umeri şi atinse cu degetele eticheta sticlei lui cu bere.

— Imposibil de determinat. În trei bucăţi. Zece. Poate o sută. Depinde de multe chestii.

— Şi dacă e vorba de o puşcă de vânătoare?

— Oricum, de la distanţa aia nu e timp ca alicele să se împrăştie. Imaginează-ţi că-ţi cade un castron, să zicem, de exemplu, din cristal. Uneori se sparge în două, alteori se face ţăndări. Şi asta e la fel.

— Ai putea să le cercetezi de dragul meu? Să vezi dacă există ceva care să...

— Pot să te întreb ceva? o întrerupse el.

Eva îi aruncă o privire. Era ceva în privirea lui care nu-i plăcea.

— De ce faci asta? întrebă.

— Pentru că e ceva care nu se potriveşte.

— Dar de ce faci tocmai tu asta? La urma urmelor, nici nu-l cunoşti. Nu-l cunoşteai pe Christian Brix. Pentru tine nu-i decât o moarte suspectă. Sunt multe dintr-astea.

Senzaţia de disconfort crescu. Eva nu ştia ce să răspundă.

— Aşa cum ţi-am zis înainte, mi-am pierdut logodnicul în Afganistan. Am pierdut totul. Casa mea, stabilitatea mea economică, dragostea mea, totul.

— Iar acum ţi se pare că lupţi, pentru ce? Ca să-l răzbuni?

Eva ridică din umeri. Dintr-odată îşi dădu seama că se afla la bordul unei ambarcaţiuni. Nu avea pământ sub picioare. Îi venea să iasă de acolo. Ar fi vrut să zică ceva, să-i

dea o explicaţie. Să-i spună, de exemplu, că lupta împotriva celor care l-au omorât pe Martin. Nu împotriva talibanilor. La urma urmelor, nu erau decât războinici primitivi ce luptau împotriva unei puteri de ocupaţie, era de înţeles, ci împotriva a ceva mai mare, a sistemului. Împotriva celor care hotărâseră soarta lui Martin. Eva lupta împotriva lor. Împotriva celor care îi suciseră minţile lui Martin şi-l făcuseră să creadă că luptă pentru o cauză dreaptă, pentru tot ceea ce ei reprezentau. Retorica plină de emfază despre un adevăr superior. Că se afla de partea celor drepţi. Dumnezeu, Regele, Patria, toate astea, cot la cot cu forţele divine, în căutarea veşnică a libertăţii. Acolo se afla Martin când a sărit în aer. Se afla acolo, în mijlocul deşertului, făcut praf, de nerecunoscut. Acolo, mână în mână cu Danemarca oficială şi cu tot ce se presupunea că reprezenta siguranţa, adevărul şi egalitatea. Ar fi vrut să rostească toate aceste lucruri, dar nu scoase niciun cuvânt, nici măcar unul.

— Dar tu de ce o faci? întrebă în cele din urmă. Nici tu nu ştii nimic despre cei pe care îi ai la tine pe masă în fiecare zi.

— Sincer?

— Dacă se poate.

— A fost o întâmplare. Tatăl meu era medic, eu m-am făcut medic. Ştiam doar că nu doream să mă specializez în medicină generală, să fiu medic militar.

— Mai bine să lucrezi cu morţii decât cu viii?

— Cel puţin nu se plâng, spuse şi luă în mână una dintre pungi, de parcă ar fi fost sătul de conversaţia aceea. Se uită cu atenţie la conţinut. E incredibil că s-au plimbat pe acolo ca să strângă fragmente de craniu. E un joc cam macabru.

— Poate că zace un viitor medic legist în unul dintre ei.

El râse zgomotos şi lăsă sticla pe masă. Deschise o pungă şi-i goli conţinutul. Rămase o clipă cu o bucată de craniu în mână, ţinând-o nonşalant.

— Cum dau de tine? spuse în cele din urmă.

Spitalul Regatului

Ora 19:12

Se trezi. Îşi întinse braţul ca să apuce pe cineva, dar dădu peste o pernă şi un stativ cu perfuzii. Cât era ceasul? Era încă noapte, nu se luminase afară. Îi administraseră vreun somnifer. Era incapabil să gândească limpede. Din pricina minciunii că nu tolera medicamentele şi penicilina. Doctorul trăsese concluzia că era confuz şi că trebuia să-l calmeze ca să lase trupul să se odihnească. Da, îl însoţise până în cameră. Îi spusese că se simţea ameţit din cauza loviturii de la cap. Marcus se aşezase în pat în timp ce în sinea lui repeta fără încetare parola. Apoi închise ochii pentru câteva secunde. Oare adormise? Medicul îi injectase în mod sigur ceva în perfuzie. Asemenea unchiului lui Hammlet, care îi turnase otravă în ureche fratelui său, regele, în timp ce acesta dormea. Dacă nu, Marcus nu ar fi fost atât de... buimac.

Eva.

De ce Eva?

Nu mai conta. Lipsea orice logică. Dar i se întâmpla ceva când respira, de parcă ea ar fi fost chiar aerul. Îi veniră în minte trei litere şi trei numere. RIG363.

— Hai, soldat, şopti.

Era aproape. Era cel mai bun spion dintre toţi. Mai bun decât toţi cei din pluton, se gândi şi încercă să-şi găsească

echilibrul pe picioare în timp ce se convingea pe sine de propria lui valoare. Ceilalţi... Nu făceau decât să se uite pe ecrane. Pază. Trane. Un imbecil. O să-l pună cu botul pe labe. O să vadă el ce înseamnă să fi soldat. Dacă Marcus nu o omora pe Eva, nimeni nu o va face. Nu, trebuia să o salveze. Asta îşi dorea. Dorea să o salveze pe Eva Katz. Din răzbunare? Voia se răzbune pe Trane? De aia Eva plutea prin aer şi îi umfla plămânii?

Barrio de Vesterbro

Ora 20:30

Nu era un internet cafe, ci mai degrabă o sală de jocuri, dar la orele acelea trebuia să se mulţumească cu ce găsea. În plus, era ieftin. Un surâs aruncat bărbatului cu aspect de indian ce stătea după tejghea fusese suficient, o asigurase de asta, şi, în plus, îi promisese o ceaşcă de cafea.

Stătea aplecată peste calculatorul din colţ, cercetând tot timpul sala în căutarea unei posibile ameninţări, ce putea veni mai ales dinspre uşă. Cine intra? Indivizi cu aspect militar? Cineva care ar fi putut să reprezinte o ameninţare? Îi văzuse doar pe copiii şi adolescenţii care jucau jocuri video şi beau cola.

Ceva nu-i dădea pace. Oare lăsase vreo urmă? Nu, era aproape sigură, dar nu îndrăznea să cumpere un alt telefon mobil, chiar dacă nu se înregistra nicăieri. Imediat ce avea să sune pe cineva, pe tatăl ei, pe medicul legist, pe oricare dintre ei, devenea vulnerabilă. Poate că erau sub urmărire toate numerele la care îi putea trece prin cap să sune. În orice caz, de asta se temea. În felul acesta aveau să-i urmărească şi numărul, şi pe ea aşa cum făcuseră ultima

dată când băgase în priză încărcătorul telefonului mobil. Ei. Oricine ar fi fost. Nu, avea să se ţină la distanţă de mobile. Nici vorbă de urme electronice care ar fi putut să ducă până la ea. Dar trebuia să ştie mai multe cu privire la duşmanii ei. Câţi erau? Doi sau mai mulţi? Cât erau de puternici? Poate că îi convenea să-i momească, să-i facă să se arate la faţă. Şi apoi ce avea să urmeze?

— Puţin lapte şi zahăr? întrebă indianul şi ridică o ceaşcă de plastic.

— Da, mulţumesc, spuse Eva.

Locul era aproape neluminat. Eva se uită fix la ecran şi încercă să se concentreze.

— Foarte bine, zise că pentru sine. Asistentul lui Rico.

Ce anume spusese Rico? Că descoperise ceva extraordinar? Încă ceva: că avea un asistent devotat. Eva îşi aminti acest cuvânt pentru că sunase ciudat în gura lui Rico, un cuvânt ieşit din uz. Cine era acest asistent? Ce era acel lucru atât de extraordinar? Oare ştia asistentul credincios ceva despre duşmanul Evei?

Facebook: o sursă inepuizabilă de date personale. Cine eşti. Cine ţi-ar plăcea să fii. Unde te afli. Pe cine cunoşti. Fiscul foloseşte Facebookul. Şi poliţia la fel, şi autorităţile care-i urmăresc pe cei ce încasează în mod ilegal indemnizaţia de şomaj. Facebookul constituia un ajutor inestimabil şi pentru ziarişti. Tot ceea ce înainte reprezenta pentru jurnalist o muncă de investigaţie de cel puţin trei zile acum putea fi descoperit în câteva minute, oricât ar fi gândit Lagerkvist exact contrariul.

Eva intră în profilul lui Rico de pe Facebook. Patru sute cincizeci şi cinci de prieteni. Studiase jurnalismul în Ǻrhus. Surpriză, se gândi Eva, şi reluă căutarea. Lucra la *Ekstra Bladet* din 2005. „Îi plăceau” o groază de lucruri, printre

altele, Bruce Springsteen, Clubul de fotbal Liverpool, sindicatul jurnaliştilor *Dansk Journalistforbund,* revista *Roeson,* Clubul Oenologic din Copenhaga, James Ellroy, John Fante, editura *Ekstra Bladets Forlag* şi Salvaţi copiii. Avea foarte puţine fotografii. Eva se uită cu atenţie. Într-una Rico apărea pe o plajă exotică din Chetumal, Dumnezeu ştie pe unde o fi asta. Poate în Mexic? Câteva fotografii de la clubul oenologic unde se vedea bând vin, la o masă lungă alături de alte şase persoane.

„Foarte bine”, se gândi. Şi făcu clic pe lista de patru sute cinci zeci şi cinci de prieteni. Oare asistentul lui Rico era unul dintre ei? Poate. Probabil. Eva se uită la lista imensă de nume. Putea să elimine vreunul? Nu era sigură, dar sfârşi prin a se convinge că era puţin probabil că asistentul său să se găsească printre prietenii care aveau mai mult de şaizeci de ani. Probabil că nici printre cei mai tineri de douăzeci şi cinci. Nu avea niciun criteriu pentru ceilalţi. Da, „devotat”. Un asistent devotat. Era vorba despre o femeie. Eva era sigură. Era mai mult decât o asistentă. Dacă nu ar fi fost aşa, niciodată nu ar fi folosit cuvântul acela. O amantă? O logodnică? O simplă numărătoare îi arătă că trei sute doisprezece dintre prietenii lui Rico erau bărbaţi. Acest filtru reduse considerabil lista. Putu să elimine mai mult de o treime din cei care rămâneau, pe criteriul vârstei. Rico nu ar fi avut o amantă mai mare de cincizeci de ani. Nu credea aşa ceva. Iar cele de douăzeci şi cinci erau prea tinere. Câte mai rămâneau? Eva le cercetă chipurile. Studiase deja câteva. Erau ziariste cunoscute de la jurnale şi televiziuni. Le elimină şi pe acelea care şi-ar fi ruinat cariera dacă ar fi fost surprinse făcând ceva ilegal. Ce mai rămânea? Da, aspectul. Unele erau pur şi simplu prea puţin atrăgătoare pentru Rico, decise ea. Altele nu erau genul de femeie dispusă să menţină

o relaţie cu el. Rămâneau şaisprezece.

Eva le studie fotografiile. Intră în profilele lor, încercă să şi le imagineze cu Rico. Încă două eliminate. Rămâneau paisprezece. Unde locuiau? Trei în Århus, una în Ålborg, două în oraşe mici ale insulelor Fionia şi Jutlandia. Oare menţinea Rico o relaţie cu vreo fată din Ålborg? Nu, era prea complicat. Rămâneau opt. Eva simţi tensiunea în corp. Se apropia. Chiar avea încredere în metoda sa. Fireşte, s-ar fi putut înşela într-o groază de puncte, dar nu credea să o fi făcut. Opt femei cu vârste cuprinse între douăzeci şi patru şi patruzeci şi şapte de ani. Toate din zona metropolitană a Copenhagăi, toate cu un fizic şi un profil care făceau că Eva să şi le poată imagina drept amante ale lui Rico. Eva notă în ordine alfabetică cele opt nume. Abelone era prima, Vibeke ultima.

Începu să le caute în Google. Abelone Ørum. În Copehaga exista doar una cu numele ăsta, bucătăreasă într-un restaurant pescăresc din cartierul Frederiksberg.

Nu avea profilul cel mai clar al unei experte în telefonie. Următoarea: Anna Brink. Juristă. Lucra la Universitatea Tehnică a Danemarcei. Poate. Următoarea: Beatrice Bendixen. Nimic. Erika...

Eva ezită. Beatrice Bendixen. Numele acesta parcă nu voia să i se şteargă din minte. Era o persoană pe care o cunoştea? Din facultate? Beatrice Bendixen. Nu. Nimic.

Era aproape sigură.

Clubul de vin. De ce îşi amintea acum de asta? În fotografiile de la Clubul de vin din care făcea parte Rico... intră din nou pe profilul lui de Facebook, privi din nou fotografiile. Găsi poza cu cei şase amatori de vin aşezaţi în jurul mesei. Plimbă cursorul peste fotografie astfel încât numele celor fotografiaţi să apară unul după altul. Beatrice

Bendixen. Iat-o. Îi văzuse numele ultima dată când intrase? Poate. Eva nu-și amintea. Da, în mod sigur îl observase în mod inconștient. Oare de ce? Privi fotografia abia o secundă și știu răspunsul: pentru că în fotografie se uitau unul la celălalt. Rico y Beatrice. Contact vizual. Nu o privire oarecare. Acolo era ceva. Erau îndrăgostiți? Atracție? Nu putea să elimine nimic. Mai ales la ea, din pricina ochilor, din felul în care își ținea capul aplecat într-o parte. Îl admira. Era frumoasă: păr lung și negru, pomeți înalți, piele întinsă și fină care o făcea să pară mai tânără decât era. Ea o găsi pe Facebook. Liceul la Institutul din Christianshavn, diplomă de bacalaureat în 1990. Domiciliul în centrul orașului. Căsătorită cu Jørn Albcek. Nimic despre ocupație. Nimic care să poată arăta că avea habar de telefonie. „Rahat!” gândi. Nimic. Nimic în afară de un fizic plăcut și... Jørn Albcek. Îl căută în Google. Om de afaceri. Un interviu pentru revista unei companii, publicat cu doi ani în urmă. Document în format PDF. Eva frunzări revista. Era vorba despre cum să împaci viața de familie cu două sute de zile pe an în Malaysia și Singapore. „Este vorba de încredere și respect”, spunea titlul. Două sute de zile, gândi Eva. Mai mult de jumătate de an departe de frumoasa femeie care își petrecea din când nopțile într-un club de vinuri împreună cu Rico.

Eva avea un presentiment. Acolo era ceva. Ultima urmă de îndoială dispăru când o găsi pe Beatrice în LinkedIn. „Lucrează la compania de telefoane TDC.”

Spitalul Regatului

Ora 22:30

Marcus se opri o clipă și își frecă fața. Se simțea amețit

într-o lume care își pierdea conturul, burdușit de medicamente, de substanțe pe care i le injectaseră și îi încețoșau mintea. Mâna îi sângera, acolo unde avusese pusă perfuzia înainte de a și-o smulge.

— RIG363, șopti. Știa ce avea de făcut: să ajungă la ușă și s-o deschidă, împingând-o, nu cu piciorul care îl durea, ci cu umărul; să se așeze în fața calculatorului. S-o găsească.

— N-ar trebui să fii în pat?

De unde apăruse? Dintr-odată se afla acolo. Zâmbitoare, amabilă, cu o privire care îi cerea un răspuns.

— Voiam doar...

— Acum te ajut să te întorci în cameră, zise asistenta și se apropie de el.

— Pot și singur. Voiam doar să-mi mișc picioarele.

— Acum trebuie să dormi, insistă asistenta. Care e camera ta?

— Acolo, acolo, răspunse și făcu un gest cu capul înspre finalul coridorului. Chiar acolo.

— Și crezi că o să poți?

— Da.

— Bine.

— Atunci noapte bună, zise asistenta și îl însoți cu privirea câteva clipe ce-i părură interminabile și în care Marcus se concentră să meargă cât mai normal cu putință, fără să dea semne de durere ori confuzie, gândindu-se doar că trebuia să plece, că trebuia să dispară de acolo cât mai repede.

Marcus îi auzea pașii. Se îndepărtau încetul cu încetul. Nu se întoarse, continua să meargă înainte spre fanta de lumină.

O ușă întredeschisă. O schimbare de scenariu. O deschise, intră, rămase pentru o clipă fără să știe foarte bine

de ce se afla acolo. Îşi aminti: „RIG363”. Se gândi de mai multe ori, apoi se apropie de calculatorul deschis; poate că era singura sursă de lumină care se afla acolo, înăuntru, un ecran, o fereastră, un loc prin care putea să privească, să vadă, să vadă unde se afla ca să o poată găsi şi salva. Se aşeză în faţa ecranului. „Parola”. Tastă: „RIG363”. Apăsă pe „enter” şi atunci... Nimic. De ce? Ce lipsea? Un „login”. Care? Din patru litere. Îl vedea. Cele patru căsuţe goale care clipeau, o inimă care bătea. A lui? O auzea. Vedea căsuţele goale. Litere care lipseau sau cifre. Nu, litere. Să fi fost iniţiale? Nu, nu erau numai două, ci patru. Privi în jurul lui. Nimic. Ieşi din birou. Se uită repede spre uşă. „Medic şef Johannes Frausing”, scria. Marcus intră din nou în birou. Johannes Frausing. Marcus se gândi la parolele şi la codurile ID pe care toţi soldaţii din Armată le aveau. Mereu erau formate din primele două litere ale numelui şi prenumelui. Tastă JOFR în cele patru căsuţe goale de sub parolă, apăsă pe tastă „Enter” şi aşteptă. Şi înaintea ochilor săi se deschise o lume nouă. Încă una, se gândi. Pacienţi, dosarele acestora. Se afla doar la un clic distanţă.

„Cod numeric personal”. „Nume”. Nu-i ştia codul numeric. Trebuia să fie suficient numele, lucru puţin obişnuit. Îl tastă şi în momentul acela i se păru că niciodată nu auzise un nume mai frumos ca acela: Eva Katz.

O scurtă anamneză, concisă. Îşi făcuse cândva, în perioada anilor 1990, un consult ginecologic preventiv ca să elimine din diagnostic eventuale modificări ale celulelor. Anticoncepţionale. Nu conta, nu trebuia să-i scrie biografia. Revenind la prezent. Urme de strangulare pe gât. Răni provocate de lovituri cu mâinile sau picioarele în mai multe zone ale corpului. Violenţă. Mai jos: consultată de Boris Munck. Medicul care o ajutase, medicul care văzuse cu cine

venise, cu femeia care o ajuta să se ascundă. Femeia o luase la ea acasă? Da. Era cel mai probabil. Pe aceasta trebuia să o găsească. Dar înainte trebuia să-l găsească pe Boris Munck, să vorbească cu el, să-l facă să vorbească.

Cartierul Amager

Ora 23:07

Era riscant, dar necesar. Înainta pe bâjbâite: trebuia să reuşească să-i scoată din vizuină. Acesta îi era planul. Să descopere cât de aproape se afla. Cât de puternici erau, cu câţi trebuia să dea piept. Cunoaşte-ţi inamicul. Toate acele lucruri despre care Martin îi vorbise. Bancomatul se afla pe strada Amagerbrogade, colţ cu Amager Boulevard şi fusese ales cu multă atenţie ca să testeze puterea şi cunoştinţele duşmanului. Ştia că erau capabili să urmărească un telefon. Dar, în ziua de azi, mulţi puteau s-o facă. Lagerkvist vorbise despre magnatul mass-media australian Rupert Murdoch. Ziariştii de la ziarele lui Murdoch făcuseră ascultări ale telefoanelor, le interceptaseră chiar şi pe cele ale Casei Regale britanice. Erau chiar nişte fleacuri. Până acolo pricepea. Oare duşmanii ei aveau acces la ceva mai mult? La camerele video de pe stradă? La datele cardului bancar? La chestii din astea.

Trecu prin faţa fortăreţei Christianshavns Vold. Văzu siluetele copacilor întunecaţi, suprafaţa uleioasă a lacului. Era locul ei. Acolo avea de gând să se aşeze, într-un loc printre copacii cu vedere spre bulevardul Amager, ascunsă în întuneric. Avea să vină dinspre centrul oraşului, presupuse. Dacă va veni.

O fată blondă scotea bani de la bancomat. Eva nu voia

să riște să se vadă implicată în ceva, așa că așteptă răbdătoare până ce dispăru cu totul din câmpul ei vizual, ca mai apoi să-și scoată perucă și să bage cardul în aparat.

Se auzi un mic pârâit când bancomatul o înghiți. Eva scoase două sute de coroane și le băgă în buzunar. Încercă să se așeze chiar în fața bancomatului, la lumina unui felinar, ținându-și capul ușor într-o parte în direcția camerelor de supraveghere. Rămase așa în jur de zece secunde, cu chipul înspre cameră, în timp ce, fără să se grăbească deloc, își băgă banii și MasterCardul în buzunar. „Foarte bine”, se gândi. Trebuia să fie suficient. Dacă puteau s-o facă, deja ar fi văzut-o. Sosise momentul să treacă la punctul următor: să dispară de acolo.

O rupse la fugă pe unde venise, spre castel. Îi luă doar câteva minute. Se ascunse printre copaci. Acolo așteptă, gâfâind. Aproape imediat își dădu seama că era un loc nepotrivit și periculos. Dacă dorea să aibă o vedere bună asupra străzii, risca să fie văzută. O scenă îngrozitoare îi trecu prin minte: o urmăreau prin parc, o prindeau într-un loc oarecare, în întuneric, nu era nimeni pe aproape care să-i audă strigătele. Un glonț în cap, corpul ei scufundându-se în apele mlăștinoase ale lacului. Dispărută.

Se întrevedea o altă posibilitate. Vizavi se afla hotelul SAS, una dintre clădirile cele mai înalte ale Copenhagăi.

De ce nu se gândise mai dinainte? Barul de la ultimul etaj. Mai fusese acolo. În altă viață. Da, acela va fi turnul ei de observație. Postul ei de pază.

Traversă strada și apoi parcarea în direcția intrării în hotel. Președintele Chinei fusese găzduit acolo de curând. Din câte se știa, avusese la dispoziție un întreg etaj doar pentru el. Eva nu avea nevoie de un etaj întreg, doar de un punct de veghe. Intră gâfâind în hol. O lume de oglinzi, sticlă

şi oţel. Toţi recepţionerii semănau între ei şi zâmbeau mecanic când intră în lift şi apăsă pe butonul corespunzător etajului douăzeci şi cinci. Câteva secunde mai târziu intră în *The Dining Room,* versiunea din Copenhaga a restaurantului *Windows on the World* din World Trade Center, înainte de a se prăbuşi. Lume frumoasă în jur. Haine scumpe, botox în buze, mâini îngrijite şi un amestec de multe parfumuri. Se apropie de fereastră. Privi afară. Un chelner care strângea masa de alături o întrebă dacă dorea să bea ceva.

— În momentul ăsta, zise Eva, vreau doar să mă bucur de privelişte.

— Cum doriţi.

Versiunea reală a Google Earth se întinse în faţa sa. Îi lipsea doar funcţia *zoom.* Cerul era perfect senin. Luna era foarte jos, cerul parcă nu se hotăra dacă voia să fie albastru-închis sau negru. Privi înspre stradă căutându-şi duşmanii, dacă încă se aflau acolo, maşinile care treceau pe Amager Boulevard. Nu era mare lucru de văzut. Îi supraestimase. Mai bine asta decât contrariul, îşi spuse. Fireşte că nu aveau acces la aceste lucruri. Doar poliţia avea. Atât a apucat să gândească înainte de a vedea nişte geamuri fumurii. În ciuda distanţei mari nu exista nicio îndoială. Neagră, ameninţătoare, maşina părea că alunecă pe furiş pe podul Langebro. Îi aminti Evei de un şarpe sau de umbra unui rechin care înoată chiar pe sub luciul apei, îndreptându-se ţintă înspre prada lui. În clipa următoare, o altă maşină îşi făcu apariţia în mare viteză, depăşind celelalte maşini, pe sensul contrar de mers. Au parcat chiar în faţa băncii. Eva îi văzu coborând din maşini. Imaginea era înceţoşată, dar destul de clară ca să-şi dea seama că ei erau. Erau trei. Trei umbre, trei în fiecare maşină. Poate că discutau. „Unde o fi? Dacă voi o luaţi pe Amagerbrogade, noi ne ducem spre

centru”. Da, se urcară din nou în maşini. Se întoarseră pe unde veniseră în direcţia... ei? Ştiau unde se afla? Eva privi spre lift. Cum putea să coboare? Erau şi scări sau există doar varianta liftului? „Nu, stai liniştită”, se gândi, şi trecu în revistă mental felul în care ajunsese la hotel. Recepţioniştii? Făceau parte din complotul ăsta? Nu, imposibil. Cine altcineva ar fi putut s-o vadă? Camerele de supraveghere?

Totuşi, maşinile trecură fără să se oprească. Traversară Langebro îndreptându-se spre centru. În timp ce cobora cu liftul, se gândi din nou la rechini. Acum ştia că se aflau acolo, chiar sub luciul apei. Important era să nu sângereze în apă.

Cămin pentru femei

Ora 23:59

Era cineva în cameră. Îl simţi chiar dacă dormea. Dădu la o parte plapuma şi căută pe bâjbâite întrerupătorul. Aprinse lumina. Era singură.

Ce ciudat! Ar fi jurat că stătea aplecat peste ea. Cel cu ochii frumoşi, cel căruia i-ar fi plăcut atât de mult ca ea să-l fi putut crede că existau alte lucruri mai importante de făcut, că ar fi putut avea rolul de protagonistă în povestea unei vieţi frumoase.

Se ridică. Ascultă. Căminul pentru femei răsuna de zgomote noaptea, trebuia să se obişnuiască cu ele. Unele femei plângeau când se stingeau luminile, fireşte că plângeau. Situaţia lor era disperată. Fugeau de nişte bărbaţi care voiau să le omoare. „Ar fi trebuit să fie invers, se gândi. Ar fi trebuit să existe cămine pentru bărbaţi, case enorme, gigantice, pline cu mii de bărbaţi ce ar fugi de femeile ce ar

vrea să-i omoare pe ei”. Eva își aprinse o țigară și deschise fereastra. Trase adânc fum în piept, dacă nu din alt motiv, cel puțin ca să-și scurteze viața mizerabilă. Își aminti, îi reveni în minte cel care o urmărea.

Noaptea în care fusese călcat de mașină. Noaptea în care ar fi putut s-o împuște cu ușurință. De ce nu o făcuse? Ea alerga pe stradă. A privit înapoi, i-a văzut chipul chiar în clipa în care a știut că mașina avea să-l calce. O privise neajutorat, asemenea unui copil. Poate că o fi murit. Dar erau și alții, Eva știa asta. Bărbatul din biserică, cel care îi ceruse să plece, celălalt care fusese la ea acasă. Rechinii.

Azvârli țigara pe fereastră. Scoase hâria. Citi: „Locul crimei. Asistentul lui Rico: Știe ce se găsește în telefon? Malte: Martor la crimă?”

Adăugă: „Patru. Metternich? Barbara von Krüdener? Cele două săgeți. Ce înseamnă?” îi veni dintr-odată o idee în minte. Ce-ar fi să-i ceară agentului imobiliar o vizionare a casei lui Brix, așa cum invita clientul în josul ofertei sale? Bineînțeles! Era evident! La urma urmelor, casa trebuia să se vândă, trebuiau să o fi făcut chiar înainte de moartea lui Brix, iar acum era chiar mai urgent.

Hodoroaga de calculator din sufrageria căminului pentru femei mirosea a lacrimi, a sare. Acolo se așezaseră femeile să plângă an după an, în timp ce citeau e-mailuri sau își verificau conturile bancare, ca să conchidă că viețile lor erau de tot rahatul. Mai întâi, bărbații lor le bătuseră, iar după ce fugiseră de ei, aceștia își continuau campania fără sfârșit, urmărindu-le fizic, virtual, scriindu-le e-mailuri pline de ură, retrăgând banii din conturi, împrăștiind minciuni.

Rețeaua. Pagina web a agentului imobiliar. Eva lăsă ca săgeata cursorului să plutească peste „solicită vizionare”

câteva secunde, tremur nervos. Nu se observa, dar mii de impulsuri treceau prin mâna Evei şi se transmiteau în mouse. Oare îi verificau pe cei care solicitau o vizită?

Nu. Era o nebunie. „Nu deveni paranoică oricât te-ar urmări.”

Clic. „Vizită programată duminică la ora 17:00” În ziua următoare? Da, 14 aprilie. Căsuţă nouă. „Nume.” „Adresă”. Eva se prezentă drept o oarecare Brigitte, care locuia în Nørrebrogade şi apăsă pe *„Send”.*

14 aprilie

Centrul oraşului

Ora 09:30

Cabina telefonică mirosea a urină. Eva îl sună pe medicul legist în timp ce privea intrarea blocului în care locuia Beatrice Bendixen, devotata asistentă a lui Rico.

— Hans Jørgen, zise medicul legist nerăbdător. Moartea nu aşteaptă părea că spune tonul vocii lui.

— Eu sunt, spuse Eva, şi se grăbi să adauge: Nu folosim nume la telefon.

— O clipă, zise el.

Eva auzi cum lăsa telefonul pe masă şi închidea o uşă pe undeva.

— Sunt aici.

— Ai descoperit ceva?

— Da. Ne putem vedea?

Eva ezită. Era vorbit cu ei? Oare putea să aibă încredere în el?

— Da.

— Termin cam pe la unsprezece şi jumătate.

— Acelaşi loc ca ultima dată?

— Nu. La Institutul de Medicină Legală.

— De ce?

— De ce? Hans Jørgen Hansen râse, iar râsul lui avu un efect liniştitor asupra ei. Pentru că toate instrumentele mele sunt aici, mârâi el.

— De acord, zise Eva şi închise.

Eva se înarmă cu mult curaj. Traversă strada şi se apropie de numărul douăzeci. Citi numele la interfonul de jos. Etajul al treilea. Se gândi că putea să rămână acolo unde se afla, aşteptând ca Beatrice să iasă să se bucure de soarele de primăvară.

— Bună?

Vocea unui copil răzbătu din interfon. Oare când se hotărâse Eva să sune?

— Da, bună. Beatrice e acasă?

Nu veni niciun răspuns, doar sunetul încuietorii de la uşă alunecând cu un mic suspin electronic.

Înainte de a urca scările se gândi: „Nu pot să las nicio urmă; acum sunt un submarin, scufundat, invizibil”.

— Bună ziua.

Eva coborî privirea când se întâlni cu un vecin vesel.

— Bună ziua, zise ea printre dinţi.

Încă un etaj. Uşa era deschisă. Sunete isterice de desene animate veneau din apartament. Beatrice Bendixen apăru în prag cu o figură speriată. Se uită la Eva.

— Beatrice?

— Ne cunoaştem?

— E vorba de Rico, avu timp să rostească Eva înainte ca o fetiţă să îşi facă apariţia lângă mama sa.

— Cine e? întrebă fetiţa.

— Du-te puţin în salon, draga mea. Două minute.

Înainte de a se face nevăzută, fetiţa o privi peste umăr în mod vădit curioasă. Beatrice se prefăcu încurcată, că nu înţelegea nimic, dar era o jalnică actriţă.

— Rico? Care Rico?

— Las-o baltă, Beatrice. Nu mă aflu aici ca să-ţi distrug viaţa, dar trebuie să vorbim.

Beatrice o cântări pe Eva din priviri, din cap până în picioare, şi apoi se uită înspre uşa de la salon.

— Vrei să ieşim afară să vorbim? îi spuse Eva discret, aproape şoptit.

Eva aşteptă pe trotuar, în faţa blocului. Îşi ridică gulerul de la haină. Treceau prea multe maşini, prea mulţi oameni care puteau s-o vadă. La scurt timp apăru Beatrice.

— Am la dispoziţie doar cinci minute, spuse şi adăugă: copiii sunt singuri.

— Mergem la catedrală, spuse Eva. Vino după mine, dar nu prea aproape.

Traversară strada. Catedrala se afla la vreo sută de metri în josul străzii, vizavi de biserica Sfântul Petru.

De ce oare construiseră două biserici atât de aproape una de cealaltă? avu timp Eva să reflecteze înainte de a intra. Organistul făcea repetiţii. Liturghia începea peste o jumătate de oră. Îşi făcu apariţia şi Beatrice. Eva se retrase pe coridorul lateral, unde se aflau uriaşele statui ale apostolilor. De acolo putea să vadă cine intră şi ieşea.

— Despre ce e vorba?

Beatrice era supărată sau vădit îngrozită.

— Ştii că Rico a murit? zise Eva în cele din urmă.

— Şi? Abia dacă îl cunoşteam. Eram membrii aceluiaşi club de vinuri.

— Adineauri nici nu auziseşi de el.

— Eşti ziaristă?

— Da.

Beatrice trase aer în piept.

— În ziua aceea i-ai furnizat o anumită informaţie, chiar înaine de a fi asasinat, zise Eva.

— Nu. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu e vorba de povestea voastră de dragoste, o întrerupse Eva, şi se gândi la Lagerkvist, la doctrina lui despre înţelepciune: „Oamenii acceptă să vorbească cu un ziarist doar dacă acesta dispune de toată informaţia”. Nu e vorba nici despre clubul de vin. Nici despre soţul tău care e plecat două sute de zile pe an. Nu e vorba despre nopţile de singurătate pe care le petreci în casă ducând dorul unei vieţi normale, o viaţă cu un soţ care să nu fie mereu plecat. Eva văzu lacrimi în ochii lui Beatrice, poate că de aceea o luă de mână şi o strânse uşor, înainte de a împlânta cuţitul până la prăsele: oricine se poate îndrăgosti, Beatrice, mai ales dacă eşti singură cu doi copii. Înţeleg perfect. Iar Rico, fără doar şi poate, era un bărbat frumos.

Beatrice îşi coborî privirea. Eva încă îi ţinea mâna între palmele ei. O lacrimă căzu pe mozaicul bisericii, acolo unde Eva juca rolul preotului în ziua aceea, ascultând confesiunea unei femei.

— Uită-te la mine.

Beatrice îşi îndreptă privirea spre ea cu ochii plini de lacrimi.

— Nu vreau să-ţi fac niciun rău, spuse Eva. Înţelegi?

Beatrice încuviinţă din cap.

— Dar trebuie să ştiu ce informaţii i-ai dat lui Rico înainte de a fi ucis.

Beatrice îşi şterse lacrimile cu mâna pe care o avea liberă, se uită spre tavan, un simplu „fir-ar să fie” ieşi de pe

buzele ei înainte de a-şi reveni.

— Viaţa mea e în pericol?

— Dacă au fost în stare să-l ucidă pe Rico e cazul să presupunem că sunt în stare de orice.

Beatrice se gândi puţin apoi spuse:

— Cum m-ai descoperit?

— Rico mi-a spus, înainte de a fi ucis.

— Ţi-a vorbit despre mine?

— Da. Nu mi-a spus numele tău, dar l-am dedus.

— Cum?

Eva o privi.

Deodată, telefonul lui Beatrice sună. Se uită pe ecran.

— E soţul meu, spuse trist, ca şi cum peste doar o clipă totul avea să se sfârşească. Poate că ar fi trebui să mă duc la poliţie în loc să vorbesc cu tine.

— Dacă sunt capabili să te ajute... spuse Eva.

— Ce vrei să spui?

— Am fost la ei. Le-am spus ce gândesc: că Brix a fost asasinat, ca şi Rico. Că pe Rico l-au omorât pentru că făcea cercetări despre moartea lui Brix. Nu m-au crezut.

— Credeam că e vorba de o afacere cu găştile de motociclişti.

— Asta zice poliţia. Beatrice, ascultă-mă, trebuie să ştiu ce i-ai povestit lui Rico. Este singura noastră speranţă. Singura posibilitate ca problema asta să se rezolve. Ca vinovaţii să fie pedepsiţi.

Beatrice ezită din nou.

— Rico voia informaţii despre telefonul lui Brix, spuse în cele din urmă.

— Al lui Brix? Nu înţeleg?

— Deblocase telefonul surorii lui, nu-i aşa?

— Ba da.

— Era un mesaj de la el. Rico i-a văzut numărul de telefon. M-a căutat pe mine.

— De ce?

— Pentru că lucrez la compania de telefoane unde avea abonament Brix.

— Ce noroc! spuse Eva şi îşi dădu seama imediat că făcuse o gafă. Rico zăcea într-o cameră frigorifică cu o gaură în frunte.

— Să nu fim naive, spuse Beatrice, vădit afectată.

— La ce te referi?

— Nu conta ce companie de telefoane era. Rico mereu avea un contact. Aşa era el. De-aia m-a căutat. M-a folosit, iar eu l-am folosit pe el. Bine?

— Bine.

— Dar e ilegal. Pricepi?

— Dar tu l-ai mai ajutat şi cu alte ocazii, spuse Eva cu aplomb, şi imediat văzu cum se desfăşura o mică poveste chiar sub nasul ei: o poveste despre o femeie frumoasă, nesigură pe ea şi singură, şi care se lăsase folosită de Rico; o femeie care îi furniza informaţii în timp ce el, în schimb, îi azvârlea puţină pulbere de stele de la redacţie şi îi oferea câteva momente de intimitate, momente în care ea nu se mai simţea singură pe lume.

— I-am spus că nu vreau să o fac.

— Fireşte.

— Că e ultima dată, spuse Beatrice cu voce tare, în timp ce organistul elibera clapele. Neaşteptata întrerupere a muzicii făcu ca vorbele să se ridice pe deasupra zgomotelor, ca şi cum ar fi fost ultima frază a unei predici.

O femeie în vârstă se întoarse şi le aruncă amândurora o privire.

Eva coborî vocea.

— Ce dorea Rico?

— Apelurile intrate şi ieşite de pe linia de telefon a lui Brix.

— Cu cine a fost în contact?

— Aşa e. Tot ce puteam să găsesc despre noaptea în care a murit.

— Ce ai găsit?

— Nu aveam acces la lista lui de SMS-uri. Pentru asta trebuia să apelez la şefii mei, SMS-urile sunt extrem de protejate.

— Şi atunci?

— Singura informaţie la care avem acces în departamentul nostru sunt numerele la care s-a sunat. Sunt datele pe care le folosim atunci când clienţii susţin că au facturile eronate. E foarte uşor să poţi dovedi că oamenii au sunat la linia fierbinte care e foarte scumpă şi dintr-odată nu-şi mai aduc aminte. Mai putem să verificăm şi coordonatele GPS.

— Cum?

— Ajutăm la localizarea telefoanelor furate sau pierdute. Chestii din astea.

— Şi ce-ai descoperit?

— Că, după coordonate, Brix îşi închisese telefonul într-un loc anumit din Copenhaga şi că nu l-a deschis până ce nu a ajuns în pădure, aproximativ opt ore mai târziu.

— Asta-i tot?

— Cât de des îţi închizi telefonul?

— Nu ştiu.

— Când te urci în avion?

— Da.

— Brix s-a suit în vreun avion?

— Nu, a fost...

Eva se înecă. Întrebările şi gândurile se ciocneau în mintea ei. Oare ce îi atrăsese atenţia lui Rico? De ce era atât de important pentru el ca Eva să afle?

Un telefon închis, care continuă să fie închis multe ore. Un bărbat care este împuşcat în cap.

— Îţi aminteşti coordonatele?

Beatrice o privi scrutător pe Eva.

— Hai, Beatrice. Rico a fost omorât. E important. Beatrice îşi scoase telefonul din buzunar.

— I le-am trimis pe e-mail. Ai ceva să notezi?

Eva căută stângace prin geantă; găsi pixul, dar continua să se simtă ca o începătoare.

— Da.

Beatrice notă coordonatele.

— Unde e asta?

Uşa se deschise în spatele ei.

— Habar n-am. Copiii au rămas singuri, spuse Beatrice. Eva încuviinţă. Pentru o clipă simţise nevoia să o îmbrăţişeze, să o consoleze, să-i spună că totul avea să fie bine din nou.

Strada Fredericia

Ora 11: 45

„Totul este atât de complicat!” se gândi Eva când ajunse la Fredericiagade, punctul geografic ce corespundea coordonatelor pe care i le dăduse Beatrice Bendixen, nu foarte departe de Cafeneaua Oscar. Ştiuse oare că acela avea să fie ultimul lui prânz, ultimul lui pahar cu vin? Oare, ieşind din restaurant, privise înapoi şi se bucurase de ultimele raze de soare ale zilei?

Eva verifică din nou numerele: da, se afla în locul adecvat. Oare de ce Rico se arătase atât de euforic? Eva aruncă o privire spre magazinele din jur. Magazine de covoare. Anticariate. Mobilier vechi. O bijuterie. Nimic care să reprezinte vreo legătură cu Brix. „Dar de ce tocmai aici? se întrebă Eva. De ce decis Christian Brix să taie conexiunea cu lumea exterioară tocmai în locul acesta?”

Traversă strada. Se apropie de intrările clădirilor ca să verifice plăcuţele de la uşi. O editură de literatură pentru copii? Puţin probabil. O agenţie de fotomodele? Poate. Femeile frumoase şi moartea năprasnică mereu au făcut casă bună. Un birou de avocatură? Poate. Da, era o posibilitate. Privi inscripţia de alamă care făcea tot ce putea ca să transmită că era vorba despre o firmă cu vechime şi experienţă: „Birou de avocaţi Classens ApS”. Fără îndoială, Brix era un bărbat care adeseori avea nevoie de avocaţi. Duşmanii mereu ţin calea bogăţiei şi a puterii. Cineva pe care l-am călcat în picioare, cineva care s-a simţit înşelat, cineva care e pe urmele noastre. „Da, în fond, avocaţii au fost aduşi pe lume tocmai cu acest scop”, se gândi Eva. Ca să-i ajute pe cei cu bani să ţină problemele la distanţă. Dar de ce închisese mobilul înainte de a se întâlni cu avocatul său? Timp de atâtea ore. Şi de ce se întâlnise cu avocatul său la orele alea din noapte? Nu. Eva se întoarse la cafenea şi îi observă pe bărbaţii care intrau şi ieşeau. Costume scumpe, burţi, femei frumoase pe post de ornament. Poate vreun chelner văzuse ceva, asistase la vreo discuţie. Vreo conversaţie telefonică mai nervoasă. Dacă Lagerkvist s-ar fi aflat acolo în momentul acela, i-ar fi spus Evei să verifice toate numele şi localurile, să vadă dacă exista vreo legătură între acestea şi cunoscuţii lui Brix, vechi prieteni, colegi de facultate şi amante. Simpla idee i se părea descurajantă. Intră în cafenea şi nu făcu decât

să pronunţe numele lui Christian Brix pentru ca ospătarul să dea din cap rapid.

— A fost aici acum câteva zile, spuse Eva şi dădu să-i arate o fotografie cu Brix pe telefonul ei.

— Aţi rezervat o masă? întrebă chelnerul.

— Nu, dar...

Atenţia Evei fu abătută de sunetul tobelor, al flautelor şi de zgomotul cizme lor izbind asfaltul. Se răsuci şi privi spre stradă. Veneau dinspre piaţa Kongens Nytorv. Era defilarea soldaţilor din Garda Regală, cu căciulile lor din blană de urs, cizmele lustruite şi instrumentele muzicale.

Ieşi în stadă. Privi la mulţimea de turişti care se ţineau după ei, la copiii care se străduiau să ajungă pe umerii taţilor lor. Eva dădu nas în nas cu puhoiul de lume. Privi în urmă. Fredericiagade. „Până acolo merge cu maşina. Parchează, închide telefonul”. Defilarea militară atât de fastuoasă se apropia. Eva o luă pe Bredgade. Mergea în urma Gardei Regale când aceasta o luă la stânga pe Frederiksgade, intră în curtea castelului îndreptându-se spre statuia lui Frederik al V-lea, între cele patru palate. Biserica din Marmură se afla în spatele ei: pe partea cealaltă a apelor canalului se ridica Opera. Putere. Da. Brix parcase pe Fredericiagade, o străduţă modestă, dar unul dintre locurile cu cele mai mari şanse de a găsi loc de parcare dacă dorea să intre în palat.

— A închis telefonul după ce a parcat maşina, spuse Eva cu voce tare pentru sine, ştiind că muzica avea să-i înghită cuvintele. Şi atunci a intrat în palat. Câteva ore mai târziu era mort.

Spitalul Regatului

Ora 12:07

Efectele lui personale se reduceau la un portofel şi un iPhone ce se aflau în sertarul noptierei. Hainele, care probabil aparţineau altui pacient, le găsi în camera de alături. Nu era prea elegant, dar îi stătea cât de cât bine, şi cel puţin nu erau pline de sânge şi nici sfâşiate. Durerea îi îngreuna mişcările. Mai ales cu pantalonii a fost complicat. Îi era greu să îndoaie piciorul stâng, poate că maşina îl izbise acolo, sau căzuse pe partea aceea când maşina îl aruncase prin aer? Dar nu avea nimic rupt, se consolă, iar dacă se aşeza pe marginea patului şi se sprijinea de tăblie şi se gândea la ceva plăcut, la vreo imagine din copilăria lui – la ziua în care îi cumpăraseră prima uniformă de cercetaş, bleumarin cu cravată, la ochii tatălui său – dacă se gândea la toate acestea ar fi putut să uite de durere şi să se ridice. Acum. Sus. Înapoi, pe culoar. Sosise momentul să-l caute pe Boris Munck, oriunde s-ar fi aflat. Singurul om care îl putea ajuta. Boris Munck.

Intră în lift şi apăsă pe buton la întâmplare. Abia dacă străbătu câţiva metri; ieşi din lift la etajul de dedesubt sau la cel de deasupra, nu mai conta, era totuna la ce etaj ajungea. Spitalul Regatului era plin de coridoare şi toate erau la fel; existau doar două lucruri importante, nu numai unul: trebuia să o găsească pe Eva şi să o salveze. Dar înainte trebuia să-l găsească pe doctorul care l-ar fi dus până la...

Brancardierul se îndrepta spre el. Era un tip vânjos, cu barbă.

— Ştii din întâmplare vreun doctor pe nume Boris Munck? îl întrebă Marcus.

— Aici, la Secţia de Neurologie şi Anestezie?

— E medic.

— Cred că sunt mulţi medici pe aici. Mai bine întrebaţi

la recepţie.

Trebuia să se întoarcă pe unde venise. Liftul avea să-l ducă direct acolo.

În spatele recepţiei se aflau doi bărbaţi. Unul vorbea la telefon, în spate; celălalt, un tip tânăr, părea doar obosit.

— Cu ce vă pot ajuta? spuse tânărul şi încercă să zâmbească.

— Caut un angajat al spitalului. Boris Munck.

— E acum în tură?

— La Urgenţe.

— Nu cred, nu avem secţie de Urgenţe aici. Avem un centru de traumatologie, dar e pentru grav răniţi, accidente de trafic şi chestii din astea. Dacă ai nevoie să-ţi pună un plasture trebuie să te duci la Spitalul din Hvidovre sau din Frederiksberg ori să suni la medicul de gardă.

— Avem o întâlnire. Trebuie să mă consulte.

Se întoarse înspre ecran şi tastă ceva.

— Aţi zis Munck?

— Boris.

— Un moment.

— Da. E?

— Un moment, am zis. Da, uite-l. Aproape că am avut dreptate. De fapt, e medic la centrul de traumatologie. Cabinetul 3193.

— Mulţumesc, spuse Marcus şi se întoarse către lift.

Fælledparken

Ora 12:45

Eva dădu colţul pe strada Blegdamsvej şi o luă înspre

Institutul de Medicină Legală. Se tot uita în spate. O urmărea cineva? O filma cineva din vreo maşină parcată de-a lungul bordurii? Nu, nimeni.

— Calmează-te, şopti.

Dinspre Fælledparken venea miros de iarbă crudă de primăvară, glas de copii ce se jucau cu mingea. Clădirea părea că se înalţă din neant, nu era tocmai o privelişte încurajatoare: uriaşul sarcofag al patriei, o cutie gri plină de cadavre, o uşă prin care, mai devreme sau mai târziu, aveau să treacă toţi locuitorii din Copenhaga în drum spre veşnicie sau neant.

Medicul legist o aştepta. O primi cu o rapidă strângere de mână.

— Azi, în mod excepţional, folosim uşa din spate, spuse. Astfel o să evităm câteva alarme. Am ceva ce trebuie să vezi.

— Aşa mi-ai şi zis.

Merseră fără să scoată o vorbă. Sunetul tălpilor din cauciuc pe pardoseala de piatră şi scurtele ţiuituri de fiecare dată când medicul legist valida cardul deschizându-şi drum spre măruntaiele acelui loc, spre inima institutului. A trebuit să se oprească de câteva ori ca să introducă un cod.

— L-au transformat într-un nou Fort Knox! şopti.

Se opri şi apăsă pe butonul liftului.

— Joci tenis?

— Ce? A, nu.

— E foarte solicitant pentru genunchi. Aşa că evit scările.

— Ce vrei să-mi arăţi?

— Pe aici.

Un nou coridor. Birouri de o parte şi de alta. Podele

acoperite cu linoleum. Nimic pe pereţi. Medicul legist îşi salută un coleg ce-i ieşi în cale.

— Aici, în colţul ăsta, e zona mea, spuse şi arătă.

Uşa era întredeschisă. Oare îi întinsese o cursă?

— Chiar pot să fac o vrajă şi să obţin nişte cafele. Vrei?

Medicul deschise uşa şi intrară în birou.

Eva îşi plimbă privirea prin încăperea enormă, aproape pătrată. De-o parte, o masă de scris; de cealaltă, o canapea cu două fotolii. O bibliotecă plină cu bibliorafturi şi cărţi.

— Aici suntem în siguranţă? întrebă Eva.

— La ce te referi?

— Cam la tot.

Eva ridică din umeri şi se apropie de fereastră. Se uită în stradă. Oare era vreo maşină suspectă jos? Ceva ce nu părea în ordine?

— Acum o să-ţi arăt o chestie, spuse Hans Jørgen, şi dădu drumul unui aparat ce se afla pe masă. Un bec ilumină de jos ceva ce se afla pe o placă de cristal. Eva nu putu să nu se gândească la retroproiectorul din vechea sa şcoală generală.

— Ce e?

Eva se apropie. Acum îl vedea: fragmentele de craniu erau aranjate unele lângă altele, asemenea pieselor unui puzzle.

— A fost o muncă titanică de asamblare. Dar copiii au făcut treabă serioasă, trebuie să recunosc, nu lipseşte nimic, spuse medicul legist. Îţi aminteşti de bomba din Lockerbie?

— Bomba din avion?

— Cred că s-a petrecut prin 1988. Un Boeing s-a împrăştiat în mii de bucăţi la o înălţime de zece kilometri. Iar apoi echipa tehnică a reuşit să-l recompună bucată cu

bucată. Ca parte din investigaţie. Din câte se spune, le-a luat câţiva ani. O privi cu o figură oarecum ceremonioasă. Asta e munca noastră. Durează doar câteva secunde să se dezlănţuie infernul şi un număr impredictibil de ore să se pună din nou totul la loc, să se strângă probele.

— Îţi apreciez mult munca, se grăbi Eva să spună.

— Am lucrat doi oameni la asta. Mai întâi am asamblat tot manual.

Luă în mână un fragment de craniu, cu atâta pricepere şi nonşalanţă că părea că e vorba de un obiect cotidian oarecare. Şi aşa era, cel puţin pentru el.

— Apoi scanăm fiecare bucăţică în parte. Le punem cap la cap cu ajutorul calculatorului.

— Sună complicat.

Medicul se uită la monitorul calculatorului şi Eva se apropie şi mai mult. Privi imaginea granulată, cu zone albe şi părţi întunecate. Era aproape cât ecranul.

— Parcă ar fi Luna, zise Eva.

— Vezi petele întunecate? Legistul i le arătă.

Eva era atât de aproape de el că putea să-i simtă mirosul. Transpiraţie, corpul unui bărbat în vârstă, urme de deodorant din ziua precedentă.

— Există crestături pe craniu, continuă. Se pare că a fost lovit. Aici vezi una, puţin mai mică, dar mai adâncă.

— Crestături?

— Da. Şi chiar dacă apar mici neregularităţi care pot fi din naştere, semnele astea sunt de neconfundat. A fost lovit în cap cu ceva. Ceva greu.

— Dar a fost împuşcat, protestă Eva.

Legistul nu o băgă în seamă.

— Ar putea fi o unealtă, o armă, poate s-a izbit de ceva. De fapt cred că este vorba de ultima variantă. Legistul mări

imaginea şi se uită ţintă la poză. Eu aş zice că a căzut peste ceva. Mă gândesc la unghi. Dacă ar fi fost atacat cu un obiect, ar fi însemnat că l-a lovit de jos în sus. Asta n-ar face-o nimeni. Nu. A căzut peste ceva. A căzut sau a fost împins.

— Şi concluzia aceasta s-ar susţine într-un proces?

— Fireşte. Ceva l-a izbit foarte puternic în partea posterioară a capului.

— A fost mortal?

— Nu pot afirma cu certitudine. Dar e vorba despre un obiect care a lăsat urme adânci în craniu. Oricum, putem să realizăm o imprimare 3D a unei părţi a osului cranian şi poate ne spune ce i-a provocat aceste urme.

— Va trebui să-mi explici.

— Despre fiecare dintre bucăţile de craniu, cele care prezintă crestături, calculatorul ne poate spune adâncimea exactă a urmelor. Nu numai că poate calcula adâncimea, dar e capabil să determine şi unghiul exact. O imprimantă 3D este ca o imprimantă normală. Se bazează pe acelaşi principiu, doar că e mai sofisticată şi imprimă în trei dimensiuni, aşa cum zice şi numele ei. Poţi să pui, de exemplu, o cană pe placă, şi într-o clipită imprimantă creează o altă ceaşcă din plastic dur. Singura limită este imaginaţia. Sigur că în Statele Unite există oameni care au început să scoată la imprimantă arme de foc. Arme care funcţionează, să fie clar.

— Deci, ai putea...

— Să scot la imprimantă o parte din craniu unde apare urma loviturii. Uite, spuse şi arătă pe monitor adâncitura în os. Prima mea bănuială a fost un levier. Dar nu apare doar o urmă, ci trei, şi unele striaţii în partea din exterior.

— Da. Ce e?

— Vezi? Un triunghi. Aproape.

Eva se uită la cele trei semne întunecate de pe ecran, adâncitura, un crater lunar.

— Sunt unghiuri de mai mult de nouăzeci de grade, spuse medicul legist şi trase puţin scaunul de sub masă. Ascultă-mă. În momentul ăsta nu sunt complet sigur de ce am să-ţi spun. Nu sută la sută. Dar consideră că ce ai să auzi e, cum zicem noi, o ipoteză calificată.

— Referitor la ce?

— Îmi imaginez că prietenul nostru s-a lovit de un obiect capabil să lase o urmă de genul ăsta. Ar fi putut să cadă, sau să fi fost împins, nu avem cum să determinăm. Legistul arătă înspre urmă întunecată şi se uită din nou la Eva. Nu putem să eliminăm ideea că a murit din cauza unei lovituri, chiar dacă, cel mai probabil, l-a lăsat doar inconștient. Iar apoi...

Eva termină propoziţia:

— L-au împuşcat?

— Sfărâmându-i capul, da. Ţeava puştii în gură. *Pac.*

— Dar de ce?

Medicul ridică din umeri. Eva cercetă din nou mică urmă triunghiulară din craniu.

— Liniile de ruptură oarecum lungi ar putea sugera o lovitură de o anumită forţă.

— Dar nu crezi să fie asta cauza morţii.

— Nu neapărat. Leziunile pe craniu nu sunt în sine letale. În schimb sunt letale hemoragiile interne ce pot apărea. O hemoragie produsă de un traumatism pe sub dura mater.

— Şi ce mai poţi să-mi spui?

— Te laşi greu impresionată, spuse legistul şi zâmbi. Încă o dată, trebuie să iei tot ce îţi spun cu o anumită rezervă, dar aşa cum văd eu lucrurile, s-a împuşcat cu...

— Sau altcineva l-a împuşcat, îl întrerupse Eva. Mă refer la cadavru.

— Sau altcineva, da. Care poate l-a împuşcat când era rănit de moarte sau deja mort. În orice caz, cineva i-a băgat puşca de vânătoare în gură şi a apăsat pe trăgaci. Au folosit bile ca muniţie aşa că nu glumeau. Muniţie interzisă, din câte îmi amintesc. Dar am avut noroc sau, mai bine zis, băieţii tăi din pădure au avut noroc.

— Cum?

— Folosind bile, craniul s-a spart în bucăţi relativ mari. Putea să se sfărâme în mii de fragmente.

— Ce altfel de muniţie se foloseşte de obicei?

— Alice. Sunt mult mai mici.

— De acord, spuse Eva, şi rămase o clipă pe gânduri. Adică putem să deducem că pe prietenul nostru aici prezent l-au împins de...

— Nu.

— Nu?

— Nu poţi să tragi direct concluzia care îţi convine ţie, zise medicul legist. Limitează-te la fapte. Nu putem afirma că a fost împins.

— Foarte bine. Atunci putem să stabilim că a căzut sau că l-au împins?

— Mai bine.

— În ceva ce i-a provocat nişte urme pe craniu şi hemoragii mortale pe creier. Iar apoi cineva i-a sfărâmat capul cu o puşcă de vânătoare. Cu scopul de a camufla prima chestie?

— Speculaţii.

— Dacă tu ar trebui să formulezi, spuse Eva. Fără să speculezi.

Trase aer în piept. Medicul legist îşi drese vocea de

parcă ar fi stat în faţa unui judecător.

— Defunctul a suferit o lovitură la cap, posibil cauzatoare de moarte, iar apoi a fost împuşcat, de la o distanţă de optsprezece centimetri în partea posterioară a craniului, fapt ce i-a provocat moartea instantanee.

— Foarte bine. Perfect. Doar fapte. Dar cum?

— Asta-i treaba poliţiei.

— De data asta poliţia nu e de partea noastră, Hans Jørgen, spuse Eva. Aşa că mai bine să facem noi speculaţii, de acord? A căzut, iar apoi ei... Nu, se corectă Eva. Mai întâi l-au dus în pădure, şi odată acolo i-au tras un glonţ în cap ca să pară o sinucidere.

Tăcere. Medicului legist nu-i prea plăcea să facă speculaţii.

— Mai există şi alte opţiuni? întrebă Eva.

— Că el... Nu.

— Că mai întâi l-au lovit şi apoi, poate, ca să nu sufere şi-a tras un glonţ în cap.

Hans Jørgen negă:

— Dar cum se presupune că ar fi ajuns în pădure cu o asemenea lovitură?

— Se îndreaptă spre pădure cu intenţia de a se sinucide, dar imediat ce ajunge acolo cade şi se loveşte la cap. Apoi duce la bun sfârşit sinuciderea cu puşca de vânătoare.

— E prea puţin probabil, ţinând seama de lovitura puternică pe care a primit-o.

— Atunci, vorbim despre un asasinat camuflat sub o sinucidere?

— Nu, spuse medicul legist.

— Nu?

— Lucrurile nu merg aşa.

— Ce?

— Înaintezi prea repede, spuse uşor enervat. Nu poţi să faci astfel de presupuneri pornind de la o fractură de craniu.

— Oare s-a datorat unui accident?

— Exact. Nu ştim. Înainte de a primi o lovitură în cap, ar fi putut să fi căzut.

— Mai întâi a primit o lovitură. Poate a alunecat pe o coajă de banană. Poate că l-au împins, poate că a căzut în baie. Nu ştim. Dar apoi cineva i-a tras un glonţ în cap. Sau ce?

Medicul legist scoase un sunet prin care lăsă să se înţeleagă că era de acord.

— Şi acum, ce? întrebă Eva.

— În circumstanţe normale am încerca să găsim obiectul care i-a provocat lovitura la cap.

— Da.

— Şi există destule posibilităţi ca să-l descoperim.

— De ce?

— Cum am mai spus şi înainte, a primit lovitura de jos în sus. Adică, a căzut peste ceva. În mod cert, ceva ce se afla acolo. O masă? Pervazul unei ferestre? Poate să fie orice, dar nu ceva de care să-ţi fie atât de uşor să te descotoroseşti cum ar fi un levier sau o bâtă. Iar cu un model 3D al craniului este posibil să găseşti obiectul care să se potrivească cu urmele loviturilor. Legistul îşi uni degetele ca să exemplifice cum puteau să se îmbine două obiecte. Singura îndoială care există este dacă ştii unde să cauţi.

— Eu ştiu. Din păcate.

— Am să dau drumul la imprimantă, spuse Hans Jørgen.

Barrio de Østerbro

Ora 13.30

Casa Regală. Se gândi la ea când ieşi din Institutul de Medicină Legală. La cât de puţine ştia despre ea. Cât era de paradoxal că, în linii generale, nu ştia nimic despre ea, chiar dacă familia regală era, în mod detaşat, familia cea mai celebră şi expusă mediatic din ţară. Şi în fond, ce ştia? Ştia cum îi chema pe membrii familiei şi cum arătau. Ştia că locuiau în Amalienborg şi că...

Nu, Eva îşi întrerupse şirul gândurilor şi îşi miji ochii o clipă ca să-i protejeze de soarele puternic. Chiar locuiau în Amalienborg? Cuplul regal da, bineînţeles, când nu erau la palatul Marselisborg, în Aarhus, sau la conacul podgoriei din Franţa, dar ce ştia despre prinţi şi respectivele lor familii? Prinţul Joachim şi prinţesa Maria trebuie să fi locuit în Møgeltønder. Dar prinţul Frederik şi prinţesa Mary? Da, ştia că ei locuiau în Amalienborg. La momentul respectiv, *Berlingske* a publicat o serie de articole despre artiştii care le decoraseră apartamentul într-unul dintre palate. Dar poate că deţineau apartamente şi în alte locuri. Iar surorile reginei, Benedikte şi Anne-Marie, unde locuiau? Şi ce făceau membrii Casei Regale în viaţa lor de zi cu zi? Când nu luau parte la cinele de gală cu celelalte familii regale, nici nu tăiau panglici la inaugurări şi nici nu făceau înconjurul lumii însoţiţi de reprezentanţi ai lumii de afaceri, ce făceau? Eva nu avea nici cea mai mică idee. Cum era viaţa lor? Erau mulţumiţi sau trişti? Satisfăcuţi sau nesatisfăcuţi? Lucrau mult sau puţin? Cine le hotăra programul de lucru? Pe cine frecventau? Cum stăteau cu finanţele? Avea prinţul moştenitor un cont normal la Danske Bank? Cine hotăra cum trebuia să se îmbrace?

Eva traversă strada şi se opri la un chioşc. Rămase o clipă privind coperta revistei *Billedbladet* în care prinţesa consoartă schiţa un surâs frumos şi rece. „În concluzie, rezumă Eva, credem că ştim o groază despre ei; revistele ne fac să credem că, de fapt, ştim totul, dar nimic nu e mai departe de adevăr. Nu ştim nimic despre familia regală. Dovadă sunt bârfele care circulă mereu în legătură cu ei. Bârfa apare exact când nu există transparenţă. Când nimeni, sau doar câţiva, ştiu cu adevărat ceva". Lăsând la o parte pentru o clipă imaginile demne de Walt Disney ale rochiilor şi coafurilor care apar în reviste, mai degrabă trebuia spus că familia regală era teren bun de explorat, că publicul în general cunoştea mai bine suprafaţa planetei Marte decât ce se întâmpla în Casa Regală.

Iar pe acest teren neexplorat, având Amalienborg drept centru absolut, ajunsese Brix să moară cu o noapte în urmă. Acolo petrecuse ultimele ore. Ce se întâmplase în noaptea aceea la palat? Cine fuseseră cei prezenţi? Iar apoi se gândi: „De ce să nu consideri Casa Regală drept un soi de Vatican danez? Un stat în stat". Totul se potrivea: strălucirea pompoasă, istoria, lipsa de informaţie.

Fiinţa omenească era pe cale de a se converti în ceva superfluu, se gândi Eva intrând în biblioteca din Islands Brygge. Autoservirea tipică zilelor de duminică, nici umbră de vreun bibliotecar la orizont. Şi aproape niciun cititor. Îl salută pe domnul cu păr alb care răsfoia un ziar. O tânără mamă şi fiul ei cel mic citeau pe o canapea cărţi pentru copii. În rest, nimeni. O căutare rapidă în calculator îi arătă că avea să găsească biografiile membrilor Casei Regale în secţiunea 99.4, iar cărţile de istorie despre Danemarca erau în secţiunea 96.

Mai întâi biografiile. Erau de toate felurile: politicieni

insipizi, jucători de fotbal, şefi de bande de motociclişti. După câte se vedea, nu exista vreo tematică neînsemnată. Şi, fireşte, biografii Casei Regale nu se dăduseră în lături. Existau biografii ale oricărei persoane care de-a lungul istoriei deţinuse ceva ce ar fi putut să semene cu un titlu nobiliar. Regi, regine, prinţi, prinţese. Duci şi ducese, conţi, contese, baroni şi baronese. Eva alese o biografie a regiei Margarita, alta a prinţului Henrik şi o carte de interviuri cu prinţul moştenitor care purta drept titlu *Frederik, prinţ moştenitor al Danemarcei.*

Se aşeză pe vine şi le răsfoi. Găsi un capitol dedicat bijuteriilor şi rochiilor reginei. Altul, despre decorarea palatului Amalienborg. Îşi dădu repede seama că cea mai mare parte a celor publicate era doar publicitate.

Îşi simţi picioarele amorţite şi se ridică. Se plimbă puţin pentru că sângele să i se pună în mişcare înainte de a găsi următorul obiectiv: cărţile despre Casa Regală dintr-o perspectivă istorică. Îşi trecu degetele peste coperte. Erau pline de praf. Nu era vorba tocmai despre nişte cărţi pentru care trebuia să stai la coadă. Alese câteva dintre cele care păreau a fi mai puţin plictisitoare.

Îi zâmbi domnului cu părul alb care în momentul acela trecu pe lângă ea când privirea îi căzu peste două volume care se aflau pe masa alăturată. După titlu nu încăpea nicio îndoială că era vorba despre cărţi critice la adresa Casei Regale. Frunzări una dintre ele. *De ce are nevoie Danemarca de Casă Regală?* scria pe un volum. Cealaltă vorbea despre bani. Titlul primului capitol era: „Cât trebuie să plătească danezii pentru Casa Regală?"

Eva se aşeză la secţiunea pentru copii şi începu să răsfoiască nişte cărţi de istorie. Cel mic încă o asculta pe mama lui cum îi citea cu voce tare, dar părea pe punctul de a

adormi. Eva citi ici-colo. Despre cum Insulele Orcadas și Shetland ar fi aparținut în prezent Danemarcei dacă nu ar fi fost Christian I care, în 1468 și 1469, garantase cu insulele plata dotei datorate la căsătoria fiicei sale. Despre cum prințeasa Thyra, fiica reginei Luisa și a lui Christian al IX-lea, a avut un fiu nelegitim cu un ofițer.

Și cum, puțin după aceea, regele îi porunci ofițerului să-și pună capăt zilelor.

Mai erau și alte anecdote, o mulțime de scandaluri legate în mod direct de Casa Regală daneză; povești pe care le știa foarte puțină lume și care, ca un fir întunecat, însoțeau în paralel toată versiunea Casei Regale centrate pe rochii frumoase și zâmbete largi. „Latură întunecată a Casei Regale”, se gândi Eva. De ce pe oameni nu-i interesa? Câți știau că Christian al IX-lea, care era german, fusese cât pe ce să vândă Confederației Germane Danemarca sau că o mulțime de nebuni stătuseră pe tronul Danemarcei de-a lungul istoriei?

Toată lumea auzise vorbindu-se de boală mintală a lui Christian al VII-lea. Dar știau toți că Frederik al VII-lea era alcoolic și un mincinos patologic, care, de-a lungul întregii sale vieți, nu făcuse decât să umble cu minciuni în privința atuurilor lui? Cine știa că Frederik al V-lea era un sadic veritabil care, printre altele, obișnuia să-și biciuiască amantele până la sânge? Ca să nu mai vorbim de minciuni că familia regală se trăgea neîntrerupt din vikingi până în zilele noastre. De exemplu, în cazul lui Frederik al VII-lea care nu a avut copii, a trebuit să-l scoată de la naftalină pe un membru al familiei din Germania și să-l ungă rege al Danemarcei.

Eva se ridică și se întoarse. O păndea o ușoară durere de cap. Citea de mai mult de o oră. Copilul plecase acasă și fusese înlocuit de o fetiță cam de aceeași vârstă. Făcea un

puzzle împreună cu tatăl ei. Eva intră în baie şi bău apă de la robinet înainte de a se întoarce. Se gândi la Casa Regală ca instituţie. La istorie. O monarhie milenară. Despotism. Care era diferenţa? Execuţia criticilor, încarcerarea adversarilor, exilări, detractori reduşi la tăcere în maniera cea mai inumană cu putinţă, corupţie. Casa Regală lăsase un veritabil râu de sânge de-a lungul istoriei şi pe nimeni nu părea să intereseze. Eva se gândi la felul în care supravieţuiseră tuturor scandalurilor. Prima explicaţie a fost că, la vremea respectivă, nu ieşiseră la lumină. Înainte nu existau mijloace de comunicare în masă, nu exista transparenţă, nu exista internet. Dar nu. Chiar şi acum, când lumea se îneca în mijloace de comunicare care aveau misiunea de a umple douăzeci şi patru de ore cu anecdote şi scandaluri, Casa Regală, în linii mari, scăpa cu faţa curată.

Carte veche, foi îngălbenite. Eva citi în legătură cu familiile regale europene, despre conexiunile dintre ele. Cum familia britanică, la fel ca şi cea daneză, în realitate era germană. Cum marile familii europene îşi împărţeau ţările: când Grecia a rămas fără rege, în 1862, celelalte mari puteri au decis să aducă un prinţ neamţ. Deveni rege al unei ţări în care practic nici nu pusese piciorul. Iar când în Danemarca au rămas fără moştenitor al coroanei, ţarul rus hotărî că trebuia numit alt prinţ german, cel care avea să devină Christian al IX-lea. Eva citi paginile pe deasupra. Încurca numele. Erau atâţia! Casa de Wettin...

— Niciodată n-am auzit vorbindu-se despre ea, şopti în sinea ei, chiar dacă sfârşi prin a trage concluzia că această Casă Regală europeană a domnit în Bulgaria, Polonia, Marea Britanie şi Belgia. Şi că, în urmă cu multe secole, se înrudiseră cu Familia Regală daneză, spaniolă şi franceză.

Citi că orice european de sânge albastru putea să

găsească douăzeci de regi şi regine printre strămoşii lui. Toţi membrii Caselor Regale erau uniţi, fără excepţie, prin legături de sânge. Formau un mare clan ce-şi avea rădăcinile cu mii de ani în urmă.

Era imposibil de citit tot. Ar fi durat ani de zile. Eva răsfoi cartea. Cineva subliniase, cu timp în urmă, anumite părţi cu pix roşu, acum poate douăzeci de ani, pentru că era un exemplar vechi şi jerpelit. Eva nu făcu decât să citească cuvintele subliniate. „Casă Regală." „Comerţ cu scalvi." „Peter von Scholten". Fiind subliniat cu roşu, îşi dădu seama imediat ce îl interesase pe cititorul acela, cu mult înainte de a o fi interesat şi pe Eva: participarea Casei Regale daneze la comerţul cu sclavi. Şi în asta se mânjise pe mâini cu sânge. Poate de aceea era subliniat cu roșu. Regii danezi câștigaseră din comerţul cu oameni vânaţi în Africa. Timp de secole. Nenumăraţi africani au murit în timpul călătoriilor de pe Coasta de Aur până în Indiile Occidentale Daneze. Nimeni nu ştie câţi, dar ce se ştie este că totul era organizat de rege. Comerţul în sine a prins formă graţie unei Carte Regale de Privilegii ce datează din anul 1671. Nici mai mult, nici mai puţin, încă se poate observa semnătura regelui pe documentul ce dă startul celui mai întunecat capitolul al umanităţii. Iar povestea cum că Danemarca a fost prima ţară care a abolit sclavia. Panglici! Sclavia s-a amplificat după ce s-a aprobat o lege care pretindea interzicerea sclaviei. Regele şi sfetnicii lui ofereau în exterior o imagine menită să dea satisfacţie acelor voci din Europa care cereau abolirea sclaviei, în timp ce traficul de persoane se intensifica. Sclaviei i se pune punct când un om se revoltă împotriva legii: Peter von Scholten. Şi a fost pedepsit pentru asta.

Eva se îndreptă în scaun. Respiră adânc. Luă altă carte, una dintre vocile critice. O întoarse, privi fotografia autoarei,

Tine Pihl, jurnalistă, scriitoare şi conferenţiară. Eva o văzuse la televizor şi în reviste. Era una dintre detractoarele cele mai combative ale Casei Regale, o femeie intransigentă care nu era dispusă să treacă nimic cu vederea, oricât de mult s-ar fi ascuns în spatele unui surâs aparent ingenuu. Eva răsfoi cartea. Doar trei sute de pagini care, după cum spunea subtitlul, promiteau „o privire neobişnuit de îndrăzneaţă asupra ascunzişurilor familiei cu cea mai mare putere din ţară". Retorică bombastică, dar care funcţiona. Eva era fascinată. Citi pe deasupra câteva pagini, sări peste altele, dar le citi foarte concentrată pe cele care rămăseseră. După câte se vedea, criza economică internaţională nu ajunsese la Casa Regală. Cartea arăta cu exemplu după exemplu relaţia extrem de lejeră dintre familia regală şi bani. „Regina e de douăzeci şi şase de ori mai scumpă decât preşedintele Irlandei", zicea un titlu. Într-un paragraf spunea că, atunci când regina Margarita a asistat în 2011 la o nuntă în Berleburg, şi-a făcut apariţia într-un mod atât de ostentativ că doar elicopterul i-a costat patru sute şaizeci de mii de coroane pe contribuabilii danezi. În altul scria că „reginei îi plăcea să viziteze muzeul Skagen ca să admire tablourile lui Krøyer. Şi, de asemenea, că avea obiceiul să se lase transportată până acolo în elicopter. Adică, doar transportul până la muzeu şi înapoi trecea de trei sute de mii de coroane".

Şi aşa, pagină după pagină, capitol după capitol, mereu aceeaşi poveste: familia risipitoare accepta bucuroasă ca oamenii de afaceri danezi cei mai importanţi să plătească pentru a fi invitaţi la elegantele petreceri din Amalienborg, la vinuri bune, la mâncăruri scumpe; să plătească stimulentul pe care-l reprezenta pentru valoarea acţiunilor şi pentru imaginea lor în presă privilegiul de a se afla în

compania prinţului moştenitor şi a soţiei lui, de a zâmbi de pe coperta revistei *Billedbladet* când porţile palatului se deschideau pentru cina de gală. Cuvântul „corupţie” nu apărea pe nicăieri, poate autoarea se temea să nu fie dată în judecată, deşi se putea citi ca o umbră printre rânduri. Lagerkvist insinuase acelaşi lucru.

Lui nu-i fusese frică să pronunţe cuvântul, iar când Eva lăsă cartea din mână, îi era greu să nu-i dea dreptate. Ca şi cum nu s-ar fi ştiut că cei bogaţi plăteau mari sume de bani oamenilor celor mai puternici din ţară cu scopul de a obţine o şi mai mare influenţă.

Totuşi, cartea nu vorbea doar despre economie. Existau şi capitole dedicate temelor juridice. Faptului că membrii Casei Regale se află mai presus de lege şi că nu pot fi judecaţi. Că, în fapt, pot face tot ce au ei chef şi chiar fac. Strângea nenumărate exemple de abuz de putere şi de imagini idealizate pe care Casa Regală le transmitea. Printre alte anecdote, cartea povestea că, în mai multe ocazii, perechea princiară insinuase că nu-şi lăsa copiii în grija unor terţe persoane. Nu, ei înşişi aveau grijă de educaţia lor, zi de zi, voiau să arate că sunt o familie modernă, care se descurca singură. Atunci cum se explica prezenţa celor douăzeci şi şase de persoane angajate ca să se ocupe de administrarea gospodăriei lor, se întreba autoarea. Printre acestea, o armată de doici.

Eva privi din nou fotografia autoarei. „Tine Pihl a frecventat ani de zile cercurile cele mai intime ale Casei Regale, spunea textul. Unele dintre surse doresc să rămână în anonimat, dar autoarea a vorbit în mod personal cu toate”. Eva se ridică, cu trupul anchilozat de atâta stat pe scaun. O femeie era pe picior de plecare, altminteri biblioteca era goală. „A frecventat zilnic cercurile cele mai intime, se gândi

Eva. Atunci poate a vorbit şi cu Brix."

Înainte de a ieşi din bibliotecă, Eva aruncă o privire spre cele două grămezi de cărţi. Una îţi promitea că, oricare dintre capitolele dure din istoria Danemarcei vei studia, vei găsi un rege sau o regină care să fie responsabil de cele petrecute. Erau nişte asasini josnici cu nimic mai buni decât dictatorii din timpurile noastre, oameni lacomi, însetaţi de putere, cu un singur obiectiv: să pună mâna pe bunuri materiale. Apoi, celălalt maldăr oferea o poveste ceva mai plăcută despre regi burtoşi iubiţi de plebe şi care iubeau poporul. Dintr-un motiv ciudat, nu existau cărţi care să vorbească despre zona de mijloc. Bine sau rău. Alege singur.

Spitalul Regatului

Ora 13:45

Marcus rămase nemişcat o clipă ascultând cum se închidea uşa în spatele lui. Medici şi infirmiere: unii păreau să nu aibă nicio grabă, alţii alergau. Înaintă. Paşi grei. Vru să strige cât îl ţineau plămânii: „Cine e Boris Munck?", dar, în loc de asta, deschise o uşă, o uşă oarecare, şi intră într-un birou. Gol. Merse mai departe pe coridor, uşa următoare. Era deschisă şi dădea într-un birou puţin mai mare. Voci, clinchet de ceşti, o masă ovală, două femei şi doi bărbaţi, priviri grave.

Marcus tocmai era pe cale să intre când ceva îl făcu să se oprească, un nume: Boris. În birou, o voce de femeie şi un bărbat care spuneau ceva. „Boris", se gândi Marcus.

Era acolo, înăuntru. Dar secretul profesional... Medicul nu ar fi vrut să vorbească cu el, fireşte că nu. Bineînţeles că nu avea să-i dea numele unei paciente! Nici al unei rude, se

înţelege. Cu atât mai puţin unui necunoscut. Dar poate că nu trebuia să gândească atât de mult. Poate că trebuia să intre în birou, fără să zică nimic, să-l lipească pe doctor de perete şi să-l ameninţe ca să-i spună cine o însoţise pe pacientă. Să-l ameninţe ca să-i dea documentele necesare. Nu, căci ar fi sunat la poliţie. Marcus ar fi fost arestat. Ei l-ar fi găsit. Trane. Şi atunci cine avea să o salveze pe Eva? Trebuia să caute altă soluţie.

Sună un telefon pe undeva, doar câteva clipe, dar suficient ca lui Marcus să-i vină o idee. Se dădu înapoi zece paşi şi intră în biroul care încă era gol. Îşi scoase telefonul său făcut praf. O mare spărtură traversa ecranul de sus până jos. Nu putea să primească apeluri. Dar cel puţin microfonul funcţiona. Găsi funcţia simplă pentru a putea înregistra, o activă.

— Bună, zise. Îl lăsă pe masă. Se dădu puţin în lături. Se aude? întrebă retoric, nimeni nu răspunse. Opri înregistrarea şi o ascultă. Da, se auzea.

Se întoarse pe coridor, se îndreptă spre biroul mare a cărui uşă acum era închisă. Bătu şi intră.

— Căutaţi pe cineva?

— Da, zise Marcus şi încercă să-şi da seama cine îi vorbise.

Femeia cu ochelari negri. Părea eficientă, exact ce-i trebuia.

— Trebuie să vorbesc cu Boris Munck.

Femeia îşi răsuci uşor capul. Un bărbat îşi ridică privirea, era mai tânăr ca mulţi alţi medici. Iradia o aroganţă şi o încăpăţânare care nu se potriveau cu vocea lui plăcută.

— Sunt aici, spuse şi-l privi pe Marcus în ochi cu răceală. Mă tem că am să vă cer să ieşiţi. Nu este permis aici accesul pacienţilor şi nici al însoţitorilor.

— Am putea vorbi o clipă? spuse Marcus şi sfârşi prin a intra în birou. Se aşeză lângă fereastră.

Boris se ridică. Tipul era în formă.

— Chiar acum ieşi de aici, prietene.

Telefonul se afla deja pe pervazul ferestrei, ascuns după perdea.

— E vorba de Eva, spuse Marcus. De Eva Katz.

— Cine?

— O femeie pe care aţi examinat-o. A venit la spital însoţită de o altă femeie, acum câteva zile. Aşa cum am spus, o cheamă Eva Katz. Frumoasă, zveltă, păr lung până la umeri. Avea urme pe gât, ca şi cum cineva ar fi vrut să o stranguleze...

— N-ai auzit ce ţi-am zis? îl întrerupse Boris, şi se întoarse spre unul dintre cei prezenţi. Cheamă paza.

Imediat ce se află pe coridor, Marcus începu să transpire de parcă reacţia s-ar fi produs acum. Marcus nu era mulţumit de planul lui. Avea prea multe puncte slabe, prea multe aspecte pe care nu le putea controla. Se îndreptă spre capătul culoarului şi rămase acolo câteva minute. Bine ar fi fost dacă ar fi ieşit din birou, dar nu ieşi nimeni. Aşa că se întoarse, nu avea altă soluţie. Bătu la uşă, de data asta şi mai politicos, aproape umil.

— Am uitat ceva, zise şi intră.

Nimeni nu spuse nimic. Priviri uimite, supărate în cazul lui Boris Munck. O privire care îi spunea lui Marcus că într-o secundă avea să sune paza şi poliţia. Marcus luă telefonul şi şi-l băgă în buzunar. Ieşi în mare grabă.

— A luat ceva, spuse o femeie în spatele lui.

— Ce?

Dar Marcus dispăruse. O luă la fugă pe coridor în jos, intră în lift, coborî. Nu scoase telefonul până ce nu se află în

stradă. Rămase sub căldura soarelui ascultând, în timp ce privea în sus unde un avion împărţea cerul în două. Nu auzi totul, era ca şi cum creierul său ar fi făcut selecţia pentru el şi îi permitea doar să iasă în evidenţă fragmentele importante.

Vocea femeii se auzea clar: „Cine era?”

Boris: „Cred că soţul violent”.

Voce de femeie: „O să-i zic lui Lene să sune la poliţie. De cine întreba?”

Boris: „De Eva Katz. Va trebui să o cauţi în sistem, am examinat-o ieri. Săraca fată. Bărbatul a încercat să o stranguleze”.

Nu putu să audă mai mult. Uşa se deschise, scârţâit de scaune târâite pe jos, acustica nu permitea să se audă.

Marcus se îndepărtă încet de spital. Când ajunse ambulanţa cu sirenele aprinse, îşi dădu seama în cele din urmă că se întâmpla ceva cu urechile lui. Continua să audă înregistrarea, continua să-i răsune în minte. Ascultă cuvintele, căutând mai mult, căutând ceva. „Soţ violent”. Asta era ceea ce-i spusese medicul. Dar de ce? De ce bănuia medicul că el era soţul violent? Oare Eva Katz avea un soţ? Nu, avea un logodnic mort; nici măcar nu erau căsătoriţi, nu avea nimic. Dar, atunci, de ce? De ce era primul lucru care îi trecuse prin minte lui Munck? Datorită unui lucru pe care i-l spusese Eva? Marcus deja ajunsese în stradă. Traficul suna normal în urechile lui, sunetul se întorsese. Şi se gândi: „De ce i-ar fi fost de folos o minciună ca aceea? Ce..?”

Nu, ar fi trebuit să înceapă altfel. Să se pună în situaţia respectivă, să încerce să înţeleagă cum gândea. „De acord. De ce avea nevoie Eva? Ce scop avea? Să se ascundă? Asta, printre altele. Da. Acum ăsta era cel mai important lucru pentru ea. Să se ascundă într-un loc unde să poată sta

liniştită. Gândurile îl năpădeau. „Biata de ea. Hăituită. De cine? Soţi. Violenţi. Femei. Bărbaţi. Scăpată din cuib. Cuib. Cămin. Cămin pentru femei”.

Havneholmen

Ora 15:40

Clădirea triunghiulară din oglinzi care găzduia sediul principal al grupului Aller se integra perfect în peisajul oarecum futurist al peninsulei Havneholmen. Eva nu avea nicio întâlnire cu Tine Pihl, doar un pact cu ea însăşi că nu se va da bătută. Şi din această pricină se afla acum stând acolo, aşteptând încrezătoare. Fiul adolescent complet mahmur îi spusese la telefon: mama era la serviciu.

Eva se ridică şi se uită prin uşa de sticlă. Privirea i se opri pe un ceas de perete. Încă mai avea timp să se întâlnească cu agentul imobiliar în faţa casei lui Brix. Răsfoi revistele tipărite pe hârtie cretată ce se aflau în sala de aşteptare. *Billedbladet. Familie Journalen. Tidens Kvinder. Kig Ind. Se og Hør.* Şi încă multe altele. Se aşeză pe o bancă şi aşteptă. Se gândi că angajaţii firmei erau singurii care le citeau. Ieşi o tânără. Se urcă într-o maşină şi dispăru. Era uimitor câtă lume lucra duminica. Sau poate nu era atât de surprinzător. Funcţia pe care o ocupa în prezent era de redactor web, iar apetitul cititorilor de ştiri, de cancanuri şi sfaturi pentru slăbit nu se micşora doar pentru că era o zi de duminică. Dimpotrivă. Duminica aveau mai mult timp. Eva admiră priveliştea pe care o ofereau apele portului, iar când privi din nou spre clădire, Tine Pihl tocmai ieşea însoţită de o prietenă sau o colegă. În orice caz, plecau împreună, cu o cafea şi o ţigară în mână.

Se apropiară de Eva. Hotărî să nu se ridice până ce nu vor trece pe lângă ea, iar apoi... Chiar, apoi ce? Ce avea să-i spună? Era de preferat să aştepte ca Tine să rămână singură? Auzi un capăt de frază şi recunoscu vocea lui Tine pe care o auzise la televizor: „Dar nu de asta putem fi sigure că vorbeşte serios”.

Eva se ridică şi o luă după ele. Se plimbau şi pălăvrăgeau. Rămase la vreo zece metri distanţă, aşteptând momentul potrivit şi reflectând la ce avea să spună. Traversară o parcare, se opriră în faţa unui Passat roşu aprins. Voiau să-şi termine conversaţia. Îmbrăţişări călduroase şi sărutări pe obraji, iar prietena urcă în maşină şi plecă. Eva profită de situaţie.

— Tine Pihl? spuse, străduindu-se să pară amabilă.

— Cine eşti?

— Putem sta de vorbă o clipă?

— Cine eşti?

— Mă numesc Eva, spuse Eva şi îi întinse mâna.

Tine o privi.

— Bine, Eva. Despre ce e vorba? Mă cam grăbesc.

Făcu câţiva paşi, Eva mergea alături, întorcându-se spre intrare.

— Despre Christian Brix, spuse Eva. Îl cunoşteai?

— Eu nu cunosc pe nimeni până nu-mi spui cine eşti şi de ce stăm de vorbă.

— Sunt ziaristă, la fel ca tine.

— Eva şi mai cum?

— Katz. Am lucrat pentru *Berlingske.*

— Ai lucrat? Adică, eşti şomeră şi cauţi o poveste care să readucă numele tău pe lista puţinilor jurnalişti pe care cineva este dispus să-i angajeze.

Eva se opri. Ţine mai făcu doi paşi înainte că Eva să se

decidă să continue. Se aflau la câţiva metri una de cealaltă.

— Tine, Brix a fost în Amalienborg chiar înainte de a muri.

— De unde ştii asta?

— Datorită unui martor de primă mână, ca să zicem aşa. L-ai cunoscut pe Brix?

De data aceasta Tine fu cea care făcu câţiva paşi spre Eva.

— Nu personal, spuse.

— Dar te-ai întâlnit cu el?

— În mai multe ocazii, da. Dar asta a fost înainte de a mă băga în carantină.

— Te-au trecut pe linie moartă. De ce?

— Iartă-mă, despre ce e vorba? Despre ce vorbim?

— E vorba de Brix. La ce te referi când spui „carantină”?

Tine Pihl nu era mulţumită de răspunsul Evei. I se citea asta în glas când spuse:

— Nu mai sunt bine-venită în înalta societate. De asta nu mai lucrez la *Billedbladet.* Acum mă ocup cu sfaturi pe internet. Îi aruncă o privire rapidă Evei. Nu aş putea s-o spun mai limpede.

— De ce nu?

— Ştii deja, spuse Tine Pihl, enervată. Chiar e necesar să vii să mă cauţi aici pentru ceva ce deja ştii? Ceva ce poţi găsi în oricare dintre cărţile pe care le-am scris? Douăsprezece, în total, de când m-am prins că se desfiinţează bibliotecile.

— Christian Brix nu s-a sinucis, iar ultimele persoane cu care s-a întâlnit înainte de a muri erau persoane din Amalienborg. S-a petrecut în noaptea anterioară.

— Vrei să spui că regina l-a omorât pe Brix? explodă

într-un râs răgușit care trâmbița de la o poștă că era o mare fumătoare și că ducea o viață deloc sănătoasă. Mi se pare că nu stai deloc bine cu capul, dragă.

Tine se întoarse cu spatele la ea și plecă. Eva se luă după ea. Băgă mâna în geantă ca să găsească reproducerea.

— Tine, ce e asta? Uită-te!

O privire rapidă spre ce ținea Eva în mână.

— E de la Institutul de Medicină Legală, îi explică aceasta. E o reproducere a unei părți a craniului lui Brix. Fragmentele care au fost reconstruite după ce și-a tras un glonț în cap.

Din nou, Tine își încetini pasul. Eva se opri. Era ca un dans, se gândi, repulsie și atracție; un pas în față, unul în spate. Acum unul în față. Tine se apropie de Eva.

— De unde ai scos-o? Cum știu eu că nu ești nebună de legat?

— Îți par eu nebună?

— Vrei să-ți răspund?

— Dacă vrei, putem să mergem împreună la Institutul de Medicină Legală. Așa o să-ți poată povesti medicul legist cum i-au smuls practic cadavrul lui Brix din mâini. Nu trebuia investigat nimic.

— Atunci, cum a descoperit?

— Cu ajutorul fragmentelor de craniu, îmbinate ca un puzzle. Asta, ce vezi aici – spuse Eva și arătă spre craniu, spre crestături – vezi, aici Christian Brix a fost lovit.

Tine privi fix reproducerea. Își trecu mâna peste crestături, ca să fie convinsă.

— Trebuie să vorbesc cu cineva dinăuntru, zise Eva.

— Din palat?

— Da.

— Nu cred să fie nimeni dispus să te ajute.

— Dar există toţi oamenii ăştia care frecventează zilnic locul, la fel ca tine, înainte. Trebuie să existe o modalitate ca să ajung până la unul dintre ei.

— Încep să cred că într-adevăr nu ai înţeles nimic. Tine dădu din cap şi îşi scoase o ţigară din pachet în timp ce se gândea la ceva. O aprinse, trase în piept doza necesară, poate de aceea zise: Palatul e ca o bucată de Ev Mediu în plină Copenhaga. Toţi ăia care cred că regina nu are nicio putere sunt atât de naivi că ar merita o moarte în chinuri pentru prostia lor.

Eva o privi pe Tine şi observă durere pe chipul ei când spuse:

— Da, dar regina nu dictează legi, doar le semnează. Aşa obişnuieşte lumea să spună, că nu deţine putere, că nu poate să influenţeze cu nimic. De parcă singurele lucruri care ar interesa-o ar fi şcoala, agricultura, şi limita de viteză. Pe regi îi interesează două lucruri: puterea şi banii, nu nevoile poporului. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da.

— Şi cum obţin puterea?

— Spune-mi tu.

— Regina deţine puterea socială, care este cea mai importantă. Fii atentă la structura puterii în Danemarca. Nu e greu, orice imbecil poate observa cine şi ce decide. Elita patronatului, elita politică, printre aceştia, câţiva subsecretari de stat. Apoi se află formatorii de opinie, redactorul-şef de la *Politiken,* de exemplu. Chiar ai zice că aceste trei categorii deţin, mai mult sau mai puţin, puterea în ţară.

— Sindicatele?

— Hai, te rog!

— Patronatul, elita politică şi formatorii de opinie. Te

urmăresc.

— Este o structură de putere teribil de veche şi teribil de înrădăcinată în ţesătura pe care-o numim Danemarca. Când eşti pe punctul de a ajunge să devii cineva, te invită să intri. Poate să fie vorba despre o petrecere în casa şefului tău, la vreun eveniment la care va participa unul dintre membrii familiei regale. Este examenul tău de admitere. Durează nişte ani. Trecerea examenului depinde de gradul tău de loialitate. Începi uşor-uşor să urci treptele. Este un proces natural, cu cât mai sus ajungi pe scara socială cu atât eşti mai integrat în circuitul puterii. Prin intermediul lui obţii mai multă influenţă datorită contactelor pe care le ai. Loialitatea ta faţă de sistem se naşte singură. Iar în drumul tău de ascensiune nici măcar nu-ţi pui problema: oare o fi bine? Este aşa cum trebuie să fie? Atunci, cum să schimbi vreodată sistemul? Iar deciziile care se iau, se iau ţinând seama şi de popor? Sunt pentru binele comun?

— Dar tu ai făcut-o?

— Dacă am făcut ce?

— Să-ţi pui problema. Când lucrai la *Billedbladet* şi erai cu un picior înăuntru.

— La început, nu. Nu. Nu o faci. Eşti complet fermecat. Când asişti la prima ta serată de-adevăratelea în preajma reginei şi a prinţului moştenitor eşti deja vândut. Chiar şi şefii de redacţie şi artiştii, oameni normali, foarte capabili de a face scandal, se aruncă la pământ ca nişte căţeluşi ascultători. Şi eu am făcut la fel. Dintr-odată stai la masă de-o parte cu un moştenitor al lui Mærsk, iar de cealaltă, cu un subsecretar de stat care tocmai i-a strâns mâna lui Obama în urmă cu câteva zile.

— Dar?

— Dar atunci am cunoscut un bărbat. Am trăit în

Statele Unite nişte ani. Am stat deoparte un timp. Iar distanţa te influenţează. Am început să gândesc aşa cum trebuie să facă un ziarist, dar nimeni nu face.

— La ce te-ai gândit?

— Că Danemarca e mai degrabă o monarhie decât o democraţie. Contrar a ce crede lumea de aici.

— Dar legislaţia... spuse Eva, înainte ca Tine s-o întrerupă, dând din cap.

— Ascultă, dragă. Dacă ar putea, regina s-ar şterge la fund cu legile pe care le semnează. Aşa cum ţi-am mai zis: taxe pe pescuit şi reforme municipale. Pe cine interesează? Se apropie puţin mai mult de Eva înainte de a continua. Puterea socială. Cine ajunge să fie cineva în ţara asta? Cui i se permite? Putere de dragul puterii. Ca să rămâi pe tron. Bogăţie, statut social. O apără. Toţi, fără excepţie. E ca un stup. Cu regină în centru. Şi toţi ceilalţi se gândesc doar să o ajute şi să o protejeze; cu cât mai mult o protejezi, cu atât ajungi mai sus. Crezi că un redactor-şef se întoarce acasă şi scrie un articol critic după ce a ţinut-o pe prinţesa consoartă în braţe la o petrecere şi după ce şi-a făcut planuri de vacanţă cu moştenitorii companiei Lego? Gândeşte-te. Destinaţie, Republica Mauricio, în Jet privat, iar în drum îl luaţi şi pe Tony Blair. Nu pricepi? Atât de... Tine părea că-şi caută cuvintele potrivite. Ameţitor. Chiar ai senzaţia că eşti aproape de tot ce se întâmplă, şi nu numai în Danemarca. Jumătate din cei care se întrunesc pentru o partidă de bridge cu regina, aterizează într-un nenorocit de Learajet particular după ce au avut o întrunire cu ceilalţi mahări ce guvernează lumea. Este drogul cel mai puternic dintre toate. Devii dependent. Complet dependent. Ajungi într-o stare de turmentare totală. O simţi până în măruntaie, o citeşti pe chipurile celor din jur, la petreceri, la cei cu simţurile aţâţate.

Trase repede din ţigară. Trebuie doar să te gândeşti la asta, ca la o lojă. Iar dacă detectează cel mai mic semn de trădare, eşti scos din cărţi. Pe veci. Toată lumea profită cumva. Primeşti ajutor ca să parvii. Asta aduce după sine statut social şi bani. Iar tu înapoiezi favoarea făcută prin loialitatea ta. Loialitate necondiţionată.

— Şi pe tine te-au scos din joc?

— Definitiv. Sunt norocoasă că am o slujbă. Am povestit lucrurile exact aşa cum se petreceau. Mi s-a părut că sosise ceasul ca şi cetăţenii să aibă parte de puţină informaţie despre destinaţia banilor lor şi felul în care funcţionează monarhia, şi nu funcţionează democraţia. Dar n-ar fi trebuit s-o fi făcut niciodată. În momentul în care mi s-a publicat cartea, am fost trecută în *bad standing.* Reputaţia mea ajunsese la pământ şi nimeni nu voia să asculte adevărul.

— *Bad standing,* spuse Eva.

— Să zicem, de exemplu, scumpa noastră regină. Câţi danezi ştiu că e o drogată, dependentă de medicamente? Cine scrie despre asta? Nimeni. Cine zice adevărul aşa cum e: că în fiecare zi o îndoapă pe regină cu medicamente împotriva durerilor reumatice şi tranchilizante, făcându-i un cocteil care e atât de năucitor ca şi opiul pur.

— Nu ştiam, spuse Eva.

— Nu! Sigur că nu. Pentru că nimeni nu scrie despre asta; pentru că nimeni nu suportă să reflecte realitatea în care trăim aşa cum este.

— Şi care e realitatea?

— Că avem o regentă care în majoritatea timpului e atât de drogată că e incapabilă de a reacţiona, la fel ca tatăl ei, care mai mereu era beat, sau asemenea lui Christian al VII-lea care era nebun de legat. Şi atunci cine reacţionează?

Cine decide ce şefi de stat trebuie să fie invitaţi la o cină de gală, ce oameni de afaceri trebuie să fie puşi pe lista escortei regale într-o vizită în China? Dacă nu e regina, atunci cineva din cabinetul ei. Înalţi funcţionari. Oameni pe care nu-i cunoaştem. Oameni care nici măcar nu au fost aleşi şi care nici nu aparţin familiei regale. Dar care, în realitate, sunt cei ce dirijează gloata. Putere în interiorul puterii. Şi cine scrie despre asta? Nimeni nu ne spune nimic. Nici cea mai mică insinuare că poate ar fi o bună idee să-şi ia un concediu medical. Şi de ce? Pentru că nimeni nu îndrăzneşte să spună adevărul. Eu am încercat, de multe ori, dar se pare că nimeni nu vrea să asculte. Nu, preferă s-o asculte pe prinţesa consoartă. Ştii ce zice despre mine?

— Nu.

— În mai multe rânduri a declarat că este decepţionată de mine. Tine lăsă să-i scape din nou râsul acela nesănătos. Imaginează-ţi: o fată absolut necunoscută şi insipidă din alt punct al globului este adusă în Danemarca şi, peste noapte, o îmbracă în aur fără niciun merit. Vorbim despre milioane şi milioane de coroane şi toată lumea o aclamă şi o aplaudă şi crede că este adorabilă, fiinţa cea mai fantastică care s-a văzut vreodată pe pământ. Şi apoi, iat-o, atât de decepţionată de mine, o fostă jurnalistă de la *Billedbladet*, pe care, oricum, nimeni nu o bagă în seamă, doar pentru că mi-am permis să gândesc critic. Mă şi impresionează, ce să zic! Şi ştii ce demonstrează asta?

— Nu.

— Demonstrează că cel mai bun lucru pe care îl poţi face e să depui armele. Nimeni nu scrie nimic negativ despre Casa Regală. Nimeni nu vrea să cunoască adevărata istorie.

— Şi care e?

— O poveste neagră ca tăciunele despre mii de ani de

istorie şi despoţi ce au reprimat orice intenţie de opoziţie, care şi-au încarcerat şi executat adversarii, nu au renunţat de bunăvoie niciodată, nici măcar la un bănuţ. Cât a trecut de când regina daneză l-a vizitat pe regele Bahreinului şi i-a oferit Marea Cruce din Dannebrog? Doi ani? Şi a declarat că este un rege extrem de preocupat de supuşii săi sau vreo porcărie de genul ăsta. Tine avea salivă la marginea gurii. Eva coborî privirea în timp ce ea îşi continua diatriba. Vorbim despre un dictator care îşi tiranizează şi asasinează în mod sistematic poporul. Herman Goring, mâna dreaptă a lui Hitler, a primit aceeaşi decoraţie din partea unui rege danez. Lista tiranilor care au decorat alţi tirani este infinită. Iar când regina străbate oraşul în caleaşca ei şi noi o privim de pe trotuar agitându-ne steguleţele şi ţinându-i pe copii pe umeri, sărbătorim o familie care de secole nu face decât să se îmbogăţească pe seama celorlalţi, o familie care şi-a trimis poporul la un număr infinit de războaie imposibile cu singurul scop: de a se îmbogăţi încă şi mai mult. Omul simplu a trebuit să lupte pentru toate, pentru fiecare dintre drepturile şi bunurile achiziţionate. Coroana daneză este un simbol al represiunii. Nici mai mult, nici mai puţin. Faptul că cetăţenii danezi consideră coroana un simbol a ceva bun nu e foarte diferit de vremea în care oamenii îngenuncheau ca să se roage la o piatră neagră sau la o figură de marmură şi să strige că Dumnezeu e mare şi bun. Nu sunt decât nişte simple invenţii, o concepţie absolut distorsionată a realităţii. Iar eu credeam că voi putea...

Amuţi. Eva îşi dădu seama imediat. Fusese cât pe ce să îi scape.

— Ce anume credeai că poţi? întrebă Eva.

— Să dărâm porcăria asta.

— Cum?

— Ştiu ceva. Dar dacă spun şi vreau să pară autentic va trebui să-mi dau în vileag sursele, să-i expun pe cei care au aparţinut cercului cel mai intim...

Eva o întrerupse:

— Atunci există oameni care sunt dispuşi să vorbească?

— Da. E posibil. Foste doici. Foste femei de serviciu. Prieteni căzuţi în dizgraţie. Dar ştii ce? Nimeni nu vrea să audă.

— Să audă ce?

— Vorbesc despre violenţă, psihică şi fizică. La urma urmelor, prinţii au recunoscut. Şi tatăl lor. În lumea mea nu există nicio îndoială. Copiii ăştia au crescut cu un despot violent. Chiar sunt unii care vorbesc despre agresiuni sexuale.

Eva o privi.

— Asupra cui?

Tine se uită la Eva. Spusese mai mult decât avusese de gând să spună. Dar oare minţea? Eva nu putea să-şi dea seama. Părea că spune adevărul. Avea o faimă proastă, dar poate că faima rea făcea parte dintr-o conspiraţie împotriva ei. Împotriva celor care nu făceau reverenţe şi nu-i aplaudau pe membrii Casei Regale. Împotriva celor care scriau ceea ce nimeni nu voia să asculte.

— Acum trebuie să plec, spuse Tine, şi făcu un gest rapid cu braţul ca să se elibereze.

Eva o urmări cu o furie pe care nu şi-o putea reprima.

— Ascultă-mă bine. Pentru mine este o chestiune de viaţă sau moarte. Încearcă să mă omoare. Încearcă cu atât de multă tenacitate încât am fost nevoită să mă ascund. Acum îţi voi spune unde locuiesc, nimeni altcineva nu ştie, Tine.

— Atunci nu-mi spune.

— Nu. Când te întorci acasă în noaptea asta, gândește-te că asasinatul este altceva. Poate chiar este nevoie de un asasinat ca să asculte cineva.

— Nu te baza pe asta.

— Dar dacă în noapte asta o să te gândești... spuse Eva, și o apucă pe Tine de braț cu putere.

— Ce naiba faci?

— Eu sunt femeie. Tu ești femeie. Eu sunt ziaristă, tu ești ziaristă, eu vreau să iasă adevărul la lumină, tu vrei să iasă adevărul la lumină; pe mine mă urmărește cineva care are legătură cu familia regală. Și pe tine la fel. De ce mă vezi ca pe un dușman, ca pe cineva căruia abia dacă merită să-i adresezi vreun cuvânt?

Tine dădu la o parte mâna Evei.

— Ai un pix? Ceva de scris? o întrebă aceasta.

— De ce?

Cele două femei schimbară o privire. Un moment de tăcere. În cele din urmă, Tine își deschise geanta cu un gest hotărât și îi oferi un pix.

— Și pachetul de țigări.

Tine îl scoase. Era un pachet de Prince.

Eva notă adresa pe cartonul dur, chiar sub simbolul coroanei.

— Aici locuiesc. Un cămin pentru femei maltratate. Dacă e să ți se întâmple ceva. Trebuie să existe cineva care să mă poată ajuta. Trebuie să existe cineva acolo afară. Așa cum ai zis chiar tu: o veche doamnă de companie, un șofer pe care l-au dat afară. De unde să știu eu? Singurul lucru pe care îl știu e că trebuie să contactez pe cineva care să mă poată ajuta. Cineva de dinăuntru.

Tine Pihl nu spuse nimic. Încercă să pară că nu aude ce îi spunea Eva. Dar Eva citi în ochii ei: Asculta. Iar cuvintele îi

ajunseseră la inimă.

Jens Juels Gade

Ora 16:50

Se gândi la Lagerkvist când privi peste umăr, se gândi dacă încă mai era în viaţă. Cel puţin cuvintele lui trăiau în sufletul ei. „Apropie-te de prada ta pe departe. Asemenea unei fiare sălbatice. Nu încerca un atac direct, vorbeşte cu vechii prieteni, cu foste iubite şi vecini”. Coborî pe Jens Juels Gade îndreptându-se spre casa lui Brix. Oare o urmăreau? Trecu prin faţa casei cu capul aplecat. Nu era decât un bărbat puţin mai jos, care îşi spăla maşina. Şi era prea gras. Nu avea aspectul acela, era mai degrabă ca Martin. Încă rămăsese timp pentru întâlnirea cu agentul imobiliar. În ziua aceea Eva nu se numea Eva, ci Birgitte.

În ziua aceea era o femeie normală cu interese normale, care asista la ziua porţilor deschise într-o luminoasă după-amiază de duminică, alături de alte persoane la fel de normale. Aproape ajunsese să şi creadă asta în timp ce păşea în josul străzii uitând să mai privească în urmă ca să-şi ţină duşmanul sub control.

Nu exista niciun indiciu cum că proprietarul casei ar fi murit într-un mod teribil abia cu câteva zile în urmă.

Niciun cordon de poliţie, doar treburile fireşti ale unei după-amiezi de duminică în Kartoffelrrekkerne. Cineva lipise un afiş în fereastră: „De vânzare”.

Vecinul continua să-şi spele maşina, conştiincios, cu mişcări energice, circulare.

— Bună ziua, zise Eva şi se apropie.

Bărbatul o privi de sus până jos în felul acela în care

soţiei lui nu i-ar fi plăcut deloc.

— Pot să întreb ceva?

— Zi.

— Christian Brix?

Omul lăsă din mână cârpa din piele de căprioară şi făcu un gest din cap.

— L-am văzut la televizor.

— Nu-l cunoşteaţi?

— Doar ne-am salutat de câteva ori, m-am mutat aici de scurt timp.

— Dar n-aţi văzut nimic anormal?

— La ce vă referiţi?

— La ceva care să se fi petrecut în casă, la vreun zgomot, scandal. Ceva de genul ăsta.

— De ce mă întrebaţi?

— Nimic? N-aţi auzit nimic?

— Sunteţi ziaristă?

— Da.

Pentru o secundă în privirea ei se citi suspiciune: „Riscurile meseriei”, se gândi Eva. Ar trebui să i se dea o primă.

— Nu, nimic, spuse bărbatul. Cred că tocmai divorţase.

Păru pentru un moment că îi era ruşine de ceea ce spusese, ca şi cum ar fi fost conştient de faptul că ultima afirmaţie nu era decât o bârfă.

— Foarte bine, zise Eva şi zâmbi. La revedere.

Se îndepărtă puţin şi rămase o clipă privind spre casă.

Nu ştia mare lucru despre cartierul Kartoffelrækkerne, dincolo de ce era evident: un cartier pentru oameni cu venituri considerabile, oameni care alegeau să locuiască în centru în loc să se mute în nordul oraşului. Oare de ce punct era aproape? De aeroport? Oarecum. De Amalienborg?

Îşi dădu seama că făcuse ţăndări puterea de concentrare a vecinului. Ţinea cârpa pe maşină, dar era incapabil să-şi ia ochii de la ea. Şi când urcă scările casei de alături şi sună la sonerie, tot la ea se uita. După câteva clipe, uşa se deschise, iar Eva dădu peste privirea apatică şi piezişă a unui adolescent ce ţinea un skateboard sub braţ şi căruia, în mod vădit, viaţa i se părea o povară.

— Bună, zise Eva. Părinţii tăi sunt acasă?

— Tata e plecat, iar mama e la serviciu.

— Bine, dar... spuse Eva, ezitant. Nu contează. Pa.

Văzu că şi băiatul dădea să iasă din casă, dar nu-i mai spuse nimic. Se îndreptă spre casa celuilalt vecin şi sună la sonerie. Nu funcţiona, aşa că bătu la uşă şi aşteptă.

Doamnei care deschise uşa i se păru mişcător faptul că Eva întreba de Brix. Nu putea să-şi ascundă emoţia. Ochii îi străluceau de curiozitate şi vorbea cam prea tare.

— Nu, n-am văzut nimic bătător la ochi, spuse. Dar...

Era evident că voia să contribuie cu ceva, orice care s-o fi convins pe Eva să mai rămână puţin. În niciun moment nu întrebă nici cine era, nici de ce umbla sunând pe la uşi, iar Eva îşi dădu seama că trebuia să se gândească dacă să mintă ori să inventeze ceva ca să aducă ceva senzaţii tari în viaţa anostă a unei gospodine din Kartoffelrækkerne.

— Poate îţi aduci aminte de ceva, spuse Eva şi plecă.

— Da, şi te sun, promit.

„Nu, n-ai s-o faci, se gândi Eva. Pentru că habar n-ai nici măcar cine sunt şi nici n-ai numărul meu de telefon."

Vecinul lui Brix dispăruse, rămăsese doar Opelul albastru lustruit şi găleata cu apă şi clăbuc. În momentul acela, adolescentul trecu prin faţa ei urcat pe skateboard. Se opri şi o privi fix.

— Ce e? spuse Eva.

— Nu eşti de la poliţie, spuse.

— Nu par a fi de la poliţie?

— Mereu vin câte doi. Atunci, ce eşti?

— Sunt ziaristă, spuse Eva şi îi păru din nou că acel cuvânt suna bine în gura ei.

— Nu te-am văzut la televizor.

— Scriu. La un ziar.

— Despre ce?

— Despre cam toate.

— Despre mort? spuse băiatul şi aruncă o privire înspre casă.

— Ştii ceva de el?

— Poate.

— Ce?

— Mă plăteşti...?

— Ce ştii? îl întrerupse Eva.

— Ce-mi dai?

— Ca să ce?

— Ca să-ţi zic ce ştiu.

— Tu îmi povesteşti şi eu îţi zic cât face.

Băiatul îşi încreţi nasul.

— Dar atunci deja o să ştii.

— Dacă merită ceva te plătesc. Ce ştii?

— În noaptea aceea mă jucam.

— Te jucai?

— La calculator. Dar părinţii mei nu trebuie să afle. Nu mă lasă să mă joc noaptea.

— E de înţeles, spuse Eva.

— S-a oprit o maşină

— A cui era? A lui Brix?

— Nu ştiu. Adevărul e că nu prea m-am gândit la asta.

— Dar?

— Dar atunci am aflat că şi-a zburat creierii. Şi atunci am început să mă gândesc.

— Dar nu puteai spune la nimeni pentru că atunci s-ar fi descoperit că îţi petreci nopţile în faţa calculatorului.

Băiatul ridică din umeri.

— De acord, spuse Eva. A apărut o maşină. Şi mai ce?

— Cam atât. A intrat un bărbat şi puţin după aceea a ieşit din nou cu o puşcă de vânătoare în mâini.

— Eşti sigur? Nu inventezi nimic, pentru că ai citit în ziare?

— Destul de sigur. Dar nu cred să fi fost el.

— El?

— Cel care locuia în casă. Era un tip oarecum slab.

— Foarte bine. Cum arăta?

— Voinic. Mai puternic sau cam aşa.

Eva îl privi. Nu era sigură dacă inventa sau nu. În privire i se citea o oarecare insolenţă.

— O sută de coroane, spuse dintr-odată şi întinse mâna.

Eva îl privi cu un surâs abia schiţat.

— Hai, cară-te.

Băiatul râse, îşi aruncă skateboardul pe jos, puse un picior pe placă, altul pe asfalt, şi o şterse de acolo cu mişcări bruşte. Făcu un zgomot teribil, mult mai puternic decât maşina electrică de care fusese cât pe-aci să se ciocnească în momentul în care dădu colţul.

Eva aştepta un bărbat, în niciun caz o fată atât de tânără precum cea care coborî din Polo acela roşu şi se îndreptă surâzătoare spre Eva. O chema Lisa, agent imobiliar, şi părea o studentă. Păr blond de rusoaică, jachetă sport albastră şi un limbaj corporal la limita excesivului.

— Aştepţi de mult? o întrebă fata şi adăugă: Aşteptăm şi celelalte cupluri?

Eva rămăsese surprinsă. Celelalte cupluri? Şi care era atunci primul cuplu? Eva şi Lisa? Ideea că ar putea locui acolo cu tânăra aceea o urmări în timp ce se îndrepta spre casă, în spatele Lisei. Din fericire îşi făcură apariţia celelalte perechi şi îi întrerupseră şirul absurd al gândurilor. N-au fost strângeri de mână. Toţi se priveau cu suspiciune, ca rivali într-o competiţie sportivă.

— Acum lipseşte doar ultimul, spuse Lisa. Poate e cel care vine.

Eva se uită în spate, spre bărbatul care se apropia cu un surâs larg pe buze.

— Aici e pentru vizionare? întrebă. Îşi păstră zâmbetul în timp ce o privea pe Eva, căreia pentru o clipă îi pieri toată vlaga. Într-o fracţiune de secundă, frica puse stăpânire pe tot corpul ei asemenea unei frison. Nu ştia sigur cine putea fi individul acela, dar era aproape convinsă că era unul dintre ei. Ei. Semăna cu ei. Părul tuns periuţă, ochi... Cum de o găsiseră? Ştiau unde locuieşte?

— Bine, ce-ar fi să intri tu primul? spuse agenta imobiliară, şi îl împinse ca să pătrundă în hol.

Ce avea să facă? se gândi Eva. Nu putea să o omoare acolo, în faţa a trei femei şi doi bărbaţi. Un gând de moment: Şi dacă erau toţi implicaţi? Se opri în vestibul, ceilalţi intrau după ea. Era captivă. Nu putea pleca.

— Are trei etaje, spuse agenta.

Cele două perechi vorbeau între ele, în şoaptă. O femeie îşi muştrului bărbatul. Nu, nu erau împreună, bărbatul era singur. De ce? Se uită la Eva, care avansă către salon în timp ce încerca să se calmeze. Mâinile lui... ce avea să facă? Să o rupă la fugă, acum că intraseră toţi ceilalţi?

Voci, cuvinte amestecate.

— Putem să urcăm?

— Este un cartier foarte liniştit, spuse Lisa. Nici nu-ţi vine să crezi că eşti în inima oraşului Copenhaga.

— Unde e salonul?

— Sus. Dar mai întâi ar trebui să vezi terasa. Este incredibilă, are un farmec aparte.

Lisa traversă camera şi trase de o uşă.

— Ce părere aveţi?

Eva se afla tot în bucătărie. Cel ras în cap o ascultă şi privi spre terasă. Şi apoi se uită la Eva.

— Ce zici? zise agenta. Părea sincer entuziasmată. Oricât de tare ar sufla vântul nu ajunge până aici. Şi e orientată spre sud, aşa că bate soarele când te întorci acasă de la serviciu.

— Excelent! spuse una dintre femei.

— Locuieşti în zonă?

Eva îşi dădu seama că Lisa vorbea cu ea.

— În Norrebrogade, spuse Eva.

Cel ras în cap zâmbi şi privi în jos.

— Putem să urcăm? spuse unul dintre bărbaţi.

— Bineînţeles.

Lisa mergea în faţă. Eva o urma. Ce plan avea bărbatul? Să o omoare la ieşire? Privi în jur. „Poate că ar trebui să plec acum. Nu”. De ce acolo? De ce le era teamă, că avea să găsească ceva? Lisa vorbea aşa cum vorbesc de obicei agenţii imobiliari.

— Casele din Kartoffelrækkerne au multe scări. Au mai mult de o sută de ani, ăsta-i farmecul lor. Când au fost construite erau locuinţe pentru muncitori, iar acum e un cartier bun. De oameni cu bani. Elegant. Ăsta e salonul. Multă lumină. Şi podelele au fost lăcuite anul trecut.

Eva își plimbă privirea prin salonul gol. Singura urmă care spunea că odinioară existase un tablou agățat pe perete era o umbră îngălbenită pe tapetul vopsit în alb.

— Și au schimbat acoperișul casei în 2011, spuse Lisa, căutând privirea Evei. Nu te simți bine?

Eva își dădu seama că se apropiase de perete și își trecea mâna pe suprafața încrețită.

— Doar că... Aici a fost agățat un tablou. O pânză.

Lisa zâmbi pentru că nu știa ce să spună.

— De ce l-au dat jos?

— Nu înțeleg.

— În anunțul de pe net, spuse Eva. Am intrat ca să văd fotografiile casei și în ziua următoare fotografia cu tabloul a fost înlocuită cu alta, făcută practic din același unghi, de data asta fără tablou. Știi de ce? Doar din curiozitate, se grăbi Eva să adauge.

Lisa ridică din umeri.

— Ai venit să vezi o expoziție de artă sau să-ți cumperi o casă?

Ceilalți pufniră în râs. Bărbatul se apropie de Eva, acum, că ceilalți se îndepărtau.

— Veniți? Lisa îl privi și făcu un semn nerăbdător cu mâna.

De data aceasta, Eva fu cea care se grăbi să urce pe scări până la etajul următor. A fost prima care a intrat în încăpere. Era un birou în centrul camerei; frumos, vechi, închis la culoare.

— Îl folosește ca birou acasă. Dar poate să fie și o minunată cameră pentru copii, spuse agenta, și privi spre pântecele Evei doar o clipă, o rapidă trecere în revistă ca să vadă dacă exista vreun indiciu, oricât de mic ar fi fost.

— Ai copii?

— Nu, spuse Eva, surprinsă de faptul că agenta se referea la Brix la prezent. Poate că nu ştia că e mort. Poate ca să evite orice asociere cu moartea în mijlocul unei amuzante vizite neprotocolare. Eva se aşeză în spatele biroului lui Brix. El o supraveghea. Inclusiv când se uită în coşul de gunoi. Nu era gol. Să fi fost oare un *boarding pass*?

Eva ieşi din casă împreună cu ultimul cuplu. Ceilalţi plecaseră. Nu era pentru ei, îi spuse bărbatul agentei imobiliare, în şoaptă. Acum mai rămânea doar ea, singură cu el.

— Am uitat ceva, spuse Eva, chiar în momentul în care agenta voia să închidă uşa cu cheia. Mă duc eu.

Eva se mişcă rapid. Urcă scările. O auzi pe Lisa în spatele ei vorbind la telefon. Intră în biroul lui Brix. Pe masă, scrisoarea unei companii de asigurări. O scrisoare de la bancă despre o viitoare reuniune. Ordinea de zi a unei adunări generale a proprietarilor. Sertarul de sus: un caiet, două stilouri scumpe, o revistă: *Vânătoare & Arme.* Coş de gunoi: un *boarding pass.* Eva îl luă şi se uită cu atenţie. SAS. „Când a murit?" se întrebă, şi vârî cartonul în buzunar. Acum o săptămână. Adică, tocmai se întorsese când s-au întâmplat evenimentele fatale. Ajunsese doar de câteva ore acasă. Sertarul următor: documentele şedinţei unui consiliu de administraţie, al unei companii de care Eva nu auzise niciodată. O fotografie a lui Brix împreună cu Helena, ţinându-se de braţ la o petrecere. Ea părea beată, veselă; în fotografia aceea, asemănarea dintre cei doi era evidentă.

Telefonul: ridică receptorul. Un buton de reapelare, ultimul apel realizat de pe telefon sau ultimul primit. Apăsă pe buton. Numărul apăru pe ecran. Era un număr din străinătate, cu un prefix de ţară: 0039.

Eva se aplecă puţin în faţă şi privi pe fereastră. Agenta imobiliară continua să vorbească la telefon. Şi el era tot acolo. Pe partea cealaltă a străzii, o aştepta. Trecură câteva clipe lungi în care Eva fu cât pe ce să întrerupă apelul când deodată se auzi o fluierătură scurtă urmată de o voce electronică ce spunea ceva în... spaniolă, să fi fost? Sau italiană? O voce de femeie.

— *English?*

— *Yes, madam. Who am I talking to?*

Eva şovăi. Dintr-odată nu ştia ce să spună.

— Unde am sunat? spuse în cele din urmă în engleză.

— La Hotel Villa Maria.

— Care e unde?

— Pardon? Despre ce e vorba? Vreţi să rezervaţi o cameră?

— Unde e hotelul?

— În San Menaio.

— Italia?

— Da.

— Aeroportul cel mai apropiat?

— *Madam, that would be Rome.*

Un hotel în apropierea Romei? Un apel pe care Brix îl făcuse cu puţin înainte de a muri. Eva o auzi pe Lisa. Tocmai intrase să o caute.

— Acum o săptămână – spuse Eva, lipindu-şi receptorul de ureche, gândi repede în timp ce se străduia să nu piardă socoteala zilelor – sau opt zile. Un bărbat a sunat din Danemarca: vă amintiţi? Poate că s-a cazat la hotelul dumneavoastră. Christian Brix.

— *Nu. Nu. We can't... information. Sorry.*

— *Please.*

Paşi pe scări. Eva ţinea *boarding passul* în mână când

agenta imobiliară intră în vestibul. Roma. Fiumicino. Scria acolo, negru pe alb. Brix se întorsese de la Roma cu o zi înainte de a muri. Şi se întâlnise cu cineva acolo. Se întorsese acasă şi se grăbise să sune la hotelul Villa Maria. Pe cine? Pe cine suni la un hotel în Italia? O amantă? Pe cineva care avea de-a face cu moartea lui. Poate. Lisa se afla în faţa ei. Eva puse receptorul în furcă.

— Eşti vreo ciudată? spuse supărată.

Eva se uită pe fereastră. Bărbatul dispăruse. Nu mai era de partea cealaltă a străzii.

— Eşti una d-aia care scotoceşte prin lucrurile altuia? Plecăm?

Lisa păşea în spatele ei. Închise tacticos uşa cu cheia.

Ea rămase singură în faţa casei. Nu-l vedea pe nicăieri.

Să fi fost doar în imaginaţia ei? Bărbatul ras în cap... Paranoia?

Acolo. O staţie de autobuz. Un autobuz care tocmai sosea. Paranoia sau nu, trebuia să se amestece printre alţi oameni. Lume pe post de scut. Traversă strada în ultima clipă, chiar în momentul în care trecea autobuzul. Apoi privi peste umăr; nu avea bilet, şoferului nu-i păsa. Eva profită de timp până la Rådhuspladsen ca să-şi blesteme zilele. Avea să fie pentru ultima dată când nu respecta recomandările lui Lagerkvist. Doar îi spusese să nu folosească internetul!

„Pentru început o să renunţi la internet”, îi spusese. Din momentul acela va urma doar calea Lagerkvist. „Eva, eşti o tâmpită”. Pentru cei care au înzestrarea necesară este atât de simplu să urmărească nişte date electronice de parcă ar fi urme pe zăpadă. Iar ei aveau echipamentul necesar, înţelesese asta încetul cu încetul. „Da, am priceput. Îţi cer doar să mă ajuţi să trec peste ziua de azi, Lagerkvist.”

Eva coborî din autobuz. Luă un tren. Se urcă şi coborî,

metroul, taxi. Imediat ce se înseră, avu curajul să se întoarcă acasă, în submarin, să se scufunde.

H. C. Andersen Boulevard

Ora 20:30

Marcus privi spre intrarea căminului pentru femei.

Cel mai celebru dintre toate, căminul Grevinde Danner, pentru femei aflate în nevoie. Văzu cum intrau două şi ieşea una. Dar păreau că lucrează acolo, nu nevoiaşe, indiferent de cum arătau.

Eva era mai deşteaptă decât crezuse Marcus. Să se interneze într-un cămin pentru femei abuzate era pur şi simplu o chestie genială. Niciun bărbat nu poate să calce într-un cămin pentru femei. Toţi bărbaţii sunt suspecţi, toţi bărbaţii erau nişte prezumtivi porci. La fel ca Marcus. Marcus care legase de mâini şi de picioare o femeie, care o pipăise între picioare. Îşi privi degetul. Pentru o clipă îşi imagină că degetul său arătător, cel care îi simţise căldura, se îmbolnăvise de ceva. Ceva ce îl împiedicase să apese pe trăgaci. Dacă ar fi pus punct poveştii cu Eva când o avea la ochi în conducta sistemului de ventilaţie... Atunci nu s-ar mai fi aflat unde era acum, cu plămânii plini de ea de fiecare dată când trăgea aer. Îşi întoarse privirea spre căminul de femei: uşi încuiate, gardieni, zid, alarme la ferestre. Nu va încerca să intre prin forţă. Atunci, ce trebuia să facă? Trebuia să o avertizeze. Trebuia să-i spună că era singura fiinţă de pe lume care o putea salva. Trebuia să-i atragă atenţia cu privire la Trane, care o căuta şi voia să o omoare. Şi de ce avea să-l creadă? Pentru că nu trăsese în ea. Pentru că-l călcaseră cu maşina. Pentru că se sacrificase pentru ea.

Traversă strada. Simţi o durere teribilă în piciorul drept unde îl lovise maşina. Un şofer claxonă. Se uită enervat către Marcus. Când ajunse la interfon, şovăi. Existau mai multe cămine pentru femei, sau centre pentru femei, în capitală. De ce să se afle acolo? Pentru că era disperată? Trebuia să acţioneze rapid. La fel ca Marcus, într-o situaţie oarecare ar fi ales primul loc care i-ar fi trecut prin minte. Danner, cel mai cunoscut. Aproape de spital. Da, acolo trebuie să fie. Sună la uşă.

— Bună ziua.

O voce, ostilă, de femeie. O cameră video deasupra uşii îl supraveghea pe Marcus.

— Eu...

— Cu ce pot să vă ajut?

— O femeie care locuieşte aici. E în pericol, spuse Marcus, şi îşi dădu seama imediat ce spusese.

— Trebuie să îţi cer să te îndepărtezi de uşa noastră. Dacă nu, sun la poliţie.

— Ascultă, te rog. Eu nu sunt unul dintre ei, spuse şi se înecă. Nu era. Nu era unul dintre bărbaţii aceia care bat femeile, incapabili să iubească pentru că mamele şi taţii lor nu i-au iubit. Nu, o legase pe Eva pentru că Instituţia era mai importantă decât ea. Pentru că era dispusă să arunce în aer tot ce reprezenta pacea şi iubirea.

— Am sunat la poliţie.

— O clipă. Doar vreau să ştiu dacă locuieşte aici o femeie pe care o cheamă Eva. E foarte frumoasă. Păr castaniu, ochi verzi. Trebuie să aibă, cel mult, treizeci de ani. Spune-i că ei sunt pe urmele ei. Că eu sunt singurul capabil să o protejeze. Că nu a înţeles cât sunt de puternici. Spune-i că o aştept... Marcus îşi pierdu glasul. Unde ar fi putut s-o aştepte? Spune-i că o aştept în barul în care ne-am văzut

prima dată. Că vreau s-o ajut. Alo?

Interfonul se închisese. Marcus sună din nou. Femeia nu răspunse. Sirene în depărtare. Poate că veneau după el. Poate că nu. Își înălță privirea spre clădire. Se simțea amețit. Se îndreptă spre parc ca să se ascundă. Odinioară făcuse parte din șanțul care înconjura Copenhaga. Era o frântură din ceea ce se presupunea că avea să protejeze regatul. Exact așa cum făcuse Marcus. Acum nu ar mai face-o. Ar salva-o pe ea. Încă nu îi era foarte clar care era motivul. Să fi fost pentru că pur și simplu nu avea pe cine altcineva să protejeze? Toată viața, de când își protejase sora cea mică persecutată de mama lor, tot ceea ce făcuse în Armată, mereu trebuise să protejeze pe cineva sau ceva. Și nu mai rămăsese nimic. Doar ea.

15 aprilie

Metrou spre aeroport

Ora 5:30

Când Eva se îndreptă spre aeroport, nu știa ce zboruri vor fi către Roma, nu era niciun chip să afle dacă nu intra pe internet. Se gândi la momentul acela în care aruncase monede în Fântâna di Trevi, iar apoi își dorise să se întoarcă la mașină pentru că voia și mai multe monede ca să le poată arunca în fântână. Avea cinci ani. Voia să fie sigură că avea să se întoarcă la Roma. Iar atunci se pierduse. Rătăcise multe ore pe străzile Romei înainte de a cădea epuizată. Și izbucnise în plâns. Și chemaseră poliția, încă își mai amintea ceva. Frânturi de amintiri pe care le păstrase erau fără îndoială lucruri pe care tatăl ei i le povestise adultă fiind.

Mama ei nu suporta să vorbească despre asta. Iar Eva nu se întorsese la Roma, în ciuda monedelor azvârlite în fântână. Până acum. Din ordinul lui Lagerkvist. „Urmăreşte pista, nu te opri din căutare, chiar dacă trebuie să-i suni pe toţi cei care se numesc Jensen”. Sau să călătorească la Roma, în oraşul în care se pierduse. Totuşi, era ceva de care îşi amintea. Căminul de copii unde o dusese poliţia. Unde petrecuse o noapte întreagă aşteptându-şi părinţii. Nimeni nu ştia să vorbească daneză. Au mângâiat-o şi îngrijit-o: mâini, mâini calde pe obrajii ei. Se făcu ziuă înainte ca poliţia, părinţii ei şi ambasada daneză să-şi dea seama. Atunci s-au sucit multe lucruri. S-au frânt pentru totdeauna multe lucruri.

— Vă ajut cu ceva?

Eva îşi ridică privirea. Bărbatul părea obosit. O slujbă cu noaptea în cap la ghişeul de vânzări de bilete din aeroport.

— Roma?

— Roma, spuse el şi o repetă cu un accent italienesc încă şi mai săltăreţ. Roma, Roma.

În timp ce degetele lui dansau pe tastatură. Se uită la ceas. Primul zbor în dimineaţa aceea, decola în treizeci de minute.

— Trebuie să vă grăbiţi. Poarta de îmbarcare B12.

Încercă să fie prima care se urca în avion, prima care să se aşeze. De acolo putea să aibă sub observaţie fiecare pasager în parte care băga capul şi apoi intră, mai ales bărbaţii şi femeile de afaceri care în dimineaţa aceea trebuiau să asiste la o şedinţă în Roma. Nu îl văzu printre ei. Poate doar pe unul care semăna oarecum, dar era însoţit de alţi doi, iar Eva îi auzi vorbind de lupoaice romane şi Vespas,

o inocentă conversaţie matinală, iar în plus zări nerăbdarea din privirile lor. Da, el şi colegii lui se îndreptau spre Roma ca să vândă produse, poate ca să cumpere bulion sau zece mii de tone de sos de roşii marca Netto, iar Eva îi citea în ochi bucuria că se afla departe de casă, departe de copii, pacheţele cu mâncare pentru prânz şi nevastă. O noapte în Trastevere.

Se aşezară în spatele Evei. Unul dintre ei se agăţă cu putere de spătarul scaunului când luă loc.

— Cât timp avem la dispoziţie în Roma? întrebă bărbatul.

— Doar douăzeci de minute până la următorul zbor, răspunse celălalt, iar apoi începură să-şi spună cum vor ajunge la Tirana dacă nu vor avea timp să prindă avionul.

Eva scutură din cap. Nu trebuia să tragă nicio concluzie fără să analizeze faptele, se gândi. Aşa cum îi arătase medicul legist, doar pentru că se urcaseră trei bărbaţi în avionul spre Roma nu însemna că aceea avea să fie destinaţia lor finală. Şi oricât ar fi zburat Brix de la Roma cu o zi înainte de a muri, nu însemna că şi stătuse în Italia. Exista şi posibilitatea să fi făcut escală, la fel ca bărbaţii care stăteau în spatele ei şi care îşi continuau drumul până în Albania. Dar nu încăpea nicio îndoială că aterizase în Copenhaga dintr-o cursă ce venea de la Roma. Se întorsese acasă şi aruncase *boarding passul* la coş. Şi sunase la Villa Maria, în San Menaio.

Roma

Ora 09:20

Roma Termini. Gara centrală din Roma. Numele o dusese pe Eva cu gândul la Lagerkvist. *Termini.* Terminal.

Ceva ce se termina. Dar în timp ce cobora scara rulantă, avu timp să citească de unde venea numele. Placa atârna deasupra intrării pe peron, cu un desen complet al băilor romane. *Thermae.* Unul dintre împăraţii romani construise termele în zona în care acum se afla gara centrală. Locul unde duceau toate drumurile, doar dacă nu cumva clişeul nu vlăguise proverbul de întreg adevărul. Oricum, Eva se afla acolo. Şi alerga de colo-colo.

— *Excuse me?*

Un bărbat de afaceri la costum, cu o jumătate de *panini* în mână.

— *Si?*

— *Track nine?*

Bărbatul ridică din umeri, cerându-şi iertare.

Eva continuă să alerge. De ce trebuia să fie atât de complicat? Se uită la ceas. Mai erau cinci minute până când trenul urma să plece spre Fogia. De acolo, în autobuz sau taxi. Un controlor.

— *Track nine?* zise Eva arătându-i biletul.

— *Si. Come! Come!*

Ca şi cum i-ar fi citit disperarea pe chip, controlorul o luă de braţ şi o conduse înapoi, pe scara rulantă în sus. În fine, acolo era peronul, îl vedea.

— *Thank you!*

— *Prego.*

Eva era transpirată când în cele din urmă găsi locul numărul cincizeci şi trei, la fereastră. Nu mai putea nici să respire. Femeia care urma să-i fie vecină în timpul celor două ore o privi contrariată. Se simţi ca o mototoală când se lăsă să cadă în scaun. Nici pe departe nu aducea cu micile leoaice romane din jur. Perfecte. Bine îmbrăcate, frumoase, impecabile. Se uită atentă la cum arătau femeile în timp ce

trenul pornea. Unghii lungi, date cu lac, machiaj care probabil că le lua o oră în fiecare dimineață, coafuri ce aveau nevoie de îngrijiri profesioniste în fiecare dimineață. Și hainele...

— *Oh, my God!* șopti și dădu din cap. *In your dreams, Eva.*

În clipa aceea era o femeie maltratată care rămăsese în afara sistemului. O ratată. Se afla foarte departe de suratele sale care ocupau celelalte locuri. Și totuși una dintre ele îi zâmbi.

San Menaio

Ora 13:30

Doar că zări Marea Adriatică pe fereastră și Eva își reveni în fire. Taximetristul o lăsase într-un sătuc la marginea mării și îi spusese insistent să străbată ultimii kilometri cu trenul de scurtă distanță. Nu înțelesese în niciun moment care era motivul, oricât de mult bărbatul acela îi explicase în trei feluri diferite, e adevărat, de fiecare dată, în italiană. Era extrasezon și nu erau turiști, doar o mare de un albastru adânc și un soare blând, mediteraneean. Pe plajă, un buldozer se tot învârtea împingând grămezi de nisip; se puteau urmări lucrările de curățenie din tren. Eva își aținti privirea asupra hotelului Sole și se uită la încă vreo două hoteluri care se zăreau de pe calea ferată ce tivea coasta, dar nu zări nicio Villa Maria pe nicăieri.

Coborî. Nu avea bagaj, doar lucrurile de pe ea. Atunci își dădu seama că, după moartea lui Martin, visase luni întregi un loc asemănător aceluia în care se afla acum. Ar fi trebuit să vină să trăiască într-un loc ca acela și să devină o

doamnă cu un dram de mister pe care, dacă cineva se străduia, chiar putea s-o reguleze; chiar dacă realmente nu își dorea niciun bărbat prin apropiere. Inima ei devenise ca de piatră, se transformase în cuarţ, în ceva ce nicio anemonă, nicio primăvară, niciun bărbat, niciun zeu n-ar fi putut să o topească. Şi totuşi locuitorii acelui sat ar fi ajuns să o respecte încetul cu încetul pe doamna puţin ţicnită ce venea din nord. Cu timpul, frumuseţea ei avea să se ofilească, ar fi ajuns asemenea unui copac ce se usucă treptat. Atunci avea să pară din ce în ce mai mult o nebună, cu părul vâlvoi, o smintită care bea Campari în piaţa mare la ora prânzului, care e mereu beată, dar care niciodată nu refuză un pahar, un balsam pentru inima ei de piatră. Da. Acesta era locul. Acolo trebuia să găsească o casă unde să trăiască. Intră în primul magazin pe care îl găsi, o farmacie, şi întrebă cum se ajunge la Villa Maria.

— *Due minuti,* o asigură farmacistul, arătând spre o fundătură.

— *Grazie.*

N-aş zice că e cine ştie ce, răspunse Eva când ieşi din nou, doar strada mare plină de praf care urca şerpuind pe deal în sus şi fundătura aceea. Villa Maria era de culoare roz, la fel ca în fotografii, doar că mai frumos, mai romantic, un loc construit pentru noaptea nunţii, nu cea a Evei, care totuşi intră în recepţie.

Era goală, dar curată, cu flori proaspete în două carafe aşezate de o parte şi de cealaltă a oglinzii. Văzu două femei în restaurant, aşezând tacâmurile pe cele câteva mese.

— *Excuse me.*

Amândouă ridicară privirea. Cea mai tânără cu un zâmbet, cea de-a doua fără să zâmbească.

— *English?* întrebă Eva.

— *Yes, of course*, spuse cea mai tânără.

Cum putea să le explice? Se gândi la ziaristul muribund. La ce-ar fi făcut el. Nu-i servi la nimic.

— *Can we help you?*

Eva începu în engleză, tacticos.

— Mă aflu aici pentru că cineva a ucis un om în Danemarca. *Dead. Understand?*

— Nu.

Tânăra privi înspre cea mai în vârstă.

— A fost omorât un bărbat în Danemarca, explică din nou Eva. Ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să sune la hotelul ăsta.

Tânăra putu să traducă. Femeia dădu din cap şi ridică din umeri în acelaşi timp, un întreg evantai de tonalităţi ale refuzului.

— *Understand?*

— Nu!

Eva era hotărâtă să înceapă din nou, dar într-un mod oarecum diferit. Se îndreptă spre ele. Şi le întinse mâna. Mai întâi celei mai în vârstă, care îşi şterse mâinile pe şorţ şi schimbă câteva vorbe cu cea tânără. Se certau. Eva se văzu nevoită să schimbe proiectul mâinii întinse. Tânăra îi explică în engleza ei şchioapă:

— Nu ştim nimic de nicio crimă. Nimic. Ai greşit persoana. *Wrong people! Wrong,* repetă.

Cea în vârstă dădu să plece şi spuse ceva care reaprinse discuţia. Eva nu înţelegea nimic, chiar dacă pricepea că nu avea să ajungă nicăieri cu cele două femei şi se întoarse la recepţie. Aşteptă câteva clipe, gândindu-se dacă să sune la sonerie. Ieşi o femeie în uşa biroului. Elegantă, în jur de patruzeci şi ceva de ani, cu forme pronunţate, o Mamă Natură, cu o legitimaţie chiar deasupra

pieptului voluptuos: „Claudia. Director”.

Discuţia aprinsă ajungea până la recepţie când deodată, ca doi cocoşi de luptă, amândouă se năpustiră înăuntru. Părea o veritabilă piesă italiană în care toţi vorbesc în acelaşi timp. Cea mai în vârstă explica şi gesticula arătând spre Eva şi vorbind despre Eva; cea tânără îi dădea apă la moară în timp ce Claudia, directoarea, se uita ba la una, ba la alta. În cele din urmă se uită la Eva.

— Lagerkvist, şopti ea ca pentru sine, ca să-şi amintească tot ce trebuia şi nu trebuia să facă. Trebuia să explice exact aşa cum stăteau lucrurile. Aşa cum îi spusese el: „Nu te duce ca să-ţi explice ei cum stau lucrurile. Du-te să le spui tu povestea”. Da. Asta îi spusese el. Ascultaţi la mine, spuse.

Femeile se uitară la ea. Eva le explică situaţia. Le vorbi despre Christian Brix. Despre moartea lui. De faptul că fusese acolo, că sunase acolo.

Nu avu timp pentru mai mult.

— *Please. Leave! Go!* o întrerupse Claudia, directoarea.

— Te rog, insistă Eva din nou în engleză. Încerc doar să aflu...

— Nu! i-o tăie. Privirea furioasă, vocea agresivă nu se potriveau cu aparenţa ei calmă. Dădu din mâini ca şi cum Eva ar fi fost o muscă enervantă care bâzâia deasupra farfuriei ei. *Out!*

Eva se retrase spre ieşire, împinsă de la spate de vorbele, privirea şi gesturile angajatelor care nu-i doreau în niciun caz o viaţă lungă şi fericită. Se răsuci pe călcâie odată ajunsă la uşă. Privirea ei se întâlni cu cea a Claudiei. Scurt. Claudia voia să-i spună ceva din ochi, ceva ce nu putea spune altminteri, cuvinte ce nu puteau fi rostite.

Eva rămase în stradă. Doar o clipă. Confuză. Femeia

voia sau nu voia să-i vorbească? Când o privi după ce ea pronunţase numele lui Brix, fusese ca şi cum două forţe opuse s-ar fi ciocnit în sufletul ei. Să vorbească sau să tacă.

Eva o luă pe stradă. Apoi se întoarse spre hotel.

— Şi acum ce am de făcut, Lagerkvist? spuse cu voce tare. O maşină se apropia în sens contrar. Mergea cu toată viteza. Aveau s-o calce? Se aruncă într-o parte şi călcă pe iarba înaltă. Vechiul Fiat frână brusc. Femeia din hotel, Claudia o privi enervată. Îşi scosese legitimaţia. O geantă se afla pe scaun însoţitorului.

— *Entrate!* spuse, supărată. Iar apoi adăugă în engleză. Acum!

Eva urcă în maşină. Femeia privi peste umăr înainte de a întoarce volanul şi de a o lua spre hotel. Trecu prin faţă fără să oprească şi-şi văzu de drum. În loc să meargă pe stradă mare, o luă pe un drum întortocheat, nu suficient de larg cât să încapă o maşină pe fiecare sens.

— Încotro mergem? întrebă Eva.

— De unde ai venit?

— De la Roma.

— Atunci mergem la Roma.

— Eu nu... Eva se blocă. Îşi făcu curaj. Opreşte maşina.

— Cu cine ai vorbit?

Eva se uită la ea. Mai avea puţin şi furia avea s-o paralizeze.

— Răspunde! strigă Claudia. Îmi pui viaţa în pericol. Îţi pui şi ţie viaţa în pericol venind până aici şi punând întrebări. Cu cine ai stat de vorbă?

— Cu voi. La hotel.

— Şi cu mai cine?

— Cu nimeni.

— Eşti sigură? Cu nimeni. Şi pe drum până aici?

— Cu taximetristul din Foggia. N-am vorbit despre nimic.

— Atât? *No one?* În drum spre hotel?

— L-am întrebat pe farmacist unde e.

— I-ai spus de ce voiai să ajungi la hotel?

— Nu.

— Gândeşte-te bine. *Think!*

— Pe tine te-a sunat Christian? În noaptea aceea. Înainte să moară.

— Ce vrei? o întrerupse Claudia, din nou foarte dură. De ce ai venit în Italia? Ca să vorbeşti cu mine?

— Pentru că vreau să ştiu cine l-a omorât pe Christian Brix, d-aia.

— S-a sinucis. Sau nu citeşti ziarele?

— Ştii foarte bine că nu e adevărat. Pe tine te-a sunat. Ce legătură aveaţi? Amanţi?

Claudia dădu din cap, izbi cu mâna în volan cu furie sau cu neputinţă, cuvântul „amanţi” fusese cel care provocase reacţia aceea. Frână brusc şi îşi duse mâna dreaptă la gură, doar o clipă. Şi şi-o muşcă. Eva văzu cum ţâşnea sângele.

— Nu! Apucă mâna Claudiei, care încă mai avea dinţii încleştaţi în ea. Încetează!

În cele din urmă, renunţă, poate cuvântul în daneză fusese cel care făcu miracolul. În fine, îi ţâşniră lacrimile pe care şi le reţinuse. În tăcere, complet în tăcere. Eva încercă să o îmbrăţişeze. Complicat într-o maşină atât de mică. Violent.

— Nu ne urmăreşte nimeni? întrebă Claudia, înecată de lacrimi, gândindu-se pentru o clipă la supravieţuire în plină neputinţă. Eva ştia exact cum se simţea. Experimenta o profundă dorinţă de a muri amestecată cu instinctul de conservare care întotdeauna sfârşea prin a se impune.

Eva se întoarse. Privi prin geamul din spate spre şoseaua plină de praf străjuită de măslini.

— Nu, nu ne urmăreşte nimeni.

Tăcere. Din aceea zgomotoasă. Eva lăsă cuvintele să se dilueze în lacrimi, timp de câteva secunde nu mai exista nimic altceva.

Pauză. Aer în plămâni. Claudia o privi.

— Cine eşti? Eşti ziaristă? Nu ar fi trebuit să vii. Presupun că eşti conştientă cât este de periculos.

Îşi privi mâna, cele câteva picături de sânge, ce parcă prevesteau sângele ce avea să curgă până la sfârşitul tragediei.

— Să mă aflu aici?

— Să fii văzută în compania mea.

— E la fel de periculos să fii tu văzută în compania mea. Au încercat să mă omoare. Eva îşi trase eşarfa de mătase. Claudia se uită la gâtul ei. Suntem în aceeaşi barcă.

— Nu. Claudia râse forţat. Nu, nu suntem în aceeaşi barcă. Eu am pierdut.

— Şi eu am pierdut. Iubitul meu a murit. L-au omorât şi pe unul dintre vechii mei prieteni. Ce legături aveaţi voi doi, Brix şi cu tine?

Claudia ezită.

— Ne ştiam din copilărie. Familia lui avea o casă aici. Ne jucam împreună.

— Iubiţi din copilărie?

— Da. *Amore.* Mereu am făcut parte unul din viaţa celuilalt.

— *Amore?* D-asta voia să divorţeze?

Claudia schiţă un gest aprobator.

— Şi te-a vizitat înainte să moară?

— Da.

— De ce te-a sunat?

— Ca să-mi spună că mă iubea, dar că îi era frică.

— De ce? Tăcere. Eva încercă să o ia pe departe. Lucrezi la hotel?

— E al meu, dar sunt acolo tot timpul. Iar casa mea e supravegheată douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Telefonul mi-e ascultat. Controlează orice urmă electronică pe care o las.

— Cine sunt ei? Cei care l-au omorât pe Brix? îi cunoşti?

Eva putea să întrebe, avea sute de întrebări şi îi venea să le pună pe toate deodată.

Claudia porni maşina.

— Acum mergem la Roma. Nu poţi să rămâi aici. Vorbim pe drum. Dar înainte de orice, spune-mi, cine eşti?

Claudia şi Eva traversară munţii Apenini mergând spre Roma, în timp ce Eva povestea. Îi vorbea despre desen, despre SMS, şi orele care nu se potriveau. Italianca nu păru deloc surprinsă. Dimpotrivă, Eva avea senzaţia că îi povestea un film cuiva care deja îl văzuse.

— Bine, spuse Claudia, când Eva făcu o pauză. Ştii multe.

— Ei l-au ucis. Am găsit dovada. Cine sunt ei? De ce?

— Trebuie să mă întrebi cine era el, spuse Claudia, Brix.

— Foarte bine. Cine era?

Claudia zâmbi, cu un surâs neaşteptat care o luă pe Eva prin surprindere.

— Un bărbat extraordinar, spuse Claudia. Trăia din nou în amintirea ei, în clipa aceea. Eva i-o citi în ochi. Aşa-i păstrăm pe cei duşi din viaţă, amintindu-ne de o mângâiere,

un cuvânt pronunţat, aşa acum făcuse Eva cu Martin. Dar se născuse cu un scop, continuă Claudia. Părinţii lui cunoşteau familia regală.

— Pe cea daneză?

— Şi alte familii regale străine. Făcea parte din tot circul ăla.

— Şi tu?

— Eu? Claudia râse. Sunt proprietara unui hotel într-o provincie italiană de care puţini au auzit. Sunt iubita lui din copilărie. Eram amintirea lui din altă viaţă. Iar el era amintirea iubirii. Ne jucam împreună şi eram foarte speciali unul pentru celălalt. Ceva ce amândoi doream să recuperăm: inocenţa.

— La ce te referi când spui „tot circul ăla”?

Claudia dădu din cap, dar Eva nu-i dădu pace.

— Chiar tu ai zis. Sunt peste tot. Va trebui să deschizi gura. Doar aşa te vei putea proteja. Pe tine. Pe noi. Cu cât mai multă lume va ajunge să audă despre asta, cu atât vom fi mai protejate. Asta le pune beţe în roate. Nu vezi?

Claudia negă din cap.

— Vrei să zici să scriu?

— Este singurul scut pe care îl avem, ca toată lumea să poată citi.

— Nimeni n-o să vrea să publice asta.

— În mod cert vor fi unii care vor vrea.

— Cred că n-ai înţeles nimic, spuse Claudia.

— Atunci explică-mi. Povesteşte-mi tot ce ştii. Fă-o pentru Brix.

— Sunt foarte puternici, spuse Claudia înainte de a o lua pe autostradă şi de a arunca o ultimă privire în oglindă.

— Familia regală?

— E o familie puternică. Cele şapte mari monarhii care

au rămas în Europa sunt înrudite între ele. Toţi sunt fraţi şi veri, orice monarh european actual are un tată sau un bunic, sau o mamă, sau o bunică ce au fost regi, regine sau prinţi ai unei Case Regale. Pricepi? Sunt uniţi prin legături de sânge. Nu trebuie să te gândeşti la ei ca la Casa Regală daneză, norvegiană sau spaniolă. Trebuie să te gândeşti la ei ca la un tot. O casă. O familie. O familie ai cărei membri se luptă de secole între ei, dar care s-au şi ajutat. S-au căsătorit între ei. Claudia lăsă volanul din mână pentru o secundă şi îşi împreună mâinile ca să arate cât de uniţi erau. Aşa că ăştia sunt şefii de stat din Marea Britanie, Scandinavia, Olanda, Belgia, Spania. O mare familie, nu crezi? zise, împletindu-şi degetul arătător peste cel mijlociu în semn de „ferească Dumnezeu”.

— Te ascult. Tu ţine bine volanul, te rog.

— Nu, nu mă asculţi. Aici e familia. O mie de ani de istorie. Ştii că, dacă doar unul dintre ei ar da-o în bară, dacă doar unul dintre popoarele acestor ţări ar îndepărta o ramură a acestei familii, s-ar produce imediat un efect de domino. Tot ce e în defavoarea lor ar ieşi la iveală fără să se mai oprească şi i-ar trage în jos şi pe ceilalţi asemenea unui virus ce se propagă. Poate că nu într-o săptămână, dar în mod cert şi inexorabil.

— Asta o ştii de la Christian?

— Le era clar că după Revoluţia Franceză democraţia şi societatea atee reprezentau o ameninţare împotriva monarhiei. Au creat o alianţă.

— Sfânta Alianţă, spuse Eva.

— Ţarul Rusiei, regele Prusiei şi al Imperiului Austro-Ungar. Obiectivul era să ţină la respect societatea atee şi democraţia. În 1815. Pactul în sine, în mod oficial, a durat doar câţiva ani, dar în realitate nu a încetat niciodată să

funcţioneze.

Eva se uită la Claudia. Era Brix cel care vorbea de dincolo de ea. Explicaţia pe care i-o dăduse era exprimată prin cuvintele lui, ca atunci când un adolescent vorbeşte despre politică şi se aud opiniile părinţilor săi ieşindu-i din gură. Aceea era o voce ce venea de pe lumea cealaltă. O voce care dădea de înţeles că Sfânta Alianţă în realitate a însemnat naşterea Uniunii Europene: o coaliţie de state suverane unite în dorinţa comună de prezervare a păcii.

— Sfânta Alianţă niciodată nu s-a frânt, spuse Claudia. Dimpotrivă. Familia europeană se menţine unită. După Sfânta Alianţă i-au pus numele de cvartet, apoi cvintet. Succesul are multe nume. Iar Christian era un soi de *lobby-st* al acestei afaceri.

— Ţi-a spus el asta?

Claudia ezită.

— Trebuie să ştiu exact ce cuvinte a folosit, spuse Eva.

— Se considera un Metternich modern.

— Prinţul Metternich? întrebă Eva, şi gândul îi zbură la tabloul din casa lui Brix, acela pe care cineva îl dăduse jos.

— Metternich a fost naşul Sfintei Alianţe. Era împotriva democraţiei şi a naţionalismului, în favoarea lui Dumnezeu şi a monarhiei. Era un om cumsecade care îşi dorea stabilitatea, progresul, pacea şi care îl considera pe monarh ca pe cineva pe care chiar Dumnezeu l-a adus pe pământ, spuse Claudia în timp ce privirea ei urmărea în oglindă traficul.

— Iar dacă Dumnezeu i-a dus pe monarhi pe pământ, aceştia au obligaţia de a instaura domnia sa pe pământ, spuse Eva.

— Chiar ţi-ai făcut lecţiile. Aşa e. Aşa se văd monarhii. Şi atunci, şi acum. Prin harul lui Dumnezeu.

— Şi aşa se vedea Christian pe el însuşi.

— Da.

— Lucra ca *lobby-st* pentru monarhia daneză? Asta trebuie să înţeleg?

— Eşti la fel ca toţi ceilalţi. Crezi că e vorba despre o ţară în concret. Cu prinţese în roz şi defilări penibile când un prinţ britanic sau o prinţesă daneză se căsătoresc.

— Atunci explică-mi tu.

— Imaginează-ţi familiile cele mai puternice din lume. Şapte mari monarhii plus câteva mai mici. Sunt de mai bine de o mie de ani la putere. În principiu sunt o familie imensă. Despre ce crezi că vorbesc când se întâlnesc? Şi o fac adeseori.

— De... Habar n-am, spuse Eva, şi imediat regretă ce-i ieşi pe gură. Suna de parcă ar fi fost incapabilă să gândească, şi, chiar dacă îşi dădea seama unde voia Claudia să ajungă, prefera să o audă din gura ei în loc să-şi facă propuneri.

— Vorbesc despre rochii şi baluri? Despre cum trebuie să stai în faţa fotografilor la următoarea petrecere?

— Spune-mi, Claudia. Spune-mi tot ce ştii. Aşa cum ţi-a explicat Christian.

— Vorbesc despre cum să păstreze puterea, şi de cum să-i pună pe vechii monarhi pe tronurile vacante. Hai să-ţi dau un exemplu. Cu câţiva ani în urmă, în 2004, în palatul Zarzuela, cei doi rivali care îşi dispută tronul Italiei au ajuns să se bată. Dacă vrei poţi citi în ziarele vremii, nu e niciun secret. Vittorio Emanuele, fiul regelui italian detronat, şi prinţul Amedeo s-au luat la bătaie din pricină că amândoi se consideră moştenitori legitimi ai tronului Italiei.

— Dar sunteţi o republică.

— Şi Spania era până la jumătatea anilor şaptezeci.

— Şi italienii vor ca regele să se întoarcă?

— Nu l-ar fi detronat niciodată pe rege dacă nu l-ar fi sprijinit pe Mussolini.

— Dar a făcut-o. Şi l-au dat jos, nu-i aşa?

— De atunci avem democraţia cea mai instabilă din Europa. Există un număr tot mai mare de italieni care se arată în favoarea ideii de a reinstaura monarhia. Chiar crezi că cei doi prinţi atât de bogaţi s-au luat la harţă aiurea tocmai pe scările palatului La Zarzuela? Şi ştii cine l-a susţinut pe prinţul înfrânt?

— Nu.

— Regina Anna Maria de Grecia.

— Sora reginei daneze?

— Exact. Detronată la un moment dat, prin anii şaptezeci, în ciuda faptului că toată lumea continuă să-l numească pe soţul ei rege al Greciei iar pe ea regina Greciei. Nici regina voastră nu a acceptat niciodată democraţia grecească. Pe sora sa, Anna Maria, a tratat-o mereu ca pe regina Greciei. Iar guvernul grecesc simte aceeaşi spaimă ca şi cel italian. Cu doar câţiva ani în urmă, în 2002, i-au permis intrarea în Italia lui Vittorio Emanuele. Moştenitorul tronului nu mai pusese piciorul pe pământ italian de mai bine de cincizeci de ani. Guvernul Italiei nu dorea, sub nicio formă, să-l lase să intre în ţară pe prinţul moştenitor. Dar cine crezi că, în cele din urmă, i-a întins o mână de ajutor lui Vittorio Emanuele?

— Brix?

— Uniunea Europeană, spuse Claudia, triumfătoare. Şi continuă după o pauză teatrală. Tribunalul European al Drepturilor Omului se opune direct dorinţei Guvernului italian. Vorbim despre un om care este nepotul regelui care a colaborat cu Mussolini. Vorbim despre un om care în 1969 s-a proclamat rege al Italiei *in absentia* şi pe care îl doare în

cot de democraţie. Aşadar, îi dă permisul de intrare Uniunea Europeană. Şi pe cine crezi că vizitează prima dată? Claudia o privi pe Eva, aşteptând să-şi dea şi ea cu presupusul, totuşi, ea nu răspunse nimic. Pe Papă, în audienţă privată. Binecuvântat de Papa de la Vatican.

— Şi italienii nu puteau să-i refuze intrarea?

— Nu e nimic de făcut în faţa Tribunalului Drepturilor Omului. Iar guvernul italian l-a lăsat să intre doar după ce a semnat Constituţia italiană şi a renunţat la oricare drept asupra bunurilor imobile, titluri, putere sau privilegii în Italia. În momentul acela, fiul fratelui ultimului rege, prinţul Amedeo, a devenit moştenitor oficial al tronului. De asta s-au încăierat în casa regelui spaniol.

— Şi cele două săgeţi?

— Da. Cele două săgeţi. Barbara von Krüdener. Femeia care l-a sedus pe ţar.

— Cu idei asupra dreptului divin la tron...

— Christian mi-a povestit că scrie în Constituţia voastră că e regină prin har divin. Adică, Dumnezeu e direct implicat în condiţia de suverană a reginei voastre. Ştiai că e profund, dar chiar profund religioasă?

— Nu. În fine, poate.

— A declarat în mai multe interviuri. Timp de lungi perioade se ducea zilnic la biserică. La un moment dat, soţul ei a fost pe punctul de a o lua razna. Este total convinsă că Dumnezeu a pus-o pe tron. În sensul acesta nu există nicio diferenţă între Danemarca şi Iran. Amândouă ţările sunt conduse, în ultimă instanţă, de fanatici religioşi, care cred că şi-au primit mandatul chiar din mâinile Atotputernicului. Apoi e posibil să existe un prim-ministru şi un parlament. Dar toţi cei care urcă pe scara socială...

— Toţi cei care urcă pe scara socială, o întrerupse Eva,

o fac prin intermediul structurii de putere.

— Exact. Iar regina îl are pe Dumnezeu de partea ei când decide cine este avansat sau cine trebuie exclus.

Eva reflecta la cele auzite în timp ce trăgea adânc aer în piept, de parcă până atunci îşi ţinuse respiraţia.

— Şi ce ţi-a mai zis?

— În 2005 s-a publicat o carte în Rusia. La început s-au editat doar trei sute de exemplare. Era o ediţie legată splendid, distribuţie limitată printre ruşii cei mai influenţi şi grangurii sistemului Uniunii Europene. Cartea vorbeşte despre felul în care trebuie fortificată Rusia, de a le restitui puterea ţarilor şi stăvilirea democraţiei. Mai târziu, cartea a fost publicată de o importantă editură şi a devenit un bestseller în Rusia.

— Cine a scris-o?

— Este o operă anonimă. Anul trecut, unul dintre cei mai bogaţi oligarhi şi-a asumat responsabilitatea republicării, dar e o operă la care au contribuit mai mulţi. Există cărţi despre Grecia şi Italia, şi despre Balcani, Albania, Bulgaria, România. Şi aş putea continua. Regii şi ţarii acestor ţări nu s-au recunoscut niciodată înfrânţi şi nici nu o vor face. Unii dintre ei se găsesc mai aproape ca niciodată de momentul reînscăunării. Cum? Prin presiune exterioară. O muncă permanentă. Cărţi care se distribuie în secret. Toate acestea dirijate de...

Claudia o privi pe Eva.

— Christian?

Claudia încuviinţă.

— De familie. Sfânta Alianţă.

— E absolut demenţial.

— Şi acum fă-mi favoarea de a nu mă crede pe cuvânt. Du-te acasă şi fă-ţi temele. Totul este scris, doar trebuie să

cauţi.

— Şi cum de nimeni nu o face?

— Niciun politician şi niciun ziarist nu privesc dincolo de frontierele propriei ţări, dar în realitate e destul de logic. Doar trebuie să te gândeşti câteva clipe: familia cea mai puternică din lume. Prietenii cei mai apropiaţi ocupă posturile cele mai influenţe de pe pământ. Guvernatori de bancă, preşedinţi, prim-miniştri, bogătaşi. Crezi că familia asta are intenţia să se culce pe o ureche, liniştită, în timp ce se uită cum puterea le scapă printre degete? Nu e mai logic să crezi că oamenii ăştia, inteligenţi, toţi cu studii superioare, elevi ai celor mai bune universităţi ale Europei şi Statelor Unite, cu o istorie milenară în spate, vor lupta ca să-şi menţină puterea? Se uită la Eva şi continuă: În unele ţări au ajuns foarte departe deschizând drumul ca regii să se poată întoarce. În Serbia şi în Albania, şi în Muntenegru. Acum abia câţiva ani au făcut primii paşi oficiali în Rusia. Familia ţarului a fost înmormântată cum se cuvine. Cred că, dacă îmi amintesc bine, era vorba despre o ţarină de origine daneză.

— Dagmar, spuse Eva şi se gândi la catedrala Roskilde.

— Mama ultimului ţar. Mormântul său a fost mutat în catedrala din Sankt Petesburg; au înmormântat-o din nou.

— Da, îmi amintesc.

— Iar familia ţarului şi-a recuperat prin lege drepturile asupra fostelor proprietăţi din Rusia. Capul familiei, Maria Vladimirovna, locuieşte în prezent în Spania. În plus, a luat parte la celebra cină unde prinţii s-au încăierat pentru tronul Italiei. Maria Vladimirovna îşi duce propria bătălie împotriva unei facţiuni a familiei Romanov pentru a determina cine va fi următorul ţar. Vezi cum se conturează o imagine?

— Da, răspunse Eva, şi privi profilul Claudiei. Era uşor

de ghicit ce-l făcuse pe Brix să se îndrăgostească de ea. Tenul auriu şi părul său negru te duceau cu gândul la vară. Părea personificarea unei alte vieţi. O viaţă în afara lumii, o viaţă ca o revistă de decoraţiuni interioare, cu privelişti frumoase, mâncare bună şi multă iubire. Nimic legat de marea politică, nici urmă de stres, nici un gând de a urmări bogăţia sau faima. Doar viaţă, viaţă în esenţa ei cea mai pură. Aşezată lângă Claudia, Eva aproape că putea gusta dorinţa de a trimite totul pe pustii, de a întoarce spatele acestei complicate maşinării pe care o numim civilizaţie. Un peşte pescuit în mare. O roşie din grădină. Struguri din curte. Sărutările Claudiei.

— Mă asculţi? întrebă. Dacă nu înţelegi, cu multă plăcere te lămuresc. În Franţa, o parte din Casa de Bourbon luptă prin tribunalele franceze ca să rezolve cine este moştenitorul legitim. Ludovic al XX-lea este tratat ca Alteţă Regală, copiii lui sunt binecuvântaţi chiar de Papă, mişcarea monarhică creşte cu toată viteza în Franţa. Moştenitorul tronului german, prinţul Georg Friedrich, a declarat recent revistei *Vanity Fair:* „Poporul german ar trebui să ia în considerare restauraţia monarhiei. Sunt convins că aşa va fi”. Este căsătorit cu o prinţesă germană, amândoi aparţin unor familii foarte bogate, strămoşii lor vin de atât de departe în structura puterii europene că aproape ajungi să fii convins că într-adevăr au dreptul de a guverna lumea.

— Asta e poziţia ta?

Claudia trecu peste întrebare şi continuă.

— Dacă n-ai ce face, uită-te la oamenii care se duc la o nuntă din astea şi o să rămâi cu gura căscată. Vorbim despre regi detronaţi şi moştenitori ai tronului Portugaliei, ai Imperiului Austro-Ungar, ai Albaniei, prinţesa rusă, vorbim despre conţi, baroni nemţi, de fiecare membru al familiei

Lander din vechea Prusie. Despre oamenii pe care i-au azvârlit de mult în stradă în ţările lor de origine. Şi priveşte ce posturi ocupă toţi acum. Figuri decorative în administraţia Uniunii Europene, în sectorul financiar, la Banca Mondială, la Fondul Monetar Internaţional şi posturi în diferite departamente ministeriale din respectivele ţări. Singura slujbă pe care nu o acceptă niciodată, ştii care e?

— Care?

— Fă socoteala. Ai şti să-mi răspunzi.

— Nu.

— Politica. Şi de ce?

— Ar fi acelaşi lucru ca şi cum ar accepta democraţia?

— Exact. Dacă ar vrea, le-ar fi mai uşor să obţină locuri în diferitele parlamente europene. Dar nu o fac. Alianţa a luat o decizie unanimă. Care constă în a nu căuta să-şi exercite influenţa directă prin intermediul unei funcţii politice. A fost unul care a făcut-o, fostul rege al Bulgariei. Nu mai aparţine înaltei societăţi.

— De ce?

— Pentru că un monarh nu se umileşte astfel. El e cu Dumnezeu. Democraţia, cu poporul. Tocmai de aceea regele vostru danez nu a vrut să locuiască în Christiansborg când s-a finalizat reconstrucţia acestuia în 1794. E adevărat?

Eva nu răspunse.

— Ideea era ca regele să locuiască în acelaşi palat în care se afla parlamentul.

— Dar?

— Dar a refuzat. Ştia că asta ar fi însemnat finalul monarhiei. Ori ai o structură ierarhică, ori o structură orizontală.

— Da, asta e adevărat. De ce îi ajută unii?

— Să-i ajute?

— Pe regi şi pe prinţi, pe regine şi pe prinţese. De ce îi ajută?

— Pentru că, într-o monarhie, monarhul îi poate oferi familiei tale accesul la putere. Îi poate aşeza pe copiii tăi la masă mare. Şi pe nepoţii tăi. Ce democraţie autentică îţi poate garanta aşa ceva?

Eva căzu pe gânduri în timp ce privea şoseaua. Marea Adriatică se ivea pe ici, pe colo printre coline şi viţa-de-vie ce încă nu înmugurise şi care ieşea din pământul dezgolit ca nişte simple beţe.

Oare era adevărat? Să fi fost posibil ceea ce spunea, şi anume că un monarh putea să-i ofere familiei tale prosperitate pentru mulţi ani? Poate. Când se uita la fotografii, la reviste, la ce citise... Da, exact asta putea să facă monarhia.

Poate că nu putea să garanteze prosperitatea, dar cel puţin putea să le deschidă uşile copiilor tăi ca să intre să ia parte la petrecere, ca să aibă acces la clubul acelora care sunt cineva pe lumea asta şi care continuă să fie chezăşia sprijinului reciproc pe care şi-l acordă, avându-l pe monarh drept garant.

Claudia îi întrerupse gândurile.

— Ştiai că fostul rege grec refuză să îşi ia un nume de familie oricât i-ar cere-o Guvernul Greciei?

— De ce?

— Cum de ce? Regii nu au nume de familie. Refuză să renunţe. În schimb, Guvernul danez i-a oferit un paşaport diplomatic. Cine crezi că gestiona chestiunile astea?

— Brix?

— El şi o listă întreagă de oameni care lucrează în slujba Alianţei. Dar în noaptea aceea a vrut să se retragă.

— Noaptea în palat? Ultima noapte?

Claudia dădu din cap.

— Să se retragă de la ce? De la a mai fi în slujba Alianţei? Asta vrei să spui?

— Da. Grecia îl înspăimânta.

— De ce?

— O ţară azvârlită într-un secol de mizerie.

— Nu cred că i se pot pune lui în cârcă astea.

— Dar nici Alianţa nu prea a dat o mână de ajutor. Dimpotrivă, şi-a exercitat influenţa. A făcut presiuni ca să se aplice puternice sancţiuni, pentru ca salariile să fie tot mai precare. Tot ceea ce poate ajuta cauza Alianţei. Şi au reuşit.

— Cum? Tot nu există un rege grec.

— Timp de mulţi ani a fost interzis de lege să te prezinţi în Parlamentul grecesc cu un program promonarhic. Această lege a fost abrogată în timpul crizei. Drumul a fost nivelat pentru ca regele să se poată întoarce. Am putea spune că posibilitatea ca monarhia să fie restaurată este cu atât mai mare cu cât există mai puţină stabilitate. De aceea Alianţa nu îşi doreşte să ajute Grecia ca să iasă din marasmul economic.

— În noaptea aceea, când el te-a sunat...

— Da?

— Ce ţi-a spus?

— Că voia să vorbească cu ei, să le comunice că nu mai avea să lucreze pentru ei. Nu voia să continue.

— Îi era frică?

— Se temea că i-ar fi putut ameninţa familia. Pe sora lui.

— S-o ameninţe cum?

— Că familia lui ar pierde privilegiile dobândite.

— Se temea că-l vor omorî?

— Nu. Niciodată. Claudia se uită la Eva. De fapt...

— Ce?

— Adevărul este că şi eu am crezut că a fost vorba de o sinucidere. În primele câteva zile. Am crezut, poate pentru că sentimentele îmi erau împărţite. Ţine seama de faptul că şi el credea în cauză. Credea sincer că monarhii reprezintă tot ce e mai bun pentru lumea întreagă. Mereu spunea că nemţii l-au ales pe Hitler în mod democratic. Că nici Primul, nici al Doilea Război Mondial nu ar fi izbucnit dacă regii s-ar fi aflat la putere.

— Şi tu?

— Eu?

— Tu ce crezi?

— Nu contează ce cred eu. El credea asta. Uneori. Alteori avea îndoieli.

— Eu am dovezi că nu a fost o sinucidere, dar nu ştiu exact ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Ţi-a povestit cu cine avea să se întâlnească?

— Urma să ia cina la palat iar apoi avea să discute cu ceilalţi.

— Cu membrii Casei Regale?

— Nu. Nu se implică niciodată în mod direct. Au secretari, oameni de la curte.

— Ţi-a dat vreun nume?

Claudia o privi, poate că încuviinţă din cap, dar mai ales se uită la Eva, aşa cum un adult se uită la un copil.

— Dacă aş fi în locul tău... Nu sunt sigură că aş vrea să ştiu toate astea.

— De ce?

— Pentru că cred că lucrurile sunt invers decât spui tu. Spui că ştii lucruri şi adevăruri de parcă ar fi un scut. Eu vorbesc de contrariul: de lucruri pe care le ştii şi care te transformă în duşman. Christian se transformase în duşman.

În momentul în care le-a mărturisit că voia să se retragă, să divorţeze, să vină să trăiască împreună cu mine, să înceapă o nouă viaţă.

Eva se uită pe geam. Încă mai avea o bună bucată de drum până să ajungă la Roma.

Nørrebro

Ora 16:10

Stătea pe jos în clădirea de birouri abandonată, privind spre terenul de vizavi. Spre apartamentul lui David. Plăcile vechi de azbest atârnau peste capul lui. Clădirea urma să fie demolată. Până avea să se întâmple asta, era un loc ideal pentru Marcus de unde putea să supravegheze strada. Nici urmă de oamenii lui Trane. Ai lui Trane? Erau oamenii „lui”. Nu. Nu era aşa. Nimeni nu e stăpânul Instituţiei. Faci parte din ea şi, atâta timp cât eşti util, totul e bine. Când nu mai eşti, te-au azvârlit.

Trecu o maşină. Nu era una dintre ale lor, nu foloseau niciodată maşini vechi. Îl miră faptul că Trane nu supraveghea apartamentul, toţi ştiau de prietenia care îi unea pe Marcus şi David. Era evident că Marcus avea să intre în contact cu David. Unde să se ducă dacă nu la el? Din nou o maşină. Era David, parcă, o manevră complicată, nu erau multe locuri de parcare în faţa complexului de apartamente. Marcus se ridică. Îl aştepta de câteva ore. Îl durea spatele. Pe vremuri era mai bine. Pe vremuri îi venea mult mai uşor să-şi reprime foamea sau durerea.

Dar acum nu mai era aşa, devenise fragil. Şi fragilitatea apăruse după ce se aşezase într-un scaun de birou în urmă cu câţiva ani, având o slujbă care, în principal, consta în a se

uita la un ecran.

Își petrecuse noaptea în parc alături de paria societății. Lângă cei care nu aveau niciun loc sub soare. Își petrecuse dimineața culegând informații cu privire la căminele pentru femei din Copenhaga. Existau cel puțin cinci, restul se aflau în afara orașului. Căminul numit Cuibul, în Vesterbro, un centru în Frederiksberg, altul în Østerbro, un al patrulea în Nørrebro, pe nume Danner. Fiecare cartier al orașului avea la dispoziție un serviciu de urgență non-stop. Atâția bărbați care băteau și maltratau femeile! În plus, exista un cămin secret undeva prin țară.

Un centru de primire ținut atât de secret că doar angajații știau unde se găsea. Aflase asta pentru că una dintre interpretele pe care Armata le-a angajat în Helmand a fost transferată acolo. Viața ei era amenințată pentru că ajutase trupele daneze, și ca să fie protejată nu fusese suficient azilul politic în Danemarca. Existau simpatizanți ai talibanilor și în interiorul frontierelor daneze. De aceea fusese mutată în locul, categoric, cel mai protejat din tot regatul. Totuși, Marcus nu credea că Eva se afla acolo. Trebuia să iasă și să intre.

David coborâse din mașină. Părea obosit. Deschise ușa de la intrare în bloc cu cheia lui. Înainte de a părăsi clădirea contaminată, aruncă o ultimă privire în stradă.

Așteptă în curte, aproape de parcarea pentru biciclete. Poate că Trane supraveghea strada dintr-un loc pe care Marcus nu-l văzuse. Se strecurase în curte urmând o familie de cinci persoane. Ținându-și capul aplecat, vorbise cu ei încercând să pară un simplu cetățean obișnuit cu preocupări dintre cele mai banale. Îl priviseră ciudat, dar nu spuseseră nimic. Acum aștepta ca să iasă cineva din scara de serviciu.

Cineva care să ducă gunoiul sau care să scoată vreun copil la plimbare. În sfârşit. Două fete. Uşa se închidea în spatele lor.

— Îmi daţi voie să intru cu voi?

Îi aruncară o privire. Una dintre fete ţinu uşa să nu se închidă.

— Mulţumesc.

Urcă scara de serviciu cât putu de repede. Lăzi cu sticle de bere goale, bidoane de apă şi tot ce este interzis să depozitezi la ieşirea de urgenţă, acel tip de obiecte pentru care există stabilite nişte norme, sisteme, ceva ce trebuie respectat de toată lumea. Marcus rămase o clipă în faţa uşii apartamentului lui David, cu urechea la pândă. Nimic. Bătu la uşă. Paşi. Un scaun târât pe podea.

— Cine e? spuse o voce stinsă din interior.

— Eu sunt. Deschide.

David se supuse. Deschise uşa. Din tavan se desprinse nişte tencuială, câteva fire, ca prima zăpadă din an.

— Ai făcut-o lată.

— Am suferit un accident.

— De ce ai fugit din spital?

— Pot să intru?

David ezită. Deschise uşa. O închise după Marcus.

— N-am mai mâncat de o groază de timp. Ai ceva?

— Ravioli la cutie?

— Perfect.

Marcus intră în salon. Privi în jur. Ce-şi imaginase, că Trane îl aştepta? Zâmbi văzând floarea de deşert a lui David pe pervazul ferestrei. David era un tip blajin. Prea blajin. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama atunci, în cort, când îi dedica ore întregi florii ăleia blestemate.

— Încălzesc mâncarea, spuse David.

Schimbară o scurtă privire.

— Ce n-a mers?

— Trebuie să o găsesc. Pe Eva Katz.

— Trane a pus o groază de oameni pe urmele ei. Nu îţi face griji, o să termine el treabă.

Marcus trase aer adânc în piept.

— Mă înţelegi greşit, spuse. Trebuie să o ajut. În clipa asta nu pot să-ţi explic, dar e rău ce facem.

— Rău? Şi acum mi-o spui? Eu ţi-am zis că e un lucru rău ce i-am făcut bătrânului în baia publică. Şi chestia cu ziaristul.

Marcus auzi cum fierbea sosul de roşii în bucătărie.

— În cazul ăla nu a fost rău, şi e bine că eşti acum împotriva mea. Am ieşit din povestea asta, David.

— Nu eşti întreg la minte.

— Nu. E adevărat. Nu sunt întreg la minte. Dar am ieşit din afacere. Tu, nu. Tu trebuie să te aperi în continuare de oameni ca mine. Sunt incapabil să mă gândesc la altceva în afară de ea. Acum am şi eu dreptul. Înţelegi? Vreau s-o salvez.

— Înţeleg că te-ai lovit la cap.

— În amintirea vremurilor de odinioară. Au vreo pistă? Ştii unde se află?

David negă din cap.

— Nu vrei să-mi spui sau nu ştii?

— Nu putem să vorbim despre asta.

— Tu şi cu mine?

— Tu ai vorbi cu mine dacă situaţia ar fi fost invers?

— Nu ţi-aş fi spus nici măcar un cuvânt. Te-aş fi sacrificat imediat. Te-aş fi denunţat. Probabil te-aş fi omorât.

David coborî privirea, rănit. Nu fusese asta intenţia lui Marcus. Făcu un pas înainte şi îşi îmbrăţişă vechiul prieten. Braţele lui David atârnau inerte.

— Fă-mi o mică favoare, îi şopti Marcus la ureche.

David vru să se dea la o parte, dar Marcus îl apucă, continuând să-i şoptească, nu se ştia niciodată cine ascultă.

— Când o vor găsi dă-mi de veste. Ia floarea deşertului de pe pervazul ferestrei. Ăsta să fie semnalul.

David se dădu la o parte, se uită la plantă. Înţelese ce-i ceruse Marcus: să-i dea un semn. Un semnal foarte simplu, primul punct din manualul spionului, ceva ce nimeni nu va putea urmări. Marcus putea să treacă pe acolo neobservat şi să verifice. Iar când Trane avea s-o găsească pe Eva, planta urma să dispară, iar atunci Marcus trebuia să se grăbească sau totul avea să se termine.

— *Please*, şopti Marcus.

Un gest afirmativ, abia dacă perceptibil din partea lui David. Un gest care lăsa să se întrevadă mult mai mult decât intenţionase David: că n-o găsiseră. Că, probabil, nu ştiau unde se afla Eva. Chiar în clipa aceea ieşi la suprafaţă în sufletul lui Marcus un sentiment neaşteptat. Sentimentul singurătăţii. Să fi fost din pricină că el şi cu David nu se mai aflau de aceeaşi parte a baricadei sau doar pentru că avea nevoie de ajutor? Nu putea să supravegheze în acelaşi timp atâtea cămine pentru femei. Nu avea nicio şansă. Şi nici ea.

Via Bartolomea Capitanio

Ora 17:30

Eva se afla într-un taxi. Era în maşină practic de dimineaţă. Abia de douăzeci de minute se despărţise de Claudia. Se îmbrăţişară, Eva inspirase parfumul ce aducea a copilărie şi a inocenţă pe care Brix îl găsise suficient de promiţător ca să joace totul pe o carte. Iar Eva îi dădea

dreptate. Dacă vreodată a existat o femeie care să merite asta, în cazul acesta în mod cert o găsise. Chiar dacă prea târziu. Eva promisese că nu o va mai suna pe Claudia, că nu va târî moartea şi nefericirea înspre ea. Ajunsese să i-o promită de trei ori înainte ca Claudia să vrea să-i dea drumul. Claudia nu voia nici măcar să afle finalul poveştii, dacă Eva avea sau nu să descopere cum murise Brix. Nu. Era mort. Dacă voia să profite puţin de viaţa care îi rămânea trebuia să uite totul. Şi o sfătui pe Eva să facă la fel.

— Via Bartolomea, spuse taximetristul şi privi spre aparatul de taxat. *Chiuso! Si?*

Ajunseseră. O grămadă de pietriş bloca strada.

— *Si?* spuse taximetristul şi repetă: Via Bartolomea!

— *Si.*

Eva scoase douăzeci de euro.

Taximetristul se uită la bancnotă de parcă n-ar fi fost de ajuns. Aparatul de taxat arăta optsprezece cincizeci.

— *Return, return,* spuse taximetristul şi dădu loc unei lungi serenade italiene prin care voia să explice că se şi întorcea şi că prin urmare costa dublu.

Eva închise uşa dintr-odată şi nu-l băgă în seamă. Continua să strige când ea trecu peste grămada de nisip. Chiar era acolo? Poate că tatăl ei nu-şi mai amintea cum trebuie. Abordaseră subiectul acesta câteva zile după moartea mamei. Povestiseră cum fusese noaptea despre care niciodată nu putuseră vorbi în timpul vieţii mamei sale. Noaptea care devenise o traumă, nu numai pentru Eva, ci pentru toată familia, noaptea în care Eva se pierduse, la doar cinci ani, într-o ţară străină. Poate că noaptea aceea făcuse că Eva să fie singură la părinţi. În orice caz, aceasta era părerea tatălui său. Că, începând din momentul acela, mama ei se refugiase în ea însăşi. Că rămăsese paralizată de frică şi

de pierderea suferită în orele în care nu se ştiuse nimic de Eva; că din momentul acela nu mai fusese niciodată aceeaşi. Urlase şi plânsese, îi povesti tatăl ei. Era convinsă că Eva fusese răpită şi că niciodată nu avea să-şi mai vadă fetiţa. Când s-au întors în Danemarca, nu o pierdea nicio clipă din ochi pe Eva, iar dacă o făcea, inima ei zvâcnea de disperare. Niciodată nu mai pomeniseră măcar posibilitatea de a avea un alt copil. Mama Evei avusese mai mult decât suficient supraveghind singurul copil pe care îl avea, pe fetiţa aceea blondă pentru care lumea era un loc prea periculos.

Eva înainta pe marginea câmpurilor. Pini şi greieri. Îi veni o idee: se putea trăi şi acolo, în afara Romei, departe de tot şi de toate cele ce cunoscuse până atunci, dar învăluită de căldura şi senzaţia tulburătoare a Antichităţii, ca drumul acela, locul acela care te făcea să te gândeşti la curgerea timpului, la Cezar care trecuse pe acolo călare, însoţit de o armată de romani care mărşăluiau prin vălătucii aceia de praf. Noaptea ar fi putut să bea vin rece şi să se gândească la primii creştini din Roma, la istorie, la tot ce se întâmplase înaintea noastră, războaiele, sclavii, morţii pe câmpul de bătălie. Alţii înaintea ei dăduseră o luptă dură şi nebunească şi pierduseră totul. Iar când aceste lucruri se întâmplă trebuie să recunoşti cât de puţin poţi cuprinde cu mintea, cât de neînsemnat eşti ca să ai încredere că următoarea mie de ani va rezolva problema.

Câinele o văzuse pe Eva înainte ca ea să-l fi văzut. Părăsise drumul, iar acum mârâia la ea ascuns printre tufişuri.

— Marş!

Îşi dezveli dinţii spre Eva. Dinţi tociţi, ca de lup. Poate că era un lup. Eva se apleacă să ia o piatră, singura apărare pe care o avea. Mişcarea fu de ajuns că animalul să o rupă la

fugă. Ştia asta: copiii aruncau mereu cu pietre în el. Rămase o clipă strângând piatra în mână şi apoi îşi continuă drumul. Nu dădu drumul pietrei până ce nu văzu clădirea, ca şi cum, în fine, s-ar fi eliberat de spaima care-i ţinuse inima în gheare în tot acest timp. Ajunsese. Da. Acela era locul, ruinele căminului de copii unde o duseseră când era mică. Nu încăpea nicio îndoială. Chiar dacă nu mai rămăsese niciun geam la ferestre, încă mai dădea acea impresie de castel pe care îl admirase odinioară, când a avut senzaţia că ajunsese la un palat. Poliţiştii o scoseseră din maşină. O călugăriţă aştepta pe scări ca s-o primească. Mâinile atât de calde pe obrajii ei. Îmbrăţişări. Multe mâini şi mule femei îmbrăcate la fel, toate semănau unele cu altele.

Eva trecu peste o grămadă de lemn vechi şi resturi ale unei canapele. O viţă-de-vie crescuse mult şi pătrunsese prin fereastră; avangarda naturii se pregătea să preia puterea, pentru a şterge urmele omului şi ale nenorocirilor comise. Nenorociri, orfani, Eva încă îşi amintea de toate fetiţele acelea. Multe dintre ele nu dormeau când o duseseră în dormitor. Se uitară la ea. Una îi şopti ceva, dar Eva nu înţelegea ce îi spunea. Călugăriţa le şopti să tacă. Rămase o clipă mângâind-o pe obraji, îi spuse ceva, fără îndoială tandru, ca să o liniştească, şi plecă. O clipă mai târziu, Eva se aşeză în capul oaselor, pe pat. Ca să plângă nou. Nu putea să doarmă. Încă nu. Cealaltă fetiţă îi zâmbi, sau păru un zâmbet, aşa îşi amintea Eva. Oare ce-i spusese psihologei, mulţi ani după aceea, prima dată când o vizita, câteva luni după moartea lui Martin? Ceva ce psihologei i se păruse fantastic, ceva ce Eva gândise în versiunea ei măruntă asupra ei înseşi la cinci ani, întinsă pe un pat lângă celelalte pături ale dormitorului, alături de celelalte fetiţe.

Eva nu era sigură. Se găsea într-o cameră ovală, cu

ferestre rotunde, grafitti pe pereţi, putea să fie dormitorul unde se ridicase în picioare în miez de noapte. Unde le văzuse pe celelalte fetiţe. Unde crezuse că nu avea să o mai vadă niciodată pe mama ei, că era singură. La asta se gândise. Ea singură, la fel ca şi celelalte fetiţe. Şi apoi se gândise la altceva, la ceva ce-i povestise psihologei. De ce oare îi era atât de greu să-şi amintească? La urma urmelor, se gândise că, dacă toate fetiţele din dormitor puteau suporta să fie singure pe lume, şi ea va putea. Totul avea să fie bine. Era în stare să fie singură. Nu-i displăcea.

Sydhavnen

Ora 18:30

Magazinul era în continuare deschis şi nu părea a fi mare lucru. Dar poate că era un semn bun, se gândi Marcus. Era liniştitor ca un magazin care vindea arme şi camere video să fie discret şi anonim. Un afiş din vitrină zicea: „Mă întorc imediat”. Marcus profită de timpul în care trebuia să aştepte ca să străbată cei câţiva metri care îl despărţeau de port, de portul din Copenhaga şi de apa neagră ca sufletul său. Nişte năvoade atârnau din câteva bărci. Un tip care se bucura de timpul său liber îl salută pe Marcus cu un gest scurt din cap şi apoi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra bărcii sale. Trebuia raşchetată pe dedesubt şi apoi vopsită. Marcus zâmbi. Fireşte că nu plănuise nimic. O noapte frumoasă, un loc frumos. Dacă la un moment dat Marcus ar fi trebuit să părăsească lumea aceasta, iar dacă lucrurile trebuia să se petreacă repede, acesta putea fi locul în care să dispară. Un năvod cu ceva greu înăuntru legat de picior şi direct în marea dinspre oraş, în adâncuri, cu ceilalţi soldaţi

care își sfârșiseră viața în apele acelea. Cei care au luptat în bătălia navală de la Copenhaga, cei care au traversat gheața când au sosit mărșăluind suedezii. Da, era un loc bun pentru cei adormiți.

Marcus intră în magazinul aparent banal. Bărbatul care se afla în spatele tejghelei se potrivea perfect cu interiorul. Haine largi, statură mijlocie, păr blond-castaniu, un chip lipsit de personalitate.

— Cu ce vă pot fi de folos? întrebă vânzătorul cu o voce care lăsa să se vadă că îl păștea o răceală.

— Am nevoie de cinci camere de supraveghere.

— Cinci? Nu e chiar un fleac. Un zâmbet ce dispăru imediat.

— Cu baterii, spuse Marcus. Și cu posibilitatea de conexiune la iPhone.

— De interior sau de exterior?

— Exterior. Să poată înregistra și ziua, și noaptea.

— Firește. Despre ce distanță vorbim? Sunt pentru a le fixa deasupra unei uși sau...?

Marcus se gândi. Cât se putea apropia? Era cert că acele refugii pentru femei erau păzite, așa că nu se putea apropia prea mult.

— Un moment. Vânzătorul își drese vocea nerăbdător și își îndreptă atenția asupra unui monitor. Uitați, spuse.

Marcus dădu să treacă în spatele tejghelei, dar celălalt întoarse ecranul ușor ca să poată vedea amândoi.

— Când aveți nevoie de ele?

— Azi. Acum.

— Foarte bine. Atunci asta nu, murmură ca pentru el. În schimb cred că o avem pe asta în stoc. Tipul AB335. O cameră de rețea Dome. Impermeabilă. Pentru exterior.

Suportă temperaturi de până la minus zece grade. Uşor de montat. Suport de prindere şi şuruburi, totul inclus. În plus, cântăreşte foarte puţin, doar şapte sute de grame. O rezoluţie bună de cinci sute patruzeci de linii TV. E capabilă să înregistreze de la douăzeci şi cinci de metri distanţă şi poate obţine un unghi de până la o sută patruzeci de grade. La urma urmelor, nu vedem doar hoţi. Toată lumea vrea să supravegheze pe toată lumea. Pe nevastă, pe iubită, pe vecin; vrem să ştim ce fac.

— Şi ai cinci pe stoc?

— Da, domnule.

— Şi le pot urmări de pe iPhone-ul meu?

— Bine, îmi pare rău, asta era ce mi-aţi cerut, e adevărat. Vânzătorul schiţă un zâmbet ca şi cum şi-ar fi cerut iertare. Nu, atunci mai degrabă ar fi trebuit să alegem asta, spuse şi apăsă de câteva ori cu mouse-ul. O cameră Abus IP. E digitală, imagini splendide, şi în plus poţi să stai aşezat la birou, în maşină, şi să urmăreşti pe telefon ce face nevasta ta în pat... În fine, să nu vorbim despre asta. Râse puţin cam tare şi poate că îşi dădu seama, pentru că redeveni repede serios. Ce ziceam? Vorbeam despre o cameră de reţea Dome HD 2,9 MPx cu unghi de vizualizare de şaptezeci şi unu de grade. Supraveghere impecabilă fără zone moarte, cu zoom digital, o excepţională compresie video şi obturator electronic. Nu e foarte potrivită pentru temperaturi sub zero grade. Dar nu cred să fie nevoie acum. Vânzătorul zâmbi. Să recapitulăm. Cu alte cuvinte e uşor de folosit, are claritate şi se instalează repede şi simplu.

— Şi despre conexiunea la iPhone ce poţi să-mi spui?

— Nicio problemă. Trebuie să intraţi în ceva care se numeşte KWeye, să căutaţi aplicaţia potrivită şi să introduceţi o adresă de IP.

Marcus se uită la el şi încuviinţă. Lăsă iPhone-ul în faţa vânzătorului.

— Dacă mi-o aranjezi tu, cumpăr cinci bucăţi.

Forum Romanum

Ora 19:10

Telefonul mobil roz era mai ieftin decât cartela *prepaid.* Vânzătorul îi spusese Evei că putea să sune în străinătate cu ea fără probleme şi că treizeci de euro erau mai mult decât suficienţi ca să sune în Danemarca. Eva se îndreptă către Forul Roman. Trecu pe sub Arcul de Triumf, ascultă o clipă ce spunea un ghid despre cei care se ocupau cu schimbul de bani în Roma Antică unui grup de turişti transpiraţi.

Privi în spate, spre Colosseum. Închise ochii o clipă.

Nu, trebuia să se aşeze. Simţea în muşchi că mergea la deal. În mod cert suia una dintre cele şapte coline ale Romei, aşa era? Iar de pe colina aceea se conducea lumea. Odinioară.

Tastă numărul şi împreună cu sunetul apelului îi trecu prin minte un gând: „Acum m-ar putea urmări? Cu un mobil străin? Poate că nu putea elimina această posibilitate. Dacă supravegheau toate apelurile lui Lagerkvist, ar fi văzut că fusese sunat de pe un număr din Italia. Se hotărî să scape de telefon imediat ce avea să încheie convorbirea. Trebuia să folosească telefonul o singură dată. Sunetul clasic când suni din străinătate, comprimat, puţin mai emoţionant ca sunetele celelalte, într-un anumit fel plin de aşteptări şi poveşti, „asemenea unei cărţi poştale; da, dacă o carte poştală ar fi avut sunet, ăsta ar fi fost”, fu întrerupt de vocea

unei femei care spuse că era Lis. Eva îşi ceru iertare din pricina orei şi ceru să vorbească cu Lagerkvist, spunând că e important.

— Nu ştiu dacă nu doarme. Cine îl caută?

— Eva.

— Eva? Un moment, Eva.

Paşi care se îndepărtau. Eva se aşeză pe un bloc de marmură. Apucă să-şi spună că sigur era interzis, înainte de a-l auzi pe Lagerkvist tuşind la celălalt capăt al conexiunii.

— Eva?

Eva îşi drese vocea. Dintr-odată simţi cum lacrimile îi umpleau ochii; sosiră brusc, ca şi cuvintele.

— Mi-e greu. Nu mă descurc singură.

Îl auzi pe Lagerkvist respirând cu greutate, era sunetul unui bărbat în pragul morţii. În fine, tăcerea se sparse.

— Unde eşti?

— Sunt la Roma.

Eva se gândi de unde să înceapă.

— Mi-e prea greu. Nu pot.

— Mereu e mai greu la început, spuse Lagerkvist. Mereu. Mult mai greu decât îţi imaginai la început.

Eva nu ştia dacă să-i povestească totul.

— Atunci ce vrei să faci? Să depui armele?

Vocea lui era tăioasă, Eva începea să-l recunoască pe cel care ţipase la ea în timpul facultăţii, când totul era bine, când Martin încă trăia.

— Nu te aud.

— Nu.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândeam la momentul acela când ai ţipat la mine la facultate, că pe atunci totul era mai bine. Martin trăia. Rico...

— Vrei să spui că e mai bine să rămâi un ignorant, o întrerupse Lagerkvist. Nu. Un imbecil fericit? Singurul lucru care se întâmplă este că ai ajuns să înţelegi cât de puţin ştim. Felicitări. Acelaşi lucru l-a făcut şi Socrate. Era singurul care ştia: ştia cât de puţin ştim. Pauză. Respiraţia lui întretăiată în ureche. Povesteşte-mi ce nu ştim, îi şopti Lagerkvist.

— Nu ştim cum se leagă toate între ele, spuse Eva şi începu să-i vorbească despre Brix. Îi povesti că făcea parte din Alianţă, că provenea dintr-una dintre cele mai vechi familii europene, una care încă menţinea pe tron opt suverani care nu aveau de gând să rămână cu braţele încrucişate aşteptând ca să fie înlăturaţi unul după altul de cineva. Vorbea repede, se temea să nu i se termine cei treizeci de euro sau să nu moară Lagerkvist înainte de a fi avut timp să-i povestească totul. Îi vorbi despre cum a luat fiinţă Uniunea Europeană, o idee ce fusese avansată înainte ca majoritatea s-o poată bănui pe acea mistică Barbară. Îi vorbi despre ideea de a aduce pacea pe continent cu ajutorul unei alianţe care să-i fi avut drept artizani pe monarhi. Democraţia niciodată nu ar fi putut să realizeze aşa ceva. Încheie repetând cele spuse:

— Mi-e prea greu.

— Bine. În fine, cel puţin un cuvânt înţelept spus la celălalt capăt al firului. Nu e prea complicat, e doar logic.

— Logic?

— Aşa cum ai zis şi tu, e vorba despre una dintre familiile cele mai vechi şi mai influenţe din lume. Ezită câteva clipe. Am primit o vizită de la o fostă studentă, Tine Pihl. A scris mult despre Casa regală. Mi-a povestit că ai vorbit cu ea. Mi-a dat o adresă pe care mi-a zis să ţi-o dau în caz că mai vorbesc cu tine. Ai impresionat-o.

— Perfect.

— Ai cu ce nota?

— Cred că sunt în stare să memorez o adresă. Dacă nu, gravez în marmură.

— Strada Havneforeningen, numărul o sută doisprezece din Amager Strandvej.

— Am înţeles. Ce voi găsi acolo?

— Nu ştiu. Doar mi-a dat adresa şi mi-a cerut să ţi-o transmit dacă voi vorbi cu tine.

Eva rămase pe gânduri. O căsuţă într-o zonă cu grădini urbane din Amager? Cine? Ce?

— Eşti singură? o întrebă Lagerkvist.

— De ce?

— Uneori e de preferat să fii cu cineva.

— Mă simt foarte bine singură.

— Chiar şi aşa, spuse oftând. Uneori e mai bine să ai un *sparring*, pe cineva cu care să poţi dezbate ideile.

— Am pe cineva. E chiar aici, lângă mine, pe dealul ăsta din Roma.

— Un ziarist? Cine e cu tine?

— Tu.

Tăcere. Ciripit de păsărele, respiraţia Evei.

— Eva?

— Da.

— Spune-mi cum e priveliştea.

— Vrei să auzi un reportaj profesionist transmis de la Forumul Roman?

— Spune-mi doar cum e.

— Nu ştiu ce nume au clădirile şi tot ce-i pe aici.

— Hai. Sunt pe moarte. Trebuie să văd ceva care să nu fie blestemata asta de închisoare în care m-au băgat.

— Lagerkvist?

— Da?

— E totul atât de frumos! Soarele pătrunde printre arcadele Colosseumului. Stau aşezată pe un bloc de marmură antic. I-am auzit spunând pe unii dintre ghizi că blocurile de marmură erau mesele celor care schimbau banii şi ale bancherilor, sau un fel de tarabe ale acestora, în Forumul Roman, şi că le sfărâmau dacă bancherul dădea faliment. Le spărgeau în două, aşa cum Bruce Lee spărgea o cărămidă cu cantul palmei.

— Chiar aşa?

— Serios.

— Ăia oameni, romanii din Antichitate, spuse Lagerkvist şi adăugă: Azi, când băncile dau faliment, sunt recompensate cu şi mai mulţi bani. Banii cetăţenilor, fără ca nimeni să-i întrebe înainte.

— În spatele meu începe colina ce duce spre Senat.

— Senatul, spuse Lagerkvist, melancolic.

— Iar templul Vesta scânteiază în soarele înserării.

— Te afli exact unde a început lupta, să nu uiţi asta.

— Lupta?

— Ce preferăm? Un tiran sau o democraţie? S-au bucurat de mai multe secole de democraţie până când Cezar a intrat călare şi a luat puterea. Ştiai că vocabula „Cezar” s-a transformat în „Kaiser”?

— Nu.

— Păi, da. În latină „C” se pronunţă precum „k”. Încearcă.

— Kaizer, spuse Eva şi râse. El era maestrul, veşnic maestrul, profesorul, cel chemat să deştepte lumea.

— Aici a început totul, spuse Eva şi se îndreptă de spate. Ultimii turişti abandonau Forumul.

— Democraţia le pretinde mult oamenilor, spuse Lagerkvist.

— Oamenii renunţă la luptă şi îi apucă cheful să aleagă un tiran ca să le rezolve problemele, spuse Eva.

— Dacă nu avem grijă, da. Şi acolo intervenim noi. Informaţie. Adevăr. Mereu.

— Mereu, repetă Eva, căutându-şi cuvintele chiar dacă era suficient unul singur.

El i-o luă înainte şi îşi drese vocea.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus ultima dată? O întrebă.

— Ai spus multe lucruri, răspunse Eva şi privi soarele cum se retrăgea din vechea arenă.

— Ţi-am spus că aşteptam să vină cineva înainte de a muri.

— Da.

— Şi a venit.

Tăcere, cerinţă europeană, din sud până în nord şi înapoi. Doar respiraţia lui greoaie, foalele Europei în urechea ei.

III. CASTELUL

16 aprilie

Kastrup

Ora 11:30

În dimineaţa aceea, bombele care explodaseră în Boston deveniseră ştire de prim rang. Împreună cu ziua de naştere a reginei. Eva văzu steagurile încă din avion, steagul cel mai vechi din lume, şi toate fluturau în ziua în care o fetiţă sosise pe lume cu şaptezeci şi trei de ani în urmă. Ar fi trebuit să devină prinţesă. Danemarca are nevoie de un rege,

așa spunea Constituția. Totuși, adevărul copleșitor era că prințul Ingolf era prea urât ca să urce pe tron. Așa că se elimină regele și fuseseră obligați să se mulțumească cu o regină căreia în acea zi i se aduceau omagii. O persoană pe care o cunoșteau toți locuitorii țării. Și pe care nimeni n-o cunoștea.

Malte era unicul martor, iar aceasta rămase singură posibilitatea pe care o avea ca să-l poată reîntâlni. La asta se gândea Eva când se urcă în metrou de la aeroport, direct spre Kongens Nytorv. Știa că toți copiii de la Livada cu Meri se adunau în fața castelului. Era unul dintre primele lucruri pe care i-l spuseseră în ziua în care începuse să lucreze la grădiniță. Pentru Eva era ca și cum ar fi trecut ani de atunci. Ce voia să scoată de la Malte? Exact ce se întâmplase cu Brix în noaptea aceea. Unde se afla când acesta murise. Ce anume văzuse. Ce încercase să deseneze.

Copiii se aflau acolo, împreună cu alte mii de copii și adulți. O luă pe scara rulantă, traversă strada, trecu în fugă prin fața Teatrului Regal, intră în Bredgade. Aproape că nu mai putea să respire când ajunse în Piața Palatului. E ca o religie, se gândi Eva, văzând mulțimea care se adunase în piața care exercita aceeași putere de atracție și același magnetism ca și Kaaba de la Mecca: un pelerinaj pe care oricare om ar fi trebuit să-l realizeze cel puțin o dată în viață. Valul de oameni o purtă între cele patru palate, unde, în fine, își găsi obiectivul, centrul puterii. Era imposibil să avanseze sau să dea înapoi. Turiștii făceau tot posibilul să filmeze totul ca să ducă imaginile la Tokio sau Madrid. Copiii purtau steagul Danemarcei vopsit pe obraji, de parcă ar fi fost la un meci de fotbal. Mulți purtau steaguri în mâini. O mașină de la TV2 era parcată în fața intrării unuia dintre palate, alături de

câteva maşini de poliţie. Câţiva tehnicieni instalau cabluri şi aşezau camerele de filmat. Pe deasupra pieţei un elicopter se învârtea ca o pasăre de pradă furioasă şi, chiar dacă mulţimea o camufla, Eva simţi o împunsătură de panică. „Oare mă pot vedea prin mulţime? Nu, se linişti. Dacă într-adevăr se află aici, atunci or avea ceva mai bun de făcut”. Terorişti, scandalagii, activişti, oameni care-şi doreau să facă rău reginei. Nu, nu era adevărat. Singura care voia să-i facă rău reginei, sau care dorea să scoată adevărul la lumină era Eva. Ceilalţi îşi doreau s-o protejeze. Ca în legenda regelui danez pe care îl întâmpină un ţar sau un împărat pe cheiul din Copenhaga. Suveranul străin nu înţelege unde se află Garda Regală:

„Cine te protejează?”, întrebă uimit. „Toată lumea. Poporul mă protejează”, răspunse regele, arătând spre supuşii lui.

„Da, toţi”, gândi Eva. Toată lumea din jur o proteja pe regină. S-ar fi făcut că n-aud dacă cineva le-ar fi spus adevărul. Şi-ar fi acoperit urechile dacă cineva ar fi încercat să le arate adevărul.

Statuia ecvestră din centrul pieţei părea să exercite o puternică atracţie asupra mulţimii. Toţi se îndreptau asupra reproducerii în bronz a lui Fredric al V-lea pe cal. Artistului francez îi luase douăzeci de ani să o termine şi costase cinci sute de mii de taleri din epocă, un cadou pe care poporul i-l făcea regelui, sau asta se spunea. Dar nu era adevărat, acum Eva nu avea nicio îndoială. La fel ca toate celelalte aşa-zise cadouri făcute de popor, erau câţiva bogătaşi care oferiseră bani familiei regale, iar în schimb li se dăduse un scaun la masa celor puternici. Oameni de afaceri dispuşi să dea bani buni ca să obţină câte un beneficiu, ca să se aşeze la masă cu vreun ministru de comerţ chinez. Compania Lego, de

exemplu, îi punea familiei regale la dispoziţie avionul. Iar lucrul acesta era de nepreţuit. Copiii prinţului moştenitor aveau o piesă de Lego în mână în orice situaţie imaginabilă. Cum spusese Lagerkvist? Ceea ce în Italia se numeşte „mafie” şi în restul lumii, „corupţie”, noi, în Danemarca, numim Casa Regală. „Nu, se gândi Eva. În Danemarca, corupţiei îi spunem «cadouri de la popor».”

Aruncă o privire în piaţă. Era ca şi cum toate grădiniţele din ţară s-ar fi adunat la acea zi aniversară, dar Eva nu-l zărea pe Malte pe nicăieri. Încercă să avanseze.

Sunetele tobelor se amestecau cu paşii ei. Agenţi de poliţie redirecţionând parte din mulţime, turişti care nu voiau sau nu puteau să înţeleagă ce aveau de făcut. Într-un anume loc, în spatele Evei, se aflau nişte copii care ţipau, iar într-o parte, aproape de palat, în stânga Evei, un comandant începu să vocifereze. Şi muzica răsunând din altă parte. Un tânăr încerca să se urce pe statuia ecvestră ca să-şi facă o fotografie, dar imediat un poliţist îl obligă să coboare. Acolo. Acolo se afla Kamilla, de partea cealaltă a statuii. Îl ţinea de mână pe unul dintre copiii de la grădiniţă. „Un prichindel”, îşi spuse Eva, aşa cum insistase Anna că trebuia să îi numească. Curând aveau să apară în balcon grangurii. Oameni mici şi mari. Eva văzu un copil aproape de Kamilla care putea fi Malte. Stătea cu spatele. Avea aceeaşi înălţime şi părul la fel, dar cineva îi blocă vederea. Eva dădu un ocol şi încercă să ajungă prin spate, înconjurând statuia, dar era complicat pentru că se mişca împotriva curentului. Nu voia să se întâlnească cu oamenii mari de la Livada cu Meri. Li s-ar fi părut ciudat. „De ce ai dispărut? Tu ai furat maşina Annei? Asta e aia care nu i-a adus maşina înapoi? Asta e aia dusă cu capul?” „Da. Eu sunt aia. Aia care a furat telefonul, aia care v-a minţit, aia care a lăsat abandonată maşina în

centrul oraşului şi care a dispărut. Dar nu eu am părăsit un copil în mijlocul pădurii. Nu sunt eu cea care i-a tras un glonţ în cap unui bărbat. Nu sunt eu cea care a ascuns adevărul."

— Iertaţi-mă, spuse Eva întrerupând-şi astfel şirul propriilor gânduri. *Excuse me.*

Malte. Da, el era. Se dăduse puţin într-o parte. Ţinea un steag în mână. Părea trist. Eva avea să aştepte ca familia regală să iasă în balcon. Atunci toate privirile urmau să se îndrepte spre ei. Nu se vor uita la ea.

Îşi deschise drum pe ultimii metri dând din coate. Kamilla se răsuci. Eva îşi coborî privirea. Se dădu într-o parte. Oare o văzuseră? Dintr-odată un strigăt sufocat, ca sunetul unei psihoze colective, străbătu mulţimea şi toţi priviră spre balcon. Regina şi prinţul consort ieşiră, urmaţi de prinţul moştenitor, prinţesa consoartă şi copiii lor. Un tablou grăitor. O doamnă de lângă Eva părea gata să leşine. Mulţimea care o înconjura stătea atât de lipită că abia dacă se putea mişca. Regina ridică mâna şi salută. Un grup de copii în faţa Evei îi înapoiară salutul şi ţipară. Nu avea să găsească niciodată un moment mai prielnic. Trebuia să-l atingă ca să se întoarcă spre ea.

— Malte?

Copilul se întoarse. Să o fi recunoscut, oare? „Da", gândi Eva. Şi chiar părea să zâmbească.

— Îţi aminteşti de desenul pe care mi l-ai dat? îi spuse, temându-se că trecuse prea repede la fapte. Pe unchiul tău l-ai desenat.

Băiatul nu răspunse.

— Desenul! strigă Eva şi mai degrabă îl obligă pe Malte să o privească. Îţi aminteşti? Cel al unchiului tău.

Nu era sigură că micuţul o auzise. Era mult zgomot, era neplăcut. Toţi priveau fix spre balcon mai puţin Malte. El se

uita în altă direcţie, la nouăzeci de grade spre dreapta.

„Vrea să mă avertizeze de ceva, se gândi Eva. E cineva acolo?” Se întoarse.

— Ce se întâmplă, Malte? Ce vrei să-mi arăţi? La cine te uiţi?

Doar zări un chip, exact în momentul în care muzica se auzi din nou. Nu văzu nimic mai mult, dar fusese suficient, pentru că se uita fix la ea. Purta nişte căşti în urechi asemenea bodygarzilor unui preşedinte. De ce se uită aşa la ea? Se afla la vreo cincisprezece metri, poate ceva mai mult. Văzu că vorbea cu cineva în microfon. Întoarse capul de câteva ori, privi peste umăr, se uită din nou la Eva. Cu cine o fi vorbit? Trecu o secundă şi dintr-odată bărbatul dispăru din câmplul ei vizual. „Singura şansă”, se gândi Eva şi îl apucă pe Malte de mânecă.

— Malte... Unde l-au omorât pe unchiul tău? Acolo înăuntru?

Privirea copilului continua să fixeze acelaşi punct, departe de mulţime. Arătă cu degetul abia o secundă.

— Ce vrei să-mi arăţi?

Eva se uită. Ce sau la cine se uita? Agitaţie în mulţime. Bărbaţi cu căşti. Se îndreptau spre ea, dar le era greu să avanseze prin mulţime. Erau doi sau trei? „M-au descoperit”. Chipuri speriate de copii, muzica Gărzii Regale, căciulile din blană de urs, turiştii cu camerele de filmat, regina care salută, claustrofobia, Kamilla care îl urcase pe umeri pe unul dintre copii, pietrele din pavaj sub tălpi, figura tristă a lui Malte. „Nici strop de panică”, încercă să se convingă pe sine, dar...

Făcu tot ce putu ca să dispară. O împinse pe o tânără mamă şi cântări cele două posibilităţi pe care le avea. Să încerce să plece de acolo sau să înainteze şi mai mult în

mulţime, să mizeze că o vor proteja. Optă pentru ultima variantă. Dacă o lua la fugă rămânea complet descoperită. Nu, trebuie să se confunde cu mulţimea, să se piardă prin mulţime. Să se aplece. Oare aveau s-o urmărească? Nu ştia. Era imposibil de ştiut. Eva căută în mod conştient punctele în care lumea stătea şi mai lipită, unde chiar nu putea să vadă nici ce avea sub nas.

— Iertaţi-mă, încerca să spună, deschizându-şi drum cu coatele. Aveţi grijă.

Aer în jur. În fine putea să se mişte. Deşi cunoştea riscul de a nu se afla sub protecţia mulţimii, simţi o profundă linişte. Acum se putea întoarce. Acolo. Unul dintre cei cu ochelari negri, aproape chel, se afla cam la douăzeci sau treizeci de metri de ea. Poate că îi pierduseră urma. Poate că nici nu o urmăreau pe ea. Poate nu era decât o nebună care chinuia un copil şi fura telefoane şi maşini şi care nu era bună de nimic.

Grăbi pasul, ieşi din mulţime, intră în grabă în parcul Amaliehaven, lăsă în urmă fântâna şi continuă în direcţia portului. Nu se întoarse. Doar îşi continuă fuga. Simţea cum bătea briza aproape de mare, iar aerul avea gust de sare. Un autobuz acvatic era pe punctul de a porni. Pasagerii urcau la bord. Eva nu ştia dacă avea să fie o mişcare inteligentă să se urce, totuşi urcă gâfâind. Oamenii se uitau la ea, îi era totuna. Nu văzu pe nimeni pe chei. Se zăreau castelul şi cele patru palate. Eva se luptă ca să-şi recapete suflarea. Se gândi la Malte, la privirea lui care se fixase în altă direcţie decât cea a mulţimii, la mânuţa lui cu aluniţă. Încotro arăta? Spre bărbat? Spre cine anume? „Nu, nu spre cine, se gândi, spre ce. Se aşeză, privi apa şi lăsă ca gândurile să-i devină fluide. Da. Încotro. Asta voise să spună: în care dintre cele patru palate fusese martorul a ceva ce nu mai putea uita?

Vesterbro

Ora 14:30

Marcus mereu simţise o anumită slăbiciune pentru banda adezivă. Poate că venea de pe timpul când era un soldat care se remarcase în luptă pe continente pline de praf, departe de mecanici şi meşteri: funcţiona cu aproape orice: un grilaj desfăcut de la farul unui transport blindat plin cu soldaţi; un pat de puşcă rupt; o gaură în cap; fundul unui rucsac. De ce n-ar merge şi la camerele de supraveghere? Era mai uşor şi mai rapid să foloseşti bandă adezivă decât şuruburi şi dame. În plus: trebuia să reziste doar câteva ore, cel mult două zile. Atunci deja Trane ar fi găsit-o dacă Marcus n-avea să i-o ia înainte.

Prima cameră: se afla în Colbjørnsensgade. Nu era un loc pe care să-l frecventeze în mod normal. Prea mult zgomot, prea murdar, prea multă lume cu vieţi irosite. Două femei stăteau de vorbă în faţa centrului de criză din Raden. Două femei zdrenţăroase, probabil dependente de droguri, cu pielea gălbuie şi trupurile ca două trestii care se frângeau în bătaia vântului. Topuri mini, fuste scurte din plastic roşu, ciorapi cu firele duse, ochi fără viaţă. Marcus simţi într-o clipă o profundă şi instinctivă milă faţă de ele. De ce trebuia să fie aşa? De ce trebuia să existe femei care se scurgeau într-atât printre ochiurile plasei pe care o formă reţeaua socială? Femei care atinseseră un prag atât de jos cum prea puţini ştiau că există. Nu era drept. Era ceva la care toată lumea trebuia să lucreze, toată societatea: cetăţenii, politicienii, cei care luau decizii. Trebuia să ţească plasa ca

nimeni să nu se poată pierde.

Să încerce ca toţi să se bucure de o viaţă de linişte şi pace.

— Ei, tu! strigă una dintre femei uitându-se la Marcus, pe un ton agresiv, tonul rece al străzii.

— Da?

— Ai o ţigară şi pentru mine?

Marcus se apropie şi îi dădu o bancnotă de cincizeci de coroane, evitând să o atingă.

— Aşa ţi le poţi cumpăra singură, spuse.

Traversă pe partea cealaltă a străzii. Rămase un moment căutând două lucruri: locul potrivit pentru a monta camera de supraveghere şi vreun indiciu cum că Trane şi ceilalţi se aflau pe aproape. Nu găsi niciunul. Nicio maşină pe care s-o suspecteze că ar fi de la Systems Group. Nimeni cu vreun comportament suspect. Se întoarse la intrarea principală şi privi în sus, spre ferestrele de vizavi. Apartamentele. Oare Trane se instalase în vreunul? Oare stătea acum acolo, sus, în spatele perdelelor, supraveghind-o pe Eva? Tot ce intră şi ieşea? Nu era exclus. Dar nu, Marcus nu credea asta. Ar fi fost extrem de complicat.

Să poţi avea acces la un apartament cerea timp. Alte indicii? Nu, Marcus nu văzu niciunul. În plus, nu era sigur că Trane reuşise să afle tot ce ştia Marcus şi anume că Eva locuia într-unul dintre acele cămine.

Îşi concentră atenţia la ceea ce în momentul acela i se părea cel mai important: să găsească locul potrivit pentru camera de supraveghere. Felinarul? Nu, nu se putea căţăra pe el fără să atragă atenţia. Indicatorul de parcare? Nu, ar fi părut ciudat. Femeile o luară din loc şi intrară într-un magazin, vorbind şi râzând, din nou prietene. Exista un alt indicator în josul străzii, dar era prea departe. Barul de

vizavi ar fi fost mai nimerit. Deasupra barului. În partea de sus a grilajului. Un unghi bun, distanţa potrivită şi se putea urca pe lucarnă ca s-o instaleze. L-ar putea vedea cineva? Da, poate. Avea să zică cineva ceva? Nu. Nimeni nu reacţiona la ceva de genul acela, era un act salutar, sau aşa părea. Se putea spune doar că era un lucru pozitiv că cetăţenii aveau încredere în autorităţi, că aveau încredere că autorităţile le ofereau protecţia necesară. Sub premisa aceasta acceptăm ca bine-venit un anumit nivel de supraveghere. Pentru că ştiam că era pentru binele nostru. Ca să ne protejeze, pentru ca delictele să se rezolve, ca să ne putem simţi în siguranţă pe stradă. De aceea imaginea unui bărbat cu părul scurt şi bine îmbrăcat, cocoţat pe lucarnă, meşterind ceva cu un aparat electric pe o stradă oarecare din Copenhaga, nu avea să provoace niciun protest. De ce să te îngrijorezi? Precis era proprietarul barului care voia să-şi ştie proprietatea păzită, sau poate un agent de poliţie îmbrăcat civil care repara una dintre miile de camere de supraveghere care erau instalate prin tot oraşul.

— Mulţumesc din nou, prietene! strigă femeia de pe celălalt trotuar, cu o ţigară în gură şi o bere cu multe grade de alcool în mână. Cealaltă râse şi salută.

Marcus nu făcu decât să le salute cu mâna în timp ce le vedea dispărând în interiorul Centrului Reden. Ceva din mişcările femeii, ale şoldurilor ei, sau poate doar părul, îi aminti de Eva. Se gândi că pentru ea făcea toate acelea! Pentru a o salva. Nu o făcea, oare, şi pentru el, pentru că spera să se poată întâlni cu ea, să se întâlnească într-adevăr cu ea, s-o cunoască? Rămase o clipă pe gânduri căutând răspuns, dar nu-l găsi.

Se căţără imediat pe lucarnă. Încercă să nu se mai gândească la nimic şi să se concentreze asupra misiunii sale.

Ultimele camere de supraveghere se aflau într-o pungă, curând aveau să fie montate. Îşi scoase telefonul. Intră în aplicaţia pe care i-o arătase vânzătorul. Abia dacă trecuse o secundă când văzu o imagine pe ecran. Supraveghere. Existase un timp când acest cuvânt aparţinuse doar statului, acum le aparţinea tuturor. În schimbul a câtorva mii de coroane şi cu ajutorul unei baterii puteai să-ţi supraveghezi soţia sau copiii zi şi noapte, chiar fără sunet. Camere se puteau fabrica şi cu funcţie audio, era doar o opţiune la cerere. Oamenii voiau să vadă ce făceau soţia sau bărbatul, sau copiii, dar nu-şi doreau să audă ce spuneau.

Nu avea la dispoziţie prea mult timp, trebuia să monteze camerele cât mai repede. Una pentru fiecare cămin.

Se gândi la acel vânzător, în timp ce stătea în vârfurile picioarelor fixând camera de grilaj cu bandă adezivă, la omul care-i vânduse camera, la cuvintele lui despre cât de simplu se monta. Şi avea dreptate, era uşor. Îi luă cam cinci minute ca să termine de montat aşa cum trebuie, în unghiul perfect, fără să transpire deloc. Sări de pe lucarnă şi îşi oferi treizeci de secunde ca să-şi admire opera. Discretă, o masă informă neagră care nu atrăgea atenţia nimănui. Funcţiona. Mai avea patru de montat.

— Cu puţin noroc... şopti ca pentru sine.

Cu puţin noroc, Marcus urma să fie primul care avea s-o găsească. Şi s-o salveze.

Amager

Ora 14:45

Înainte de a deschide poarta, Eva se opri şi aruncă o ultimă privire spre plajă din Amager şi podul care unea

Danemarca de Suedia. Coborî scările până la o cărare cu pietriş. Se gândi. „Ce caut aici? Cu cine mă întâlnesc?” Căută numărul o sută doisprezece, adresa pe care Tine Pihl i-o dăduse prin intermediul lui Lagerkvist. În mod cert, vara era foarte plăcut acolo, se gândi Eva, dar în clipa aceea, sub soarele primăverii, era de parcă cineva ar fi aprins luminile la trei dimineaţa într-o discotecă.

— Iertaţi-mă? zise Eva.

— Da? Un surâs larg, ca şi cum nimeni n-ar mai fi vorbit cu femeia aceea în ultimii douăzeci de ani.

— Numărul o sută doisprezece?

— Tot înainte.

— Mulţumesc.

Eva merse drept înainte şi imediat dădu peste o cabană veche şi hodorogită care poate în trecut fusese de culoare bleu. Se uită înapoi. Să fi fost o capcană? Cine ar auzi-o dacă ar ţipa acolo? Totuşi, făcu ultimii paşi ca să ajungă la casă. Citi numele pe uşă. „Rigmor”, era scris cu o caligrafie îngrijită direct pe lemn. Trase aer în piept şi bătu de trei ori. Paşi în interior. Uşa se deschise. O bătrână cu ţigara în gură îi deschise. Avea pielea gri şi părul în acelaşi ton. Rigmor? Eva putea să-i simtă mirosul în ciuda faptului că se găsea la un metru distanţă de uşă. Ţigări, alcool, ceva acru. Se studiară câteva clipe. Eva vedea o persoană obosită, care poate odinioară arătase bine, cu foarte mulţi ani în urmă. Bătrâna se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă fără să închidă uşa. Oare aşa se ura bun venit pe acolo? Eva intră. Rămase nemişcată o clipă înainte de a închide uşa. Lăsă pantofii lângă cele trei perechi de cizme de cauciuc identice. Poate că femeia nu locuia singură în casa aceea.

— Ai adus un reportofon? ţipă din bucătărie.

— Poftim?

— Nu vreau să înregistrezi ce-am să-ţi spun.

„Ce mai e şi asta? se gândi Eva. De ce m-a trimis Tine Pihl până aici?” Câteva lăzi vechi de lemn care serveau şi pe post de etajeră, puse unele peste altele într-un colţ, arhipline de cărţi. Cărţi despre Casa Regală. Cel puţin, prima cărţulie pe care o scoase. Şi următoarea, la fel. Toate. Prinţul moştenitor, prinţul consort, viaţa de zi cu zi a Casei Regale, palatul Amalienborg, castelul Caix. Erau reviste pretutindeni, mai ales numere din *Billedbladet*, a cărei hârtie cretată făcea să se reflecte soarele care intra pe fereastră. Vrafuri de reviste în bibliotecă şi în cutii de-a lungul pereţilor. Ultimul număr era pe masă, în faţa Evei, chiar lângă o sticlă de lichior pe jumătate goală şi o scrumieră plină până la refuz. Un articol despre noua coafură a prinţesei consoarte Mary. Vedete care îi dădeau o notă de la unu la zece.

— Nu am nici lapte, nici zahăr, spuse Rigmor şi lăsă o ceaşcă cu ceai în faţa Evei. Sper să-ţi placă.

— Mulţumesc.

— Am început să-mi fac singură ţigările. Se economiseşte ceva. Unde mi-e bricheta? spuse femeia, şi căută prin buzunare. O găsi, aprinse ţigara. Eva se uită la unghiile ei.

Fumul de la ţigară nu era dezagreabil şi împreună cu aburul ceaiului se adună ca un văl între cele două femei. Eva se uită câteva clipe la chipul lui Rigmor, delicat, puţin cam ascuţit, prin tot griul acela încă mai păstrase ceva păr negru, o amintire a femeii ce fusese.

— Ţi se pare că-i stă bine?

— Ce?

Rigmor făcu un gest spre revistă.

— Părul.

— Ah! spuse Eva, şi aruncă o privire rapidă spre

revista pe care o avea în faţă. E foarte frumoasă.

— Prima dată când am văzut-o, ţi-o jur, era cât pe-aci să cad pe spate. Toţi au simţit la fel. Bărbaţii o priveau cu gurile căscate. Dar e foarte rece.

Rigmor trase cu putere din ţigară, reţinu fumul în plămâni mai mult decât majoritatea fumătorilor înainte de a-i da drumul. O fumătoare econoamă: Trebuia să profite de gudron la maximum.

Eva ezită o clipă în timp ce-şi plimbă privirea prin jur. Ce căuta acolo? Era Rigmor un fel de expertă în bârfe, o mare cunoscătoare a familiei regale care înregistra ieşirile şi intrările membrilor acesteia de pe satelitul ei din fundul Danemarcei, cu toate revistele alea în jur? Cărţi. Farfurii decorative. Pe un alt perete se găsea o fotografie înrămată a lui Rigmor împreună cu doi copii mici. Judecând după coafura ei, cu bucle lejere şi cărare la mijloc, putea să fie de prin anii şaptezeci.

— Iată-ne, aşadar, zise.

— Da. Eva încercă să zâmbească. Eşti pensionară?

— Presupun că aşa s-ar zice.

— Ce lucrezi?

— Am grijă de copii. Printre altele.

— De ei? Eva se ridică. Se uită la fotografiile înrămate, agăţate pe mijlocul peretelui. Sunt ai tăi?

Rigmor zâmbi.

— Ai mei? Să zicem că da.

Eva se uită cu atenţie. Erau prinţii. Îl ţinea pe prinţul moştenitor agăţat de gât. Fratele lui mai mic se afla lângă el, fără să se uite la aparat.

— Ai lucrat la palat?

— Să nu vorbim atât de concret.

— De ce nu?

— Putem să vorbim de funcţii.

— Nu înţeleg.

— Care e funcţia ta?

— Funcţia mea?

— Draga mea, nu suntem decât nişte jetoane dintr-un mare joc, toţi, fără excepţie. Ceva ce pot manevra, după bunul-plac. Ca pe o tablă de şah. Pioni. Nebuni. Cai. Eu eram un cal, spuse Rigmor, şi stinse ţigara în scrumieră înainte de a continua, în timp ce-şi aprindea alta. Tu eşti cea care bagă mâna în cadă ca să verifice dacă temperatura apei e cea potrivită.

— În baia cui? Cred că vorbeşti cifrat. În fine, bine, iartă-mă.

— Îi scoţi hainele din dulap şi i le pui ordonat pe pat? Calci? Schimbi garnitura de pat? Uneori, după-amiaza, dacă cineva s-a odihnit la prânz. Sau tu duci valizele, îi lustruieşti pantofii, speli pe jos? Se apleacă în faţă şi şopti: Sau poate că tu eşti aia care sfârşeşte treaba cu gura sau cu mâna? Întrebă, şi schiţă cu mâna stângă acel gest oribil, ca şi cum ar fi masturbat un bărbat. Eşti o funcţie.

— Şi tu care funcţie eşti?

— Puţin din toate. Nimic legat de curăţenie. Aşa cum ţi-am zis, eram un cal. Săream pentru ei. Zi şi noapte.

— Şi te-au dat afară?

Rigor ridică din umeri.

— Şi eşti supărată pe ei? Pe cine?

— Sunt supărată pe familia asta pentru că m-a tratat ca pe un rahat. Şi pentru că se poartă cu toţi angajaţii ca şi cum ar fi nişte căcaţi, printre ei şi soră-mea. Explicaţia asta e de ajuns?

— Sora ta? Şi ea lucrează acolo?

Ideea prinse contur în mintea Evei. Poate că de aceea

Tine Pihl o trimisese acolo.

— Poţi să mă strecori înăuntru?

O privire surprinsă.

— În palat?

— Da.

— Poţi să te înscrii la o vizită cu ghid aproape în fiecare zi lucrătoare tot anul prin câteva palate. În schimbul unei importante sume de bani, fireşte.

— Nu înţelegi. Ei nu trebuie să ştie că intru în palat. Mă caută.

— Cine?

— Cei care sunt în legătură cu ăia care locuiesc acolo.

— Ce le-ai făcut?

— Tine nu ţi-a povestit nimic?

— Puţin. Mi-ar plăcea să aud din gura ta.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să intru, spuse Eva, evitând să răspundă astfel la întrebare, sau de sprijinul surorii tale. Ai face asta pentru mine?

— Asta trebuia să se fi întâmplat pe vremuri, spuse Rigmor. Iar amintirea vremurilor de odinioară îi smulseră un surâs.

— La ce te referi?

— Cât o fi trecut? Aproape cincisprezece ani de când s-a sfârşit, dacă a fost vreodată.

— Va trebui să-mi explici.

— Era ceva, cum să-ţi explic, un fel de obicei printre unii dintre angajaţi. Să-i lase pe prieteni să intre în timpul nopţii în schimbul unei sume de bani. Să le ofere o mică vizită cu ghid. Dar asta doar în palatele unde nu locuia nimeni.

— Am putea să reactivăm practica asta? Chiar dacă ar fi doar o dată.

— De ce vrei să intri acolo? întrebă Rigmor, în timp ce se străduia să absoarbă până şi ultimul strop de nicotină care mai era în ţigară.

— Din acelaşi motiv pentru care stai tu de vorbă cu mine. S-a întâmplat ceva extrem de nedrept. Oare nu tocmai din motivul ăsta eşti dispusă să mă ajuţi?

Niciun răspuns.

— Christian Brix. Îl cunoşti? întrebă Eva.

— Nu personal. Făcea parte din cercul cel mai intim. De când era copil.

— În mod oficial şi-a zburat creierii în Dyrehaven, dar eu ştiu că e o minciună. A murit acolo. Nu voi şti sigur până ce nu voi ajunge înăuntru.

— Şi apoi ce vei face? Vei târî familia prin tribunale? Rigmor explodă într-un râs zgomotos şi dispreţuitor. Nu, iartă-mă, asta chiar e naivitate curată. Un moment. Se ridică şi se întoarse cu două pahare în mână. Turnă lichior până la buză şi se întoarse. Vrei să afli mai multe despre ce s-a întâmplat în noaptea aia la palat?

— Da.

Rigmor scoase un carneţel din spate, aşezat astfel încât să-l aibă în orice moment la îndemână printr-un simplu gest. Poate o agendă. O deschise şi dădu paginile.

— S-a organizat o cină, dar fără prezenţa membrilor Casei Regale. A început la opt.

— De unde ştii? De la sora ta?

Rigmor ridică din umeri.

— Continui să notezi ce se întâmplă acolo, înăuntru?

Niciun răspuns. Eva se uită la carneţel. Cu mult calm, de parcă ar fi stat în faţa unei fiare care nu suporta mişcările bruşte, îl trase spre ea. Citi: „duminică, 7 aprilie”. Apăreau toţi cei care locuiau la palat. Cine ieşea, când, cum şi cine

primea vizite. „Cină cu caracter administrativ în Rosen”, scrisese Rigmor. Eva avu timp să răsfoiască agenda şi să-şi dea seama până unde ajunsese obsesia lui Rigmor. Orice mişcare a vreunui membru al Casei Regale era notată acolo. În casa aceea. Rigmor îi smulse carneţelul.

— Ştii tot ce fac.

— Aproape.

— Cine îţi povesteşte toate astea? Sora ta?

— Cred că asta n-are nicio importanţă.

— Şi cina aceea... Ce înseamnă „cu caracter administrativ”?

— Poate să însemne orice. Un membru de la curte care se întâlneşte cu un membru al altei familii regale ca să organizeze o vizită. Lucruri de genul ăsta. Dacă vrei să ştii, pot să verific cine a participat la cina aceea.

— Şi unde a avut loc?

— A avut loc în palatul lui Christian al VII-lea, supranumit şi palatul Moltke.

— Ce e ăsta?

— Palatul pentru invitaţi şi pentru reprezentanţii reginei. Dar a îndeplinit multe funcţii de-a lungul anilor. Când copiii erau mici a fost folosit drept grădiniţă şi şcoală. Este cu precădere locul în care sunt găzduiţi invitaţii danezi şi străini. În plus, se organizau multe petreceri în Sala Cavalerilor. De exemplu, cina de gală de Revelion. Tot felul de banchete. Tot de acolo Frederik şi Mary au ieşit la balcon după nuntă ca să se lase omagiaţi.

— Un moment, mai întâi trebuie să-mi dau seama unde s-a petrecut, zise Eva şi folosi revista pe post de statuie ecvestră. Aici e statuia. Biserica de Marmură se află aici, iar Opera, dincoace. Atunci, unde se află...?

— Palatul Moltke. Aici, zise Rigmor, şi împinse cu grijă

paharul cu lichior câţiva centimetri pe masă. Palatul reprezintă aripa sud-vestică a palatului Amalienborg.

Eva încuviinţă şi se gândi la Malte. Coincidea cu direcţia privirii lui.

— Palatul Moltke.

— Adam Gottlob Moltke, spuse Rigmor. Unul dintre bărbaţii cei mai importanţi a Danemarcei secolulului al XVIII-lea. Un conte feudal germano-danez care l-a influenţat într-un mod semnificativ pe Frederik al V-lea. Avea atâta influenţă încât mulţi ar spune că el era cel care conducea ţara.

— Regina nu locuieşte acolo?

— Nu, monarhii locuiesc în palatul Christian al IX-lea, care se află aici. Rigmor împinse paharul de lichior câţiva centimetri în plus. Iar prinţul moştenitor şi soţia lui ocupă palatul lui Frederik al VIII-lea, care se află dincoace. Am o carte. Rigmor luă una de pe raft. N-a fost nevoie să-o caute, ştia exact unde se afla. Uite, spuse şi arătă. Acesta este interiorul palatului Moltke. Sala Cavalerilor. Una dintre cele mai importante mostre de artă rococo din lume.

— Aici au luat cina în noaptea aceea?

— Nu cred. E prea mare. Are o capacitate de aproape două sute de persoane. Cred că au fost în sala asta, spuse şi dădu paginile cărţii, Sala Trandafir. O numesc aşa pentru că este cunoscută pentru expoziţia unică de veselă din porţelan Flora Danica pe care o găzduieşte. Şi atunci crezi că aici a murit Brix?

— Nu ştiu, spuse Eva şi rămase pe gânduri. Nu, nu în faţa atâtor oameni.

— Atunci unde?

— Asta trebuie să verific. Dar un băiat l-a văzut, de asta sunt sigură. Băiatul doamnei de companie.

— Malte? spuse Rigmor.

— Îl cunoşti?

— L-am văzut de multe ori. Este băieţelul Helenei.

— Dar ce căuta în palat la orele alea din noapte? întrebă Eva.

— Poate că a rămas să doarmă acolo. Din când în când rămâne acolo împreună cu mama lui, dacă aceasta a avut grijă de prinţi şi s-a făcut târziu. Atunci obişnuieşte să rămână să doarmă la palat. De asemenea dacă trebuie să fie lângă ei în dimineaţa următoare.

— Şi toate astea le poţi verifica în agenda ta?

Rigmor negă din cap.

— Doar despre cei de sânge albastru.

— Bine. Dar dacă şi-a petrecut noaptea în palatul Moltke...

— Fără îndoială.

Eva îşi dădu seama din respiraţia ei că se apropia.

— În ce parte a palatului doarme?

— În apartamentele pentru invitaţi.

— Şi unde se află în funcţie de...?

— De Sala Trandafir?

— Da.

— Ar fi trebuit să facă o mică excursie de-a lungul aripei meridionale. Printre altele, trebuia să fi urcat pe scările obscure.

— Scările obscure?

— Aşa se numesc. Scările secrete. Nişte scări pe care le foloseşte doar personalul. Membrii Casei Regale preferă să nu vadă personalul. Trebuie să fii invizibil. Scările obscure străbat palatul şi sunt destinate personalului, care poate intra şi ieşi cât se poate de discret.

— Dar de ce să facă o astfel de excursie în plină

noapte?

— Ai copii?

— Nu, spuse Eva.

— Copiii se trezesc în timpul nopţii dacă trebuie să se ducă la baie, dacă nu pot dormi, dacă aud ceva. E posibil să fi ieşit de capul lui. Şi în afară de asta...

— În afară de asta, ce?

— Aşa cum ai spus chiar tu, dacă într-adevăr a avut loc ceva nelalocul lui în palatul Moltke în noapte aceea, este prea puţin probabil să se fi petrecut în timpul cinei. Trebuie să se fi întâmplat în alt loc.

— Unde?

Rigmor nu răspunse.

— Haide, insistă Eva. Dacă au avut discuţii la cină, fără îndoială, s-au retras în altă încăpere.

— Poate la Taffelsalen, Salonul Banchetelor.

— Ce e asta?

Rigmor ezită. Îşi răsuci din nou o ţigară, o aprinse şi reţinu din nou fumul în plămâni. Cuvintele ieşiră odată cu fumul.

— A fost scandal la Taffelsalen în noaptea aia, spuse.

— Scandal?

— Da.

— Adică ce scandal?

— S-au certat, nu ştiu nimic exact.

— Dar ştii că s-a întâmplat ceva. Cum ai aflat?

— De la soră-mea.

— Ea a văzut?

— Nu.

— Pot să vorbesc cu ea?

— Nu o să reuşeşti să scoţi nimic de la ea.

— Dacă amândouă îi urâţi atât de mult? De ce nu?

— Nu aşa funcţionează lucrurile, spuse Rigmor şi dădu din cap. Atât timp cât faci parte din asta îţi ţii gura. Şi marea majoritate îşi ţine gura până la moarte. Asta e. Pentru că, dacă nu ar fi aşa, nu ar putea continua. Îţi dai seama câţi angajaţi are palatul? Aşa cum ţi-am spus, nu ştiu să facă nimic singuri. Vorbim cam de două sute de persoane. Şoferi, personalul de la bucătărie, secretari particulari, doici, cameriste, stilişti, coafori, contabili, grădinari, bodyguarzi, portari şi aşa mai departe. Sunt păziţi în permanenţă. Orice mică dispută între ei este ascultată de cineva. Suntem martorii problemelor pe care le au între ei, a geloziilor, amanţilor, amantelor, toate astea. Şi cu toate acestea, doar o infimă parte trece dincolo de zidurile palatului. Şi de cele mai multe ori, ca zvon. Zvonurile sunt uşor de combătut ca bârfe răutăcioase, sau şi mai bine, nu sunt luate în seamă. Această variantă a fost ani de zile cea mai bună apărare a Casei Regale. Să îi doară în cot de toate şi să ridice din umeri. Poveştile despre excesele lor, abuzul de putere, droguri, alcool. Totul este ignorat. Nu vrem să auzim nimic negativ despre Casa Regală. Ne costă foarte scump să-i întreţinem, aşa că ne aşteptăm să facă bine să ne îndulcească vieţile plictisitoare cu puţină splendoare şi *glamour.* Îşi goli paharul şi îşi turnă din nou. Respiră adânc de câteva ori, de parcă lungul discurs ar fi lăsat-o fără respiraţie.

— Salonul Banchetelor?

— Sau sufrageria mică. Se găseşte tot la mezanin sau primul etaj. Moltke a fost cel care i-a cerut arhitectului francez Nicolas-Henri Jardin să decoreze sala. Poţi să vezi în fotografiile acestea. Rigmor arătă spre carte cu ochi scânteietori.

Aşa era ea, gândi Eva. Când înfrumuseţată de un basm de Disney, când furioasă, plină de ură.

— Sala merge dintr-o parte în alta a palatului şi în fiecare extremitate există un lavoar de marmură în formă de scoică. Prinţul Charles a mâncat aici în mai multe rânduri.

— Să ne imaginăm următoarele, spuse Eva. E o petrecere la palat, o simplă cină. Are loc în această Sală Trandafir, în palatul Moltke. Malte şi mama lui se află în palat ca să aibă grijă de prinţi pentru că părinţii lor participă la cină sau sunt ocupaţi cu altceva. Apare Christian Brix. Ştiu că a fost acolo. Are ceva important de povestit.

Helena are grijă de copii în altă aripă a palatului. Se face târziu. Helena şi copiii se bagă în pat, dar Malte se trezeşte şi iese să se plimbe de unul singur. Între timp, s-a creat o atmosferă tensionată între Brix şi alţi comeseni din Sala Trandafir. Brix este dus de acolo, sau decide el însuşi să se retragă într-o încăpere alăturată ca să continue sau să încheie discuţia. Pentru că un lucru este sigur: e considerată lipsă de educaţie să te cerţi de faţă cu alţii.

— Sau chiar mai rău, adăugă Rigmor, să te cerţi cu membrii familiei regale.

— Şi atunci trec în Salonul Banchetelor, continuă Eva. Odată ce se află acolo, în fine, încep să-şi tragă pumni.

— Şi unde se află Malte în tot acest timp? întrebă Rigmor.

— S-a sculat şi a intrat în Salonul Banchetelor. Acolo se ascunde, poate sub vreo masă sau în spatele vreunei uşi. Din ascunzătoarea lui este martor la tot. Vede cum unchiul lui, Christian Brix, cade sau este lovit. Dar Brix nu moare. Rezistă şi de aceea îl duc în pădure, unde primeşte un glonţ în cap. Asasinat camuflat de sinucidere. Între timp, micuţul Malte se întoarce în fugă la mama lui şi îi povesteşte ce s-a întâmplat, şi...

— Poate că a văzut totul prin vitraliu.

— La ce te referi?

— Există un tablou sau o oglindă oarecum specială în sala aceea, la capătul scărilor obscure. Trebuie să te urci pe un mic palier. E pictat pe geam, e o oglindă. Poţi să te uiţi în sală de acolo, de pe palierul acela, fără ca nimeni să te vadă dinăuntru, ca în filme. Funcţionează şi ca un soi de trapă, şi pe vremuri acolo se aşezau muzicanţii ca să cânte pentru familia regală în timpul cinelor. Astfel au învăţat să conducă o curte.

— Faci mişto de mine?

— Nu. Regina a povestit chiar ea de mai multe ori. Cele trei fete se ascundeau într-o cămăruţă şi de acolo se uitau la rege şi regină. Copiii nu participă niciodată la cinele oficiale. Prinţii nu au mâncat împreună cu părinţii lor până ce nu au împlinit şase ani. Şi începând de atunci, doar o dată pe săptămână.

— Crezi că Malte a fost acolo, în spatele geamului?

— E posibil, aş zice că e chiar foarte posibil. La urma urmelor, pe copii îi fascinează să se joace acolo, sus.

— Dar de ce mama lor nu s-a adresat poliţiei? Era vorba despre fratele ei.

— Îţi ţii gura. Ca în îngerii Infernului. Faci parte din acelaşi club şi îi acoperi pe ceilalţi. Dacă ai şti tu câte am văzut eu acolo pe vremea mea.

— Ce?

— Nimeni nu m-ar crede. Aş putea scrie zece cronici şi sute de scrisori directorului editorial, dar nimeni nu le-ar publica. Ştii ce au fost obligaţi să suporte prinţii când erau mici? Imaginează-ţi o copilărie în care trebuie să ceri audienţă ca să-ţi vezi tatăl, chiar dacă acesta se plictiseşte în încăperea de alături, în care niciodată nu mănânci împreună cu părinţii căci pentru ei nu reprezinţi decât o bătaie de cap.

Agresiuni fizice... prinţul moştenitor a insinuat în mai multe rânduri şi eu nu pot decât să confirm şi să spun: e de zece ori mai grav decât ce spune.

— Dar de ce mama lui nu a făcut nimic?

— Şi de la cine ar fi putut să ceară ajutor? Să fugă mâncând pământul cu cei doi prinţişori în braţe? Ar fi trebuit să sune la poliţie?

Eva o observă pe bătrâna care continua să vorbească despre toate lucrurile groaznice la care fusese martoră. Şi s-a gândit la Malte, la băieţelul acela care se speriase de moarte, ghemuit într-un colţ de unde fusese martor la crimă. Sau în picioare, din spatele unui vitraliu.

— Da, o auzi spunând pe Rigmor. Da, repetă, privind-o pe Eva.

— Da, ce?

— Ideea ta despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea este posibilă, dar nu e un motiv s-o credem şi adevărată.

Eva se întoarse la masă, se aşeză şi o privi direct pe femeia din faţa ei.

— Nu. Dar voi o să mă ajutaţi să aflu.

Bătrâna îi făcu semn Evei să iasă în timp ce forma un număr de telefon. Poate o suna pe sora ei, în încercarea de a restabili o veche practică de la palat, ceva ce aproape fusese descoperit, indiferent ce însemna acel „aproape”. Oare unul dintre angajaţii cu o funcţie importantă descoperise că unii dintre ei le cereau bani prietenilor şi cunoscuţilor ca să le arate odăile în care familia regală nu locuia? Se pusese capăt acelei practici, dar nu fusese anunţată familia regală. „Nu suportăm adevărul”, se gândi Eva. Este de preferat să se schimbe practica şi conducerea să fie concediată, ca în cazul lui Torben, cu speranţa că totul urma să funcţioneze cum se cuvine, dar cu condiţia să nu se mai vorbească despre asta.

Şi, mai ales, cu condiţia ca părinţii să nu se vadă obligaţi să trăiască teribilul adevăr: că băieţelul lor a rătăcit prin pădure crezându-se singur şi abandonat, crezând că nimeni nu-l iubea, că avea aceeaşi valoare că un ghemotoc de hârtie care este azvârlit la coşul de gunoi, ceva ce se poate arunca şi de care poţi să uiţi în clipa următoare.

Oare ce-ar fi zis regina dacă i s-ar fi povestit că nişte străini plătiseră ca să se plimbe prin casa ei, noaptea? Că era un animal dintr-o grădină zoologică? Şi că la urma urmelor, poporul nu simţea deloc mai multă dragoste sau respect pentru ea decât simţea pentru ursul polar, pelicanul ori hipopotamul ce zăceau în cuştile lor. Şi ea tot într-o cuşcă se afla, iar oamenii plăteau încântaţi că să se uite la ea. Dacă ar fi putut, ar fi plătit puţin mai mult ca să se apropie şi mai mult; ca să se poată aşeza lângă patul ei şi să o vadă în timp ce doarme cu gura deschisă; ca să-şi bage capul în odaia soţului ei, să ridice plapumă şi să privească cum burtoiul lui urca şi cobora când respiră şi sforăia. „Nu atingeţi", ar fi şoptit ghidul, ca într-un muzeu. Iar grupul ar avansa, nu ar exista niciun detaliu prea intim, nicio limită prea greu de trecut. Secretele care se puteau examina, la fel cum se studiază excrementele dromaderului sau fundul roşu al babuinului...

— Eva?

Rigmor se afla în uşă zâmbind uşor, aşa cum facem când aflăm că cineva pe care îl urâm a păţit ceva. Rigmor aproape că putea savura dulceaţa răzbunării. Eva îşi dădea seama.

Nerrebro

Ora 21:30

„Toată mizeria asta”, se gândi Marcus. Resturi de plăci de azbest atârnând din tavan, cabluri scoase care sfârşeau într-o harababură, praful ce acoperea totul în jur şi plutea în aer pătrunzând în porii pielii, pe sub pleoape, care se lipea de cerul gurii şi intră în toată gură asemenea prafului din deşertul unui continent îndepărtat. Marcus nu ştia încotro să privească. Alese să îşi fixeze privirea pe floarea de pe pervazul ferestrei apartamentului de vizavi. Semnalul. Tot acolo se afla. Încă nu o găsiseră. Se gândi la David. La feluritele sentimente pe care le nutrise faţă de el şi pe care încă le mai simţea. Pentru că trăiseră foarte multe împreună. Luptaseră umăr la umăr, văzuseră aceleaşi lucruri, moarte, şi mizerie, şi dezastru. Şi se gândi la David că la un soldat rănit pe care ar fi trebuit să-l abandoneze pe un câmp de luptă. Cineva de care trebuia să se despartă pentru totdeauna. Nu mai aparţineau aceleiaşi baricade şi era bine aşa. Orice soldat ştia ce înseamnă să te desparţi. De familie când pleci, de prieteni acasă, de camarazi când unul dintre ei cade, sau de propria ta viaţă. Marcus îşi scoase iPhone-ul. Se aşeză pe pervazul ferestrei. Putea să treacă de la o cameră de supraveghere la alta. Patru dintre ele transmiteau absolut perfect, doar cea care se afla în faţă la Reden era puţin nefocalizată. Poate se grăbise prea tare când o montase. Dar îi era de folos, încă putea să vadă cine ieşea şi intra. O tânără se apropie de centul Danner, târând o valiză pe trotuar. Ezită în faţa uşii. Se dădu puţin la o parte. De ce? Pentru că îi era frică de bărbatul său, fireşte. Tuturor le era frică. Tuturor celor care fugeau la un cămin pentru femei maltratate, la urma urmelor, asta le spuneau bărbaţii: „Dacă mă părăseşti te găsesc eu, chiar dacă te duci la capătul lumii. Şi când o să te găsesc o să te omor”. Marcus se simţi uşurat când fata

sună, în fine, la ușă și o lăsară să intre.

— E mai bine pentru tine așa, șopti.

Oare ce se întâmpla cu el? Nu știa, nu înțelegea. Se uită la ecranul iPhone-ului său. Căminul pentru femei din Jagtvej? Nimic. Totul părea în ordine, chiar dădea impresia unei plăcute tihne. Reden? O recunoscu pe una dintre cele două prostituate din ziua precedentă. După câte se vedea își petreceau ziua așezându-se în fața căminului și făcând scandal. Părea beată. O scurtă privire spre intrarea din Egmontgården. Nici urmă de Eva pe nicăieri. Se uită spre apartamentul lui David și văzu că planta dispăruse. Semnalul. O găsiseră. Unde? Sări de pe pervaz. Se afla în centrul camerei, se uită din nou la ecranul iPhone-ului său. Verifică imaginile celor cinci camere. Mâinile îi transpirau, ecranul era unsuros. Unde se băgaseră? Acolo? O furgonetă de culoare închisă cu geamuri fumurii pe o stradă laterală căminului pentru femei maltratate din Danner.

Bredgade

Ora 22:10

Totul începu cu moarte și distrugere, cu o sută optzeci de persoane lăsate pradă flăcărilor, cu țipetele unei teribile catastrofe, când castelul lui Sophie Amalienborg fu cuprins de foc în 1689, dată ce coincidea cu sărbătorirea celei de a patruzeci și patra aniversări a lui Christian al V-lea. Ceea ce trebuia să fi fost o petrecere minunată cu muzică și antren sfârși într-un coșmar. O lampă cu ulei răsturnată aprinse un ornament și focul se răspândi cu viteza unui fulger. Totuși accidentul însemnase și începutul lucrărilor la noul castel, la cele patru palate pe care le știm noi astăzi ca Amalienborg,

poate cea mai rafinată operă de arhitectură rococo din Europa. Nimic n-a fost lăsat la voia întâmplării în construirea sa. Cartierul Frederiksstaden fusese scrupulos ales de către Frederik al V-lea. În inima oraşului, şi totuşi departe de Copenhaga săracă şi întunecată. Palatul Regal a fost ridicat la o distanţă prudentă de prostime, pentru a crea uniunea între Dumnezeu, rege, cer şi mare. Statuia ecvestră se ridica în mijlocul pieţei. Regele iese călare din mare, privirea lui se odihneşte pe Biserica de Marmură, care se află la câteva sute de metri distanţă. În partea superioară a templului, mica cupolă, cunoscută ca Lanterna, simbolizează deschiderea spre cer şi spre lucrurile sfinte. Dar, totul fusese construit peste urletele celei mai mari catastrofe din istoria oraşului Copenhaga.

Eva îşi băgă mâinile în buzunare când trecu prin faţa teatrului Regal, verificând dacă avea la ea lucrul cel mai important: copia după craniul lui Christian Brix. Simţea marginea plasticului dur prin pânza buzunarului. Mai trebuia să găsească doar arma crimei. Cheia care se potrivea în broască. Era frig. Coborî în grabă Bredgade, trecând prin faţa vitrinelor luminate ale magazinelor cu mobile vechi şi armuri, relicve ale unui timp pentru care luptase Brix. Vremurile absolutismului, cu mai puţin spaţiu pentru afirmare individuală, dar poate mai înţelepte; vremuri în care oamenii nu ar fi ales un individ precum Hitler. Eva se gândi: „Şi care e opinia mea?” Şi hotărî: „Opinia mea personală nu contează. Singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să spun adevărul. Cititorii sunt cei care trebuie să ia poziţie”.

— Eva?

Vocea şoptită a unei femei care aştepta la cinci sau şase metri de locul stabilit.

— Da.

— Urmează-mă.

Femeia îşi ridică gulerul, acoperindu-şi chipul. Eva o urmări la câţiva metri distanţă fără să spună nimic. Niciun fel de întrebări inutile, îi repetase Rigmor de mai multe ori la ea în curticică. Ce mai contrast, se gândise Eva, şi îşi imaginase viaţa lui Rigmor. O viaţă cu fundul în sus. Azi viaţa ta decurge într-un palat, iar în ziua următoare te zboară afară şi ajungi să putrezeşti într-o curticică având ca tovarăşi un pahar de lichior ieftin şi nişte ţigări răsucite de tine. Într-un anumit fel, pe Eva nu o uimea că cele două surori căutau să se răzbune, ceva aproape imposibil de obţinut cu familia aceea care avea atâta putere. Rigmor petrecuse o oră cu Eva verificând planurile palatului Moltke, locul în care Brix fusese văzut pentru ultima dată, singurul palat care era folosit doar pentru primirea invitaţilor şi organizarea de cine.

O căută pe femeie din priviri, o luase destul de mult înainte. Ajunseseră la sfârşitul străzii, trecură în tăcere pe lângă ferestrele întunecate, dădură colţul străzii şi se opriră. Eva o prinse din urmă.

— Poţi să mergi în ritmul meu?

— Da. Iartă-mă.

Trecură câteva taxiuri; în rest, străzile erau practic pustii. Întunericul se potrivea cu dispersatul iluminat public.

— Aici e, spuse femeia, poate chiar sora lui Rigmor, Eva nu era sigură. Singurul lucru pe care îl ştia era că urma s-o ajute să intre. În rest trebuia să se descurce singură.

Privirile celor două femei se intersectară o clipă, pentru prima dată, iar Eva văzu ceva în ochi aceia. Oare ce anume? Umilinţă? O viaţă irosită? Atunci, şi nu înainte, sub un felinar, Eva îşi putu da seama de aspectul femeii. Avea în

jur de cincizeci de ani, mergea cocârjată, asemenea unei bărci pe cale de a se scufunda. Încerca tot timpul să evite privirea Evei, de parcă i-ar fi fost ruşine. Era aceeaşi privire pe care o văzuse în cabana cu grădiniţă. Privirea cuiva dependent care ştie că nu e bine. Dependenţă faţă de ce? De cei care locuiau la palat? În acelaşi mod cei care locuiau la palat depindeau de cei de afară, erau incapabili să se descurce fără banii cetăţenilor. Poate că în asta consta Sfânta Alianţă. Femeia nu o privi pe Eva în ochi când rosti:

— Christian Brix?

Eva încuviinţă.

— Ştii ceva?

— Doar că Malte şi mama lui au fost aici în noaptea aceea, exact aşa cum ţi-a spus Rigmor. Noaptea de dinainte de a muri Brix. Prinţii erau afară, iar ea trebuia să aibă grijă de copii şi să rămână să doarmă în camerele pentru invitaţi din palatul Moltke. Şi ştiu că s-a întâmplat ceva în timpul nopţii. Din câte am înţeles, la prima oră după miezul nopţii.

— Ceva?

— Agitaţie, scandal, certuri.

— Cine se certa?

— Credeam că ai vorbit deja despre asta cu Rigmor.

— Mi-ar plăcea să-mi povesteşti tu cu cuvintele tale. Tu te-ai aflat mai aproape. Este important. Poate că există vreun detaliu care...

Femeia o întrerupse:

— Nu ştiu ce ţi-a povestit sora mea, dar au luat cina în Sala Trandafir. La început totul era normal, dar atunci s-a întâmplat ceva. Atmosfera s-a încins. Brix şi câţiva bărbaţi au trecut în Salonul Banchetelor. Se auzeau strigăte de acolo. Iar apoi servitorilor li s-a cerut să plece, să părăsească palatul imediat.

— S-a mai întâmplat asta?

— Să ne spună să plecăm?

— Da.

— Adesea.

— Dar tu ce crezi că s-a întâmplat în noaptea aceea?

— Nu mă întreba pe mine.

— De ce nu?

— Trebuie să intrăm pe aici, spuse femeia şi deschise o poartă.

Eva se miră. Se aflau cam departe de palat. Pătrunseră într-un întuneric compact. Pe jos era pavat cu piatră. Ieşeau aburi dintr-un grilaj lateral. Se opriră o clipă, ca şi cum dintr-odată femeia ar fi şovăit şi ar fi fost pe punctul de a da înapoi.

— Vino cu mine, spuse. Trecu pragul uşii, ajunse la o altă uşă şi o deschise. Dădură într-un coridor cu pereţi şi pardoseală din ciment. Aerul era umed, se auzea sunetul apei picurând pe undeva.

Eva simţi o anumită nerăbdare în felul de a se purta al femeii, tot privea peste umăr, de parcă ar fi crezut că cineva le urmărea.

— Aici sunt nişte scări, spuse şi îi arătă.

Douăsprezece trepte. Dintr-un anumit motiv Eva le numără, rostind în gând fiecare număr. Uşa pe care o avea în faţă era închisă, dar femeia avea o cheie. Balamalele erau ruginite şi fu obligată să se folosească de amândouă mâinile ca s-o deschidă. Umezeala dispăruse, îi luă locul o căldură uscată. Femeia deschise geanta.

— Aveau doar una, spuse şi scoase o lanternă.

Îndreptă fasciculul de lumină în sus. Câteva ţevi care treceau pe sub tavan explicau de unde venea căldura.

— Sper să-ţi prindă bine, spuse femeia, iluminând cu

lanterna două perechi de cizme de cauciuc. E posibil să fie apă multă acolo, jos.

Eva ezită. Cealaltă își scoase pantofii și își trase cizmele de cauciuc. Eva îi urmă exemplul. Îi erau puțin mari.

— Totul e în regulă?

— Da.

— Acum trebuie să cobori două trepte, apoi o să dăm de apă. Ai grijă, e destul de alunecos.

Eva băgă piciorul în apă, erau doar câțiva centimetri.

Nu mirosea prea bine. Mirosea a canal de colectare.

— Iar acum va trebui să mergem puțin.

„Puțin sau mult”, se gândi Eva când mergeau deja de câteva minute bune în tăcere. Nivelul apei urcase poate zece centimetri, iar nasul nu dădea semne cum că s-ar fi obișnuit cu mirosul, dimpotrivă, cu fiecare pas pe care îl făcea era și mai puternic.

— Ai grijă la cap. Aici coridorul se îngustează. Poți suporta mirosul? Apa se infiltrează prin toate părțile. Frederiksstaden este construit pe o mlaștină. Nisipuri mișcătoare și ape freatice; este aproape imposibil să le împiedici să pătrundă.

— Ce e asta? spuse Eva, și arătă spre ceva care se mișca în apă.

N-a mai fost nevoie ca femeia să răspundă. Dintr-odată capul șobolanului se ivi la suprafața apei înainte de a ieși rapid și de a dispărea.

— Fir-ar al naibii! murmură Eva, și mai mult ca niciodată își dori să facă stânga-mprejur.

— Nu fac nimic.

— Ba fac. Mai e mult?

Femeia răspunse spunând ceva fără nicio legătură:

— Au început să construiască tunelul în toamna anului

1944.

— Cine?

— Rezistenţa. Auziseră zvonuri cum că nemţii i-ar lua prizonieri pe membrii familiei regale, că poate aveau să-i omoare.

— Voiau să-i scoată clandestin?

— Cel puţin doreau să aibă această posibilitate şi să construiască o ieşire secretă din Amalienborg. După luni de muncă istovitoare, tunelul a fost terminat, în luna februarie a anului 1945. Femeia trecu peste o piatră scufundată în apă. Doar persoanele de cea mai mare încredere din Rezistenţă ştiau de existenţa tunelului. Au lucrat în jur de optsprezece ore pe zi şi nu puteau folosi utilaje mecanice.

— Din pricina zgomotului?

— Lucrau chiar sub nasul nemţilor. Fără îndoială, acela a fost momentul cel mai periculos al ocupaţiei. Poliţia fusese disponibilizată, agenţii fuseseră trimişi în lagăre de concentrare. Membrii Rezistenţei care erau prinşi nu mai aveau nimic de făcut, erau trimişi direct la Ryvangen, ca să fie executaţi.

— Încă se mai foloseşte?

— Nu. Foarte puţini mai ştiu că există. Din câte ştiu eu s-a propus de mai multe ori închiderea lui, dar niciodată n-au ajuns s-o facă.

Nivelul apei continua să urce. Pe o distanţă de cinci metri apa le ajungea până deasupra cizmelor şi a trebuit să suporte. Eva simţea la picioare apa rece şi scârboasă. Continuară să meargă pe drumul evadării regale. Poate că regina şi copiii ei ar fi trebuit să utilizeze tunelul acela când tatăl lor devenea agresiv. Se lăsă pradă gândurilor. Toate casele ar trebui să fie prevăzute cu un tunel ca acela, ca să poţi scăpa de toţi şi toate fără să fi văzut şi să începi de la

zero o nouă viaţă. Poate că acela ar fi putut fi un proiect pentru tatăl ei când, după trei ani, avea să termine casa din Hareskoven.

— Aproape c-am ajuns, spuse femeia, şi arătă înainte.

— Unde?

— Vezi scările alea de acolo?

Eva se uită cu atenţie. Femeia lumină cu lanterna. Pata de lumină părea un ochi în beznă.

— Se cam mişcă, dar se pot folosi.

Se apropiară. Eva privi scările ruginite din fier, fixate în zid cu piroane, de aproape un metru şi jumătate înălţime. Femeia se opri. Un alt moment din acelea în care rămâneau nemişcate şi mute. Ascultă oare?

— Unde duc?

— Foarte bine, spuse femeia. Urc eu prima. Ţine lanterna.

Femeia îi dădu lanterna Evei şi se ţinu cu toată forţa de scară. Apoi puse piciorul pe prima treaptă şi începu să urce. Erau şase trepte până la o mică deschidere. Băgă mâinile pe dedesubt, se împinse şi se săltă.

— Alunecă pe jos, o auzea Eva, spunând. Dă-mi lanterna.

Eva o urmă pe scară în sus, prin deschizătură.

— Nu vei putea să mergi aplecată pe aici, o avertiză femeia. Începuse să vorbească în şoaptă. Nu e decât un mic spaţiu, trebuie să continuăm să urcăm pe aici.

— Pe unde?

— Începând din momentul acesta vom vorbi doar în şoaptă, spuse femeia.

— Unde ne aflăm? şopti Eva.

— Pe aici. Făcu câţiva paşi şi deschise uşa. Trebuie să trecem prin garaj.

Eva o urmă şi trecu pragul uşii. O lumină palidă venea din tavan. O lumină gălbuie în mijlocul întunericului, dar suficientă cât să poată vedea că în faţă avea un Rolls-Royce negru şi că mai multe maşini erau parcate în spate: Mercedes, BMW, Jaguar. Dar vechiul Rolls-Royce fusese cel care îi captase întreaga atenţie, chiar şi în întuneric. Pentru o clipă Eva se văzu în mulţime, în piaţa castelului său poate pe Kongens Nytorv sau în oricare punct din Copenhaga, într-o zi de vară, cu oraşul scăldat în soare, şi auzi ovaţiile miilor de oameni care o salutau pe regină, aşezată în maşina aceea, văzu cum îşi salută cu mâna supuşii, cum zâmbeşte. Imagini emblematice; le văzuse de nenumărate ori la televizor. Mai târziu, când mulţimea se împrăştia, se întorcea din nou în garajul întunecos. Se gândi la Tine Pihl şi la ce povestise despre efectul pe care îl are apropierea membrilor familiei regale. „Oamenilor li se aprind călcâiele”, acestea fuseseră cuvintele pe care le folosise.

— Vino.

Eva se concentră şi se apropie de femeia, care o aştepta nerăbdătoare.

— Trebuie să ieşim de aici, spuse.

Pardoseala din ciment fusese înlocuită de pietre de pavaj. Femeia grăbi pasul.

— Trebuie să ne grăbim, şopti şi se uită la ceas. Aici e.

Se opriră în prag.

— Acolo, afară, şopti femeia, şi făcu un semn, dincolo de uşă, este piaţa castelului. Iar uşa aceasta te va conduce la palatul Moltke. Dar trebuie să te grăbeşti, pentru că gardianul face rondul o dată pe oră. Aşa că ai la dispoziţie... Se uită din nou la ceas. Ai maximum treizeci de minute, poate chiar mai puţin, ca să te întorci.

— Nu vii cu mine?

— Te duci singură. Totul va fi bine. N-o să te întâlneşti cu nimeni. Iar dacă se va întâmpla, trebuie doar să zâmbeşti şi să mergi înainte cât poţi de repede. Or să fie acolo invitaţi şi servitori.

— Cum o să ies?

— Pe unde ai intrat, adică, pe uşa asta, dar nu va trebui să traversezi din nou tunelul. Ieşi pe uşă, traversezi piaţa cât poţi de repede şi ajungi în stradă. Uşa se deschide din interior. Dă-mi-le.

Femeia se uită la cizmele de cauciuc, iar Eva şi le scoase. Deschise geanta şi îi dădu pantofii.

— Şi alarmele?

— Locul este protejat de un regiment de soldaţi înarmaţi până în dinţi, nu există o alarmă mai bună ca asta. Dar imediat ce eşti înăuntru, nu există alarme. În plus, au invitaţi la palat.

— Unde?

— Regina dă o cină de gală în palatul Christian al IX-lea. La urma urmelor, azi e ziua ei. Dar e un banchet şi în palatul Moltke. În Sala Trandafir.

— Ce banchet?

— O cină de lucru a Mareşalului Regal. Nimic deosebit.

— Sala Trandafir este aproape de Salonul Banchetelor?

— Trebuia să mă fi gândi la asta.

— La ce?

— Să-ţi fi adus un plan al clădirii. Un oftat de nerăbdare. Femeia băgă mâna în geantă şi scoase un pix.

— Ai o bucată de hârtie?

— Nu, răspunse Eva.

— Ridică-ţi mâneca.

Eva făcu ce i se ordonă.

— Dă-mi mâna.

Eva se supuse şi femeia începu să-i deseneze pe braţ.

O gâdila şi chiar o durea puţin, dar Eva nu spuse nimic, se limită să o privească pe femeia care, concentrată, continua să-i deseneze un plan pe braţ.

— Sper să-l înţelegi. Ăsta e mezaninul. Trebuie să urci pe scara principală care este chiar dincolo de uşa asta, vezi aici linia în zigzag, iar apoi va trebui să o iei la dreapta când o să ajungi la oglindă mare din hol. Apoi doar urmezi săgeata până ce ajungi aici. Femeia îi arătă. O să haşurez zona aceasta. Şi mergi până aici.

Femeia desenă un pătrăţel şi scrise: „SCH."

— SCH? spuse Eva.

— Salonul Chinezesc. Iar apoi ţii drumul pe care ţi-l indică săgeata în sensul ăsta. De fapt trebuie doar să mergi înainte până ce ajungi la pinacotecă, o traversezi şi continui până la SC.

— Sala Cavalerilor?

— Nu te poţi pierde. În cele din urmă, ieşi pe uşa asta într-un mic hol şi intri aici. Este Salonul Banchetelor. Bine?

— Femeia desenă un cerc în jurul literelor „SB".

Eva ezită.

— De acord, şopti în cele din urmă. Îmi împrumuţi lanterna?

— Da, dar trebuie să te grăbeşti, spuse femeia înainte de a deschide uşa şi de a o lăsa pe Eva să treacă dincolo. Aşa cum deja ţi-am spus, ai la dispoziţie mai puţin de o jumătate de oră.

„O armă mortală", se gândi Eva. Era exact ceea ce avea să caute. Iar apoi se gândi că întunericul avea să o protejeze şi că cel mai bine ar fi fost să stingă lanterna. Urcă scările principale, aceleaşi scări pe care miniştrii şi şefii de stat

urcau cu ocazia recepţiei de Anul Nou şi celelalte cine de gală organizate la palat. Eva o văzuse de multe ori la televizor. Văzuse cum grangurii, cei mai importanţi formatori de opinie şi crema elitei culturale a ţării, soseau la palat plini de speranţe şi uimire. Senzaţia de a te găsi printre cei aleşi.

Nu îndrăznea să atingă nimic, ca şi cum ar fi fost o turistă într-o vizită cu ghid, o ciudată oaie rătăcită. Covorul absorbea mare parte din zgomotul pe care îl produceau paşii săi. La capătul scărilor se opri şi privi ceasul. Ora 22:35. Următorul rond al paznicului era la unsprezece. Trecu prin faţa câtorva oglinzi înalte de câţiva metri şi aruncă o privire spre piaţa castelului. Un ciclist singuratic traversa nesigur piaţa pavată cu pietre. Cei din gardă stăteau nemişcaţi ca niște statui. Eva îşi ascuţi auzul. Auzea voci? Paşi? Nu, nimic. Încercă uşa pe care o avea în faţă şi intră. Podelele erau din lemn vechi, lăcuit; de fiecare dată când punea piciorul se auzea scârţâind un pic. Îşi scoase pantofii, îi luă în mână.

Lumina lunii intra pe fereastră, suficient cât să vadă unde se afla. Într-o mică antecameră a Salonului Chinezesc. Se găsea o masă ornată, cu câteva scaune înalte. Vechi tablouri pe pereţi. Poate că şase sau opt metri până în tavan. Rococo. Eva nu ştia multe despre arhitectură, dar cititorilor revistei *Berlingske* le plăcea să citească despre cămine frumoase, decoraţiuni interioare şi arhitecţi la modă, iar la un moment dat scrisese un articol despre stilul rococo. Dacă nu o înşela memoria, îşi avea originile în arta orientală. Forme şerpuitoare inspirate din natură.

Eva îşi privi braţul, ca să consulte planul pe care sora lui Rigmor îl desenase. În continuare nu se auzea nimic. Era ca şi cum s-ar fi plimbat singură printr-un muzeu la miez de noapte, însoţită de mirosul fin de ulei al picturilor şi de lac al

parchetului. Acel gen de muzeu din afara oraşului, pe care îl vizitezi în ultima zi de vacanţă petrecută într-o metropolă, unde ajungi plictisită pentru că ai vizitat deja Louvre, muzeul Gemaldegalerie şi galeria Tate Modern. Trebuia să meargă mai departe. Uşa era întredeschisă, scoase doar un sunet delicat când o deschise şi trecu în Salonul Chinezesc. Întuneric. Tablouri enorme pe pereţi, poate marfă de la chinezi, dintr-o piaţă de pe vremuri, din Orientul Îndepărtat. Elegante contururi de măsuţe şi scaune. Un fel de vas pentru *punch* în centru, poate cadoul vreunui împărat chinez.

Eva înaintă prin încăpere, se opri în faţa uşii. Voci. Slabe, dar era aproape sigură. Nu în camera de dincolo de uşă, ci mai departe. Să fi fost în Sala Cavalerilor? Sau poate că se auzeau vocile din Sala Trandafir care, după câte arăta planul desenat pe mână, era o cameră mai îndepărtată. Eva deschise uşa şi încercă să facă zgomot cât mai puţin. Îi venea să aprindă lanterna, să se poată orienta, dar ştia că era destul de riscant, aşa că se hotărî să rămână în faţa uşii ascultând. Da, se auzeau voci. Îndepărtate şi ininteligibile ca un roi de muşte. Auzea de departe cuvinte şi sunete transportate prin aer de mâini invizibile. O încăpere mai mică, nu foarte diferită de prima în care intrase. Înaintă până la cealaltă uşă. Vocile se apropiau tot mai mult. Cineva râdea. Unde? Eva rămase complet nemişcată. Paşi, cineva se îndrepta direct spre locul în care se afla ea. Canapeaua, trebuia să se dea după ea? Era singura ascunzătoare. Eva se îndrepta spre locul acela, când, dintr-odată, paşii se opriră. Rămase nemişcată asigurându-se că nu trebuia să se ascundă, încercând să-şi adune toate puterile ca să meargă înainte. De cât timp se afla în palat? Un sfert de oră? Atunci în curând gardianul avea să-şi înceapă rondul.

— Să vedem, murmură ca pentru sine. Ruta e

următoarea: să intru în încăperea alăturată, să mă duc până în Sala Cavalerilor, să ies pe culoar sau în micul vestibul, să o iau la stânga şi să trec în Salonul Banchetelor.

Următoarea cameră era cea mai largă în care călcase vreodată. Pereţii erau acoperiţi cu tablouri de toate mărimile. Într-o parte, un soi de salon cu o expoziţie de porţelanuri în mici vitrine. Acolo podeaua era şi mai stricată şi la fiecare pas producea şi mult zgomot, o suprafaţă neregulată, cu mici spărturi provocate poate de pantofii cu toc ale unor doamne elegante cu pahare cu picior în mână. Sunetul vocilor crescu. Putea să distingă doar expresii izolate. „Ultima dată. „Dar nu.” „Serată. „Nu era sigură, poate că mintea ei insistase să găsească vreo informaţie fie şi fără nicio concordanţă în sonorităţile difuze ce o înconjurau.

Grăbi pasul, voia să termine cât mai repede. Aruncă o privire rapidă în cealaltă cameră. Sala Cavalerilor. Lumina lunii care pătrundea prin ferestre făcea ca lustrele şi perdelele, oglinzile şi ramele aurite ale tablourilor să sclipească. Trebuia să avanseze. Dintr-odată, Eva înţelese mai multe cuvinte, auzi clinchetul de cristal al paharelor şi sunetul tacâmurilor lăsate pe farfurii; poate comesenii se bucurau de o gustare şi de un păhărel de coniac. O privire spre culoarul care fu pe punctul de a o obliga să se întoarcă. Uşa de la capătul coridorului era întredeschisă şi până la ea avea de străbătut cam zece metri. Se zărea profilul unei femei stând jos şi bând un pahar cu vin. Dacă s-ar fi întors ar fi văzut-o. O despărţeau nu mai mult de trei sau patru metri de uşa care ducea în Sala Cavalerilor. Trei sau patru metri de străbătut în văzul tuturor, aproximativ cinci secunde în care se lăsa în voia sorţii, sperând ca femeia să nu se întoarcă şi ca nimeni să nu iasă din Sala Trandafir. Se mişcă repede spre

ușă. Pentru o secundă se temu că ar fi închisă cu cheia, în schimb doar cântărea mai mult decât credea. O deschise împingând cu umărul, intră și o închise cu grijă. Se afla dintr-odată unde începu totul, în Salonul Banchetelor, încăperea în care servitorii asistaseră la o ceartă. Le porunciseră să plece. Să plece din palat. Opt ore mai târziu, Christian Brix era găsit mort în pădure.

Nu se potrivea bine în mâna ei. Reproducerea craniului era colțuroasă și cu margini ascuțite. Era foarte ușoară de parcă ar fi ținut coaja unui ou mare. Salonul Banchetelor era mai mic decât Sala Cavalerilor. Ferestrele dădeau pe partea cealaltă a clădirii și ajungeau să fie luminate de lună doar din când în când. Mai avea la dispoziție cel mult zece minute; nu mai mult. Zece minute în care ușa se putea deschide în orice moment. Zece minute ca să încerce să găsească arma sau obiectul care îl omorâse pe Brix. Și asta, dacă obiectul acela se afla în încăperea aceea. Poate că era vorba despre o armă contondentă, o armă ce dispăruse imediat după crimă. Nu trebuia să se bizuie pe ceea ce spusese medicul legist: că Brix se lovise de ceva în cădere. Înaintă de-a lungul unui perete. Nu existau arme expuse, nicio armură cu arme contondente în mâini. Să fi fost cantul unei mese? Oare chiar era posibil să-l fi împins cineva pe Brix, iar acesta să fi căzut și să se fi lovit la cap de cantul unei mese? Nu, dacă era așa ar fi existat doar un semn pe craniu, nu trei. Plintele? Se așeză în patru labe și căută pe întuneric încercând să găsească un colț, o margine, un vârf, ceva care să se potrivească în cele trei adâncituri din craniu. Scaunul din colț? Eva se ridică, se apropie, venea cineva? Nu era scaunul, chiar dacă avea picioarele sculptate cu migală, cu motive șerpuitoare, poate că din fildeș; dar urmele nu se potriveau cu nimic. Dulapurile

de pe peretele de vizavi? Marginea de jos a dulapului? Nu, imposibil, era imposibil să te loveşti la cap în cădere din unghiul acela. Ar fi trebuit să cadă de jos în sus. Dintr-odată auzi paşi chiar dincolo de uşă. Să fi fost paznicul? Se ridică, alergă spre uşa din partea cealaltă a sălii, o deschise şi o închise chiar în clipa în care cea de la Sala Banchetelor se deschidea.

Un coridor strâmt, întuneric beznă. Pentru prima dată îndrăzni să aprindă lanterna, foarte scurt. Voci de bărbaţi care veneau din sala pe care tocmai o părăsise. Cineva aprinse lumina, o văzu pe sub uşă. Să fi fost paznicul care îşi făcea rondul sau vreun mesean de la banchet care voia să-şi întindă picioarele şi intrase în camera de alături? Deodată o voce feminină se adăugă celei dintâi. O servitoare sau o invitată la cină? Eva trebuia să iasă de acolo. Dacă urma să deschidă uşa aveau să dea peste ea. O altă uşă, o încercă fără să aibă nici cea mai mică idee unde ducea. La nişte scări. Rămase o clipă nemişcată în timp ce se gândea. Unde se afla? Pe scările întunecate. Pe scările obscure. Oare acestea erau? Oare ce îi spusese Rigmor? Că Malte probabil ieşise din camera invitaţilor în noaptea în care Brix fusese asasinat, că probabil urcase pe scările acelea. Eva şi-l imagină: un băieţel de doar cinci ani în miez de noapte. Poate că purta o pijama cu un imprimeu cu maşini sau cu lei fioroşi. Ce văzuse? Ce auzise? Voci care veneau din Salonul Banchetelor, voci ca şi cele pe care le auzea Eva în clipa aceea, clar mai răstite, ameninţătoare şi atunci, unde se ascunsese? Oare se speriase? Fireşte că da, un copil atât de mic, somnoros şi buimac care se plimba singur prin palat în miez de noape în timp ce vocile ridicate deveneau tot mai puternice, fireşte că îi fusese teamă. Era terorizat şi n-a intrat în sală, îi era prea frică, şi totuşi nu s-a putu abţine să privească. Cum? Tabloul.

Tabloul special despre care îi vorbise Rigmor, tabloul pe sticlă. Oare se ascunsese acolo? Acum vedea micul palier de la capătul scărilor. Eva trebuia să urce câteva trepte şi apoi să urce pe un palier care se afla cam la un metru de sol. Putea s-o facă un băieţel de doar cinci ani? Eva stinse lanterna. Da, poate. Se urcă, nu era greu, şi băieţelul ar fi putut s-o facă. În plus, regina şi surorile ei se urcau acolo când erau mici. Rigmor îi explicase totul. Acum vocile erau mai clare. Un bărbat spunea ceva, cum că avea să se ducă la culcare în curând. Râsul unei femei, Eva privi spre geam, spre tabloul pictat pe sticlă. Era o imagine cu animale. Papagali, o maimuţă. Rigmor îi povestise că se putea deschide, că putea să servească şi drept trapă. Prin geam Eva văzu spatele unui bărbat în smoking, cu părul cărunt, cu umeri înguști. Închise ochii pentru o clipă, îşi luă atenţia de la voci şi se concentră asupra gândurilor sale.

— Să vedem, murmură. Băiatul care nu poate să doarmă stă aici. Se numeşte Malte. Mama lui doarme în camera invitaţilor în timp ce el stă aici. Îi e frică, pentru că asistă la o ceartă violentă care are loc în sală. Şi vede totul prin geam. Da, îşi apropie capul de tablou, priveşte prin oglindă, vede cum bărbaţii se ceartă, vede cum ţipă, cum îl ameninţă pe Brix. Are legătură cu sora acestuia, îi spun că dacă se retrage, şi sora lui va fi dată la o parte. Au băut, cine e cel care dă primul brânci? Brix cade pe podea cu celălalt bărbat peste el. E un bărbat voinic şi greu cel care aterizează peste el, iar ceafa lui se izbeşte de...

Eva se uită la bărbatul care stătea în sală cu spatele spre ea, vedea cum dispărea, cum ieşea din câmpul ei vizual. Văzu ce se afla în spatele lui.

Atunci se stinseră luminile, vocile se topiră.

Eva îşi ciuli urechile. Oare se închisese uşa? Da, era

aproape sigură de asta. Așteptă o clipă, strângându-și forțele înainte de a-și abandona ascunzătoarea. Coborî de pe palier, apoi scară, ieși în micul coridor. Rămase nemișcată o clipă și își concentră din nou atenția înainte de a deschide ușa Salonului Banchetelor. Se apropie de... Da, ce era? Aprinse lanterna. Îndreptă fasciculul de lumină spre obiectul de artă pe care-l avea în față și care părea o sculptură. Era figura pe care Malte încercase să o deseneze, ceea ce Eva interpretase a fi un chip de om? Să fi fost un lavoar? Da, un lavoar care avea forma unei imense scoici. De piatră. Poate că din marmură. În orice caz, suficient de dură ca să lase niște urme profunde în craniul cuiva, dacă era împins sau cădea peste el. Să fi fost o plantă cățărătoare sau un soi de plantă agățătoare acvatică ceea ce părea că urcă pe scoică? Eva nu era sigură, dar se potrivea cu ceea ce știa despre stilul rococo. Natura încorporată arhitecturii. Se întoarse și privi spre ascunzătoarea ce se afla în spatele vitraliului. Da, numărul mare de margini ascuțite și dințate se potrivea. Scoase reproducerea craniului din buzunar. Privi cu atenție. Voci în camera de alături. Dacă ușa urma să se deschidă aveau să o descopere imediat. Nu mai era timp. Privi urmele din os, cele trei crestături. Încercă să găsească un punct în scoica din marmură care să se potrivească cu urmele. Nu. Nimic. Fasciculul de lumină era slab. Bine ar fi fost să poată aprinde lumina din tavan! Bine ar fi fost să-și poată concentra atenția! Dar imaginile din mintea ei nu i-o îngăduiau. Mici sclipiri de lumină stroboscopică îi bombardau creierul. Vedea imaginile unui băiețel în vârful scărilor întunecate, stând în spatele vitraliului, martor la o ceartă. Este Christian Brix care se ceartă cu cineva. Tocmai le spune că nu vrea să continue, că vrea să divorțeze și să se ducă să trăiască împreună cu amanta lui italiancă, cu iubirea

vieţii lui, şi să înceapă o nouă viaţă. Cuvintele lui îi exasperează pe bărbaţi. Ajung să se încaiere. Au băut. Beţie, furie. Băieţelul este gata să strige de frică, plânge în tăcere. Îşi înfrânge dorinţa de a fugi, se străduie să-şi privească unchiul căzând şi lovindu-se de scoică, de una din marginile ascuţite, cu bărbatul celălalt peste el. Brix este inconştient, poate chiar rănit, sângerează, posibil să aibă o hemoragie cerebrală. Se răspândeşte panica. Haos. Avem un muribund în Sala Banchetelor. Ce facem? Eva şi-i imagină pe bărbaţii în costumele lor scumpe alergând de colo-colo, vorbind în şoaptă, certându-se înspăimântaţi. Ce pot să facă, cu cine trebuie să vorbească, pe cine să sune? Ambulanţa? Poliţia? Dar ce-o să zică presa? O să-şi bage nasul, o să. De ce se certaseră? O să li se ceară o explicaţie, vor urma interogatoriile, o să-i bage la pârnaie, o să li se ceară transparenţă, tot ceea ce un loc precum Amalienborg nu-şi dorea.

Şi dacă Brix nu era mort? Atunci ce? Ce îi făcuseră? Nu primise niciun ajutor, asta ştia. Nu sunaseră la niciun medic, nu chemaseră nicio ambulanţă. Poate chiar îl ajutaseră să treacă pragul spre pacea veşnică. Cum? Îi acoperiseră faţa cu o pernă? Sau ceva mai simplu: o mână peste nas şi gură, o mână puternică apăsată cu forţă şi lipsindu-l complet de oxigen, lăsându-l pe bărbatul rănit grav fără nicio şansă de supravieţuire, lăsându-l în voia sorţii, în aşteptarea beznei. Oare aşa se petrecuseră lucrurile? Asta era ce văzuse copilul, singurul martor? Înainte de a fugi pe scări în jos, fără a-şi mai păstra controlul, lovindu-se de toţi pereţii, ca să ajungă înapoi în camera invitaţilor unde dormea mama lui, înnebunit, înfricoşat, ca să se refugieze din nou în lumea viselor, acolo unde tot ceea ce văzuse nu era decât un coşmar. În mintea Evei apăreau valuri şi valuri de noi

imagini. Imagini cu bărbaţii ce transportau cadavrul lui Christian Brix afară din palat. Noaptea, când nu era nimeni care să-i vadă.

Îl băgară într-o maşină, certuri. Şi acum ce urmează? Sinucidere, propune unul. Altul zice că tocmai a divorţat. Divorţul şi sinuciderea fac casă bună. În afara oraşului, unul se arată hotărât şi le aminteşte că trebuie să treacă pe acasă ca să ia puşca de vânătoare. Apoi să meargă în pădure. Oriunde, în pădure. Nu. Nu chiar. Trebuie să intre în inima pădurii. Plouă, apa care cade în şuvoaie va şterge orice urmă, ţeava puştii în gura cadavrului, apasă pe trăgaci, aşa-i faci zob creierii cuiva. Unul propune chestia cu SMS-ul. Cui? Soră-sii, fireşte. Ca să se risipească orice îndoială. Aici, sprijinit de copac în inima pădurii, un bărbat a decis să-şi pună capăt zilelor. Să se despartă de viaţă într-un mod rapid şi brutal. Cine se poate îndoi de aşa ceva? Cine ar fi în stare să pună la îndoială că lucrurile s-au petrecut întocmai? Dacă Malte nu ar fi fost martor la cele întâmplate şi dacă nu ar fi desenat momentul morţii unchiului său înainte ca ei să trimită SMS-ul... Şi chiar dacă Helena suferea mult, se hotărî să le urmeze jocul pentru că ştia ce se afla în joc: monarhia, ea însăşi şi toată existenţa ei, viitorul copiilor, viitorul lui Malte, viitorul pe care cei de la palat i-l garantaseră.

Cu condiţia să fie loială. Helena smulsese pagina agendei de la grădiniţă. Aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile. O smulsese, astfel încât nimeni să nu poată colaţiona momentul în care îl lăsase pe Malte la grădiniţă cu cel în care băieţelul vorbise despre moartea unchiului său şi cu cel în care fusese trimis SMS-ul.

Eva se afla lângă sculptura în marmură. Încercă să apropie craniul de marginile scoicii, ca o fetiţă care caută două piese dintr-un puzzle ca să vadă dacă se potrivesc.

Dacă a căzut, poate că s-a lovit de ceva de pe jos, aproape de...

Auzi un clic precum cel al gardului de la grădiniță în prima zi când ajunsese acolo. Nu, asta fusese în capul ei. Un zgomot uşor când dintr-odată cele trei adâncituri din craniu se potriviră exact cu cele trei vârfuri din partea de jos a scoicii, uşor, de parcă ar fi fost absorbite de acestea. Clic. Eva se întinse o clipă pe jos aşa cum Brix probabil zăcuse în ultimele secunde, ca un animal rănit sau neputincios, aşa cum zăcuse şi Martin în ziua aceea teribilă într-un deşert îndepărtat, aşa cum Eva zăcuse în casa ei, pentru prea mult timp, aşteptând ca viaţa să se cuibărească din nou în ea, aşteptând şi atât. Apoi se ridică, o luă la fugă înspre uşă şi îşi lipi urechea de aceasta. Când i se păru că avea cale liberă, o deschise şi începu evadarea ei din palat.

H. C. Andersens Boulevard

Ora 22:30

Căminul pentru femei din Grevinde Danner. Aşa deci, prima lui idee fusese cea nimerită. Probabil că se afla acolo. Până acolo îi luase urma Trane. Marcus mergea pe trotuarul de pe partea cealaltă a bulevardului, lipit de un cuplu ce plimba un câine tâmpit. Niciodată nu înţelesese ce sens avea un câine în oraş. Singurătatea trebuie combătută cu prezenţa altei persoane. Mai bine era la Reykyavik unde trebuia să ceri aprobare ca să ai un câine, să ai aprobare ca să îţi alini singurătatea cu fiinţe pe patru picioare. De ce se gândea la asta? La singurătate? Niciodată nu avea să scape de ea. Avea să trăiască sau să moară singur.

Vedea furgoneta închisă la culoare cu geamurile

fumurii pe partea cealaltă a străzii. Marcus era convins că Trane se afla înăuntru. Trebuia să încerce să nu fie văzut.

Se apropie şi mai mult de cuplul cu câinele. Aruncă o privire în urmă, spre vehicul. Cel mai bun alibi, de departe cel mai bun, era să mergi însoţit de oameni care nu păreau să aparţină lumii lui Marcus şi a lui Trane.

— Vai, ce câine minunat, spuse.

— Da, e o minunăţie.

— E un collie?

— Nu! spuse femeia, negând din cap de parcă Marcus ar fi spus ceva complet nesăbuit. E un golden retriever.

— Uau! zise Marcus, şi adăugă când ajunseră la colţul străzii: La revedere!

Cuplul dispăru şi Marcus se uită cu atenţie în jur. Detaşaseră vreun om acolo? La prima vedere se părea că nu. Atunci se petrecu ceva: Uşa furgonetei se deschise. Coborâră doi bărbaţi. Amândoi erau îmbrăcaţi în salopetă de lucru. Acesta era planul lui Trane. Să intre în cămin ca doi tehnicieni? Să pătrundă folosind o minciună, ca să repare nişte aşa-zise cabluri de telefoane defecte sau nişte scurgeri înfundate? Îi cercetă cu privirea pe cei doi bărbaţi. Unul deschise uşa din spate şi scoase nişte afişe în timp ce celălalt străbătea cei câţiva metri care îl despărţeau de staţia de autobuz. Desfăcu panoul luminos, scose un vechi afiş de cinema şi îl aruncă pe jos. Amândoi fixară noul afiş de publicitate, ce reprezenta o femeie mâncând o îngheţată.

Strânseră gunoiul şi plecară. Marcus privi spre vechiul cămin pentru femei. Oare se înşelase? Scoase telefonul. Căminul Reden? Totul părea normal. Şi celelalte trei centre? Cel din Jagtvejen? O privire rapidă asupra căminului din Danner. De cât timp îl înştiinţase David? De o oră? Poate că era deja prea târziu. Poate că o prinseseră cât timp se aflase

în afara căminului. Dar de ce să iasă la ora aceea? Nu. Se uită din nou pe ecranul telefonului. Trebuia să o salveze. Ar fi fost ultima lui misiune. Dacă ar fi putut să aibă o mai bună vedere de ansamblu, poate dacă ar fi coborât în grădina care se afla în partea din spate a căminului din Danner... El de unde ar fi atacat? În mod cert, din grădină. Da, s-ar fi căţărat pe zid, ar fi pătruns prin ferestrele de sus, unde nu exista alarmă. Marcus se orientă: clădirea din faţă, bloc de locuinţe. O rupse la fugă. De pe acoperiş avea să aibă cea mai bună perspectivă a căminului pentru femei. De acolo ar fi putut păzi toate intrările. Şi atunci ce-ar face? Ar suna la poliţie? De ce nu? Ar fi cel mai simplu. El era de unul singur. Ceilalţi erau mulţi. Nu ar fi putut să facă nimic.

— Alo? spuse vocea adormită de la interfon. Ochii lui Marcus căutau un nume potrivit între cele douăsprezece care apăreau pe placă.

Îşi drese vocea.

— Da, iertaţi-mă. Sunt Michael, cel care locuieşte la familia Pernille, la primul etaj. Mi s-a rupt cheia de la intrare în broască. Aţi putea coborî să-mi deschideţi?

Tăcere.

— Să cobor? Dar nu pot să vă deschid de aici?

— Încercaţi.

Sunetul yalei care se deschidea. Marcus trase de uşă.

— Aţi putut să intraţi?

— Mulţumesc!

Marcus o luă la fugă, lăsă în urmă scara principală. Era un bloc vechi. Trebuia să folosească scările de serviciu. Întotdeauna duceau în pod. De acolo avea să iasă pe acoperiş. Privire de ansamblu. Perspectivă.

Cămin pentru femei

Ora 22:55

Mai degrabă obosită decât răzbunată şi încă îngrozită. Aşa se simţea Eva în timp ce se apropia de căminul pentru femei. O urmărise cineva? O văzuse careva? Se putea baza pe Rigmor şi pe sora ei? Poate că o înregistrase vreo cameră de supraveghere când ieşise din palatul Moltke. Un gardian care o văzuse când deschisese uşa şi traversase Piaţa Palatului. Poate cineva o văzuse de la vreo fereastră. De fapt, când se întorsese, zărise o siluetă la una dintre ferestrele palatului, sau poate nu era decât paranoia care se încăpăţâna să n-o lase în pace.

Un lucru ştia cu siguranţă: în noaptea aceea obţinuse ceva. Totuşi nu se simţea mândră. Rico spusese despre ea că nu avea talent, că era o femeie care progresase datorită fizicului său şi a abilităţilor sale de a-l folosi, o persoană pe care n-o îngrijora vidul interior pentru că nimeni nu era preocupat de asta, pentru că tuturor le era indiferent, cu condiţia să zâmbească dulce, să poarte haine mulate şi să se culce cu cine trebuia. Nimerise oare?

Dar acum ştia ceva, ceva pentru care luptase, un adevăr. Trebuia să scrie articolul în care să povestească tot adevărul. În ziua următoare, după ce se va fi odihnit, după ce şi-ar fi revenit, avea s-o facă. Va povesti totul despre asasinarea lui Christian Brix, despre palat ca loc al crimei, despre abuzul de putere, despre structurile de putere care aparţin mai degrabă unei republici bananiere, despre poliţia care obstrucţionează ancheta, despre poliţia care se făcea preş la picioarele Familiei, care se supunea până şi celui mai mic semn făcut cu ochiul, despre politicieni şi redactori-şefi cărora le era totuna, pe care îi interesa doar propria lor

carieră, propria lor reputaţie, despre o societate care se preocupă de adevăr doar când acesta se potrivea cu...

Se poticni. Furie. Se poticni din pricina furiei pe care o simţea, a neputinţei, a dorinţei de schimbare, de a spune în gura mare tot ce nu putea spune. Dar era, oare, un adevăr pe care voia cineva să-l audă? Nu, nu judecând după tot ce descoperise în lunga sa călătorie. Îşi aminti de conversaţia purtată la azil, cuvintele ziaristului muribund despre prostia care în anii aceia făcea prăpăd prin lume asemenea unui incendiu într-o pădure. Îşi aminti de convingerea Claudiei şi a lui Tine Pihl că nimeni nu-şi dorea să audă adevărul despre cum procedau monarhiile europene. Şi se întrebă de ce era aşa. De ce? Cel mai bun răspuns îl obţinu când deschise uşa căminului pentru femei şi simţi cum oboseala punea stăpânire pe ea. Adevărul era foarte simplu. Nimeni nu era dispus să audă adevărul pentru că era complicat, pentru că implica tot felul de probleme ca, de exemplu, realitatea, cu toate răscrucile şi capcanele ei, şi drumurile fără ieşire, de aceea toţi optăm pentru soluţia cea mai simplă: am creat o realitate paralelă, o realitate simplă şi minunată. Ca pe Facebook. Doar că aici nu există diete şi nici sesiuni de *jogging* despre care să poţi minţi, ci ideea unei monarhii fericite, a unei societăţi care nu cunoştea corupţia şi nici abuzul de putere.

Se auzea muzică în bucătărie. Poate africană, în orice caz, etnică, ritmuri de tobe şi flaut. Voci, femei care râdeau. Eva voia doar să doarmă. Să-şi odihnească mintea, să se gândească la ce avea să facă cu tot ce ştia despre o crimă comisă în inima monarhiei daneze, dar cineva o strigă când trecu prin faţa bucătăriei, o voce cunoscută, cea a Aliciei.

— Bună, Eva, o strigă şi scutură din mână.

— Bună.

— Trebuie să guşti asta.

— Ce e? Eva fu obligată să intre în bucătărie unde stăteau aşezate la masă cinci femei mâncând prăjituri.

— *Halwa Chabakia.* Nu mai gustase de când era mică. Îi oferi o bucată Evei, care o gustă. Cu susan şi miere. E prea dulce pentru tine?

— Nu, e gustoasă, dar sunt foarte obosită.

— Pari obosită, spuse una dintre ele. Accent din estul Europei, un chip care suportase puţin din toate şi care optase pentru a renunţa să le mai ascundă.

— Noapte bună, spuse Eva. Păstraţi-mi puţină prăjitură pentru mâine.

Femeile izbucniră în râs, Eva încă le auzea vocile când dispăru pe coridor în jos şi deschise uşa care dădea pe scară. Ieşi pe coridor, băgă cheia în yala de la cameră şi intră. Uşa se închise cu un oftat, cu un sunet plin de dor şi de singurătate. Aprinse lumina. Îşi trecu privirea prin camera practic goală care în momentul acela reprezenta căminul ei. Poate pentru totdeauna. Oare avea să se schimbe vreodată? „Nu, acum nu”, se gândi. În noaptea aceea nu avea nevoie de gândurile acelea prosteşti.

Se apropie de fereastră. Îşi scoase pantofii şi şosetele, se aşeză pe pervazul ferestrei aşa cum făcuse de atâtea ori când era tânără, imediat după ce abandonase casa părintească, în anii când schimba iubiţii care aveau în comun doar faptul că ştia cu siguranţă că nu erau potriviţi pentru ea şi care, în acelaşi timp, serveau de palton de vreme rea, care o protejau de spaima de singurătate, spaima pe care mama ei i-o inoculase. Acolo se aşezase adesea, pe pervaz, privind în stradă din centrul oraşului, în cartierele Østerbro şi Nørrebro, oriunde ar fi locuit cu chirie, ascultând muzică, pe

Emmylou Harris. Oare de ce se gândea la ea acum? Şi stând acolo, ca pe vremuri, simţi cum o cuprind liniştea, speranţa, credinţa că acolo va fi în siguranţă. Câteva maşini trecură pe stradă. Niciuna nu se opri, niciun bărbat nu coborî. Siguranţă. Repetă cuvântul în minte de câteva ori. Se bucura să-l pronunţe rapid, dar şi rar, până ce, în cele din urmă, o jumătate de oră mai târziu, coborî de pe pervaz, se dezbrăcă şi se culcă. Rămase întinsă pe pat gândindu-se la palat. La tot ce văzuse, la tot ce auzise. Şi poate tocmai pentru că, pentru prima dată după mult timp, se simţea sigură pe ea, se gândi la ce auzise despre violenţă. Violenţă faţă de copii, faţă de prinţi când aceştia erau mici. Ei nu puteau fugi să se ascundă într-un cămin; erau închişi, captivi pentru totdeauna. Prizonieri ai aşteptărilor şi ai iluziilor de fericire, speranţa familiei, da, în primul rând asta, se gândi Eva. Familia admirată de o ţară întreagă. Familia care reprezenta oglinda întregii ţări. Şi ce vedeam când ne priveam în oglindă? Vedeam fericire, vedeam zâmbete largi, vedeam frumuseţe şi iubire, copii frumoşi, armonie.

Ultimul lucru pe care îl văzu Eva înainte de a adormi au fost doi copii mici. Doi copilaşi închişi în palat.

H. C. Andersens Boulevard

Ora 23:05

Uscătoria din pod, miros de detergent. Miros de cămin, de mamă, mama oricui, o mamă mai bună decât cea a lui Marcus. Dădu la o parte cearşafurile şi feţele de plapumă în căutarea unei ieşiri, o trapă în tavan. Acolo. Chiar şi mai bine. O uşă. Închizătoare veche, necesita o cheie, dar primi un şut. Rama se desprinse de uşă cu atâta uşurinţă încât s-ar fi spus

că de secole aştepta momentul acela. Marcus ieşi, dar se văzu obligat să aştepte o clipă ca ochii să i se obişnuiască iar cu întunericul. Acolo, sus, aerul era rece. Păşi uşor. Căminul din Danner se află jos, de unde era îl vedea perfect. Curtea frumoasă era luminată parţial de la ferestre. Oare auzise de undeva că ar fi avut şi o şcoală? Marcus parcă îşi amintea ceva de genul ăsta.

O societate completă în miniatură. Fără bărbaţi. Nu era nimic de văzut. Nici urmă de Trane, nici urmă de vreunul dintre acei bărbaţi de temut. Privi pe ecranul mobilului imaginile captate de celelalte camere de supraveghere.

Şi atunci se întâmplă ceva ce nu mai trăise niciodată. O observase în privirea bărbaţilor pe care îi condusese în luptă. Văzuse dispărând din ochii lor speranţa. Speranţa de a supravieţui momentului. Sau speranţa într-o lume mai bună. Şi atunci i se întâmplă şi lui. Speranţa muri în el când văzu pe ecranul iPhone-ului că una dintre camere nu mai funcţiona, cea pe care o montase în faţa căminului din Jagtvej. Ecranul era negru. Gândi: „Nu voi putea să-mi îndeplinesc misiunea. Nu pot s-o salvez. Ea va muri, iar eu voi fi dat greş”. Poate că se terminaseră bateriile. În cazul acesta, celelalte vor urma să se stingă. Trane avea să ajungă primul, iar Eva avea să moară.

Ochii lui Marcus se aţintiră asupra colţului de jos din stânga. „Live. 23:08”. Pentru o clipă nu pricepu ce se întâmplase. Camera funcţiona. Secundele treceau, dar ecranul era întunecat. Cineva aşezase ceva în faţa camerei? O maşină se oprise în faţa ei? Imposibil, fusese montată sus de tot. Atunci, ce se întâmpla? Se întoarse şi privi înspre cartier, spre Nørrebro, către strada Jagtvej. Văzu cum zona aceea era cufundată în întuneric.

— Trane, murmură înainte de a sări din nou în

uscătorie şi de a o rupe la fugă spre ieşire.

Cămin pentru femei

Ora 23:50

Eva se trezi. Se ridică, se uită pe fereastră: beznă. Un întuneric atât de compact şi de apăsător că părea imposibil să fie real într-un oraş precum Copenhaga. Poate la ţară, la mama naibii, sau în vreo pădure, dar nu în Copenhaga. Totuşi, îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că de fapt se întrerupsese lumina. Felinarele, reclamele luminoase, semafoarele, nimic nu funcţiona.

Deschise uşa care dădea în coridor, apăsă pe întrerupător. Nimic. Se deschise o uşă la capătul holului, o femeie scundă şi firavă ieşi adresându-i-se, poate că în engleză. Eva nu înţelegea ce zicea.

— *Yes, dark,* spuse Eva. *No light.*

Femeia mai adăugă ceva. Eva pricepu doar un cuvânt „*Fix*".

— *Yes, they will fix it. Very soon, don't worry.*

Intră din nou în cameră, oboseala o împingea spre pat. Când deja se băgase în aşternut şi era gata să adoarmă, ceva în sinea ei o trezi. Se ridică. Întreruperea curentului! Ca atunci când dormise la hotel. Chiar înainte de a fi atacată. Oare era vorba despre...? Nu, suferea de paranoia. Se hotărî să se culce din nou. Mintea ei trase concluzia: să te lupţi cu paranoia, să refuzi să-ţi fie frică; dar corpul ei nu o ascultă. Se ridică şi se întoarse către uşă. Îşi ciuli urechile. Ţiuitul se auzise în permanenţă? Nu, tocmai se declanşase, poate că se amplificase, şi sfârşi printr-o explozie care o făcu să-şi astupe urechile pentru o clipă, dar nu-i servi la nimic.

Sunetul străbătu totul, era proiectat pentru asta, ca să străpungă până şi somnul cel mai profund, să-i trezească pe oameni, să le urle în faţă că trebuia să se scoale în grabă, să iasă în stradă, pentru că se iscase un incendiu.

Haos. Pe coridor, în întunericul compact, siluete de femei, una ţipa, fraze rostite doar pe jumătate, tot soiul de accente, ieşiri şi intrări, uşi încuiate, încercări disperate de a găsi o cheie în beznă, genţi, articole de primă necesitate. Iar în mijlocul acelei nebunii, Eva se gândea că era ca şi cum o psihoză colectivă ar fi pus stăpânire pe căminul pentru femei, de parcă ar fi dat capacul la o parte şi toată frica s-ar fi revărsat deodată, ca şi cum femeile cu toată fragilitatea lor, cu nervii făcuţi harcea-parcea de tristeţea propriilor vieţi, ar fi fost convinse că le sosise ceasul. Chiar şi Liv credea asta. Era de la început acolo sau o sunaseră să vină? Vocea ei abia dacă se putea face auzită peste zgomotul infernal, dar o auzi căci se afla exact lângă ea.

— Păstraţi-vă calmul, strigă. E alarmă pentru incendii, dar focul e la subsol, şi dacă ieşim toate pe scară şi coborâm în ordine, nu se întâmplă nimic. Repetă mesajul de câteva ori. Nu intraţi în panică! Păstraţi-vă calmul! *Take it easy!*

O femeie somaleză cu un bebeluş în braţe părea că suferise un şoc. Eva încercă să o calmeze.

— *No worry,* îi repetă de mai multe ori.

În cele din urmă, poate pentru că bebeluşul izbucni în plâns, femeia ieşi din starea aceea catatonică şi le urmă pe celelalte.

Scările păreau o scenă dintr-un film apocaliptic.

— *Smoke!* strigă femeia.

Totuşi, Eva nu văzu şi nici nu simţi miros de fum pe nicăieri. Ajunseră la recepţie şi dintr-odată văzu fumul. Un

fum dens şi negru. Era imposibil să vezi de unde provenea, poate că de la subsol, poate că ieşea prin gaura de la lift sau se strecură prin fisurile clădirii. Liv stătea în uşă. Sau nu era? Eva nu putea vedea prea bine din pricina întunericului şi a fumului. O înţepau ochii. Femeia îşi agită braţele şi strigă ceva, să se calmeze şi să iasă din cămin, să se strângă în stradă, că veneau deja pompierii. Şi apoi mai strigă ceva. Întrebă dacă erau toate acolo. Fu nevoită să renunţe pentru că nu reuşea să se facă înţeleasă în mijlocul haosului, şi paznicul luă cuvântul, cu vocea lui profundă şi tunătoare de bariton care, chiar şi aşa, nu se făcea mai uşor auzită decât cea a lui Liv.

— Mai e cineva în camere? Mai e cineva care doarme?

Câteva femei răspunseră în acelaşi timp ţipând.

Paznicul se aplecă înspre Liv şi îi strigă ceva în ureche, cum că poate nu erau decât bombe de fum, dar că nu se putea şti cu certitudine. Eva auzi sirenele în depărtare. Se apropiau. Îi urmă pe ceilalţi până la uşă, spre exterior, în noapte, către strada întunecată.

— Pe aici, zise Liv, gesticulând cu braţele. Ieşiţi pe aici.

Iar acolo se găsea doar bezna care o făcu pe Eva să se oprească. Sau fusese poate aceeaşi senzaţie care o trezise cu doar câteva minute în urmă. Era ca un deget invizibil care o bătea pe umăr. Ajunsese la uşă. Se afla în micul hol cu lăzile de fructe. Femeile disperate o împingeau şi îşi croiau drum cu coatele, voiau să iasă cât mai repede şi să fie în siguranţă.

Brusca stingere a luminii.

Ca în noaptea aceea, la hotel.

Foc la subsol. Strada în întuneric, panică, haos. Dintr-odată pricepu totul, dintr-odată totul se potrivea şi se transformă într-o lungă înlănţuire de idei cu introducere, cuprins şi încheiere: totul se învârtea în jurul ei. Fireşte, oare

de ce nu-i trecuse asta prin cap? Stingerea luminii, panica, fumul dens şi negru, se datorau unui incendiu sau unei bombe de fum, femei care se vedeau obligate să iasă în stradă, să pătrundă în noapte, într-o beznă compactă. Era vorba despre ea. Era planul lor, felul lor de a o face să iasă ca să rămână fără protecţie. Şi cum să fi procedat mai eficient decât scoţându-i pe oameni afară şi dându-le foc la vizuină? Era un truc ce fusese folosit în toate epocile, în toate războaiele, de către vikingi, cavaleri, indieni, soldaţi moderni. Toată lumea cunoştea metoda: dă-le foc la refugiu şi o să vezi cum ies. *Let's smoke 'em out.* Eva se întoarse pe călcâie şi o luă la fugă în sens opus, spre căminul în flăcări.

Eva nu ştia încotro s-o apuce, dar se hotărî să urce. Atât, să urce. Astfel, ar dura mai mult ca fumul să o ajungă, poate suficient de mult ca focul să fie stins, şi, mai ales, ar evita să cadă în capcana pe care i-o întinseseră, ar evita să iasă în noapte şi să cadă în mâinile duşmanului. Totuşi, întunericul complica mult lucrurile, iar fumul era tot mai dens, tot mai negru. O înţepau ochii şi nasul, o dureau plămânii. Apropiindu-se de lift, simţi un gust neplăcut de produse chimice în golul scării. Când trecu în fugă prin faţa scării, văzu lumina. Nu era vorba despre o bombă cu fum. Erau flăcări.

Reuşi să iasă pe scări. Urcă în fugă. Fiecare pas pe care îl făcea i se părea un supliciu. Văzu o siluetă în faţă, dar era a unei tinere buimace, speriate. Se înfăşurase într-o pătură udă. Se agăţă de Eva.

— *You have to get out of here* – îi strigă Eva. *Fire, fire.*

Femeia se grăbi să coboare scara. Eva ajunse imediat din nou la etajul trei. Se opri. Îi tremurau picioarele. Se odihni o secundă. Acolo, sus, era mai puţin fum, dar tot

întuneric, şi fumul avea să ajungă şi acolo. Respiră adânc.

— Păstrează-ţi calmul, murmură pentru sine. Păstrează-ţi calmul.

Încercă să gândească la fel ca ei. Ce s-ar aştepta să facă? Să iasă odată cu celelalte? El sau ei erau acolo, afară, în mulţime, profitând de întuneric şi de haos. Printre pompieri, paramedici, vecini, angajaţi ai căminului, oameni care nu se cunoşteau între ei, care nu se vedeau, acolo avea să fie el. Sau acolo se aflau ei. Căutând-o. Cu un cuţit în mână? Poate, sau cu o armă de foc. Nu ar face mult zgomot. Cu amortizor? De ce nu? „Cuţit", cuvântul rămase suspendat în mintea ei pentru o clipă. O armă. De ce nu se gândise la asta înainte? Trebuia să facă rost de una. Căci în curând avea să sosească, peste doar câteva minute, dacă nu cumva deja se afla acolo. Avea să descopere că ea nu se află pe stradă, că planul a eşuat. Şi avea să profite de haos ca să se strecoare, poate dându-se drept pompier său şofer de ambulanţă, poate poliţist, pentru că, în mod cert, sunaseră deja la poliţie. Poate că avea să profite, pentru că oricine putea să intre şi să iasă în timpul acelor minute apocaliptice, când nu exista nimic care să se pună între el şi Eva. Planul era următorul, se gândi: să coboare în bucătărie, să găsească o armă, să urce din nou până sus de tot, poate până pe acoperiş, dacă era posibil, unde se putea ascunde, să aştepte până ce el se va fi predat. Da, aşa trebuia să decurgă lucrurile. Nu avea o idee mai bună.

Scările. Fumul era şi mai dens. Coborî din nou. Auzi ţipete care veneau din stradă, femei plângând, pe cineva care încerca să le consoleze. Se amestecară noi sunete. Un zgomot teribil la subsol. Geamuri care se spărgeau, poate pentru că pompierii intrau, poate din pricina căldurii. O izbucnire de

flăcări în spatele uşilor de la casa liftului.

Din nou la parter, fum negru spre gri, o încercare disperată de a-şi croi drum pe bâjbâite în tot coşmarul acela. Uşa de la bucătărie. Cuţite? Unde? În direcţia aceea? Făcu câţiva paşi la stânga. Se lovi la şold de ceva dur. Durerea îi străbătu coapsa, îi cuprinse genunchiul. Se lovise de masă. Se apucă de marginea mesei şi înaintă ţinându-se de ea până ce ajunse la sertare. Îl deschise pe cel de sus, zări ceva pe fundul lui, o suprafaţă strălucitoare, băgă mâna: un cuţit scurt, ascuţit. Nu era suficient de lung. Trebuia să i-l poată înfige porcului ăluia până la prăsele. Dădu peste altul, poate cam greu, dar era cel mai bun pe care îl găsise. Se întoarse pe unde venise. Ieşi pe scară. Uşa se închise în spatele ei. Poate că urcase zece trepte când auzi paşii altcuiva amestecându-se cu ai ei. Privi în jos. Întunericul o împiedica să vadă dincolo de o siluetă şi nu avu nicio îndoială: era pe scară şi urca după ea.

17 aprilie

Jagtvej

Ora 00:12

Părea că se toarnă un film. A fost primul gând care i-a trecut lui Marcus prin minte când a ajuns la căminul pentru femei. Pe stradă se aflau femei plângând, înfăşurate în pături. Se strânseseră în mici grupuri şi se consolau reciproc. Luminile ambulanţelor şi maşinilor de pompieri, copii ţipând, agenţi de poliţie, bărbaţi în uniformă, întuneric.

Văzu prin ferestre flăcările din interior, scânteierile roşiatice şi galbene. Fumul aproape că se contopea cu beznă,

având nuanţe de gri ce îi iritau ochii şi gâtul. Se amestecase deja prin mulţime. Oare pe unde se afla ea? Nu-şi făcea probleme. Nimeni nu îl cunoştea, cei din jur erau prea preocupaţi de propria lor supravieţuire, pentru ei era doar un bărbat printre toţi ceilalţi bărbaţi. Îi căută pe Trane şi pe ceilalţi din privire. Ajunsese prea târziu?

Era ca şi cum viaţa lui ar fi depins de un singur lucru: să o salveze înainte de a fi prea târziu. Îi luă doar o clipă ca să-şi dea seama că nu avea să o găsească acolo. Era prea abilă. Prea deşteaptă. Fireşte că ştia că ei fuseseră cei care provocaseră întreruperea curentului, cei care iscaseră incendiul în cămin. Ştia că era vorba de o capcană, o încercare de a o obliga să iasă. Poate că fusese un avantaj şi pentru el, avantajul lui faţă de Trane. Trane nu ştia cu cine avea de-a face, o subestima, cea mai gravă greşeală pe care o poate comite un soldat. Vietnam, Cehia, Afganistan. Istoria era un şir de exemple de forţe militare superioare care îşi subestimaseră adversarul, cu consecinţe dezastruoase. În schimb Marcus o cunoştea. Chiar în momentul acela o avea pe retină, o vedea căutând o ascunzătoare în interiorul căminului, un loc unde nici focul, nici fumul, nici Trane nu ar fi putut să o ajungă.

— Pot să trec?

Pompieri pe scările care duceau la intrarea principală. Alţii, echipaţi cu măşti antifum şi căşti, intrau pe ferestrele de la subsol. Sunetul unui geam care se spărgea. Strigăte. „Suntem siguri că nu e nimeni înăuntru?” Ordine, o voce amplificată de un megafon: „În spate! Treceţi mai în spate!”

Dar Marcus făcu exact pe dos. Se apropie şi mai mult. Nu-şi făcea probleme. Ştia că avea aspectul potrivit, părea agent de poliţie, ştia că trebuia să pară calm, să transmită autoritate şi forţă. Astfel nimeni nu ar fi avut nicio bănuială

asupra lui, toţi aveau să creadă că era unul dintre ai lor. Salută liniştit un pompier. Era foarte posibil să pară cineva care dorea să-şi facă o părere generală asupra situaţiei. Auzi un alt pompier spunând ceva despre un risc de prăbuşire. Şi mai multe ţipete prin megafon. Marcus intră pe uşa căminului pentru femei şi dispăru în beznă şi fum.

Cămin pentru femei

Ora 00:14

Eva aceea pe care ea o cunoştea dispăruse, luându-i locul purul instinct, dorinţa de supravieţuire. Aproape că putu să simtă cum creierul ei se deconectă când o luă la fugă în sus pe scări, în întuneric. Auzea limpede, poate pentru că alarma încetase să mai sune, poate pentru că dintr-odată se găsea într-un fel de gol, un loc care nu avea nicio legătură cu restul lumii înconjurătoare, o lume locuită de două fiinţe, doi oameni pe o scară, un bărbat şi o femeie; bărbatul vrea să o ucidă pe femeie, femeia fuge, o fugă absurdă, căci ea ştie că el o va prinde, iar el ştie că ea nu are nicio scăpare, toate ideile de a căuta un refugiu pe acoperiş sunt inutile, e prea departe, se simte prea fragilă.

Îi strigase ceva. Nu era sigură, nu se întoarse, îi dădu voie corpului să preia controlul, să pună un picior în faţa celuilalt, treaptă cu treaptă, în sus.

Da, striga ceva, dar nu putea să audă, şi asta o surprinse. Poate că era un mecanism de apărare pe care corpul ei îl pusese în funcţiune, ceva care o proteja de ce ar fi vrut să-i spună bărbatului care chiar în momentul acela o urmărea cu sălbăticie, un bărbat care voia să o omoare.

Eva deschise uşa etajului patru. Căldura o izbi în faţă.

Venea din casa scării. Nu mai avea unde să înainteze. Nu ştia pe unde se ieşea pe acoperiş. Se întoarse. Îl văzu, aproape părea că ţâşnise din beznă. Strânse cuţitul cu putere. El întinse braţul ca să o apuce. Încercă să-l împungă, dar se feri, o apucă de braţ, i-l răsuci, o obligă să îngenuncheze. Se lovi de ceva, suficient cât să-i dea drumul. Eva se ridică din nou în picioare. O luă la goană în sus. Două trepte mai sus, ba nu, trei. Se uită în urmă, nu-l vedea nicăieri. Dispăruse. Poate că îl rănise. Nu avu timp să-şi dea seama când, brusc, îi văzu chipul la doar câţiva centimetri de ea. Era altul, nu cel care îi spusese să găsească un rol de protagonistă într-o altă viaţă. Ar fi trebuit să-l asculte, acum se afla faţă în faţă cu altul. Bărbatul o apucă de încheietură, i-o răsuci, iar cuţitul îi căzu din mână. O lovitură la cap, totul deveni negru, leşină. Când îşi reveni puţin, primul lucru pe care-l simţi fură mâinile lui în jurul gâtului. Oare aşa avea de gând să o facă? Nicio armă, nici măcar o piatră, aşa cum oamenii primitivi se omorau între ei cu mult înainte ca vreunuia să-i vină ideea să folosească o armă? Beznă. Era bine. Dacă nu ar fi fost durerea la gât ar fi fost o senzaţie bine-venită, sfârşitul. Era foarte puternic. Stăteau întinşi pe scară. Capul Evei pe treapta de sus, cu ceafa lipită de margine. Cu vârfurile degetelor atingea ceva, poate că balustrada. Îşi pierdu cunoştinţa pentru câteva clipe. Oare murise? Nu, îşi auzea propria respiraţie, grea şi şuierătoare. Îi dăduse drumul. Simţi un gust în gură care putea fi sânge şi dintr-odată auzi ceva nou, o voce care striga ceva. Îi văzu pe cei doi bărbaţi şi se gândi: „De ce trebuie să fie doi ca să-mi pună capăt zilelor?” Cuţitul era lângă ea. Îl înşfăcă. Îi privi din nou pe cei doi bărbaţi. Chiar se luptau între ei? Unul încerca să-l lovească pe celălalt. Un urlet sau două, unul căzu şi apoi se îndreptă spre ea. Eva se ridicase. Mişcările bărbatului erau

acum lente, încercă să o apuce cu mâinile. „Lasă-l să se apropie, se gândi Eva. Apropie-te, hai". Atunci îi putu vedea ochii, ochii aceia atât de frumoşi care o minţiseră, care o făcuseră să creadă că putea să scape nevătămată. Ba chiar îi zâmbi. Zâmbetul îi îngheţă pe buze. Îşi coborî privirea spre cuţit. Eva îl trase afară. Sângele ţâşnea din abdomenul lui.

— Eva, rosti. Atât. Se căznea să-şi recapete echilibrul. Privi peste umăr spre celălalt bărbat. Dispăruse. Când se uită din nou la Eva, ea îi înfipse cuţitul încă o dată. Simţi cum sângele îi curgea pe mâini, ca nişte mici insecte, picătură cu picătură. Eva se retrase înspre uşa etajului patru. Trebuia să iasă de acolo. Strângea cuţitul cu atâta forţă încât, dacă ar fi strâns încă puţin, acesta ar fi devenit parte din fiinţa ei, ceva pe care nu l-ai fi putut separa de mâna ei. O privire în urmă. Nimeni. Din partea opusă a coridorului o voce strigă:

— Avem încă una aici înăuntru, pe scări!

Eva se prăbuşi. Cineva o luă în braţe; nişte braţe puternice o ridicară în aer. Strigă. Luptă cu cuţitul. Voia să-i omoare pe porcii ăia, pe toţi, să-i înjunghie, să le scoată maţele, dar nu mai avea cuţitul în mână, cineva i-l smulsese, poate că ei i-l luaseră.

Bărbatul, vocea lui.

— Stai liniştită, acum calmează-te, spuse necunoscutul. Ochii lui o priveau pe sub cască.

O altă voce.

— Scoate-o de aici.

Şi atunci Eva zbură pe scări în jos, asemenea unei păsări care se înalţă în zbor din cuib pentru prima dată. Plutea în aer, plutea prin întuneric, până la ea ajungeau voci, sunete fără înţeles. Era moartă. Era aproape convinsă de asta. Ce minunat e să zbori purtată de două braţe puternice. Ajunsese afară. Aerul şi frigul. Era tot ceea ce simţea,

singurul lucru de care avea nevoie: aer pe faţa ei, frig pe obrajii ei. Şi era o senzaţie plăcută.

Jagtvej

Ora 00:40

Fu la fel ca atunci când sosise: nimeni nu îl observă.

De ce s-o fi făcut? Sirene, tuturor le era îndeajuns să aibă grijă de propia persoană. Nimeni nu-i vedea rănile adânci din abdomen, sângele care curgea din măruntaiele lui. Numai el simţea durerea profundă, doar el, care era rănit, care curând avea să moară. Dar înainte de orice, trebuia să iasă de acolo. Ăsta era lucrul cel mai important. Să fie singur. Marcus se gândi la rănile adânci, provocate de o armă albă. Ca o baionetă. Da, aşa şi-o imagina în momentul acela. Aşa se vedea pe sine. Asemenea unui soldat rănit de moarte. În timpul Primului Război Mondial, de exemplu. Întotdeauna admirase soldaţii din Primul Război Mondial. Le admirase curajul, şi felul de a muri. Războiul acela fusese ceva special. Cel mai eroic şi cel mai stupid. Îi veniră în minte imagini. Soldaţi sosind pe jos, ţinându-se de mână, cu ochii bandajaţi. Orbiţi de gazul muştar şi aburii mortali de clor, înaintau cu greu pe câmpul de luptă, croindu-şi drum printre ruinele unei Europe devastate, continentul care îşi propusese să abolească monarhia şi care dintr-odată văzu cum popoarele se anihilau unele pe altele şi cum se adună cadavrele a zece milioane de soldaţi; doar la Verdun, un sfert de milion. Da, acum le vedea cât se poate de limpede. Vedea cum înainta înspre tranşee, singurul loc în care erau apăraţi de gloanţe. Ca să se aşeze cu spatele sprijinit de terasamentul noroios. Îndreptându-se către nicăieri. Ochi

goi. Sângele din măruntaiele lui zdrenţuite. Stomacul perforat. Durerea. Şi perspectiva unei morţi lente şi chinuitoare. Unde îi erau tranşeele?

Marcus ajunsese pe stradă, departe de mulţime. O bancă? Dădu colţul unei străzi. Strigătele de pe câmpul de luptă se estompară. Focul loviturilor de tun dispăru şi el încet. Plânsetul răniţilor. Şi tăcerea se întoarse. Absorbi toate sunetele. Intră într-o scară de bloc. Nu ştia de ce, dar uşa era deschisă. Avea nevoie să se aşeze puţin. Asemenea soldaţilor muribunzi în tranşee. Să se aşeze şi să se gândească. La ea. Oare o fi supravieţuit? El o salvase. Îşi îndeplinise misiunea. Mai are nevoie doar de un superior ca să îi poată raporta. Cineva căruia să-i povestească. Dar trebuia să-şi fie suficient sieşi. Acum durerea venea în spasme. Asemenea contracţiilor la naştere, se gândea. Naştere şi moarte, totul era legat. Vru să strige. Poate că o şi făcu, nu ştia. Dar o salvase. Cel puţin, pentru un timp. Aveau s-o lase să scape un timp, poate pentru totdeauna. Pentru că erau deştepţi. Pentru că ştiau că acum se afla sub supravegherea poliţiei, a publicului în general. Atrăsese atenţia. Devenise vizibilă. Şi dacă era ceva de care fugeau ca de ciumă, era în mod cert opinia publică. El ştia asta. Atâta lucru ştia. Oare merita să ştie ceva mai mult? Lacrimi în ochi, erau un mod detestabil de dureros de a muri, detestabil de greşit şi, în acelaşi timp, detestabil de corect. Să stea aşezat acolo, să aştepte moartea, avea sens pentru el. Oferea sens vieţii lui, luptei în care credea, luptei lui de a o salva pe Eva. Totuşi, Marcus reuşi să se ridice. Din pricina durerii. Nu voia să-i dea pace, voia să-i dea forţa de a merge înainte, de a căuta un loc chiar mai îndepărtat, asemenea unui elefant pe moarte. Trebuia să găsească un crater sau un cimitir. Locul cuvenit. Cimitirul său. Şi ştia exact unde se afla, ca să ajungă

acolo trebuia să-şi folosească ultimele forţe. Imaginea elefantului îi reveni în minte. Îi dădu forţă. Soldatul muribund de pe câmpul de luptă se afla acum departe. Acum se gândea la el însuşi ca la un bătrân pahiderm uriaş, unul care fusese foarte puternic toată viaţa lui, mai puternic decât ceilalţi, care avusese forţa şi puterea să facă tot ce fusese nevoie, să apere, dar care ştia că totul se sfârşise şi că nimeni nu trebuia să-i găsească trupul lipsit viaţă. Nu, locul în care urma să dispară avea să fie un mister, ca acela în care se retrăgeau bătrânii elefanţi. Îşi ridică fermoarul gecii. Un taxi trecu pe aproape fără să ia în seamă semnul făcut de el cu mâna. Următorul opri. Se aşeză pe bancheta din spate, în ceafa şoferului.

— Încotro, şefule?

— La Sydhavnen.

Marcus închise ochii. Se gândi la Eva. Îl reconfortă.

Iunie

Hareskoven

Eva nu mai văzuse casa din luna aprilie. Încercă să-şi amintească data exactă. Nu mai pusese piciorul acolo de când fusese atacată, din noaptea în care el îi dăduse jos pantalonii şi o pipăise. Ce mai e şi viaţa asta, el fusese ultimul bărbat care o atinsese.

— Trebuie să rezolvăm lucrurile, spuse cu voce tare, şi traversă strada din cartierul rezidenţial.

Se afla la doar câţiva metri de casă. Nu treceau maşini. Se simţea în siguranţă, o senzaţie pe care o avusese din acea noapte de aprilie în care căminul pentru femei fusese cuprins de flăcări. Incidentul avusese un mare răsunet în

presă. Se spunea că incendiul fusese provocat, că bărbatul uneia dintre rezidente intrase ca să o omoare sau ca să le omoare pe toate şi că Eva fusese cea care îl gonise. Sângele de pe scări, felul în care bărbatul reuşise să intre... Câteva dintre rezidente văzuseră doi bărbaţi fugind din cămin. Poliţia nu avea în continuare nicio pistă şi asta, în ciuda faptului că Eva scrisese în declaraţie absolut totul. Detaliase toate conexiunile. Nimeni nu o băgase în seamă. Nimeni nu fusese dornic să publice povestea ei. Totuşi, fotografia ei apăru în toată presa: curajoasa femeie care dăduse piept cu doi bărbaţi. Se ajunsese să se speculeze că fuseseră nişte arabi, că era vorba despre o crimă eşuată de spălare a onoarei. Nimeni nu comentă faptul că Eva spusese adevărul, în schimb primi o ofertă ca să lucreze ca ziaristă la secţia de modă a unui jurnal. Fusese tentată să accepte, doar ca să câştige din nou nişte bani, să aibă propria ei locuinţă într-un loc decent, dar auzi vocea din mormânt a lui Lagerkvist care susţinea că era o gagică bine fără talent şi că de fapt asta şi sperase. În orice caz, refuză ofertă cu amabilitate. I se părea că Lagerkvist i-ar fi aprobat decizia, chiar dacă nu avusese timp să mai vorbească cu el. Murise chiar în ziua de după incendiul de la căminul pentru femei. Totuşi, de atunci fusese alături de ea, cel puţin în privinţa deciziei pe care o luase, în fiecare frază pe care o scrisese. Există oameni atât de încăpăţânaţi că nici măcar morţi nu le dau pace celor vii. Le cer să continue lupta. Lagerkvist era unul dintre aceştia. Aşa că Eva alesese să trăiască în căminul pentru femei în care Primăria îi oferise un loc. După atacul din noaptea aceea, nu îi fusese greu să susţină faptul că un bărbat o urmărea. Noul cămin, despre care doar angajaţii ştiau unde se afla, era de maximă siguranţă, un loc în care existau mai ales femei musulmane ce fugiseră de o căsnicie de coşmar şi

care ar fi murit dacă soţii lor le găseau. Eva profitase de timp ca să le asculte poveştile, ca să ia notiţe, ca să scrie despre crime de onoare, şi familie, şi dragoste. Despre femei fugărite. Ziarele îi cumpăraseră articolele. Primul pe care îl vânduse, pentru două mii de coroane jalnice, îi prilejuise atât de multă bucurie şi încredere în viaţă încât, pentru o clipă, fusese dispusă să declare că unicul Dumnezeu era capitalismul.

Se opri în faţa casei în care ar fi trebuit să locuiască. Imaginea fu surprinzătoare. Dintr-odată nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă; în cele din urmă luă decizia că era cazul să râdă. Crezuse că avea să întâlnească ceva foarte diferit. Se aşteptase să găsească o peluză cu iarbă de un metru, geamuri atât de murdare că nu ai fi putut să priveşti prin ele. Se aşteptase să găsească o ruină şi, totuşi, se afla în faţa unei frumoase case dintr-un minunat cartier rezidenţial, cu geamurile curate şi o splendidă grădină în faţa casei. Gardul viu dinspre stradă chiar avea plantaţi de curând noi arbuşti? Eva nici măcar nu ştia cum le zicea. Nici urmă de buruieni.

— E fantastic, şopti. Îl descoperi pe vecinul ei în spatele gardului viu.

Cum îl chema? Lauritsen? Oare doar datorită lui sau întreg cartierul îşi unise forţele şi instaurase sâmbăta lucrătoare ca să menţină casa în stare bună?

„Se creează peste tot instituţii, îşi spuse, comunităţi cu norme scrise şi nescrise, o instituţie care practic are viaţă proprie şi este în stare să se autoînsănătoşească, să elimine ceea ce nu se potriveşte”. Afară. La fel ca ea. Vecinul continua să stea în spatele gardului. Eva presimţea că voia să-i vorbească, dar că poate se simţea stânjenit, că poate se întreba dacă într-adevăr îi făcuse o favoare sau dacă

întrecuse măsura. Eva se simţea la fel. Ar fi trebuit să aştepte în spatele gardului până ce ea s-ar fi decis. Se apropie de uşa principală şi scoase cheia din geantă. Şovăia. Mişcare în spatele ei. Se întoarse. Văzând maşina, îi pieri orice strop de curaj, tot ceea ce în timpul din urmă încercase să construiască. Dintr-odată se prăbuşi, precum o clădire care se năruie. Se întorseseră. Ei. Cu geamuri fumurii şi culori închise, impenetrabili şi tainici. Maşina se opri lângă bordura trotuarului. Eva întoarse cheia rapid. Dacă veneau după ea nu se va preda fără să lupte, niciodată.

— Iertaţi-mă.

Deschise uşa.

Din nou vocea din spatele ei.

— Iertaţi-mă. Doamnă!

Deschise uşa şi se uită în spate. Era un şofer, unul de modă veche, cu şapcă şi costum asortat.

— Eva Katz?

— Cine întreabă?

— Am o scrisoare pentru dumneavoastră.

— Dumneavoastră?

Bărbatul zâmbi.

— Îmi permiteţi?

Se oprise pe cărarea din dale de piatră care traversa grădina şi ducea spre intrarea principală. Eva încuviinţă. Se îndreptă spre ea. Eva rămase câteva clipe privind plicul dintr-o hârtie groasă de culoare bej pe care el îl ţinea în mână, cu numele ei scris cu o caligrafie demodată.

— Este pentru dumneavoastră, spuse bărbatul, poate sătul deja să-l ţină în mână.

Eva îl luă.

— Mulţumesc.

— Îmi permiteţi să adaug ceva?

— Ce?

— Aveţi o grădină minunată. Mă pricep la plante. Fără îndoială, am putea să ne petrecem câteva ore bune schimbând impresii şi experienţă, spuse şi, ca încheiere, schiţă un zâmbet.

— Sigur.

— Doamnă, spuse, şi făcu o uşoară reverenţă aproape imperceptibilă, înainte de a se răsuci pe călcâie şi a se întoarce în maşină.

Eva privi scrisoarea. O deschise. O citi. Nu înţelegea nimic. Citi mai întâi, încă o dată, antetul: „Hotărârea Ordinului Cavaleriei Regale a Danemarcei”. Apoi corpul scrisorii ce conţinea o singură frază: „13 iunie. Alteţa Sa Regală Regina îi oferă ziaristei Eva Katz crucea Cavalerului în Prim Ordin”.

Eva se aşeză pe scări. Citi din nou scrisoarea. Îi plăceau cuvintele acelea: *ziarista Eva Katz.* Iar dacă aceea fusese intenţia, funcţiona. „Dacă nu pot să te înfrângă, te invită să intri, te iau sub ocrotire”. O amintire îi străfulgeră prin minte, aşa cum fac amintirile când încerci să înţelegi dacă doar experienţele trecute te pot ajuta. Îşi aminti când, copil fiind, stătea în bucătărie şi nu voia să-şi facă temele şi striga la tatăl ei că nu avea chef să şi le facă. În cele din urmă, el sfârşea prin a spune: „Atunci nu le face, dar trebuie să fii ascultătoare”.

Citi paginile ce urmau, scrise la maşină. Dacă accepta Crucea Cavalerilor, trebuia să le trimită un curriculum. Avea să fie confidenţial, urma să facă parte din arhiva reginei, nu putea avea nimeni altcineva acces la el. Trebuia să scrie despre viaţa şi acţiunile ei. Asta era obligatoriu pentru oricine accepta o distincţie regală.

Bar Bo-bi

— Bună, Eva.

— Bună, Louise.

Trecuse ceva vreme de când Louise devenise chelnerița preferată a Evei. Toți aveau un favorit, făcea parte din seria micilor reguli ce trebuiau respectate ca să te poți bucura de locul acela.

— Ai mult de lucru azi?

— N-aș ști ce să-ți spun.

— Ca de obicei?

— Și două ouă.

— *Coming up, baby.*

— O să mă așez mai încolo. Trebuie să scriu câteva pagini.

— Nu-ți face griji, tu scrie, iar eu între timp o să țin la distanță muscoii ca să te lase în pace și să-și plimbe balele în altă parte.

Eva râse, își lăsă geantă pe masă și paltonul ei fin pe scaunul alăturat. Consemnul: ocupat. Își deschise carnețelul cu hârtie liniată și coperți de piele. Își citi din nou notițele.

— Vin și ouăle acum, spuse Louise și lăsă o bere pe masă.

— Mulțumesc.

Ochii din nou pe foi. Toate notițele ei. Prea multe. Trebuie să reducă acel curriculum la două pagini. Peste două ore urma să se prezinte la Christiansborg ca să primească decorația. Iar regina avea nevoie de cele două pagini pentru arhiva ei privată din Capitoliu. Ceva ce nimeni nu ar putea citi. Încă nu. Dar într-o zi, da. Cândva vor deschide arhiva. Iar istoricii vor citi toate acele autobiografii strânse acolo de secole. Printre ele, cea pe care în clipa aceasta ea o scria, un

mesaj pentru posteritate. Abia dacă îşi dădu seama când Louise lăsă ouăle calde şi o farfurioară cu sare în faţa ei. Scria despre Brix, despre uciderea lui, despre acel episod pentru care îşi sacrificase Rico viaţa. Scria despre Alianţă, despre ceea ce sărea în ochi şi ceea ce oricine putea înţelege dacă se străduia suficient: că monarhiile lucrează în culise ca să se ajute şi ca să-i ajute pe ceilalţi să ocupe din nou tronurile goale; că munca aceasta este antidemocratică şi secretă. Asta a fost ceea ce scrisese, şi o făcuse aşa cum o învăţase mentorul ei. O învăţase să scrie adevărul, fără să conteze numărul cititorilor, fără să conteze cum l-ar putea interpreta publicul şi dacă s-ar îneca sâmbăta dimineaţă cu cafeaua, fără să conteze dacă te ajuta să plăteşti ipoteca sau nu, sau colegiul particular al copiilor. Aproape că îl putea auzi pe Lagerkvist strigându-i în ureche în timp ce scria, că era o vagaboandă fără talent care trebuia să se mobilizeze şi să aştearnă pe hârtie cuvânt după cuvânt, asemenea celor mici care învaţă să meargă, şi să se uite bine la fiecare vorbă pe care o scria după cea de dinainte şi să se întrebe la fel cum face un copil când păşeşte: „E bine? Sunt pe drumul cel bun?"

— Se uită la ceas. Doamne Sfinte!

— Louise?

— Încă una?

— Am o reuniune. Mi-o treci în carnet?

Christiansborg

Ora 14:15

Ajunsese târziu. Ceilalţi, cei care de asemenea aveau să capete vreun tip de decoraţie în ziua aceea, stăteau deja la

locurile lor în bănci, în faţa uşii duble din stejar. Avu timp să primească ultimele instrucţiuni, pe un ton moralizator, amabil dar autoritar, din partea unui domn îmbrăcat ca pentru acea ocazie, solemn, ireproşabil. Eva îi observă cu atenţie pe ceilalţi în timp ce li se spunea că la ieşire nu trebuiau să se întoarcă cu spatele spre regină.

Că urmau să fie singuri, între patru ochi cu Regina. Că audienţa se putea prelungi cu câteva minute până la maximum un sfert de oră. Poate ceva mai mult, chiar dacă acest lucru se putea întâmpla doar în anumite cazuri. Eva încercă să ghicească cine erau în acea zi ceilalţi oameni invitaţi să primească o decoraţie şi o medalie de merit.

Nu trebuia să se fi deranjat: numele şi titlul fiecăruia dintre cei prezenţi erau anunţate foarte sonor înainte de a intra să o vadă pe regină. Primul era primarul. Îi urmară un prim-secretar, un profesor universitar şi câţiva directori şi membri din diferite consilii de administraţie.

Eva se gândi la ce i se povestise cu ceva timp în urmă: că atunci când începi să urci pe scara socială te lasă să pătrunzi. Puţin câte puţin, Instituţia îi atrage pe supuşii săi tot mai aproape, criticii se transformă în aliaţi, pur şi simplu.

— Eva Katz, spuse cu voce clară şi autoritară cavalerul.

Eva îl privi. Fusese strigată de două ori? Părea nerăbdător.

— Da, spuse, ridicându-se în picioare. Îşi aranjă fusta. Se îndreptă spre el. Uşa Sălii Cavalerilor încă era închisă.

— Aţi înţeles că...?

— Că trebuie să ies mergând înapoi, îl întrerupse Eva, că nu trebuie să-i întorc spatele reginei. Şi că Regina mă va atenţiona când s-a terminat întrevederea. Da.

Cavalerul zâmbi.

— Aţi adus mănuşi?

— Nu.

— Doriţi să vă împrumutăm o pereche?

— Da, mulţumesc.

Se uită la mâinile Evei şi calculă ce măsură i se potrivea. Scoase nişte mănuşi albe.

— Sunteţi gata?

Eva respiră adânc. Chiar era? Oare era pregătită? Acesta era momentul, acel interviu despre care Lagerkvist îi vorbise: „Ai la dispoziţie o singură ocazie. Victima ta nu trebuie să observe că este vorba despre un interviu, eşti prezentă acolo pentru a expune faptele şi ceri doar să le comenteze. Tu urmează calea adevărului. Alianţa ta este cea a adevărului, atâta tot. Şi este sfântă”.

— Doamnă?

— Sunt gata, spuse Eva.

Puse mâna pe clanţa uşii. O deschise.

— Eva Katz, ziaristă, anunţă cu voce răsunătoare cavalerul.

— Şi habar n-ai tu ce mai ziaristă, spuse Eva printre dinţi, şi intră.

Mulţumiri

De obicei avem o listă lungă de mulţumiri aduse tuturor specialiştilor care îşi pun cunoştinţele şi experienţa în slujba noastră. De această dată cercetările pe care le-am realizat au fost mai cuprinzătoare şi mai provocatoare ca niciodată. Totuşi, dintre toţi cei pe care i-am consultat, doar câţiva vor să-şi vadă numele inclus pe lista de mulţumiri a unei cărţi care face referire la structura puterii monarhice a ţării. Vasăzică, pe pagina aceasta ne vom limita să aducem mulţumiri medicului legist Hans Peter Hougen, ziariştilor Niels Sandøe şi Pernille Eckhoff, fostului inspector de poliţie Jørgen Moos, directoarei de la Kvindehjemmet (Casa Femeii) din Jagtvej, Birgit Søderberg, şi directoarei grădinţei Fasangården, Joan Kvist Olsen, chiar dacă le suntem recunoscători tuturor acelora care ne-au vorbit de întâmplări pe care, în împrejurări normale, nu le-ar fi mărturisit. Mulţumim.

A.J. KAZINSKI

Ultimul om bun

Autor: A. J. Kazinski
Titlul original: Den sidste gode mand
Traducere din daneză de: Gabriela Alina Sauciuc

AU FOST ALEŞI 36. NU AU MAI RĂMAS DECÂT 2.

Beijing: un călugăr se prăbuşeşte mort în odaia lui. Un semn înfricoşător – un tatuaj? o arsură? – se întinde pe spatele lui şi în jos, pe şira spinării. Mumbai: un economist

îndrăgit, un om care îi ajută pe săraci, moare pe neaşteptate. Pe corpul lui se regăsesc aceleaşi simboluri. Victimele sunt persoane implicate în acţiuni caritabile, toate purtând acelaşi semn al morţii. Veneţia: un poliţist întreprinzător încearcă să găsească legătura între toate aceste decese misterioase. Cine poate fi în spatele crimelor?

Un roman poliţist fenomenal, centrat pe moartea misterioasă a „oamenilor buni” şi pe măiestria detectivilor de a rezolva enigma... înainte de a fi prea târziu.

A. J. Kazinski este pseudonimul sub care semnează Anders Rønnow Klarlund şi Jacob Weinreich. Colaborarea lor a început în 1999, după ce Klarlund a realizat scenariul filmului *The Possessed.* Încântat de această realizare, Jacob Weinreich, la rândul său scenarist şi scriitor, care a mai publicat independent trei romane şi peste 20 de cărţi pentru copii, l-a contactat pe Anders Rønnow şi au început să lucreze împreună.

Ultimul om bun face parte dintr-o serie de succes care este în curs de publicare în lumea întreagă.

Somnul **şi** moartea

Autor: A. J. Kazinski
Titlul original: Søvnen og døden
Traducere din franceză şi note de: Doru Mareş

Pentru prima dată, Niels Bentzon dă greş.

Într-o noapte, la Copenhaga, o femeie cu un mesaj enigmatic scris pe mână se aruncă de pe un pod. Deşi a fost chemat Niels Bentzon, negociatorul poliţiei din Copenhaga,

acesta nu a reuşit s-o convingă pe femeie să renunţe la gestul său.

Niels va descoperi că victima nu era doar o simplă femeie labilă psihic care s-a sinucis, ci o prim-balerină la Teatrul Regal, care dispăruse de două zile.

Atunci când ajunge în sânul unei societăţi secrete care practică moartea clinică, Niels Bentzon descoperă că se află pe urmele unui criminal misterios şi foarte meticulos...

A.J. Kazinski este pseudonimul sub care semnează Anders Rønnow Klarlund şi Jacob Weinreich. Colaborarea lor a început în 1999, după ce Klarlund a realizat scenariul filmului „Besat” (Possessed). Încântat de această realizare, Jacob Weinreich, la rândul său scenarist şi scriitor, care a mai publicat independent trei romane şi peste 20 de cărţi pentru copii, l-a contactat pe Anders Rønnow şi au început să lucreze împreună.

A. J. Kazinski este pseudonimul sub care semnează Anders Rønnow Klarlund și Jacob Weinreich. Colaborarea lor a început în 1999, după ce Klarlund a realizat scenariul filmului „Besat" („Possessed"). Încântat de această realizare, Jacob Weinreich, la rândul său scenarist și scriitor, care a mai publicat independent trei romane și peste 20 de cărți pentru copii, l-a contactat pe Anders Rønnow și au început să lucreze împreună.

La Editura Trei a apărut, în 2012, romanul lor de debut, Ultimul om bun, iar în 2013 Somnul și moartea.

A.J. KAZINSKI

CRIME

Un thriller alert în care sunt dezvăluite secretele monarhiilor europene.

Recent concediată, jurnalista Eva Katz se vede implicată fără voia sa într-o crimă în sânul casei regale daneze. Investigațiile sale conduc la descoperirea unei alianțe străvechi, care urmărește reinstaurarea monarhiilor peste tot în Europa.

Sfânta Alianță portretizează lupta dintre democrație și monarhie, ducând cititorul în spatele fațadei pline de farmec a caselor regale europene pentru a descoperi ceea ce sunt ele cu adevărat: o familie mare și puternică, ai cărei membri luptă împreună pentru a-și păstra și extinde privilegiile.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-473-9

